

YARATILIŞ ATLASI

CİLT - II

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Şubat 2007
İkinci Baskı Ağustos 2007
Üçüncü Baskı: Aralık 2007
Dördüncü Baskı Mart 2009

**ARAŞTIRMA
YAYINCILIK**

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

FOSİL KAYITLARI EVRİMİ YALANLIYOR

GİRİŞ

DARWIN YANILDI: TÜRLER DEĞİŞMEMİŞTİR

ARA FOSİL İDDİASI BİR ALDATMACADIR

FOSİL KAYITLARI YARATILIŞI İSPATLIYOR:
Fosil Kayıtlarındaki Durağanlık (Stasis)

COELACANTH FOSİLLER ÜZERİNDEKİ
SPEKÜLASYONLARI SUSTURMUŞTUR

SIÇRAMALI EVRİMİN ÇIKIŞ NOKTASI

SONUÇ

KARA HAYVANLARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

KAPLUMBAĞA

SIRTLAN KAFATASI

TAVŞAN KAFATASI

YILAN

KAPLUMBAĞA

KURBAĞA

TİMSAH KAFATASI

KAPLUMBAĞA

SIRTLAN KAFATASI

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

UÇAN BALIK

MERSİN BALIĞI

AT NALI YENGECİ

VATOZ

İSTİRİDYELER

YENGEÇ
KARİDES
DİKENLİ VATOZ VE RİNGA
ISTAKOZ
KEMAN VATOZU
ISTAKOZ
DENİZ KESTANESİ
YENGEÇ
ÇAMUR BALIĞI
TESTERELİ VATOZ
VATOZ
ISTAKOZ
ISTAKOZ
DENİZ ATI VE ÇULLUK BALIĞ
DENİZ KESTANELERİ
KEREVİT
AT NALI YENGECİ
COELACANTH
UÇAN BALIK
KEDİ BALIĞI
KEMAN VATOZU
DENİZ ATI
VATOZ
KÖPEK BALIĞI
VATOZ
YENGEÇ
DENİZ LALESİ
DENİZ İĞNELERİ

KUŞLARA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

CONFUCIOSORNIS
MESSEL KUŞU
LIAOXIORNIS
CONFUCIOSORNIS
LIAONINGORNIS

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

ÇİTLEMBİK YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
KAYIN AĞACI YAPRAĞI

ZELKOVA YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
DALLARIYLA BİRLİKTE KARAAĞAÇ YAPRAĞI
AKASYA VE HUŞ AĞACI YAPRAKLARI
SÖĞÜT YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
DAĞ KÜLÜ (ÜVEZ) AĞACI DALI
KAYAARMUDU YAPRAĞI
MANOLYA YAPRAĞI
KAYAARMUDU YAPRAĞI
KARAAĞAÇ YAPRAĞI
KAYAARMUDU YAPRAĞI, SEKOYA DALI
MANOLYA YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
MANOLYA YAPRAĞI
GÜRGEN YAPRAĞI
SABUNAĞACI YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
KOZALAK
EĞRELTİ OTU
TOHURLARIYLA BİRLİKTE AMERİKAN ÇINARI
4 ADET İNCİR
EĞRELTİ OTU (SPORLARIYLA BİRLİKTE)
EĞRELTİ OTU (SPORLARIYLA BİRLİKTE)
KARAAĞAÇ YAPRAĞI
PALMİYE YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
EĞRELTİ OTU
GINKGO YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
GINKGO YAPRAĞI
KOZALAK
GINKGO YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
KEAKİ YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI
KARA SAKIZ AĞACI YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
HUŞ AĞACI YAPRAĞI

AKASYA YAPRAĞI
KAYAARMUDU YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
KARAAĞAÇ YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI
CEVİZ AĞACI YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI
KARAAĞAÇ YAPRAĞI
GÜRGEN YAPRAĞI
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI
SÖĞÜT VE HUŞ AĞACI YAPRAKLARI
SEKOYA YAPRAĞI
SEKOYA YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI
GINKGO VE KARAAĞAÇ YAPRAKLARI
EĞRELTİ OTU
AK DİKEN AĞACI YAPRAĞI
KEAKI YAPRAĞI
BİR TÜR SÖĞÜT YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
SEKOYA KOZALAĞI
MANOLYA YAPRAĞI
HUŞ AĞACI YAPRAĞI
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
MANOLYA YAPRAĞI
KAYAARMUDU YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
DİŞ BUDAK AĞACI YAPRAĞI VE SEKOYA DALLARI
KARAAĞAÇ YAPRAĞI
HANİMELİ YAPRAĞI
AT KESTANESİ YAPRAĞI
SÖĞÜT YAPRAĞI
GINKGO YAPRAĞI
EĞRELTİ OTU
SEKOYA YAPRAĞI

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

ÇIYAN

HAMAM BÖCEĞİ

KAMBUR SİNEK

BATAKLIK BÖCEĞİ, GAL SİNEĞİ

BUĞDAY BİTİ

TÜYLÜ SİVRİSİNEK

KIRKAYAK

KESİK KANATLILAR FAMILİYASINDAN BİR BÖCEK

ÇIYAN

BAL ARISI

ÇIYAN

BETHYLIDAE FAMILİYASINA DAHİL ARI

YAKI BÖCEĞİ LARVASI

YOSUN BÖCEĞİ

KANATLI KRALİÇE KARINCA, UZUN BACAĞI SİNEK

AKREP SİNEĞİ

HAMAM BÖCEĞİ

SİNİR KANATLILAR TAKIMINDAN BİR BÖCEK

SAHTE AKREP

SİNEK

YAPRAK BİTİ

BİTKİ PİRESİ

TİTREK SİNEK

SIÇRAYAN ÖRÜMCEK

ÖRÜMCEK

ÇAYIR SİVRİSİNEĞİ

ÖRÜMCEK

YUMUŞAK TAHTAKURUSU

YAPRAK BİTİ

MANTAR SİVRİSİNEĞİ

MANTAR SİVRİSİNEĞİ

YUSUFÇUK LARVASI

MANTAR SİVRİSİNEĞİ

SİNEK

SİNEK VE ÖRÜMCEK

MANTAR SİVRİSİNEĞİ

MANTAR SİVRİSİNEĞİ

MANTAR SİVRİSİNEĞİ
TATARCIK
MANTAR SİVRİSİNEĞİ
MANTAR SİVRİSİNEĞİ
GAL SİNEĞİ
MANTAR SİVRİSİNEĞİ
ÖRÜMCEK
UZUN BACAĞLI SİNEK
MANTAR SİVRİSİNEĞİ
UZUN BACAĞLI SİNEK
TATARCIK
MANTAR SİVRİSİNEĞİ
MANTAR SİVRİSİNEĞİ
ÖRÜMCEK
SİVRİSİNEK
KARA SİNEK
PEDİLİD BÖCEĞİ
LAUXANID SİNEĞİ, TATARCIK
YAPRAK KINKANATLISI
SIÇRAYAN ZEMİN BÖCEĞİ, GAL SİNEĞİ
KENE
BİTKİ BÖCEĞİ
MAYIS SİNEĞİ
EMBLIOPTERA (AYAKLA AĞ ÖRENLER) CİNSİ BÖCEK
SUDAKOŞAN BÖCEĞİ
YABAN ARISI
KÖPÜKLÜ AĞUSTOS BÖCEĞİ
PALPUSLU KINKANATLI
TRIPS
YASSI AYAKLI ODUN BÖCEĞİ
ÇIYAN VE TİTREK SİNEK
KALKIK KUYRUK BÖCEĞİ
YALANCI KLİK BÖCEĞİ
AYAK PARMAĞI KINKANATLISI, KARA KANATLI MANTAR SİVRİSİNEĞİ
KOŞNİL
YABAN ARISI
GENİŞ HORTUMLU
ÇİÇEK BÖCEĞİ
YALANCI AKREP BÖCEĞİ, SİNEK
TÜYLÜ MANTAR BÖCEĞİ

UZUN BACAKLI SİNEK, EVCİKLİ BÖCEK

KARINCA

BAL ARISI

YILAN SİNEĞİ LARVASI

CIRCIR BÖCEĞİ

ELEBOBATA TERTIARIA

KIRKAYAK, ÖRÜMCEK

SUIKASTÇI BÖCEK

DİKENLİ KINKANATLI

ÇOMAK BÖCEĞİ

KIRKAYAK

ARI

ÇIYAN

KIRKAYAK

KIRKAYAK

KANATLI YAPRAK BİTİ

DİKENLİ KINKANATLI

ÇIYAN

TÜYLÜ MANTAR BÖCEĞİ, UZUN BACAKLI SİNEK

TOS BÖCEĞİ

TİTREK SİNEK VE YABAN ARISI

YABAN ARISI

ÇIYAN

ÇAYIR SİVRİSİNEĞİ

TOS BÖCEĞİ

YUSUFÇUK

TARİHİ BİR YALAN: KABATAŞ DEVRİ

ÖNSÖZ

GİRİŞ

MEDENİYET İLERLEDİĞİ GİBİ GERİLER DE

GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN HAYRANLIK UYANDIRAN İZLERİ

HAK DİN TARİHİN İLK GÜNÜNDEN BERİ VARDIR

SONUÇ

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

ÖNSÖZ

KISA BİR TARİH

DARWINİZMİN MEKANİZMALARI

GERÇEK DOĞA TARİHİ-1 (OMURGASIZLARDAN SÜRÜNGENLERE)

GERÇEK DOĞA TARİHİ-2 (KUŞLAR VE MEMELİLER)

İNSANIN KÖKENİ

MOLEKÜLER BİYOLOJİ VE HAYATIN KÖKENİ

HOMOLOJİ YANILGISI

BAĞIŞIKLIK, "KÖRELMİŞ ORGANLAR" VE EMBRİYOLOJİ

BİTKİLERİN KÖKENİ

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSİLİK

BİLGİ TEORİSİ VE MATERYALİZMİN SONU

BİLİM VE MATERYALİZMİ BİRBİRİNDEN AYIRMA

SONSÖZ

GÖREN KİM?

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmastır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir kısım ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

FOSİL KAYITLARI EVRİMİ YALANLIYOR

GİRİŞ

Dünyada, neredeyse tüm okullarda öğrencilere okutulan biyoloji kitapları, aslında gerçek olmayan bir hayat öyküsü anlatmaktadır. Evrim teorisi başlığı altında öğretilenler, tamamen sahte mekanizmalar, sahte deliller, sahte resim ve çizimler, sahte fosiller ve sahte bir canlı tarihinden ibarettir. Ders kitaplarına konu olan, eğitimcilerin her hafta sayısız kez tekrar ettikleri bu masal, o kadar benimsenmiş, o kadar gerçek gibi kabul edilmiştir ki, bu eğitimi alan hemen hiç kimse, evrimin doğruluğundan neredeyse şüphelenmemektedir. Her kişi okul sıralarında, kendisine hayat boyu yardımcı olacak bir eğitim verildiğini düşünmektedir. Dolayısıyla, yaşamın anlamını da içine alan böyle önemli bir konuda, tüm dünya çapında bir yalanın, son derece bilimsel bir üslupla durmaksızın öğretildiği haberinden dolayı büyük bir olasılıkla şaşkınlığa düşecektir.

Ama gerçek şu ki, bu yalan insanlara ısrarla kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Bahsettiğimiz bu uygulama dünya çapında gerçekleştirilmektedir. Neredeyse tüm okullarda, kurgulanıp tasarlanmış bir "yalan" anlatılmaktadır. Medyanın büyük bir bölümünde, sahte deliller ve canlı tarihine dair sahte hikayeler üretilmektedir. Konusunda uzman, hatta kimi zaman Nobel ödülü almış bilim adamları, bir yalanı savunmakta, bir aldatmacanın duayenliğini yapmaktadır. Eğitimcilerin senelerce anlattıkları "canlılığın yaşam öyküsü" bir senaryodur. Dünya çapında, bir el birliği ve bir ittifak ile uygulanmakta olan bir aldatmaca vardır. Bu, evrim aldatmacasıdır.

Bu ittifakın güçlenmesinin, okul kitaplarına hakim olmasının, medyada öncülük etmesinin tek sebebi, materyalizm kaynaklı olmasıdır. Dünyaya şu anda hakim olan materyalist zihniyet tarafından beslenen Darwinizm, aynı zihniyetin yardımı ile güçlenip ön plana çıkarılmıştır. (Bkz. Darwinizm Dini, Harun Yahya) Bu materyalist zihniyet, topluma sahte delil sunmaktan çekinmemiş, insanları aldatmakta hiçbir sakınca görmemiştir. Çünkü bu zihniyetin, bu kapsamlı aldatma politikasının amacı bellidir: İnsanları Allah inancından uzaklaştırmak, Allah'ın varlığını inkar etmek ve maddeyi yegane mutlak varlık olarak göstermek!

Fakat Darwinistlerin ihmal ettikleri nokta şudur: Canlılar yaratılmışlardır! Canlı tarihinde evrim diye bir şey yoktur. Allah, tüm varlıkların yaratıcısı ve hakimidir. Maddeyi yaratan da, bir varlığa can veren de O'dur. Allah'tan başka Yaratıcı, Allah'tan başka bir güç yoktur. Dolayısıyla yeryüzünde yalnızca Yaratılış gerçeğinin delilleri vardır.

Darwinistler yaptıkları her araştırmada, bu gerçeğe karşılaşırlar. Evrimi delillendirmeye çalışır ancak başaramazlar. Çünkü doğada, evrimin gerçekleştiğine dair bir delil bulamamaktadırlar. Tek bulabildikleri, ani, kompleks ve üstün bir yaratılıştır. Sahte deliller de sahte bir teoriyi desteklememekte, aksine onu daha güvenilmez ve dayanaksız hale getirmektedir. Darwinistler ise, materyalizmi ayakta tutmak adına, büyük bir kısır döngü içinde aldatma yöntemlerine devam ederler. Ama elbette bunun da bir son noktası vardır.

Bu son noktaya artık günümüzde ulaşılmıştır. Evrim, sayısız delil ile çürütülmüştür. Bu delillerin en büyüklerinden biri ise, yeryüzündeki örneklerini her geçen gün daha fazlasıyla veren "yaşayan fosillerdir". Bir canlının 150 milyon yıl boyunca aynı kalması, 300 milyon yıl boyunca değişmemesi, evrim senaryosunu kesin olarak ortadan kaldırmaktadır. Hakkında sayısız senaryo üretilen milyonlarca canlının evrimleşmediğini göstermektedir. Ortada, Darwinistlere göre evrim geçirmesi gereken bir canlı vardır. Ama canlı, sergilediği fosil örneği ile aslında hiç evrim geçirmediğini belgelemektedir. Yaşayan fosiller, Darwinistlerin tüm iddialarını yerle bir etmektedir. Yaşayan fosiller, tüm ders kitaplarındaki evrim safsatalarını ortadan kaldıracak, tüm evrim müzelerindeki sahte ara formları yok edecek, tüm Darwinist kitap ve makalelerdeki hayali evrim senaryolarının bir yalan olduğunu gösterecek kadar büyük bir delildir. Evrimcilerin bunları görmezden gelme

leri, söz konusu açık delilleri ortadan kaldırmamaktadır. Sayısı her geçen gün artan yaşayan fosil örnekleri, evrim iddiasını çoktan ortadan kaldırmıştır.

Elinizdeki kitapta, bu önemli delile ve Darwinistlerin söz konusu delil karşısındaki çarpınışlarına şahit olacaksınız. Teoriyi ortaya atan Charles Darwin'den beri, bu aldatmacanın aslında nasıl çökmüş olduğunu göreceksiniz. Kitaptaki yaşayan fosil örnekleri ise, bu büyük aldatmacanın geçersizliğini gösteren sayısız delilden sadece birkaçını teşkil etmektedir. Hemen her fosil katmanından, yaşayan fosil örnekleri çıkartılmaktadır. Ama şu bir gerçektir ki, bu örneklerden sadece bir tanesi bile Darwinizm'i ortadan kaldırmak için yeterlidir. Allah'ın kanunu, inkarcıların düzenini yerle bir etmektedir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) 'o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır.

Yoksa onların, Allah'ın dışında başka bir ilahları mı var? Allah, onların şirk koştuklarından yücedir.

Eğer gökten bir parçanın düşmekte olduğunu görseler bile: "Üst üste yığılmış bir buluttur." derler.

Öyleyse sen onları (en dayanılmaz azapla) çarpılacakları günlerine kavuşuncaya kadar bırak.

O gün, ne hileli-düzenleri kendilerine herhangi bir şeyle yarar sağlayacak, ne yardım görecekler.

(Tur Suresi, 42-46)

DARWIN YANILDI: TÜRLER DEĞİŞMEMİŞTİR

Belki de (Darwin'in) uğraşmak zorunda kaldığı en büyük problem, uyum sağlamış özelliklerin, bir soydan diğerine geçişini sağlayan yollardı. Çünkü Darwin'in öldüğü dönemlerde, genetik prensipleri henüz keşfedilmemişti. Çözemediği ikinci problem ise fosil kayıtlarının karakteriyle ilgiliydi.¹

Darwin, "evrim teorisi" adıyla geliştirdiği hipotezini, Douglas Ward'ın yukarıdaki sözlerde belirttiği iki beklentisi üzerine kurgulamıştı. Birincisi, türler arası değişimlerde, hayali bir biçimde farklı özellikleri meydana getiren genlerin, sonraki soylara aktarılması; diğeri de türler arasındaki bu hayali değişimin fosil kayıtlarında sergilenmesi idi. Darwin için, canlının anatomik özellikleri üzerinde değişikliklerin meydana geldiğini ve bunların sonraki soylara aktararak yeni türleri meydana getirdiğini iddia etmek kolaydı. Çünkü Darwin'in fikirlerini ürettiği 1800'lü yıllar, henüz genetik biliminin tanınmadığı, bilimsel anlamda "ilkel" yıllardı. Hücrenin kompleksliği keşfedilmemişti. Bir canlının tüm özelliklerini belirleyen genlerin muhteşem yapıları, içerdikleri bilgi ve sahip oldukları hassasiyet bilinmiyordu.

Darwin için, türler arası bu hayali değişimi gösterecek fosil kayıtlarının yeryüzünün bir yerlerinde olduğunu iddia etmek de kolaydı. Çünkü onun iddiasına göre, yeryüzü katmanlarında ara geçiş fosilleri vardı, onlar sadece bulunamamışlardı. O dönemde yeryüzünden toplanan örnekler oldukça az sayıdaydı ve ara fosil vermemişti. Darwin'e göre, gelecekte bir gün insanlar, bu hayali kayıp fosillerle karşılaşmaya başlayacaklardı. Gerekli olan tek şey zaman ve yeryüzünde gerçekleştirilecek detaylı çalışmalardı.

Darwin'in teorisi bu iki temel mantık üzerine kurulmuş oldu. Dikkat edilirse, ortada herhangi bir kanıt veya gözlem değil, sadece varsayımlar vardı. Çünkü evrim teorisi aslında, bilimsel değil tamamen ideolojik sebeplerle ortaya atılmış bir teoriydi. İnsanları Allah inancından uzaklaştırmak, Yaratılış gerçeğine karşı bir alternatif olarak sunulmak üzere geliştirilmişti. Yine bu amaçla dünyaya yayılan materyalist mantığın, canlı tarihine uyarlanmış şekliydi. Ama iddianın bu yönü, dönemin "bilimsel ilkelliği" nedeniyle fark edilemedi. Teori, tümüyle bilimsellik adıyla ortaya çıkmıştı. Teorinin mantıksızlığı açıktı, ama o dönemin şartları içinde, bunun delilsizliğini ispat edecek kanıtlar henüz anlaşılamamıştı.

Aradan geçen yaklaşık 1.5 asırlık dönem, teorinin delilsizliğini ve tümüyle bir aldatmacadan ibaret olduğunu büyük bir hızla ve sayısız bilimsel delil ile göstermiştir. Türlerin küçük değişimlerle birbirlerinden meydana geldikleri iddiası, genetik biliminin ortaya koyduğu gerçekler ile tümüyle ortadan kalkmıştır. Genler, son derece kompleks ve hassastırlar. Herhangi bir mutasyondan olumsuz etkilenir ve bozulmaya uğralar.

Dolayısıyla genler üzerinde tümüyle bilinçsiz, tesadüfi değişimlerin meydana gelmesi ve bu yapıyı, farklı işlevler gören başka bir yapıya dönüştürmeleri mümkün değildir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Araştırma Yayıncılık)

Fosil kayıtları ise, Darwin için bir diğer büyük hüsrandır. Darwin'in gelecekte bulunmasını beklediği ara fosil örnekleri bulunamamıştır. Fosil kayıtlarının yetersizliği iddiasını artık hiçbir Darwinist gündeme getirmemektedir, çünkü kayıtlar, neredeyse tüm örneklerini vermiştir. Yeryüzünün büyük bir kısmı araştırılmıştır ve paleontolojinin ortaya çıkardığı gerçek, "tek bir ara geçiş" örneğinin bile olmadığı ve yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların "değişmediğidir". Harvard Üniversitesi'nden evrimci paleontolog Stephen Jay Gould, aslında Darwin'in de farkında olduğu bu gerçeği; "Fosil kayıtları, Darwin'e mutluluktan çok hüznü getirdi," sözleriyle açıkça ifade etmiştir.² Amerika Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci Niles Eldredge ve Ian Tattersall ise bu durumu şöyle açıklamışlardır:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur. Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir.

Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça, söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir. Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.³

İşte, Darwin'in evrim teorisi, aslında bütün imkansızlıkların yeteri kadar bilindiği ama kasıtlı olarak görmezden gelindiği bir ortam içinde gelişmiştir. Türler üzerinde rastgele etkilerle faydalı genetik değişiklikler meydana gelmesi, bunların soylara aktarılması ihtimali bilimsel olarak yoktur. Fosiller de, böyle bir değişimi reddetmekte, milyonlarca yıl boyunca yaşamış olması gereken ara fosil örneklerinden tek bir tanesini bile vermemektedir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Ara Geçiş Açmazı, Araştırma Yayıncılık)

O halde, evrim teorisini hangi bilimsel kanıt ayakta tutmaktadır?

Evrin teorisini ayakta tutan herhangi bir bilimsel kanıt yoktur. Bu gerçek bir kez daha gösterir ki, Darwinizm'i destekleyen sebepler bilimsel değil ideolojiktir. Bilimsellik, önce bir hipotezin ortaya atılmasını, sonra bunun delillendirilerek kuram haline dönüşmesini gerektirir. Ancak evrim teorisi için bu geçerli değildir. Teori, tek bir delil ile

bile desteklenmemektedir, buna rağmen ders kitaplarındaki yerini korumakta, medyada en aldatıcı haberlerle sunulmaktadır. Kanunlarla korunmakta, adeta "değiştirilemez, hakkında aksi bir karar alınamaz" mantığıyla muhafaza edilmektedir. Bunun tek sebebi, evrim teorisinin bilimsel bir tez değil, dogmatik bir inanç olmasıdır.

Fosil kayıtları, durmaksızın Darwin'in iddialarını yalanlamakta, Yaratılış gerçeğini göstermektedir. Darwinistlerin çabası, başarısız olmuştur. Yeryüzündeki deliller, canlıların evrim geçirmemiş olduklarını belgelemiş, açıkça ilan etmiştir. Bunun en büyük delillerinden ikisi, ara fosillerin yokluğu ve fosil kayıtlarındaki durağanlık yani "stasis" gerçeğidir.

ARA FOSİL İDDİASI BİR ALDATMACADIR

"Bazı insanlar fosillerin, Darwin'in hayatın tarihi hakkındaki görüşlerine kanıt olduğunu zanneder. Oysa ki bu kesinlikle yanlış bir düşüncedir."4 (Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı evrimci Dr. David Raup)

Herhangi bir doğa tarihi müzesini gezen ziyaretçilerin karşılaştıkları en önemli şeylerden biri, yoğun bir evrim propagandasıdır. Karşılarında, hayali rekonstrüksiyonlar ve hayali atalara ait sahte el yapımı kemiklerden fazla bir şey yoktur. Evrim için hiçbir delil oluşturmeyen canlıların tek bir fosilleşmiş parçası, balıktan amfibiye hayali geçişin en önemli "ara form delili" olarak sunulur. Aslında açıkça Yaratılış gerçeğini destekleyen ama evrimciler tarafından tersine çevrilerek "evrime en büyük delil" olarak sunulan bir kaburga kemiği büyük bir gururla sergilenir. Bunları inceleyen ziyaretçilerin büyük bir kısmı, sözde fosilleri tanımlayan detaylı açıklamalara ve verilen Latince isimlere bakarak, evrimsel bir gerçekle karşı karşıya olduklarına ikna olurlar. Ama aslında buradaki amaç, olmayan bir şeyi var gibi göstermek, olmayan bir şey üzerine propaganda yapmaktır. Ve evrimciler bu yöntemle, söz konusu amaçlarına ulaştıklarını düşünürler. Çünkü müze ziyaretçileri belki de, evrimi destekleyen TEK BİR ARA FOSİL BİLE OLMADIĞININ ve - evrim teorisinin iddiasının aksine- milyonlarca yıldır değişmemiş canlıların fosillerinin, serginin hemen altındaki depolarda saklandığının farkında değildirler.

Aslında evrimcilerin gösterdikleri çaba, sonuçsuz bir çabadır. Yeryüzünde evrimi belgeleyen tek bir ara geçiş fosili bulunamamıştır. Milyonlarca yıl boyunca yaşamış olması gereken bu hayali, garip, yarı gelişmiş canlıların varlıklarından eser yoktur. Evrim süreci sadece bir inanıştır, Darwinistlerin olmasını çok istedikleri bir hayaldir. Ama fosil kayıtları bu hayali gerçekleştirmemiştir. Yeryüzünün neredeyse tamamından sayısız fosil çıkarılmıştır. Ama Darwin'in döneminde bulunamayan ara fosiller, hala yoktur. Ve bulunması da imkansızdır. Çünkü evrim gerçekleşmemiştir. Darwinistler hayali evrime; sahte teoriler uydurarak, hayali ara geçiş formlarını alçı ve bakalit ile kendileri oluşturarak, ara formların sözde yaşamlarını hikayeleştirip çizerek hayat vermeye çalışırlar. Oysa bu çabanın ulaşabileceği bir sonuç yoktur. Şartlar, Darwin döneminden farklıdır. Artık bilimsel gerçekler açıkça gün yüzüne çıkmakta, bilim, Yaratılış gerçeğinin delillerini sürekli olarak ortaya koymaktadır. Hiçbir Darwinist, fosil kayıtlarının yetersiz olduğunu iddia edebilecek durumda değildir. Bilimsel veriler ve fosil kayıtları, kesin gerçekleri göstermiştir. Ara fosillerin yokluğu, artık evrimcilerin gizleyemeyecekleri kadar açıktır.

Evrime bu büyük hayal kırıklığını, California Üniversitesi'nden D. S. Woodroff, Science dergisinde şu şekilde ifade etmiştir:

Ama fosilleşmiş türler, tarihlerinin büyük bir bölümünde değişmeden kalmışlardır ve fosil kayıtları tek bir ara geçiş örneği vermemektedir.⁵

Darwinistler, ara fosil araştırması yaptıkları katmanlar üzerinde, sürekli olarak milyonlarca yıldır değişikliğe uğramamış, hiçbir şekilde evrim geçirmemiş olan canlıların fosillerini bulmaktadırlar. Yaratılış gerçeğinin delilleri her geçen gün milyonları aşmakta ama evrimcilerin büyük bir hevesle bekledikleri ara fosiller görünmemektedir. İşte bu nedenle, artık Yaratılış gerçeğini gösteren delilleri ara fosil olarak göstermeye bile yeltenmişlerdir. Milyonlarca yıl öncesine ait son derece gelişmiş ve kompleks canlıları, çeşitli propaganda yöntemleriyle kendi teorilerine delilmiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Fosiller üzerinde yorumlar yaparak, bir kuşun son derece gelişmiş ve kompleks yapıdaki kanatlarını geliştirmekte olan kanatlar, bir balığın yüzgeçlerini ise karaya çıkmaya hazırlanan bacaklar olarak tanıtmaya kalkışmışlardır. Sudan karaya geçiş için Coelacanth'ı, karadan havaya geçiş için ise Archaeopteryx'i bu yöntemlerle birer evrim delili olarak lanse etmeye çalışmışlardır. Oysa bu canlıların fosilleşmiş izleri bile, canlıların son derece kompleks özelliklere sahip olduğunu göstermekte ve hiçbir ara form özelliği sunmamaktadır. Nitekim, evrimcilerin spekülasyonlarına maruz kalan bu canlılardan Coelacanth, 1938 yılında, yani fosilleşmiş örneğinden yaklaşık 400 milyon yıl sonra, canlı örneğinin derin sularda keşfedilmesiyle, evrimcileri tam anlamıyla hayal kırıklığına uğratmıştır. Bilimsel araştırmalar, tüm özellikleri ile tam bir kuş olduğu ortaya çıkan Archaeopteryx için de evrimcilere benzer bir hüsrana yaşıtmaktadır. Yıllarca karadan havaya hayali geçişin en önemli delili olarak sunulan Archaeopteryx, sahip olduğu kusursuz uçuş kasları, uçuşa uygun tüyleri ve mükemmel kanat yapısı ile ilgili detayların keşfedilmesiyle evrimciler bu konuda sessizliğe bürünmüştür.

Evrimcilerin ara geçiş açmazını gözler önüne seren diğer örnekler ise, insanın sözde evrimine delil gösterilen Piltdown ve Nebraska adamlarıdır. Ara formların yokluğu karşısında yaşadıkları büyük çaresizlik, evrimcileri, yeni ölmüş bir insan kafatasına orangutan çenesi monte etmeye, bunu Piltdown adamı olarak adlandırmaya ve bu sahtekarlığı 40 yıl boyunca sergilemeye kadar

götürmüştür. British Museum'da sergilenen bu sahte fosil, söz konusu aldatmacanın anlaşılması ile alelacele müzeden çıkarılmıştır. Nebraska adamı ise, tek bir domuz dişinden yola çıkılarak çizilmiş sayısız hayali resim ve rekonstrüksiyondan ibarettir. Tek bir dişi ele alan evrimciler bunun insanlarla maymunların ortak özelliklerini taşıyan bir ara geçiş fosili olduğunu iddia etmiş, ancak daha sonra bu dişin bir yaban domuzuna ait olduğu anlaşılmıştır. İşte, bir evrim müzesinde ziyaretçilerin sözde "evrim delili" olarak karşılaştıkları fosiller, böylesine sahtekarca bir mantığın ürünüdürler.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci paleontolog George Gaylord Simpson, evrimcilerin ara geçiş problemini, şu şekilde itiraf eder:

Bu, memelilerin 32 takımı için de doğrudur... Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, zaten tüm temel özelliklere sahiptir ve hiçbir şekilde bir takımdan bir başka takıma sürekli bir geçiş sırası göstermezler. Çoğu durumda, aradaki fark öylesine keskin ve

aradaki boşluk öylesine büyüktür ki, takımların kökeni oldukça spekülâtif ve fazlasıyla kuşkuludur...

Ara formların hiçbir şekilde olmaması, sadece memelilerle sınırlı değildir. Bu, şimdiye kadar paleontologların belgelendirdiği kadarıyla, neredeyse evrensel bir olgudur. Bu durum, hem omurgalılar hem de omurgasızlar olmak üzere, hayvanların neredeyse tüm sınıfları için geçerlidir... ve hem sınıflar için, hem en büyük hayvan filumları, hem de bitkilerin benzer kategorileri için de aynı şekilde doğrudur.⁶

Tüm bu delilsizliğe rağmen evrimciler sürekli "canlılar evrimleşmiştir" iddiasındadırlar. Bu iddiada, milyonlarca "oluşması imkansız" varlık vardır. Ama bunların nasıl olduğu açıklanamayan hayali bir evrim sürecinde oluştukları iddia edilmektedir. Proteinin bilinçsiz bir ortam içinde kendi kendine meydana gelmesinin imkansızlığı ispatlanmıştır. Ama evrime göre bir mucize olmuş, ve protein tesadüflerin eseri olarak oluşmuştur. Hücrenin tüm organelleri ile birlikte tesadüfen oluşması imkansızdır. Ama evrime göre bir mucize olmuş ve oluşmuştur. Hücre çekirdeği, genler, DNA, enzimler ve daha sayısız kompleks yapı, günümüzde bilinçli laboratuvar koşullarında bile oluşturulamamaktadır. Ama evrime göre bir mucize olmuş ve bunların hepsi kör tesadüflerin sonucunda oluşmuştur. Şimdi de, evrimciler fosil kayıtlarında bu oluşumların, bunların değişimlerinin izlerini aramaktadırlar. Ancak yine evrimcilere göre bir mucize olmuş ve fosil kayıtlarındaki bu izler silinmiştir.

Evrimde mantık işte budur: Evrim, milyonlarca oluşamazın listesinden oluşmaktadır. Ve evrime göre bunlar, kör ve şuarsuz tesadüflerin eseri olarak vardılar. Allah'ı inkar eden, fevkalade olayları, doğaüstü gelişimleri reddeden Darwinizm, nedense milyonlarca oluşamazın "mucize eseri" var olduğunu iddia etmekten çekinmemektedir. İşte bilimsel gösterilmeye çalışılan evrim teorisi aslında sayısız mucizeden, tesadüfleri ilah edinen bir inançtan oluşmaktadır.

Evrin teorisi, tek bir proteinin kendi kendine oluşabileceğini delillendirememiş, canlıların evrimleştiklerini gösteren tek bir ara geçiş örneği verememiştir. Teori, en büyük iki dayanağı tarafından yalanlanmıştır ve büyük bir açmaz içindedir. Bu gerçek, fosil kayıtlarındaki ara fosil yokluğunun örtbas edilmesi ve her geçen gün sayısı artan yaşayan fosil örneklerinin saklanmasıyla ortadan kaldırılamaz. Tersine, delilsizlik karşısında, Darwinistlerin sahtekarlık yöntemleri çeşitlenmekte ve insanlar evrimin bilimsel sebeplerle değil, tümüyle ideolojik sebeplerle ayakta tutulmaya çalışıldığını çok daha iyi anlamaktadırlar. Darwinistlerin, olmayan ara geçiş fosillerini varmış gibi göstermeye çalışmalarının ve Yaratılışa dair delilleri müze depolarında gizlemelerinin sebebi açıktır: Onlar, sayısız ve kesin delillerle yeryüzünde egemen olan Allah'ın varlığının delillerinin farkındadırlar. Ve Allah'ın varlığına karşı mücadele içinde olduklarından, bu gerçeği gizleme çabası içindedirler. Ama Allah, Kendi varlığının tecellilerini sayısız delil ile gözler önüne sermekte ve Darwinistlerin düzenlerini sürekli olarak boşa çıkarmaktadır.

Onlar görmüyorlar mı ki, gerçekten Biz arza geliyor ve onu çevresinden eksiltiyoruz. Allah hüküm verir. O'nun hükmünün peşine düşecek yoktur. Ve O, hesabı pek çabuk görendir.

Onlardan öncekiler de hileli-düzenler kurmuşlardı; fakat düzen kuruculuğun (tedbirlerin, karşılık vermelerin) tümü Allah'a aittir. Her bir nefsin ne kazandığını O bilir. Bu yurdun sonu kimindir, inkar edenler pek yakında bileceklerdir. (Rad Suresi, 41-42)

YERYÜZÜNDE, EVRİMCİLERİN VAR OLDUĞUNU İDDİA ETTİKLERİ ANORMAL YAPILARA SAHİP ARA GEÇİŞ FOSİLLERİNDEN TEK BİR TANE YOKTUR

Evrin teorisi, canlıların mutasyonların etkisiyle sözde gelişim göstererek başka başka canlılara dönüştüğünü iddia eder. Oysa bunun büyük bir aldatmaca olduğunu modern bilim tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Günümüzde canlıların küçük değişikliklerle farklılaştıklarını gösteren tek bir ara geçiş örneği dahi yoktur.

Evrin teorisinin iddiasına göre, yeryüzünde yaşayan ve geçmişte yaşamış tüm canlı türleri birbirlerinden türeyerek ortaya çıkmışlardır. Türlerin birbirlerine dönüşümü ise, evrim teorisine göre, yavaş yavaş ve kademe kademe olmuştur. Dolayısıyla, bu iddiaya göre iki canlı türü arasındaki geçiş dönemini yansıtan ve her iki türden bazı özellikler taşıyan birtakım canlıların yaşamış olması zorunludur. Örneğin, evrimci iddiaya göre balıklar karaya çıkıp sürüngenlere dönüşene kadar mutlaka yarı solungaçlı yarı akciğerli, yarı yüzgeçli yarı ayaklı türden bazı canlıların milyonlarca yıl boyunca yaşamış olmaları gerekir. Evrimciler, geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali canlılara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer evrim teorisi doğru olsaydı, bu tür canlıların geçmişte yaşamış olmaları ve bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekirdi. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına fosil kayıtlarında rastlanması gerekirdi. Ancak, bugüne kadar fosil kayıtlarında tek bir ara geçiş formu fosiline dahi rastlanmamıştır. Nitekim evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (Charles Darwin, The Origin of Species, ss.172-280)

Evrinçi paleontologlar, Darwin'in bu sözlerine dayanarak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında fosil araştırmaları yaptılar ve bu ara geçiş formlarını

aradılar. Tüm çabalara rağmen söz konusu formlara hiçbir zaman rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, evrim teorisini benimsemesine karşın bu gerçeği şöyle kabul eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, vol 87, 1976, s.133)

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki ise şu yorumu yapar:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin yaratıldığını savunan argümana destek sağlamıştır. (Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 January 1981, s.56)

Ünlü biyolog Francis Hitching de, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong (Darwin'in Yanıldığı Yer: Zürafanın Boynu) adlı kitabında şöyle demektedir:

Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların, belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur. Darwin'in "sayısız ara form olmalı, ama bunları neden yeryüzünün sayısız katmanında bulamıyoruz" derken yakınmış olduğu gibi. Darwin, fosil kayıtlarındaki bu "olağanüstü eksikliğin" sadece daha fazla fosil kazısı yapmakla ilgili olduğunu düşünmüştür. Ama her ne kadar yeni fosil kazısı yapılırsa yapılsın, bulunan türlerin neredeyse hepsinin, istisnasız, bugün yaşamakta olan hayvanlara çok benzediği ortaya çıkmıştır. (Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, Tichnor and Fields, New Haven, 1982, s.40)

Darwin'in ve alıntılarına yer verilen diğer kişilerin yukarıda yer alan sözleriyle ifade ettikleri gibi bugüne kadar tek bir ara geçiş fosili bile bulunamamış olması, evrim teorisinin geçersizliğini açıkça gözler önüne sermektedir. Çünkü herşeyden önce eğer canlılar başka canlılara dönüştüyse, dönüşme evresinde çok sayıda ara canlı var olmalı, yeryüzünün dört bir yanı evrimleşme aşamasındaki canlıların fosilleriyle (ara fosillerle) dolu olmalıdır. Oysa bugüne kadar çıkarılmış olan 100 milyona yakın fosilin tamamı bugün de bildiğimiz tam ve eksiksiz canlılara aittir.

Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir. Harvard Üniversitesi paleontologlarından ve evrimci Stephen Jay Gould, bu gerçeği şöyle kabul eder:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönde değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir lokal bölgede bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir. (S.J. Gould, "Evolution's Erratic Pace", Natural History, vol. 86, May 1977)

Oysa evrim gerçekleşmiş olsaydı, yeryüzü milyarlarca ara canlıya ait fosil ile dolu olmalıydı. Üstelik sayısı milyonları bulan bu canlıların mutasyonların etkileri nedeniyle son derece anormal varlıklar olmaları gerekirdi.

Evrincilerin iddiasına göre tüm canlılar ve bu canlılara ait tüm organlar tesadüfen meydana gelmiş mutasyonlar sonucu oluşmuştur. Bu durumda işlevlerinin gelişmesi aşamasında anormal yapıya sahip bir organ defalarca mutasyona maruz kalmış olmalı, her seferinde anormal bir halden başka bir anormal hale dönüşmeliydi. Bugünkü en mükemmel ve estetik görünümlü canlılar oluşmadan önce, bu canlıların anormal organları ve estetik dışı görünümleri olmalıydı. Örneğin iki kulak, iki göz, burun ve ağızdan oluşan son derece simetrik insan yüzü meydana gelmeden önce, simetrisi bozuk olacak şekilde çok sayıda kulağı ve gözü olan, burnu iki gözü arasında veya çenesinde yer alan, gözlerinin bir kısmı kafasının arkasında veya yanaklarının üzerinde bulunan, burnu kulağının yerinde bulunup boynuna kadar uzayan ve bu şekilde milyonlarca hatta milyarlarca farklı şekilde örneklendirebileceğimiz anormal yüzler oluşmalıydı.

Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, tesadüflerin ve mutasyonların insan vücudunda pek çok orantısızlık, dengesizlik ve gariplik oluşturması gerekirdi. Kusursuz ve muntazam olan insan bedeninde, kafatasının kalça kemiği üzerinde gelişmesi, omuzlardan birden fazla kol kemiğinin çıkması, kaburga kemiklerinin veya kalça kemiğinin çok sayıda olması gibi anormallikler ortaya çıkardı. Kol veya bacak kemiklerinin şimdi olduğu gibi düzgün değil, yamuk olması gerekirdi. Ancak bu şekilde tek bir örnek bile bulunmamaktadır. Bugüne kadar yaşamış ve günümüzde yaşayan milyarlarca insanın hepsinin bedeni aynı simetriye, dengeye ve düzene sahiptir. Bu durum Darwinistlerin, "tesadüfler ve mutasyonlar neticesinde aşamalı olarak gelişim" iddiasını yerle bir etmektedir.

Eğer canlılar on binlerce küçük değişiklikten geçerek bugünkü yapı ve görünümlerine kavuştularsa, o zaman bu hayali gelişimi gösteren sayısız fosil örneği bulunması gerekirdi. İki beyinli, üç omurgalı, dört gözlü, iki çeneli, üç burunlu, yedi parmaklı, üç bacaklı normal dışı varlıkların fosillerinin görülmesi gerekirdi. Ancak bugüne

kadar bulunan milyonlarca fosilin hepsi, insanların hep insan olarak var olduğunu göstermektedir.

Hatta bu aşamaya gelmeden önce ayağının altında kulağı veya sırtında gözü olan, ağzı karnında yer alan, kafatasının içinde, bir yerine 2-3 ayrı beyne sahip, diz kapakları henüz oluşmadığı için ayakta duramayan, gövdesinin iki yanından birer tane yerine 3'er, 5'er tane farklı uzunlukta kol çıkan, ayak kemikleri dengede durabileceği şekilde öne değil arkaya veya yana bakan garip varlıklar da yaşamalıydı. Bu iddiaya göre yeraltında her aşaması ayrı anormalliklere sahip bu yapıların fosillerinden milyonlarcasının bulunması gerekirdi. Ama tek bir tane bile yoktur. İki, üç, dört, beş başlı insanlar, böcekler gibi yüzlerce göze sahip, bir çok kolu olan ve hatta 2-3 metrelik kolları olan ve bu tarzda anormalliklere sahip pek çok insan fosili bulunmalıydı. Aynı bu şekilde her hayvan ve bitki türü için de anormal örnekler olması gerekirdi. Bütün deniz hayvanlarının da ara fosillerinin son derece anormal varlıklara dönüşmesi gerekirdi. Ancak bunlardan da tek bir tane bile yoktur. Fosilleri bulunan milyonlarca örneğin hepsi normal canlılara aittir.

Bu gerçek, evrim teorisinin çöküşünün açık bir ifadesidir. 140 senedir bulunan her fosilin evrimi yalanlamasına rağmen hala "bir gün bulunur" umuduyla bu teoriyi savunmak akıl sahibi bir insanın yapacağı şey değildir. Aradan 140 sene geçti, dünyada kazılmadık fosil yatağı kalmadı, milyarlarca dolar harcandı ama Darwin'in öngördüğü ara canlılara ait fosiller bulunmadı. Bulunamaz da. Çünkü Darwinizm'in delil olarak kullanabileceği tek bir ara fosil yoktur. Buna karşı "Yaratılış gerçeği"ni gösteren milyonlarca "yaşayan fosil" bulunmaktadır.

GÖZ KÖR TESADÜFLERİN DEĞİL, ÜSTÜN AKIL SAHİBİ RABBİMİZİN ESERİDİR

- Gözler, altı kemik uzantısı ile kafatasına bağlanan, etrafları özel dokularla çevrelenmiş göz yuvaları içinde, koruyucu bir yağ yastıkçığı üzerine yerleştirilmişlerdir. Burun kemeri, kaşlar ve elmacık kemikleri tarafından dış etkenlere karşı korunurlar.

- Gözler, çok iyi korunmalarının yanı sıra vücutta, görmeyi en rahat ve en ideal biçimde sağlayacak bir bölgeye yerleştirilmişlerdir. Acaba gözler yüzün başka bir yerinde, örneğin burnun altında bulunsalardı ne olurdu? Hem emniyet açısından riskli bir durum oluşur hem de estetik olarak oldukça çirkin bir görünüm meydana gelirdi. Görüş açısı da şu ankinden çok daha kısıtlı olurdu.

- Gözlerin her yönden, olabilecek en ideal yerde, simetrik bir biçimde bulunmaları estetiğe de son derece uygundur. İki gözün arası ortalama tek göz boyundadır. Bu oran bozulduğunda, gözlerin arası daha açık veya daha yakın olunca yüzün tüm ifadesi değişir.

- Göz, sahip olduğu bütün özellikleri ile insanı Allah'ın yarattığını ispatlayan bir delildir. Allah Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Allah, yeryüzünü sizin için bir karar, gökyüzünü bir bina kıldı; sizi suretlendirdi, suretinizi de en güzel (bir biçim ve incelikte) kıldı ve size güzel-temiz şeylerden rızık verdi. İşte sizin Rabbiniz Allah budur. Alemlerin Rabbi Allah ne Yücedir. (Mümin Suresi, 64)

Evrinciler ise gözün bu kusursuz yapıya tesadüfi mutasyonların etkisi ile aşama aşama sahip olduğunu iddia ederler. Bu iddiaya göre milyonlarca yıl boyunca ard arda kör ve şuursuz tesadüfler meydana gelmiş ve dolayısıyla göz bu kusursuz yapıya ulaşmaya kadar milyonlarca farklı anormalliğe sahip olmuştur. Örneğin insanın kafasında değil ayağında veya sırtında yer alan, simetrik şekilde yerleştirilmiş iki tane yerine arılarınki gibi petek şeklinde çok sayıda olan, gözyaşı bezleri olmadığı için kısa sürede kuruyup körleşen, korneası şeffaf olmadığı için ışığı geçirmeyen ve dolayısıyla görme fonksiyonu olmayan, irisi henüz oluşmadığı için küçük bir ışık değişiminde bile görme işlevini yitiren gözler meydana gelmiş olmalıdır. Üstelik bunlar oluşabilecek anormalliklerin çok küçük bir kısmıdır, gözün tüm organelleri ve işlevleri göz önünde bulundurulduğunda bu şekilde milyonlarca anormal göz şekli düşünülebilir.

Oysa bugüne kadar bahsedilen anormal ve bozuk yapılı gözlere sahip tek bir canlı bile bulunmamıştır. Fosil kayıtlarında yer alan tüm canlılar kendilerine has mükemmel göz sistemlerine sahiptirler. Bu gerçek göstermektedir ki, evrim teorisinin küçük değişimlerle meydana gelen canlılar iddiası kesin bir aldatmacadır.

FOSİL KAYITLARI YARATILIŞI İSPATLIYOR: Fosil Kayıtlarındaki Durağanlık (Stasis)

Yeryüzünün binlerce asırlık katmanlarında araştırma yapan paleontologlar, çok önemli fosillerle karşılaştılar. Milyonlarca yıllık fosil katmanları üzerindeki bu canlılar, günümüz örümcekleri, sinekleri, kurbağaları, kaplumbağaları ve balıklarıydı. Evrime göre, milyonlarca yıllık zaman dilimi içinde değişim göstermesi gereken bu canlılar, canlılık tarihinin en eski dönemlerinde, en kompleks halleri ile yaşamışlar ve hiçbir değişim göstermeden günümüze kadar gelmişlerdi. Yani bu canlılar, evrimleşmemişti. Fosil kayıtlarında, evrimcilere göre olmaması gereken bir durağanlık vardı.

Darwin, milyonlarca yıl boyunca aynı kalan bu canlıların, teorisi için ne kadar büyük bir problem olduğunu görüyor, bunu sık sık dile getiriyordu. Bu özel fosillerin Darwin tarafından isimleri de konulmuştu: Yaşayan Fosiller.

Evrimci paleontolog Peter Douglas Ward, Darwin'in bu sorununu, şu şekilde vurgulamıştır:

Yine de, Darwin'in en temel inancı, çoğu organizmanın zamanla değişmiş olduğuydu. Ama acaba bunlar aynı seviyede mi değişmişlerdi, yoksa değişimin oranı farklı mıydı? Darwin, değişim oranının farklı olduğundan emindi, çünkü daha önce gördüğü, üstelik bazıları oldukça eski katmanlardan çıkan fosillerin çok benzeri olan oldukça fazla sayıda canlı gösterebilirdi. Darwin, bu problemle birkaç defa karşılaştı. Türlerin Kökeni'nde yaptığı açıklama ile tatmin olmuş gözükse de, sürekli olarak "yaşayan fosiller" konusunu okuyucunun dikkatine sunması, onun bu olgu konusunda tam anlamıyla rahat olmadığını gösteriyordu. Örneğin, konuyla ilgili olarak şunları yazmıştı: "Bazı durumlarda ... aşağı derecede organize olmuş formlar, günümüze kadar korunmuş gibi gözükmemektedir. Bunlar, daha az ciddi rekabetlere maruz kaldıkları ve yetersiz sayılarının uygun şekilde değişim ihtimalini yavaşlattığı, sınırlı veya özel bölgelerde yaşamışlardır. Bu açıklamaya rağmen yine de, ismini Darwin'in kendisinin koyduğu 'yaşayan fosiller'in varlığı, onun kafasını karıştırmaya devam etti ve onu eleştiren çok sayıda kişinin, ona karşı kullanabilecekleri bir koz haline geldi.⁷

Darwin, söz konusu canlıları "aşağı derecede organize olmuş canlılar" olarak nitelendirmişti. Dolayısıyla, onların hayatta kalmalarına sözde kılıf bulmaya çalışarak sorunu küçük göstermeye çalışıyordu. Ancak bu fosiller, günümüz canlılarından farksızlardı. Son derece gelişmiş kompleks özelliklere sahiplerdi. Ve hayatta kalmaları, Darwin'in kendisinin bile inanmakta zorlandığı birkaç bahane ile açıklanacak gibi değildi.

Darwin'in takipçileri için ise sorun, Darwin dönemindeki kadarla kısıtlı kalmıyordu. Yeryüzü katmanlarının büyük bir bölümünden çıkan yaşayan fosillerin sayısı, milyonları aşıyordu. Ara fosil arayışları, yaşayan fosil bulguları ile sonuçlanıyordu. Canlılar,

milyonlarca yıllık katmanlardan, günümüzdeki halleri ile ortaya çıkıyorlardı. Ve bu durum evrim teorisi için büyük bir çöküşün en önemli delillerindendi.

Darwin, kendi döneminde yaşayan fosillerin varlığından yoğun şekilde tedirgin olsa da, bunların kapsamının o kadar da farkında değildi. Çünkü gelecek yılların ne kadar daha yaşayan fosil örneği vereceğinden habersizdi. Darwin ve teorisi için ne kadar büyük bir hayal kırıklığıdır ki, Darwin'den sonraki yıllar, onun beklediği ara geçiş formlarının yerine, durmaksızın yaşayan fosil örnekleri sundu.

Şu anda fosil katmanlarından çıkarılmış olan yaşayan fosillerin sayısı milyonları aşmış durumdadır. Bu fosillerin birkaçı medyada ön plana çıkarılırken, büyük bir kısmı da çeşitli müzelerin depolarına kaldırılmış durumdadır. Ancak yaşayan fosiller gerçeği, saklamakla örtbas edilecek gibi değildir. Çünkü araştırılan her fosil katmanı, durmaksızın yeni yaşayan fosil örnekleri vermektedir. Gelişmeleri basından izleyenler, oldukça nadir olarak bulunmuş sayısı belli birkaç yaşayan fosil örneğinin var olduğunu zannedebilirler. Ama gerçek bu değildir. Bu fosiller her yerdedir. Ve günümüz canlılarının milyonlarca yıl önceki temsilcileridirler.

Darwin'in açıklayamadığı fosil kayıtlarındaki bu durağanlık, Darwin'in takipçileri tarafından da açıklanamamaktadır. Evrimciler, ilk başlarda, 350 milyon yıllık örnekleri bulunan hamam böceği gibi canlıların "her ortamda yaşayabilen ve her şekilde beslenebilen" canlılar oldukları için değişmediklerini iddia etmişlerdir. 350 milyon yıl önceki bir hamam böceğinin, evrimcilere göre sözde ilkel bir dönemde, nasıl tüm kompleks özellikleriyle ortaya çıktığı sorusuna nedense hiç değinmeyen evrimciler, bu canlının, ortama ne kadar uyumlu olursa olsun, evrim iddiasına göre gelişme göstermesi gerektiğini kasıtlı olarak gözardı etmişlerdir. Sonra başka canlılar için başka iddialar ortaya çıkmıştır. 200 milyon yıl öncesine ait tuatara kertenkelesinin değişmemiş olduğu gerçeğine karşı, canlının yavaş evrim geçirdiğini iddia etmişlerdir. Ama nedense bu iddia, hızla üreyen hamam böcekleri ve 3.5 milyar yıllık fosilleri bulunan ve dakikalar içinde üreyen arkeabakteriler için geçerli değildir. Evrimcilerin, yaşayan fosillerin yalnızca bir kısmını ön plana çıkarmalarının nedeni budur. Birkaç yaşayan fosil için bilimsellikten uzak, mantıksız ve tutarsız da olsa gerekçe uydurmak onlar için son derece olağandır. Eğer yaşayan fosillerin tümü ön plana çıkarılsa, her biri için bir bahane bulmak hem mümkün hem de inandırıcı olmayacaktır.

New Scientist dergisi, "evrimsel aşamalar, yaşayan fosillerin tümünün ısrarcılığını açıklayamıyor" şeklindeki yoruma, evrimcilerin sürekli geçersiz gerekçe bulma ihtiyaçlarını ve bunların nasıl sonuçsuz kaldığını belirterek şöyle devam etmektedir:

Bütün bunlar, bu istisnai yaşamların sırrını arayanlara oldukça karmaşık bir görüntü sunuyor. Genelleşmiş veya özelleşmiş ol. Hızlı veya yavaş yaşa. Basit kal veya kalma. Doğru zamanda doğru yerde ol. Eğer diğer her şey başarısız olursa, bu durumda, her şeye karşı koyabilen bir fizyolojiyle kutsanmış bir "süpertür" olmayı dene. ...8

Bir başka deyişle Darwinistler, yaşayan fosillerin varlığına, Yaratılış gerçeği dışında her türlü açıklamayı getirmeye hazırdırlar. Açıklamaların tümü sonuçsuz kalırsa, New Scientist dergisinin de açıkça belirttiği gibi, bunu bir "süper tür" olarak bile kabul etmek olasıdır. Darwinistlere göre yapılmaması gereken tek şey, bu canlının "yaratılmış" olduğunu kabul etmektir.

Darwin'in ardına sığındığı, günümüz Darwinistlerinin de dile getirmekten genellikle çekindikleri bu tutarsız iddialar, zaten durağanlığı belgeleyen fosillerin olağanüstü sayısı karşısında tamamen çürütülmüştür. Yaşayan fosiller, haklarında senaryolar üretilmeyecek kadar çoktur ve evrimin gerçekleşmediğini açıkça göstermektedir. Evrime göre, kurt benzeri bir canlı, bir gün denize girip elli milyon yıl içinde balina gibi dev bir deniz memelisine dönüşmüştür.⁹ Eğer evrim -tüm mantıksızlığına rağmen- bu kadar kısa bir sürede, kurda benzer bir kara canlısını balınaya çevirebiliyorsa, nasıl olur da bir semenderi 160 milyon yıl boyunca hiçbir değişime uğratmamıştır? Bu soru, hiçbir evrimci tarafından bilimsel olarak cevaplanamamıştır.

Üstelik bu durum sadece semender için değil, günümüzde yaşayan örnekleri bulunan -kitabın ilerleyen bölümlerinde örneklerini göreceğiniz- sayısız tür için geçerlidir. Fosil kayıtlarındaki durağanlığın sayısız örnekle delillendirilmesi, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından evrimci Niles Eldredge tarafından da şu şekilde ifade edilmiştir:

Stasis (durağanlık) artık, türlerin evrimsel tarihinde egemen bir paleontolojik seyir olarak oldukça fazla sayıda belgelenmiştir.¹⁰

Yeryüzünde bulunan örnekler, canlıların büyük kısmının milyonlarca yıl önce de aynı anatomik özelliklerle yaşadıklarını kanıtlamıştır. Öyle ki, 100 milyon yıl önce var olan böcek familyalarından %84'ü bugün yaşamaktadır.¹¹ Botanikçi Margaret Helder, evrimci Niles Eldredge'in görüşlerini de dile getirerek, yaşayan fosillerdeki bu müthiş çeşitliliği şöyle açıklamıştır:

Bir organizmanın yaşayan fosil olarak tanımlanması, onu inceleyen kişinin onun canlı hali ile fosil hali arasında aradığı benzerlik derecesine bağlıdır. Eğer organizmanın genel kategorileri açısından bir tanımlama yapılacak olursa, yani genel olarak süngerler, genel olarak eğrelti otları hatta eğrelti otlarının belirli grupları gibi, o zaman Niles Eldredge'in görüşüne göre, "böyle bir kıstasa göre, neredeyse her şey yaşayan fosildir."¹² Tanımlama bu kadar geniş tutulsun veya tutulmasın, yaşayan fosillerin hiç de az olmadıkları sonucuna varmak oldukça güvenli ve sağlamdır.¹³

Kuşkusuz bu canlıların çok fazla sayıda ortaya çıkışları, akılcı düşünen bir insan için şaşırtıcı değildir. Eğer bir insan, canlıların tümünü Allah'ın yaratmış olduğunu, karşısındaki açık örneklerden görebiliyorsa, o zaman fosil kayıtlarının kendisine gösterdiği delili anlayabilir. Canlılar evrim geçirmemiş, canlılık tarihi boyunca aniden, en kompleks ve en mükemmel özellikleri ile ortaya çıkmışlardır. Bu durum, canlıların tümünün yaratılmış olduklarını göstermektedir. Allah için, hayranlık uyandırıcı

özelliklerle bugün var olan bir canlıyı, milyonlarca yıl önce yaratıp var etmiş olmak kuşkusuz çok kolaydır. Bunu takdir edebilen insanlar için yaşayan fosillerin varlığı, Allah'ın üstün yaratmasının birer delilidir. Yeryüzü, Darwin'in iddia ettiği evrimin delillerini vermemekte, Yaratılış gerçeğini tasdik etmektedir. Niles Eldredge, bunu itiraf eden evrimcilerden yalnızca bir tanesidir:

Basit çıkarımlar işe yaramıyor. Bunu, Darwin'in bize, dağların yüzeylerinden fosillerimizi toplarken, doğal seleksiyonun tam olarak böyle bir işaret bırakmış olması gerektiğini söylemesinden beri, - hepimizin orada olması gerektiğini düşündüğü yavaş, sabit yönlü değişim örneklerini belgelemek için boşuna uğraştığım - 1960'lı yıllarda fark ettim. Darwin'in bu iddiasının aksine, türlerin fosil kayıtlarında bir kerede ortaya çıktıktan sonra neredeyse hiçbir değişim göstermediklerini gördüm. Türler ısrarla ve amansız bir şekilde tesadüfe karşı koyuyorlardı.¹⁴

Tüm bunlar göstermektedir ki, evrimcilerin, "fosil kayıtlarındaki kanıtlar", "evrimsel süreç" ve "canlılardaki aşamalı veya sıçramalı değişim" şeklindeki iddiaları yalnızca birer spekülasyondan ibarettir. Fosil kayıtlarındaki gerçeklere bakan hiç kimse, söz konusu Darwinist spekülasyonlara inanmayacaktır. Bu spekülatif iddialar, kitabın ilerleyen bölümlerinde daha detaylı şekilde çürütülmüştür.

Dünyaca ünlü Fransız zoolog ve evrimci Pierre-Paul Grassé, söz konusu evrim yanılığını şu sözlerle ifade etmiştir:

Julian Huxley ve diğer biyologların "evrim iş başında" iddiaları, yalnızca demografik gerçeklerin, bölgesel genotip dalgalanmalarının, coğrafi dağılımların bir gözleminden ibarettir. Genellikle söz konusu türler, yüzlerce asır boyunca aynı kalmışlardır! Çevresel şartlar sonucunda meydana gelen dalgalanma, genomda daha önce meydana gelen değişikliklerle birlikte, evrim anlamına gelmemektedir. Ve bizler, pek çok pankronik türde (milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalan yaşayan fosiller) bunun elle tutulur delillerine sahibiz.¹⁵

Yaşayan fosil örneklerinin çıktığı ülkelerde, hükümetlerin bunları ön plana çıkarıp, bu önemli bilimsel delilleri dünyaya tanıtması büyük bir gerekliliktir. Aksi takdirde, sırf propaganda ve aldatmaca yoluyla, bilimin gösterdiği gerçeklerin tamamen tersi olan anlayış, yani evrim teorisi, körü körüne desteklenmeye devam edecektir. Yeryüzündeki yaşam tarihini belgeleyen fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, tüm kompleks özellikleri ile aniden ortaya çıktıklarıdır. Yani fosil kayıtları, Yaratılış gerçeğini belgelemiştir.

Bilimsel konularla yakın ilgisi olmayan insanlar, basında yer alan haberlere dayanarak, yapılan kazılarda nadiren fosil örneklerine rastlandığını zannederler. Yine basının yönlendirmesiyle bulunan bu fosillerin de, evrim teorisinin sözde delilleri olduğunu düşünürler. Oysa gerçek böyle değildir. İngiltere'de, Lübnan'da, Rusya'da, Kanada'da, Madagaskar'da, Çin'de, ABD'de, Brezilya'da, Peru'da kısacası dünyanın hemen her yerinde bugüne kadar milyonlarca fosil bulunmuştur ve bulunmaya da devam

edilmektedir. Bu fosiller, dünyanın farklı ülkelerindeki müzelerde veya bilim adamlarının ve araştırmacıların özel koleksiyonlarında muhafaza edilmektedir. Her ne kadar Darwinistler bu bulguları çarpıtarak kamuoyuna yansıtıyorlar ya da büyük çoğunluğunu halktan gizlemeye çalışıyorlar da, gerçekleri gizlemeleri artık imkansızlaşmıştır. Fosillerin gösterdiği gerçek şudur:

1. Canlılık aşamalı olarak oluşmamış, her canlı türü birdenbire ortaya çıkmıştır.
2. Canlılar, soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmemişlerdir.

Diğer bir deyişle, Darwinistlerin canlıların küçük değişimler geçirerek birbirlerinden türedikleri tezi geçersizdir. Tüm canlıları, Allah'ın yoktan yarattığı bilimsel bir gerçektir.

Darwinistler, canlıların evrim geçirdiğini gösteren bir tane bile fosil ortaya koyamazken, yüzlerce müzede sergilenen, pek çok müzede depolarda gizlenen, birçok üniversitenin paleontoloji bölümünde muhafaza edilen, bilim adamlarının ve araştırmacıların koleksiyonlarında tutulan milyonlarca fosil örneği, canlıların yaratıldığını söylemektedir. Bu fosillerin sayısının çokluğu karşısında evrimcilerin, fosil bulgularının evrimi desteklemediğini kabul etmekten başka çareleri yoktur.

Nitekim artık pek çok evrimci de fosil kayıtlarını son derece zengin olduğunu, ancak bu zenginliğin evrimi desteklemediğini, tam tersine geçersiz kıldığını kabul etmektedir. Bu isimlerden biri Glasgow Üniversitesi'nden Prof. T. Neville George'dur:

"Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmemektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir." (T. Neville George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, cilt 48, Ocak 1960, s. 1- 3)

COELACANTH FOSİLLER ÜZERİNDEKİ SPEKÜLASYONLARI SUSTURMUŞTUR

Coelacanth, yaklaşık 150 cm. boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemiklibalıklar (Osteichthyes) sınıflamasına aittir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen (408-360 milyon yıl arası) dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır.

1938 yılından önce, evrimciler için Coelacanth fosilleri, büyük bir problemin çözümü olarak öne sürüldü. Fosil kayıtlarında milyonlarca, hatta milyarlarca olması gereken ara fosil örneklerinden eser yoktu. Evrimciler için, canlıların denizden karaya hayali çıkışlarını belgeleyecek bir delile ihtiyaç vardı. İşte bu nedenle, bu senaryo için oldukça uygun buldukları Coelacanth fosilini alıp, üzerinde propaganda yapmaya başladılar. Canlının yüzgeçlerini "yürümek üzere olan ayaklar", vücudunda fosilleşmiş bir yağ kesesini ise "ilkel bir akciğer" olarak yorumladılar. Bu büyük kanıt sıkıntısı içinde Coelacanth, evrimciler için adeta bir kurtarıcıydı. Canlı üzerinde yapılan tamamen hayali iddialar sonucunda artık evrimciler, milyarlarca olması gereken kayıp halkalardan nihayet "birine" kavuşmuş olacaktı.

Coelacanth konusunda yıllarca araştırma yapmış olan Fransız evrimci Dr. Jacques Millot, Coelacanth'a adeta bir kurtarıcı gibi sığındıklarını şu sözlerle anlatıyordu:

Evrimin en büyük problemlerinden biri, balıklarla onların karadaki soyları arasındaki anatomik geçişi bulmaktı... Uzun zaman boyunca evrimciler balıklar ve amfibiler arasındaki bu büyük boşluk nedeniyle sıkıntı içindeydiler. Ama bu boşluk, eski balıklar üzerindeki çalışmalar ile aşıldı ve işte burada Coelacanth devreye girdi.¹⁶

Ama evrimcilerin bu hevesi pek uzun sürmedi. 1938 yılında Coelacanth'ın canlı bir örneğinin balıkçılar tarafından yakalanması, evrimciler için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Rhodes Üniversitesi'nde Kimya bölümü doçenti, aynı zamanda İngiltere Güney sahillerindeki çeşitli balık müzelerinin fahri başkanı olan James Leonard Brierley Smith, yakalanan bu Coelacanth karşısında şaşkınlığını şu sözlerle dile getiriyordu:

"... balığı ilk gördüğümde bu görüntü beni beyaz parlak bir patlama şeklinde çarptı. ... Taştan bir baston gibi kalakalmıştım. Evet, hiçbir şüphe olmaksızın, her puluna, her kemiğine, her yüzgecine kadar bu gerçek bir Coelacanth idi."¹⁷

İnsanın sözde atalarıyla yakından bağlantılı olduğuna inanılan bu hayali ara fosilin, yani Coelacanth'ın bir yaşayan fosil olarak bulunması, Darwinist çevreler için oldukça büyük bir olaydı. Çünkü evrim teorisinin en büyük hayali ara geçiş delili bir anda yok

olmuştı. Denizden karaya hayali çıkışın en büyük adayı, günümüz denizlerinde yaşayan, hiçbir ara form özelliği göstermeyen, son derece kompleks bir canlıydı. Darwin'in evrim teorisi, bu canlı örnek karşısında büyük bir darbe almıştı. Canlının basına tanıtıldığı 1939 yılının Mart ayının ortalarında, haftalar boyunca, New York'dan Sri Lanka'ya kadar bütün gazete ve dergilerde konuyla ilgili makaleler yayınlandı. London Illustrated News gazetesinde canlının birebir büyüklükteki resimleri basıldı. Resmin yanında British Museum'dan Dr. E. I. White'in bir makalesi vardı. Makalenin başlığı ise şuydu: "Yirminci Yüzyıl Doğa Tarihinin En Önemli Olaylarından Biri". Makale, keşfi "heyecan uyandırıcı" olarak tanımlıyor ve "bu olayın, Mezozoik çağın 2.5 metrelik Diplodocus dinosorunun canlı bir örneğinin keşfedilmesi kadar şaşırtıcı" olduğunu iddia ediyordu.¹⁸

J. L. B. Smith, sonraki yıllarda Coelacanth üzerinde sayısız çalışmalar yapmış, adeta tüm yaşamını bu çalışmalara adanmıştı. Coelacanth'ın deniz dibindeki canlı halinin bulunabilmesi ve canlının iç organlarının detaylı bir şekilde incelenebilmesi için dünyanın çeşitli yerlerinde arama çalışmalarına öncülük etti. (İlk yakalanan Coelacanth, yakalanmasından uzun bir süre sonra J. L. B. Smith'in dikkatine sunulduğu için iç organlarını muhafaza etmek mümkün olmamıştı).

Sonraki yıllarda ikinci Coelacanth ile karşılaşmak mümkün oldu. Canlı, yaşadığı derin sulardan sığ ve ılık sulara çıkarıldığı için kısa bir süre sonra ölmüştü. Ama yine de iç organlarını incelemek mümkün oldu. İncelemeyi yapan Dr. Jacques Millot ve meslektaşları, beklediklerinden çok daha farklı olan gerçeklerle karşılaştılar. Canlının iç organları, hiç de sandıkları gibi ilkel özellikler göstermiyor, canlı, hayali ilkel bir atayı temsil eden ara geçiş niteliklerini taşımıyordu. Canlı, evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir akciğere sahip değildi. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden ibaretti.¹⁹ Ayrıca, sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı olarak lanse edilen canlı, okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine çıkmayan bir dip balığıydı.²⁰ Canlının sığ sulara çıkarılması bile, onun ölümüne sebep olmuştu. Dolayısıyla, Millot'a göre, aradıkları "kayıp halka"yı temsil etmesi gereken bu önemli canlı, sözde evrim geçirdiğini iddia ettikleri canlının ilkel özelliklerinden yoksundu.²¹ Bir başka deyişle balık, bir ara form değildi ve 400 milyon yıl boyunca derin denizlerde aynı kompleks özellikleri ile yaşamıştı.

Peter Forey adlı evrimci paleontolog, Nature dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şunları söylüyordu:

Coelacanthların tetrapodların atasına yakın olduğuna dair görüş uzun süredir kabul gördüğü için, Latimeria'nın (Coelacanth) bulunmasıyla birlikte, balıklardan amfibiyenlere geçişi hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama Latimeria'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret olduğunu ve Coelacanth'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağının olmadığını ortaya koydu.²²

Bundan sonra defalarca karşılaşılan ve kendi yaşadıkları ortamda izlenen Coelacanthlar'ın tümü, bu önemli gerçeği tekrar tekrar ve daha da detaylı olarak ortaya

çıkarmıştı. Canlının yürümek üzere değişim geçirmekte olan yüzgeçleri iddiası, sadece bir aldatmacaydı. Max Planck Enstitüsü'nden Alman evrimci zoolog Hans Fricke, "İtiraf ediyorum, üzgünüm ama Coelacanth'ı hiçbir zaman yüzgeçleri üzerinde yürürken görmedik" açıklamasını yapıyordu.²³

Darwinistler için, yaşayan fosillerin bulunması ve çokluğu zaten başlıbaşına bir problemdi. Ama bir ara geçiş formu olarak lanse ettikleri, diledikleri gibi propaganda malzemesi yaptıkları ve insanlara "en büyük delil" olarak gösterdikleri Coelacanth'ın "yaşayan fosil" olarak karşısına çıkması, onlar için problemlerin belki de en büyüklerinden biriydi.

Bu durum, yaşayan fosiller hakkında evrimcilerin geliştirdikleri tüm teorileri de ortadan kaldırıyordu. Darwinistler, bir canlının değişmeden kalabilmesi için "genelleşmiş" olması gerektiğini iddia etmişlerdi. Bir başka deyişle canlının değişmemesi için, her ortamda yaşayabilmesi, her şekilde beslenebilmesi gerekiyordu. Ama Coelacanth örneği ile karşılarında son derece kompleks "özelleşmiş" bir canlı vardı. Coelacanth, oldukça derin sularda yaşamaktaydı ve özel bir ortama ve beslenme şekline sahipti. İşte bu nedenle evrimcilerin bu iddiaları da geçersiz oluyordu.

Bu canlı, evrimin iddialarına göre, kendi yaşam tarihleri içinde mevcut yeryüzü değişimlerine karşı nasıl direnç göstermiş, nasıl değişmeden kalabilmişti? Hayali evrime göre, Yaklaşık 250 milyon yıl önce sözde değişime uğrayan kıtalar, 400 milyon yıldır varlığını sürdüren Coelacanthlar üzerinde de etkili olmalıydı. Ama her nedense, canlılar, değişen ortam şartlarına rağmen, herhangi bir değişim göstermemişlerdi. Focus dergisi, bu durumu şu şekilde açıklıyordu:

Bilimsel verilere göre, günümüzden yaklaşık 250 milyon yıl önce, tüm kıtalar birleşikti. "Pangea" adı verilen bu büyük kara parçasını tek ve dev bir okyanus çevreliyordu. Yaklaşık 125 milyon yıl önce, kıtaların yer değiştirmesi sonucunda, Hint Okyanusu açıldı. Günümüzde, Coelacanthlar'ın doğal ortamlarının önemli bir parçasını oluşturan Hint Okyanusu'ndaki volkanik mağaralar da kıta hareketlerinin etkisiyle ortaya çıktı. İşte tüm bu verilerin ışığında önemli bir gerçek daha karşımıza çıkıyor. Doğal ortamlarında meydana gelen bunca değişikliğe rağmen, yaklaşık 400 milyon yıldan beri var olan bu hayvanların değişmediği gerçeği!

Bu durum, herhangi bir mazerete olanak vermeden, canlının milyonlarca yıl boyunca değişmeden kaldığını, yani evrim geçirmediğini doğrulamaktadır. Konuyla ilgili olarak Prof. Keith S. Thomson, The Story of the Coelacanth (Coelacanth'ın Hikayesi) ismini taşıyan kitabında şu sözlere yer vermiştir:

Örneğin, bilinen en eski Coelacanth (Diplocercides) da, kesinlikle aynı biçimde bir rostral organa (kafatasının içinde bulunan peltemsi bir maddeyle dolu kese ve ona bağlı altı tüp, zoologlarca rostral organ olarak adlandırılıyor), özel bir kafatası eklemine, içi boş bir sırt ipine (notokord) ve az sayıda dişe sahipti. Tüm bunlar, grubun Devoniyen döneminden beri (400 milyon yıldır) hemen hemen hiç değişmediğini gösterdiği gibi, fosil kayıtları arasında büyük bir boşluğun olduğunu da gösteriyor. Çünkü,

Coelacanthlar'ın hepsinde görülen ortak özelliklerin ortaya çıkışını gösteren ata fosiller zincirine sahip değiliz.²⁴

Coelacanth ile İlgili Yeni Bilgiler

Coelacanth'ın kompleks yapısı ile ilgili son bilgiler, evrimciler için sorun oluşturmaya devam etmektedir. Güney Afrika'da bulunan dünyaca ünlü JLB Smith Balık Bilimi Enstitüsü'nün yöneticisi profesör Michael Bruton, Coelacanth'ın keşfedilen kompleks özellikleri ile ilgili olarak şunları söylemektedir:

Doğum, bu canlıların kompleks özelliklerinden biridir. Coelacanthlar yavrularını doğumla dünyaya getirirler. Portakal büyüklüğündeki yumurtaları, balığın içindeyken çatlar. Üstelik yavruların annenin bedeninden plasenta benzeri bir organ sayesinde beslendiklerine dair bulgular mevcuttur. Plasenta anneden yavruya oksijen ve besin sağlamanın yanı sıra yavrunun bedeninde solunum ve sindirimden arta kalan maddeleri uzaklaştıran kompleks bir organdır. Karbonifer döneme ait (360-290 milyon yıl önceki dönem) embriyo fosilleri böyle kompleks bir sistemin memelilerin ortaya çıkmasından çok önce var olduğunu göstermektedir.²⁵

Öte yandan, Coelacanth'ın çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olduğunun tespit edilmesi de, bu canlıda kompleks bir duyu organının varlığını göstermiştir. Bilim adamları, balığın rostral organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevini yürüttüğünü kabul etmektedirler. Bu mükemmel organın en eski Coelacanth fosillerinde dahi mevcut olması, diğer kompleks yapılarla birlikte ele alındığında evrimcilerin çözümleyemeyeceği bir sorun ortaya çıkarmaktadır. Focus dergisinde bu sorun şöyle ifade edilmektedir:

Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Coelacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece karmaşık bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor.²⁶

Aşamalı bir evrim süreci beklentisi içinde olan evrimciler için, hayali ilkel canlıların bulunmasını bekledikleri dönemde, kompleks yapısı ile Coelacanth'ın ortaya çıkışı elbette şaşkınlık uyandırıcıdır. Ama akılcı düşünen, tüm canlıların üstün kompleks yapılarıyla, Allah'ın dilediği şekilde ve dilediği zamanda aniden yarattığını kavrayabilen bir insan için bunda hiçbir şaşırtıcı yön yoktur. Allah'ın kusursuz yarattığı örnekler, Allah'ın gücünü ve kadrini takdir edebilmek için birer vesiledirler.

1966 yılında yakalanan ve dondurulan Coelacanth ise, canlının kan yapısı ile ilgili yeni bilgiler sunmuştur. Coelacanth dışındaki tüm kemikli balıklar (Osteichthyes), deniz suyu içip, fazla tuzu gövdelerinden atarak su gereksinimlerini karşılarlar. Coelacanth'ın gövdesinde bulunan sistem ise, kıkırdaklı balıklar (Chondrichthyes) sınıfında bulunan köpek balığının gövdesindeki sistem gibidir. Köpek balığı, proteinlerin parçalanması sonucunda açığa çıkan amonyağı üreye dönüştürür ve insan için ölümcül olabilecek düzeylerde üreyi kanda tutar. Çevredeki suyun tuzluluk oranına göre kanda bulunan bu

maddelerin oranı ayarlanır, sonuçta kan, deniz suyu ile izotonik duruma geldiğinden (içteki ve dıştaki suların ozmotik basınçları eşitlendiğinden, yani aynı yoğunluğa ulaştıklarından) dışarıya su kaybı olmaz. Coelacanth'ın karaciğerinin üre üretmek için gereken enzimlere sahip olduğu da ortaya çıkarılmıştır. Yani Coelacanth, dahil edildiği sınıflamada başka hiçbir türde bulunmayan ve ancak on milyonlarca yıl sonra, tamamen farklı bir sınıfa dahil olan köpek balıklarında ortaya çıkan özgün kan özelliklerine sahiptir.²⁷

Bütün bunlar şu gerçeği göstermektedir: Canlıların sözde evriminde en büyük halkayı oluşturduğu iddia edilen Coelacanth, günümüzde yaşayan sayısız canlı örneği ile, evrimcilerin tüm iddialarını yalanlamıştır. Bu örnek, evrimcilerin tek bir fosil üzerinden, "hiçbir somut delile dayanmadan", ne kadar kapsamlı propaganda yapabileceklerini, bu aldatmacayı nasıl yaygınlaştıracaklarını açıkça göstermektedir. Coelacanth'ın canlı örneğinin ele geçmesi sonucunda, iddialarından vazgeçmeye yine de yanaşmamaları, canlı örnek üzerinde "yürümek üzere değişim geçirmekte olan yüzgeç" arayışlarını sürdürmeleri de dikkat çekicidir. Sayısız kompleks özelliğinden, yaratılmış bir canlı olduğu açık olan Coelacanth'ın bir ara form olduğuna dair hiçbir kanıt bulamamışlardır. Onlar, Allah'a karşı deliller ortaya çıkarmaya çalışmış, ama Allah onların sahte delillerini ortadan kaldırmıştır. Bunun yerine karşılarındaki gerçek, mükemmel bir yaratılış delilidir.

SİÇRAMALI EVRİMİN ÇIKIŞ NOKTASI

Darwin'in takipçileri, Darwin'in öne sürdüğü yavaş ve aşamalı evrim örneklerini, fosil kayıtlarında görebilmek için çok çaba gösterdiler. Darwin, bunların bulunamayışını "fosil kayıtlarındaki yetersizliğe" bağlamıştı. Aslında onun döneminde bile geniş örneklerini sunmuş olan ve Kambriyen patlaması gibi tarihin en erken döneminde tüm kompleks canlıların varlığını gösteren fosil kayıtları, bir mucize bulmak ümidiyle evrimciler tarafından araştırılmaya devam edildi. Amaç, Darwin'in haklı olduğunu göstermek, fosil kayıtlarının onun zamanında gerçekten yetersiz olduğunu kanıtlamak ve canlıların evrim geçirdiğine dair deliller, yani ara geçiş örnekleri bulabilmektir.

Ama fosil kayıtları, sürekli olarak Darwin'in beklentilerinden farklı sonuçlar verdi. Yeryüzünün neredeyse tamamı araştırılmıştı, yani kayıtlar artık yetersiz değildi. Darwin, kendi takipçilerinin gelecekte beklenen ara geçiş örneklerini bulacaklarına inandığını söylerken yanılmıştı. Fosil kayıtları, tek bir ara geçiş örneği bile vermiyordu. Bunun yerine fosil kayıtlarının ortaya çıkardığı gerçek, sayısız canlının, hiçbir değişim geçirmemiş olduğu ve kompleks yapılarıyla milyonlarca yıl önce yaşamış olduklarıydı. Fosil kayıtları Darwin'i yalanlamıştı. Ara geçiş örneği yokluğu ve stasis gerçeği, aşamalı evrime kesin olarak delil vermemekteydi.

Darwin'in aşamalı evrim modelinin stasis gerçeği karşısında büyük bir yenilgiye uğradığını açıkça gören ve bunu kabul eden evrimcilerin bazıları, bu gerçek karşısında evrimin "farklı bir şekilde işlediği" fikrini ortaya attılar. 1970 yılında Harvard Üniversitesi'nden paleontolog Stephen Jay Gould ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Niles Eldredge, Sıçramalı Evrim (Punctuated Equilibrium – Kesintiye Uğramış Denge) adıyla alternatif bir evrim teorisi geliştirdiler ve 1972 yılında bunu yayınladılar. Buradaki tek amaç, stasis gerçeğine bir açıklama getirmektir.

Aslında bu teori, 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "Hopeful Monster" (Umulan Canavar) teorisinin yeniden düzenlenmiş bir haliydi. Schindewolf, canlıların, küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrimleştiklerini öne sürmüştü. Schindewolf teorisine örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "gross mutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklik, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.²⁸ Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklik, birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Schindewolf'un bu fantastik "Hopeful Monster" teorisini, 1940'lı yıllarda da Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt

tarafından benimsendi ve savunuldu. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.

Gould ve Eldredge'i bu teoriye yeniden sarılmaya zorlayan etken ise, başta belirttiğimiz gibi fosil kayıtlarının hiçbir "ara form" olmadığını göstermesiydi. Bu kayıtlardaki "durağanlık" ve "aniden ortaya çıkış" gerçeği o kadar açıktı ki, bu iki isim, bu durumu açıklamak için "umulan canavarlar"a yeniden el atmak zorunda kaldılar. Gould'un, "Return of the Hopeful Monsters" (Umulan Canavarların Geri Dönüşü) adlı ünlü makalesi, bu zorunlu geri dönüşün bir ifadesiydi.²⁹

Elbette Gould ve Eldredge, Schindewolf'un fantastik teorisini aynen tekrarlamadılar. Teoriye "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, söz konusu "ani evrimsel sıçrayış"lara bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. (Teori için seçtikleri "punctuated equilibrium" şeklindeki ilginç terim, bu bilimsellik çabasının bir ifadesiydi.) Gould ve Eldredge'in teorisi ilerleyen yıllarda diğer bazı paleontologlar tarafından da benimsendi ve detaylandırıldı. Oysa sıçramalı evrim teorisi, en az Darwin'in aşamalı evrim teorisi kadar büyük çelişki ve tutarsızlıklarla doluydu.

Aşamalı evrim yanlıları, durağanlığı görmezden geliyorlardı ama fosil kayıtları sürekli olarak stasis örnekleri sergiliyor ve canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmediğini öngörüyordu. S. J. Gould ve N. Eldredge'in diğer Darwinistlerden tek farkı, fosil kayıtlarındaki stasis gibi kesin ve mutlak bir gerçeğe artık kayıtsız kalınamayacağını fark etmeleriydi. Fosillerin ortaya koyduğu Yaratılış gerçeğini kabul etmektense, kendilerini yeni bir evrim anlayışı geliştirmeye mecbur hissetmişlerdi.

Stephen Jay Gould, bu konuyla ilgili olarak şu sözleri söylüyordu:

(Fosil kayıtlarındaki) eksiklik stasis'i nasıl tevil edebilir ki? ... stasis bir veridir. Eldredge ve ben, pek çok meslektaşımızın bu son derece açık noktayı anlayamamaları karşısında o kadar hayal kırıklığına uğradık ki, ... bu küçük sözcük öbeğini bir slogan halinde birleştirmeyi teşvik ettik. Bunu, bir hafta boyunca kahvaltılardan önce on kere söyleyin. O zaman bu konu bilinçsizce belleğinize yerleşecektir: "stasis bir veridir, stasis bir veridir..."³⁰

Gould, Eldredge ve diğer sıçramalı evrim taraftarları, aşamalı evrim savunucularını, stasis gerçeğini görmemelerinden dolayı kıyasıya eleştirmektedirler. Aslında onların yaptıkları şey de, diğer Darwinistlerden farklı değildir. Fosil kayıtlarının bekledikleri gibi bir sonuç vermemesinden dolayı hayali evrimin şeklini değiştirmişler ve bunu oldukça detaylı şekilde kurgulamışlardır. Aşamalı evrim yanlılarına kızgınlıklarının ve yoğun eleştirilerinin tek nedeni, bu meslektaşlarının fosil kayıtlarındaki durağanlığı kabul etmedikleri sürece, kamuoyunda evrim teorisinin inandırıcılığını kaybetmesine sebep olacak olmalarıdır. İşte bu nedenle, fosil kayıtlarının gösterdiği gerçekler karşısında "artık doğruyu bulmuş" oldukları izlenimi oluşturmaya çalışmaktadırlar. Oysa sıçramalı evrim teorisi, en az aşamalı evrim kadar asılsız, delilsiz ve çürütülmüş bir teoridir.

Stephen Jay Gould'un "geçmişteki hatalı bakış açısı" ile ilgili itirafları, aşamalı evrim taraftarlarına yönelttiği bir eleştiridir:

Uzun zamandır stasis ve ani ortaya çıkış konusundan haberdarız. Ama bunu, yetersiz fosil kayıtlarının üzerine atmayı tercih ettik.³¹

Niles Eldredge ise, aşamalı evrim taraftarlarının önemli bir gerçeği görmezden geldiklerini şu sözlerle anlatmaktadır:

Paleontologlar, Darwin'den beri (genellikle boşu boşuna), Darwin'in evrimsel sürecin doğal ürünü olarak düşündüğü, türlerin toplu değişim örnekleri olarak duran, sezilmeyecek şekilde birbirlerine dönüşen fosil dizilerini arayıp duruyorlar. Türlerin çoğunun, çeşitli çağlara ait jeolojik katmanlarda bulundukları süre boyunca, tam olarak aynı görünümde kaldıkları, neredeyse hiç değişmemiş oldukları ... şaşırtıcı bir gerçek olmasına rağmen, bu paleontologların az bir kısmı, buna (fosil arayışına) itiraz etmek için bir sebep görüyor.³²

Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden arkeolog Ian Tattersall fosil kayıtlarındaki durağanlık nedeniyle Darwin'in evrim iddiasının çürütülmüş olduğunu şu sözlerle vurgulamaktadır:

Darwin'in aşamalarla olsa da, yaygın olan ve şu ana kadarki tüm soyları etkileyen değişim iddiası çürütülmüştür. Fosil kayıtları karşımızdadır ve kayıtlar olağanüstü bir anatomik korunma göstermektedir. Darwin'in beklediği anlamda değişiklik, fosil kayıtlarında bulunmamaktadır.³³

Stephen Jay Gould başka bir sözünde, bir "evrimsizlik" delili olan durağanlığın evrim taraftarları tarafından nasıl görmezden gelindiğini şu şekilde anlatmaktadır:

Pek çok fosilleşmiş türün, tüm jeolojik yaşam süreleri boyunca stasis veya değişmezlik göstermeleri, tüm paleontologlar tarafından dile getirilmeyen ama bilinen bir gerçektir. Ama bu durum, neredeyse hiçbir zaman açık bir şekilde incelenmedi, çünkü hakim olan teori, stasis'i, evrimsizlik için cansız bir kanıt olarak görüyordu. ... Stasis'in olağanüstü derecede yaygınlığı, fosil kayıtlarında utanç verici bir özellik halini aldı. İşte bu yüzden, hiçbir şeyi temsil etmiyor gerekçesi ile (yani evrimsizliği temsil ettiği için) bu gerçek görmezden gelinmeliydi.³⁴

Gould ve Eldredge'in tüm çabaları, vazgeçemedikleri evrim teorisini fosil kayıtlarına uyarlayabilmektir. İşte bu nedenle stasis'i kendi alternatif evrim iddiaları için en önemli kanıt olarak ortaya attılar. Fosil kayıtlarındaki değişmezlik, her nasılsa değişimin bir delili haline getiriliyordu. Fosil kayıtları teoriye uygun hale gelmeyince, teori fosil kayıtlarına uygun hale getirilmişti. İşte sıçramalı evrim teorisi bu anlayışla ortaya atıldı.

Oxford Üniversitesi müzesi zoolojik koleksiyonlar müdürü Tom S. Kemp, New Scientist dergisindeki makalesinde, tıpkı sıçramalı evrim örneğinde olduğu gibi, "bulguların nasıl evrim teorisine delil haline getirildiğini" şu sözlerle ifade ediyordu:

... farz edilen evrimsel süreçler, bu süreçlerin meydana getirmesi gereken fosil örneklerine uymadığında, bu örnek genellikle "yanlış" olarak tanımlanır. Dolambaçlı bir argüman başlar: Fosil kayıtlarını evrim teorisine göre yorumla, yorumu gözden geçir ve bunun teoriyi onayladığını kaydet. Şimdi onaylıyor, değil mi?35

Sıçramalı evrim taraftarlarına göre, fosil kayıtlarındaki stasis, "kesintiye uğramış denge" (punctuated equilibrium) şeklinde ifade edilen teorideki "denge"yi teşkil ediyordu. Sıçramalı evrim iddiasına göre türler, birkaç bin yıl gibi kısa bir süre içinde evrimleşiyorlar, sonra bir stasis dönemi içine giriyor ve milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalıyorlardı. Dolayısıyla, ortaya attıkları bu iddianın canlıların büyük bir bölümünde görülen stasis gerçeğini açıkladığını düşünüyorlardı. Fosil kayıtlarının evrime meydan okuduğu gerçeği, onlara göre bu şekilde örtbas edilmiş oluyordu. Oysa bu, büyük bir aldatmacaydı.

Sıçramanın Mekanizması

Sıçramalı evrim teorisi, bugünkü haliyle, canlı popülasyonlarının çok uzun süreler boyunca değişim göstermediklerini, bir tür "denge" (equilibrium) durumunda kaldıklarını kabul eder. Bu iddiaya göre evrimsel değişiklikler, çok kısa zaman aralıklarında ve çok dar popülasyonlar içinde gerçekleşir. (Denge, kesintiye, yani "punctuation"a uğratılır.) Popülasyon çok dar olduğu için büyük mutasyonlar çok kısa sürede doğal seleksiyon yoluyla seçilir ve böylece yeni tür oluşumu sağlanır.

Bu teoriye göre, örneğin bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak bu sürüngen türünün içinden bir şekilde ayrılan az sayıdaki bir grup sürüngen, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kalır. Bu mutasyonların avantaj sağlayanları (gözlemlenebilmiş hiçbir faydalı mutasyon örneği yoktur) bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçilir. Grup hızla evrimleşir ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta belki de memelilere dönüşür. Tüm bu süreç çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiği için de, geriye çok az fosil izi kalır.

Dikkat edilirse, aslında bu teori, "geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir?" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Bu cevabı geliştirirken de, iki temel varsayım kabul edilmektedir:

1. "Makro mutasyonların", yani canlıların genetik bilgisinde büyük değişimler oluşturan geniş çaplı mutasyonların, canlılara avantaj sağladıkları ve yeni genetik bilgi ürettikleri varsayımı.

2. Sayıca dar olan hayvan popülasyonlarının, genetik yönden daha avantajlı oldukları varsayımı.

Oysa her iki varsayım da bilimsel bulgularla açıkça çelişmektedir.

Makromutasyonlar Yanılgısı

Sıçramalı evrim teorisi, az önce belirttiğimiz gibi tür oluşumuna yol açan mutasyonların çok büyük ölçeklerde gerçekleştiğini ya da bazı bireylerin üst üste yoğun mutasyonlara maruz kaldıklarını varsaymaktadır. Oysa bu varsayım, genetik biliminin tüm gözlemsel verilerine aykırıdır.

Yüzyılın ünlü genetikçilerinden R. A. Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural, bu varsayımı açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, *The Genetical Theory of Natural Selection* (Doğal Seleksiyonun Genetik Teorisi) adlı kitabında, " bir mutasyonun, bir canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı" olduğunu bildirir.³⁶ Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olma ihtimali de o kadar azalır.

Bunun nedenini görmek de zor değildir. Mutasyonlar, canlıların genetik bilgisinde rastlantısal değişiklikler oluştururlar ve hiçbir zaman canlının genetik bilgisini geliştiren bir etkileri yoktur. Aksine, mutasyondan etkilenen bireyler, ciddi hastalık ve sakatlıklara maruz kalır. Dolayısıyla bir birey mutasyondan ne kadar fazla etkilenirse, yaşama ihtimali de o kadar azalacaktır.

Darwinizm'in ısrarlı savunucularından Harvard Üniversitesi evrim biyoloğu Ernst Mayr, bu konuda şu yorumu yapar:

Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garibe canlılardır ki, ancak "umulmayan canavarlar" olarak tanımlanabilirler. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması yoluyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır. Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "umulmayan canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların, popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.³⁷

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açıktır ve bu gerçek sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro" düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Kimi evrimciler, DNA'daki "düzenleyici genler" (regulatory genes) üzerinde oluşan mutasyonlara umut bağlamaktadırlar. Ama diğer mutasyonlar için geçerli olan tahrip edici özellik, bu mutasyonlar için de geçerlidir. Sorun, mutasyonun rastgele bir değişim olması sorunudur. Genetik bilgi gibi kompleks bir yapı üzerindeki her türlü rastgele değişim, zararlı sonuçlar verir.

Genetikçi Lane Lester ve popölasyon genetikçisi Raymond Bohlin, The Natural Limits to Biological Change (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaplarında söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

Sonuçta dönüp-dolaşıp gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur. Bazıları, küçük mutasyonların birikmesi düşüncesinin sonuçlarından rahatsız olmakta ve evrimsel yeniliklerin kökenini açıklamak için makromutasyonlara yönelmektedir. Goldschmidt'in umulan canavarları gerçekten de geri dönmüştür. Ancak makromutasyonlar tarafından etkilenen popölasyonlar, gerçekte yaşam mücadelesinde yenik düşen popölasyonlar haline gelmektedir. Makro mutasyonların, komplekslik artışı sağlamasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur. Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır, çünkü adaptasyon sağlamayan ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır... Bir nokta son derece açıktır: Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.³⁸

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır.

Dar Popölasyonlar Yanılgısı

Sıçramalı evrim savunucularının vurgu yaptıkları ikinci kavram, "dar popölasyonlar" kavramıdır. Buna göre, yeni bir türün oluşumunun, ancak sayıca son derece az hayvanı ya da bitkiyi barındıran topluluklarda gerçekleştiğini ifade ederler. Bu iddiaya göre, çok sayıda hayvanı barındıran popölasyonlar, evrimsel bir gelişme göstermezler ve "stasis" (durağanlık) halini korurlar. Ancak bu popölasyonlardan bazen küçük gruplar ayrılır ve bu "izole" gruplar sadece kendi içlerinde çiftleşir. (Bunun çoğu zaman coğrafi şartlardan kaynaklandığı varsayılır.) Kendi içlerinde çiftleşen bu küçük gruplarda ise makromutasyonların etkili olduğu ve çok hızlı bir "türleşme" yaşandığı iddia edilir.

Acaba sıçramalı evrim savunucuları neden dar popölasyonlar kavramı üzerinde durmaktadırlar? Sorunun cevabı açıktır: Amaçları, fosil kayıtlarındaki ara form yokluğuna bir "açıklama" getirmeye çalışmaktır. "Evrimsel değişiklikler çok dar popölasyonlarda ve çok hızlı gelişti ve dolayısıyla geriye yeterince fosil izi kalmadı" şeklindeki anlatımlarını bu nedenle ısrarla vurgularlar.

Oysa son yıllarda yapılan bilimsel deney ve gözlemler, dar popölasyonların genetik yönden evrim teorisi için avantajlı değil, dezavantajlı olduğunu ortaya koymaktadır. Dar popölasyonlar, yeni bir tür oluşumuna yol açacak şekilde gelişmek bir yana, aksine ciddi genetik bozukluklar ortaya çıkarmaktadır. Bunun nedeni, dar popölasyonlarda, bireylerin sürekli dar bir genetik havuz içinde çiftleşmeleridir. Bu yüzden normalde "heterozigot" olan bireyler giderek "homozigot" haline gelmektedir. Bunun sonucunda da, normalde

çekinik (resesif) olan bozuk genler, baskın (dominant) hale gelmekte ve böylece popülasyonda giderek daha fazla genetik bozukluk ve hastalık ortaya çıkmaktadır.³⁹

Bu konuyu incelemek için, tavuklar üzerinde 35 yıl süren bir gözlem yapılmıştır. Gözlemlerde, dar bir popülasyon içinde tutulan tavukların giderek genetik yönden zayıf hale geldiği belirlenmiştir. Tavukların yumurta üretimi %100'den %80'e düşmüş, üreme oranı da %93'ten %74'e inmiştir. Ancak insanların bilinçli müdahalesiyle, yani başka bölgelerden getirilen tavukların popülasyona karıştırılmasıyla, bu genetik gerileme durmuş ve tavuklar normalleşme eğilimine girmiştir.⁴⁰

Bu ve benzeri bulgular, sıçramalı evrim savunucularının sığındıkları "dar popülasyonlar evrimsel gelişmelerin kaynağıdır" şeklindeki iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığını açıkça göstermektedir. James W. Valentine ve Douglas H. Erwin, sıçramalı evrim mekanizmalarıyla yeni bir türün oluşmasının imkansızlığını şu sözlerle ifade etmişlerdir:

Gereken değişiklik hızı, ya birkaç büyük adım veya çok sayıda ve aşırı derecede hızlı küçük adımlar anlamına gelir. Büyük adımlar, sıçramalarla eşdeğerdir ve uygunluk bariyerleri problemini beraberinde getirir. Küçük adımlar sayısız olmalıdır ve mikroevrim başlığı altında tartışılan problemleri beraberinde getirir. Stasis süreleri, tüm soyun, fosil kayıtlarında bulunması ihtimalini ortaya çıkarmaktadır ama burada tekrar yinelemek gerekirse, gerçek olduğunu varsaydığımız ara formlardan hiçbirini bulamadık. Son olarak, içinden başarılı soyun seçildiği havuzu oluşturmak için üretilmesi gereken oldukça fazla sayıda tür, hiçbir yerde bulunamamıştır. Sonuç olarak, türlerin seçiminin, daha üst biyolojik kategorilerin kökenine dair genel bir çözüm oluşturma ihtimali yüksek değildir. Aynı zamanda türler seviyesindeki evrimsel değişimleri açıklamak için çelişen teorilerin hiçbirisi, -yani kalıtsal aşamalı evrim veya sıçramalı evrim-, yeni vücut planlarının kökeni problemine uygulanabilir gözükmemektedir.⁴¹

Sıçramalı Evrim, Evrimciler İçin Büyük Bir Hayal Kırıklığıdır

Sıçramalı evrimin hayali mekanizması, bugün bilimsel olarak tam anlamıyla çürütülmüştür. Canlıların söz konusu metodlarla evrimleşemeyeceği ispatlanmıştır. New York State Üniversitesi'nden Jeffrey S. Levinton'ın da belirttiği gibi, türlerin söz konusu oluşumu, eğer fosil kayıtlarında açıkça görülemiyorsa, teorinin test edilebilme imkanı yoktur. Levinton, buradan yola çıkarak şu sonuca varmıştır: "Kanıtların tamamı bunu (sıçramalı evrimi), takip etmeye değmeyecek bir teori haline getirmektedir."⁴²

Elbette bu doğrudur. Teorinin temellerini oluşturan iddiası, bilimsel olarak yalanlanmıştır. Ama asıl önemli olan, teorisyenlerin yola çıktıkları fosil kayıtlarının sıçramalı evrime hiçbir delil kazandırmadığı, aksine teoriyi çürüttüğü gerçeğidir. Sıçramalı evrimin iddia ettiği, milyonlarca yıl süren "denge" durumundaki canlıların fosilleri, fosil kayıtlarında milyonlardadır. Ama her nedense, yine teoriye göre binlerce yıl sürmesi gereken evrimleşmenin izinden eser yoktur. Fosil kayıtları, evrim geçirmesi beklenen

sayısız canlının tek bir örneğini bile vermemektedir. Sıçramalı evrimin, herhangi bir şekilde işlediğini gösteren tek bir delil bulunmamaktadır. Evrimciler, büyük bir çaresizlik eseri olarak, Yaratılış gerçeğinin en büyük delillerinden bir tanesini alıp bunu evrime dayanak noktası yapmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçek, içine düştükleri vahim durumu açıkça belgelemektedir.

Böylesine tutarsız bir teori, nasıl popüler hale gelmiştir? Şu bir gerçektir ki, sıçramalı evrim savunucularının neredeyse hepsi fosil bilimcidir. Dolayısıyla bu paleontologlar, fosil kayıtlarının Darwinist teoriyi yalanladığını açıkça görmektedirler.

Adeta bir panik yaşamakta ve teoriyi her ne pahasına olursa olsun ayakta tutmaya çalışmaktadırlar.

Öte yandan genetikçiler, zoologlar ya da anatomistler, doğada bu tür "sıçramalar" oluşturacak bir mekanizma olmadığını görmekte ve bu nedenle de ısrarla Darwinist kademeli evrim modelini savunmaktadırlar. Oxford Üniversitesi zoologu Richard Dawkins, sıçramalı evrim modelini savunanları şiddetle eleştirmekte ve onları "evrim teorisinin inandırıcılığını ortadan kaldırmakla" suçlamaktadır.

İki taraf arasındaki bu sonuçsuz diyalogun ortaya koyduğu asıl sonuç ise, evrim teorisinin içine düştüğü bilimsel krizdir. Ortada hiçbir deney, gözlem ya da paleontolojik bulgu ile uyuşturulamayan hayali bir "evrim" efsanesi vardır. Ortaya atılan hiçbir iddia test edilememektedir. Her evrimci teorisyen, bu efsaneye kendi uzmanlık alanına göre bir dayanak bulmaya çalışmakta, ancak diğer bir bilim dalının bulguları ile çatışmaya girmektedir. Bu karmaşa, kimi zaman "bilim bu tür akademik tartışmalarla ilerler" gibi yüzeysel yorumlarla geçirtilmeye çalışılmaktadır. Oysa sorun, bu tartışmaların, doğru bir bilimsel teoriyi geliştirmek adına yapılan fikir jimnastikleri değil, yanlış bir teoriyi inatla savunmak adına yapılan dogmatik spekülasyonlardan ibaret olmasıdır.

Sıçramalı evrim teorisyenlerinin istemeden ve farkında olmadan ortaya koydukları gerçek ise, fosil kayıtlarının hiçbir şekilde evrim kavramıyla uyuşmadığını göstermeleri ve kayıtlardaki en önemli gerçeklerden biri olan stasis görülür hale getirmeleridir. Gould bunu şu sözlerle ifade etmiştir:

... kaçınılmaz olarak evrimin yokluğu anlamına gelen stasis, bir konu değilmiş gibi muamele gördü. Oysa tüm paleontolojik olguların en yaygın olanının ilgi veya dikkat gösterilemeyecek bir konu olarak tanımlanması ne kadar da garip!⁴³

Artık Darwinistlerin tümü, görmek istemedikleri, bile bile arka plana attıkları, bir veri olarak bile kabul etmedikleri fosil kayıtlarındaki stasis gerçeğini, kabul etmek zorunda kalmışlardır. Fosil kayıtlarında evrim geçirmekte olan canlıların belgelenmeyişi, yani kayıtlarda ara geçiş formlarının bulunmaması ise, stasis üzerine yapılan tüm spekülasyonları ortadan kaldırmış ve bunun açıkça Yaratılış gerçeğinin en önemli delili olduğunu ortaya koymuştur. Sıçramalı evrim, hem ileri sürdüğü mekanizmalar, hem de delil olarak göstermeye çalıştığı fosil kayıtları tarafından çürütülmüş durumdadır.

SONUÇ

Acaba Darwin Türlerin Kökeni'nde, yaşayan fosillerden, neden büyük sıkıntı sebebi olarak bahsetmiştir? Neden evrimci bilim adamları, bu fosiller karşısında aşamalı evrim iddialarından vazgeçip yeni bir evrim teorisi üretme ihtiyacı duymuşlardır? Neden Coelacanth'ın canlı örneğinin bulunması, büyük bir hayal kırıklığı yaratmış, ona bel bağlayan evrimcileri büyük bir sessizliğe sevk etmiştir? Yaşayan fosiller gerçeği karşısında tüm Darwinistleri yıkıma uğratan nedir?

Bu, yaşayan fosillerin Yaratılış gerçeğini ilan etmesidir.

Darwinistlerin duydukları hayal kırıklığı ise, teorilerine olan ideolojik bağlılıkları sebebiyledir. Teorinin çürütülmüş olduğunu gördükleri, Yaratılış gerçeğinin ispat edildiğini bildikleri halde tüm bunları anlamazlıktan gelmeleri, hatta durumu örtbas etmek için aldatma yöntemlerine başvurmaları bunun en büyük delillerindendir. Yaşayan fosiller gerçeği karşısında Yaratılış gerçeğini kabul etmek yerine, akla ve mantığa uymayan, bilimsel olarak ise hiçbir delil içermeyen teorilere başvurmaları da bir diğer büyük şüpheci. Yaşayan fosil örneklerini gizlemeye çalışmaları, el yapımı sahte fosilleri, ara geçiş formu olarak ön plana çıkartırken, milyonlarca yaşayan fosil örneğini ortadan kaldırma çabaları, korkularının açık göstergesidir. Müzelerde sayısız sahte fosili sergiler ve Coelacanth gibi son derece kompleks canlıları ara geçiş örneği olarak lanse etmeye çalışırken, yaşayan fosilleri müze depolarında saklamaları düşündürücüdür. Acaba teori delillendirilemediğinde, delilleri teoriye uyarlamaya çalışmak ne kadar bilimseldir? Evrimciler, iddialarının lehinde hiçbir delil olmamasına rağmen acaba hangi gerekçe ile bunu ispatlı ve bilimsel bir gerçek olarak öne sürmektedirler? Acaba neden keşfettikleri bilimsel delillere sahip çıkmak yerine bunlardan dolayı utanç duymaktadırlar? Evrimcileri, aleyhteki tüm verilere rağmen, teorilerinden hiçbir şekilde vazgeçmemeye iten sebep nedir?

Bu sebep, Darwinizm'in batıl bir din, bir inanç sistemi olmasıdır. Asla reddedilemez bir dogma olmasıdır. Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şey olmadığını savunan materyalist felsefenin bir dayanağı olmasıdır. İşte bu yüzden, teori her geçen gün sayısız delil ile çürütülmesine rağmen, ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Ama artık bu çabaların etkisi sona ermiştir. Darwinizm'in ve Darwinistlerin aldatma yöntemleri artık sonuçsuzdur. Evrimi çürüten deliller her geçen gün artmaktadır. Her geçen gün evrimcileri hayal kırıklığına uğratan, onları yeni aldatıcı açıklamalar üretmeye zorlayan Yaratılış delilleri ortaya çıkmaktadır. Yaşayan fosiller, işte bu yüzden Darwinistleri şaşırtmakta, Darwin için büyük bir sıkıntı sebebi olmakta ve alelacele depolara kaldırılmaktadır. Darwinistler, bu yollarla Allah'ın üstün sanatını gizlemeye çalışmaktadırlar. Oysa Allah, tüm varlıkları yaratan, onların her yaptıklarını

bilen, onları her an hakimiyeti altında tutandır. Darwinistler, Allah'a karşı planlar kurarken, Allah kendilerini görmektedir. Onlar, Allah'ın üstün yaratma sanatını gizlemeye çalışırken, Allah onları izlemektedir. Onlar Allah'ın varlığını inkar ederlerken, Allah onların tüm yaptıklarını yazmaktadır. Ve onlar, inansalar da inanmasalar da, isteseler de istemeseler de ahirette mutlaka Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır.

Darwinistlerin fark edemedikleri büyük gerçek işte budur: Allah'a karşı mücadele içinde olanların yaptıkları, mutlaka bozulmaya ve hüsrana uğrayacaktır. Hak ve galip gelecek olan, mutlaka Allah'ın kanunudur.

Yaşayan fosillerin varlığı, Allah'ın, Darwinistlerin tüm düzenlerini ortadan kaldırmak, tüm sahtekarlıklarını ortaya çıkarmak için yarattığı, üstün bir delildir. Darwinistler, hak din ile mücadele ederken, bunun delillerini de Allah'ın yarattığını unutmaktadırlar. Oysa onlar, baştan yenik durumdadırlar. Evrim teorisinin okullarda okutulması, sayısız medya kuruluşu tarafından evrimci iddiaların spekülasyonlarının yapılması, bilim adamlarından taraftarlar toplanması, yalnızca geçici bir durumdur. Allah, "Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir..." (Enbiya Suresi, 18) ayetiyle bildirdiği gibi, batıl olan her inancı ortadan kaldıracaktır.

Darwinistler, şu anda bunun paniğine kapılmışlardır. Bu gerçek bu kadar açıkken, Darwinizm'i gerçek zannedenlerin, tüm delillerin Yaratılış gerçeğini gösterdiğini en kısa zamanda görmeye çalışması ve evrim teorisi gibi sahte bir dinin aldatıcı oyununa gelmemeleri gerekmektedir. Dünyayı eşsiz şekilde yaratan Allah'ın, sonsuz bir ahiret yaşamı yaratmaya kadir olduğunu fark etmeleri gerekmektedir. Çünkü insan, yalnızca bu gerçeği fark edip kavradığında kurtuluş bulacaktır. İnsana, tek kurtarıcısı olan Allah'ı inkar etmekten başka bir yol göstermeyen, sürekli yalan ve oyunlarla hayatta kalmaya çalışan evrim teorisi, büyük bir vakit kaybı ve büyük bir hüsrandır. Bu gerçeği ahirette, büyük bir pişmanlık içinde anlamak yerine, dünyada, tüm deliller ortadayken görebilmek, insan için dünyada ve ahirette büyük bir kurtuluş olacaktır.

Her nefsin bütün kazandıkları üzerinde gözetici olana mı (baş kaldırılır?) Onlar Allah'a ortaklar koştular. De ki: "Bunları adlandırın (bakalım). Yoksa siz yeryüzünde bilmeyeceği bir şeyi O'na haber mi veriyorsunuz? Yoksa sözün zahirine (veya boş ve süslü olanına)mi (kanıyorsunuz)? Hayır, inkar edenlere kendi hileli-düzenleri süslü-çekici gösterilmiştir ve onlar (doğru) yoldan alıkonulmuşlardır. Allah, kimi saptırırsa, artık onun için hiçbir yol gösterici yoktur.

Dünya hayatında onlar için bir azap vardır, ahiretin azabı ise daha zordur. Onları Allah'tan (kurtaracak) hiçbir koruyucu da yoktur.

Takva sahiplerine vadedilen cennet; onun altından ırmaklar akar, yemişleri ve gölgelikleri sürekli. Bu korkup-sakınanların (mutlu) sonudur, inkar edenlerin sonu ise ateştir. (Rad Suresi, 33-35)

DİPNOTLAR

- 1 Peter Douglas Ward, On Methuselah's Trail, W. H. Freedman and Company, 1992, s. 9
- 2 Stephen J. Gould, The Panda's Thumb, 1980, s. 238-239
- 3 N. Eldredge, and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
- 4 Dr. David Raup (Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı) SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland
- 5 D.S. Woodroff, Science, vol. 208, 1980, s. 716 - <http://www.genesispark.org/genpark/after/after.htm>
- 6 George G., Simpson, Tempo and Mode in Evolution, Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107 - <http://www.arn.org/docs/abstasis.htm>
- 7 Peter Douglas Ward, On Methuselah's Trail, W. H. Freedman and Company, 1992, s. 10
- 8 "The Creatures Time Forgot", New Scientist, 23 Ekim 1999, s. 36, http://www.answersingenesis.org/creation/v22/i2/living_fossil.asp
- 9 "Balınaların Evrimi", National Geographic, Kasım 2001, s. 156-159
- 10 Niles Eldredge, Reinventing Darwin, 1995, s. 77 - <http://bevets.com/equotese.htm>
- 11 <http://www.icr.org/index.php?module=articles&action=view&ID=774>
- 12 Eldredge and Steven M. Stanley, Living Fossils, Springer Verlag, New York, s. 291
- 13 <http://www.create.ab.ca/articles/lfossils.html>
- 14 Niles Eldredge, Reinventing Darwin, 1995, s. 3 - <http://bevets.com/equotese.htm>
- 15 Phillip E. Johnson, Darwin On Trial, Intervarsity Press, Illinois, 1993, s. 27; http://joshualetter.org/evolution/paper/3_critiques_of_darwinism.htm
- 16 Jacques Millot, "The Coelacanth", Scientific American, vol. 193, December 1955, s. 34 - <http://www.creationscience.com/onlinebook/ReferencesandNotes65.html>
- 17 Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 20
- 18 Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 28-29-30
- 19 www.ksu.edu/fishecology/relict.htm
- 20 Bilim ve Teknik, Kasım 1998, Sayı 372, s. 21; <http://www.cnn.com/TECH/Science/9809/23/living.fossil/index.html>
- 21 Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 102
- 22 P. L. Forey, Nature, vol 336, 1988. s. 7

- 23 Hans Frick, "Coelacanths: The Fish That Time Forgot", National Geographic, Vol. 173, No. 6, June 1988, p. 838 –
<http://www.creationscience.com/onlinebook/ReferencesandNotes65.html>
- 24 Focus, Nisan 2003
- 25 Focus, Nisan 2003
- 26 Focus, Nisan 2003
- 27 Focus, Nisan 2003
- 28 Stephen M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, s. 35, 159.
- 29 Gould, S. J. 1980. "Return of the Hopeful Monster"; *The Panda's Thumb*, New York, New York: W. W. Norton Co., s. 186-193.
- 30 http://www.blavatsky.net/features/newsletters/2005/fossil_record.htm
- 31 Stephen J. Gould, "The Paradox of the First Tier: An Agenda for Paleobiology", *Paleobiology*, 1985, s. 7 - <http://www.genesispark.org/genpark/after/after.htm>
- 32 Niles Eldredge, "Progress in Evolution?", *New Scientist*, vol. 110, 1986, s. 55 -
<http://www.genesispark.org/genpark/after/after.htm>
- 33 N. Eldredge and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, 1982, s. 48
- 34 Stephen J. Gould, "Cordelia's Dilemma", *Natural History*, 1993, s. 15
- 35 Kemp, Tom S., "A Fresh Look at the Fossil Record", *New Scientist*, vol. 108, 1985, s. 66-67
- 36 R. A. Fisher, *The Genetical Theory of Natural Selection*, Oxford, Oxford University Press, 1930
- 37 Ernst Mayr, *Populations, Species, and Evolution*, Cambridge, Mass: Belknap Press, 1970, s. 235
- 38 Lane Lester, Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change*, Probe Books, Dallas, 1989, s. 141
- 39 M. E. Soulé and L. S. Mills, "Enhanced: No Need To Isolate Genetics", *Science*, 1998, vol. 282, s. 165
- 40 R. L. Westemeier, J. D. Brawn, J. D. Brawn, S. A. Simpson, T. L. Esker, R. W. Jansen, J. W. Walk, E. L. Kershner, J. L. Bouzat and K. N. Paige, "Tracking The Long-term Decline and Recovery of An Isolated Population", *Science*, 1998, vol. 282, s. 1695.
- 41 Valentine and Erwin, 1985, s. 96 - <http://www.arn.org/docs/abstasis.htm>
- 42 <http://www.dhushara.com/book/evol/evop.htm>
- 43 Gould. S. J. and Eldredge. N., 1993. "Punctuated Equilibrium Comes of Age", *Nature*, 366, s. 223, - <http://www.answersingenesis.org/tj/v8/i2/punct.asp>

KARA HAYVANLARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Nebraska, ABD

Yapılan araştırmalarda kaplumbağaların ortalama 300 milyon yıllık fosilleri bulunmuştur. Resimdeki kaplumbağa fosili ise yaklaşık 30 milyon yaşındadır. Aradan geçen bunca zamana rağmen hiçbir değişim göstermeyen, aynı yapıyı koruyan kaplumbağalar reddedilemez bir gerçeği ifade etmektedirler: Canlılar evrim geçirmemiş, kudret sahibi Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miyosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtları, evrimcilerin geçmişte yaşadığını iddia ettikleri, yarı sürüngen yarı memeli tek bir ara canlı örneği bile ortaya koymamıştır. Memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde açıklanamamaktadır. George Gaylord Simpson, bu gerçeği uzun yıllar önce şöyle itiraf etmiştir:

"Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir..." (George G., Simpson, "Tempo and Mode in Evolution", Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107)

Resimde görülen 23 - 5 milyon yıllık sırtlan kafası fosili de, bu itirafı teyit etmektedir. Sırtlanların hep sırtlan olarak var olduğunun delillerinden biri olan bu fosil, evrim teorisini yalanlamaktadır.

Bugüne kadar evrimcilerin delil olarak öne sürdüğü her fosil sahte veya geçersiz çıkmıştır. Evrimciler, soyu tükenmiş canlılara ait fosilleri bulup her defasında ya "yeni keşfedilen ata" ya da hayali "aranan ara canlı" benzeri sloganlarla tanıtmaya kalkışır. Delil diye öne sürdükleri fosiller ciddi incelemelere tabi tutulduklarında ise, bunların evrimle hiçbir ilgilerinin olmadığı hemen anlaşılmaktadır.

Bugüne kadar dünyanın dört bir yanında milyonlarca fosil elde edilmiştir. Ve bu fosillerin tamamı evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Ne var ki evrimin bilim dışı, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu gösteren bu fosiller çoğunlukla müzelerin depolarında saklanmakta, gündeme hiçbir zaman getirilmemektedir.

On milyonlarca yıl önce yaşamış sırtlanların günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmaması evrimin geçersizliğinin göstergesidir. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bu zaman içinde sırtlanların bambaşka canlılara dönüşmesi gerekirdi. Ancak böyle birşey asla yaşanmamıştır.

Tavşan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Örümceklerin hep örümcek, arıların hep arı, vatozların hep vatoz olması gibi tavşanlar da hep tavşan olarak var olmuşlardır. Fosil kayıtları, tavşanların herhangi bir canlıdan türemediklerini, var oldukları müddetçe herhangi bir değişime uğramadıklarını açık ve net bir biçimde ortaya koymuştur. Evrimin geçersizliğini gösteren sayısız fosil bulgusu karşısında, Darwinistlere düşen yenilgiyi kabul etmektir.

Resimdeki 33 milyon yıllık tavşan fosili de, Darwinistlerin yenilgisini bir kez daha vurgulamakta, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığı gerçeğini göstermektedir.

Yılan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Evrincilerin bir türlü bilimsel olarak açıklayamadığı konulardan biri de sürüngenlerin kökenidir. Yılan, timsah, dinozor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen sınıflamaları arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Bu farklı sınıflamaların her biri, fosil kayıtlarında birbirlerinden çok farklı yapılarıyla ve birdenbire belirir. Evrimciler, bu farklı gruplar arasında, yapılarına bakarak kendilerince evrimsel süreçler hayal ederler. Ama bu varsayımların fosil kayıtlarında bir karşılığı yoktur.

Öte yandan her bir sürüngen türünün kendine has özelliklerle bir anda var olduklarının ve var oldukları müddetçe hiçbir değişikliğe uğramadıklarının sayısız fosil delili bulunmaktadır. Bu delillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık yılan fosilidir.

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37-23 milyon yıl

Bölge: Nebraska, ABD

Darwinistlerin kaplumbağanın kabuklu yapısına, dokularına bir açıklama getirebilmeleri gerekmektedir. Tüm bunların hayali evrimsel süreçte nasıl tesadüfen geliştiğini gösterebilmeli ve buna dair deliller ortaya koyabilmelidirler. Ancak Darwinistler bir canlının gelişimi konusunda yalnızca hikayelere başvururlar. Hikayelerini destekleyecek evrimsel delillerden ise tümüyle yoksundurlar. Darwinistlerin karşılaştıkları şey, daima -resimde görülen 37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosili örneğinde olduğu gibi- yaşayan fosiller olacaktır.

Kurbağa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Pelobatidae (Çamuradalan) familyasına dahil olan bu kurbağa cinsinin bir kısmı arka ayaklarıyla toprağı kazarak toprak içerisinde, bir kısmı da sulu ortamlarda yaşar. Darwinistler amfibiye'nin sözde atasının balıklar olduğunu iddia ederler. Ancak bu iddialarını delillendirebilecek hiçbir bulguları yoktur. Tam tersine bilimsel bulgular, iki tür arasında çok büyük anatomik farklılıklar olduğunu ve birinin diğ'erinden türemiş olmasının imkansız olduğunu göstermektedir. Bu bilimsel bulgulardan biri de fosil kayıtlarıdır. Fosil bulgularına göre üç temel amfibiye'nin kategorisi de aniden ortaya çıkmıştır. Evrimci R. Carroll, "*Kurbağalar, caecilianlar ve semenderlerin en erken fosillerinin tümü Erken Jura döneminden Orta Jura dönemine kadar görölmektedir. Hepsi şu anda yaşayan torunlarının önemli özelliklerinden çoğunu taşımaktadır.*" demektedir. (Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 292-93)

Bu sözlerin anlamı açıktır; bu hayvanlar aniden ortaya çıkmışlar, yani yaratılmışlar ve ilk ortaya çıktıkları andan bu yana hiçbir "evrime" maruz kalmamışlardır.

Timsah Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Kuzey Afrika

Timsah, *Crocodylidae* familyasına dahil olan canlılara verilen genel bir isimdir. Genellikle tropik bölgelerde yaşayan timsahların bilinen en eski örnekleri bundan yaklaşık 200 milyon yıl önce yaşamıştır. 200 milyon yıl önce yaşamış olan timsahların da, resimde fosil örneği görülen yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olanların da, günümüzdekilerin de birbirlerinden hiçbir farkı yoktur. Timsahların yüz milyonlarca yıl boyunca değişmediğini kanıtlayan fosil bulguları aynı zamanda evrimi çürütmekte ve tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini göstermektedir.

Dünyadaki pek çok fosil bölgesinden biri de Djourab çölüdür. Toplam 382 fosil sahasının bulunduğu bu topraklarda pek çok fosil elde edilmiştir. Bulunan her fosil istisnasız, canlıların soylarını devam ettirdikleri müddetçe hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediğini göstermektedir.

Timsahlar tarih boyunca hep timsah olarak var olmuşlardır. Başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir.

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönem

Yaş: 37-23 milyon yıl

Bölge: Brule Oluşumu, Nebraska, ABD

Kaplumbağalar, sahip oldukları mükemmel kemiksi koruyak ile fosil katmanlarında çok iyi şekilde muhafaza edilebilirler. En eski kaplumbağa fosilleri yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir ve o dönemden bu yana bu canlılarda hiçbir değişim olmamıştır. Resimde görülen 37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, mükemmel detayları ile günümüz kaplumbağalarından farklı olmadığını göstermektedir.

Bu deliller karşısında evrimcilerin kabul etmeleri gereken önemli bir gerçek vardır. Oklahoma Üniversitesi Jeoloji ve Jeofizik bölümünden evrimci David B. Kitts, bu gerçeği şöyle açıklar: **"Evrin türler arasında ara geçiş formları gerektirir, ancak paleontoloji bunları sağlamamıştır."** (David B. Kitts (School of Geology and Geophysics, University of Oklahoma), "Paleontology and Evolutionary Theory," *Evolution*, Cilt. 28, Eylül 1974, sf. 467)

37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosilinin alttan görünüşü.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin bilim dışı iddialarına göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Ancak bu iki canlı sınıflaması arasında çok büyük farklar vardır. Memeliler sıcakkanlı hayvanlardır (vücut ısılarını kendileri üretir ve sabit tutarlar), yavrularını doğururlar, emzirirler ve vücutları tüylerle kaplıdır. Sürüngenler ise soğukkanlıdır (ısı üretemezler ve vücut ısıları dışardaki havaya göre değişir), yumurtlayarak çoğalırlar, yavruları emzirme gibi bir özellikleri yoktur ve vücutları pullarla kaplıdır. Acaba nasıl olmuştur da, bir sürüngen, vücut ısısı üretmeye başlamış, bu ısıyı kontrol edecek bir terleme mekanizması oluşturmuş, pullarını tüylerle değiştirmiş ve süt salgılamaya başlamış olabilir? Evrimciler bugüne kadar bu sorulara tatmin edici tek bir bilimsel cevap verememişlerdir.

Bu durum sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Üstelik sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci Roger Lewin, **"İlk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır"** demek zorunda kalmıştır.. (Roger Lewin, *"Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out"*, Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492)

Resimde Çin'deki Junggar fosil sahasında yapılan çalışmalar görülmektedir. Bu çalışmalarda elde edilen fosiller, canlıların kusursuz ve eksiksiz olarak yaratıldıklarını göstermektedir.

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 - 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Uçan balıklar, kuyruk yüzgecinin çok hızlı hareketiyle sudan dışarıya fırlayan ve belirli bir mesafe süzöldükten sonra yeniden yavaş yavaş suya düşen balıklardır. Uçma olarak adlandırılan bu hareketleri sırasında hızları saatte 50 km.ye ulaşabilir. Bundan yaklaşık 100 milyon yıl önce yaşayan uçan balıklarla günümüzde yaşayanlar arasında hiçbir fark yoktur. 100 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramayan bu balıklar, evrimcilerin canlıların kökeni ve tarihi hakkındaki tüm iddialarını yerle bir etmektedirler. Bilimsel bulgular canlıların kademeli olarak evrimleşmediklerini, Yüce Allah tarafından yaratıldıklarını ortaya koymaktadır.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzde sadece iki familyası soyunu devam ettiren mersin balıkları hep mersin balığı olarak var olmuşlardır. Başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya da dönüşmemişlerdir. Bu gerçeğin teyidi olan fosil bulguları, diğer tüm canlılar gibi mersin balıklarının da evrim geçirmediğini söylemektedir.

At Nalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen, Almanya

Eklembacaklılar filumuna dahil olan at nalı yengeçleri, Chelicerata (kelikeserliler) alt filumuna dahildirler ve örümcekler ve akrep familyalarına daha yakındırlar. Resimde görölen 150 milyon yıl yaşındaki at nalı yengeci fosili, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha teyit etmektedir.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Kıkırdaklı balıklar sınıfına dahil olan vatozların çoğu deniz tabanında yaşar. Solungaçları altta, gözleri üsttedir. Kuyruk yüzgeçleri ve sırt yüzgeçleri çok küçüktür, hatta kimi türlerde yoktur.

Bundan 100 milyon yıl önce yaşayan vatoz balıklarının sahip oldukları tüm özelliklere günümüzdeki vatoz balıkları da sahiptir. Bunun anlamı ise, vatozların aradan geçen 100 milyon yıla rağmen hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmediğidir.

İstiridyeler

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Şili

İstiridye, denizlerde yaşayan bir grup kabuklu yumuşakçaya verilen genel bir isimdir. Solungaçları aracılığıyla sudan süzdükleri planktonlarla beslenirler. Yüksek oranda kalsiyum içeren kabukların fosilleşmesi ise genellikle kolay olur.

Bilinen en eski istiridye fosilleri Ordovisyen dönemine (490 – 443 milyon yıl) aittir. Aradan geçen yaklaşık yarım milyar yıla rağmen istiridyelerin yapısında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Bundan 490 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, 150 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde yaşayanlar da birbirlerinin tıpatıp aynısıdır. Bu da, canlıların ufak değişikliklerle aşamalı olarak meydana geldikleri iddiasında bulunan evrimi tamamen çürüten bir durumdur. Fosil kayıtları, canlıların evrim geçirmediğini, Yüce Allah tarafından yaratıldıklarını ortaya koymaktadır.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Danimarka

Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve bu gerçek karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında hayali evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bu da tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığının delillerinden biridir.

Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu gösteren fosillerden biri de resimde görülen yaklaşık 35 milyon yıl yaşındaki yengeç fosilidir.

Bu yengeç fosili Danimarka'daki Limfjords kıyısında elde edilmiştir. Bölgede sıkça bulunan ve yuvarlak taş parçaları içinde korunmuş olan bu tarz fosiller, genellikle kışın veya yoğun yağmurların ardından yüzeye çıkar. Öncelikle yüzeye çıkan yuvarlak taş parçalarının içinde fosil olup olmadığının tespiti için taş kırılır. Taşların içinde fosil olduğu tespit edildikten sonra, törpüler ve delici malzemeler kullanılarak yapılan işlemlerden sonra fosil sunuma hazırlanır.

Yaklaşık 35 milyon yıl yaşındaki yengecin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır. Eğer bir canlı on milyonlarca yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmemişse, o zaman canlıların evrimi hikayesinden bahsetmek mümkün değildir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Darwinistlerin iddia ettiği gibi aşamalı bir evrim sürecinin yaşanmadığını gösteren bilimsel bulgulardan bir diğeri de resimde görülen karides fosilidir. Var oldukları ilk andan itibaren tüm özellikleri ve uzuvlarıyla eksiksiz olan karidesler, var oldukları müddetçe de hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bu karides fosili, evrimin hayal ürünü bir senaryo olduğunu tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

Dikenli Vatoz ve Ringa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Resimde görülen fosilde *Dasyatidae* (dikenli vatozlar) familyasına dahil bir dikenli vatoz ve ringa balığı birarada bulunmaktadır. Günümüzde yaşayan dikenli vatozların ve ringaların bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olan örneklerinden hiç farkı olmadığını ortaya koyan bu fosil, evrimi geçersiz kılan sayısız delilden biridir.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Atherfield, İngiltere

Bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan ıstakozlarla günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark bulunmaması, evrim teorisi için yıkıcı bir darbedir. Resimde görülen ve Kretase dönemine (144 – 65 milyon yıl) ait olan bu ıstakoz fosili de evrim teorisinin doğa tarihi hakkındaki iddialarının hiçbir geçerliliği olmadığını göstermektedir. Canlılar evrim geçirmemiştir, hepsi alemlerin Rabbi olan Allah'ın eseridir.

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Paleontoloji canlıların evrim geçirmediklerini, hepsini Allah'ın yarattığını ispatlayan sayısız delil ortaya koymuştur. Bu delillerden biri de resimde görülen 100 milyon yıllık keman vatozu fosilidir. Tropik ve subtropik sularda yaşayan keman vatozlarının 100 milyon yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren bu fosil karşısında Darwinistlerin yapabilecekleri bilimsel bir açıklama yoktur. Günümüzdeki keman vatozlarından hiçbir farkı olmayan 100 milyon yıl yaşındaki keman vatozları, Yaratılış gerçeğini bir kez daha vurgulamaktadır.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Atherfield, İngiltere

Hayali ara geçiş formlarının fosil kayıtlarında olmayışı evrim teorisini tamamen çökertmiştir. Uzun yıllar boyunca yapılan kazı çalışmaları yarı gelişmiş, bazı uzuvları henüz oluşmamış, ilkel canlıların yaşadığına dair tek bir tane bile örnek ortaya koymamıştır. Elde edilen tüm örnekler canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak birdenbire var olduklarını, yani yaratıldıklarını göstermektedir. Bu örneklerden biri de 144 – 65 milyon yıllık bu ıstakozdur.

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Fransa

Evrinciler, balıkların omurgasız deniz canlılarından, amfibiye'nin ve günümüz balıklarının sözde "atasal" bir balıktan, sürüngenlerin amfibiye'nden, kuşların ve memelilerin ayrı ayrı sürüngenlerden ve en son olarak insanların ve günümüz maymunlarının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Bu iddialarını bilimsel

olarak ispatlayabilmeleri içinse, bu türler arasında dönüşüm olduğunu gösteren ara geçiş canlılarının fosillerini göstermeleri gerekir. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi bu hayali canlılardan eser yoktur. Aksine canlılar milyonlarca yıl önce sahip oldukları özellikleri bugün de aynı şekilde taşımaktadırlar. Resimde görülen 150 milyon yıllık fosilleşmiş deniz kestaneleri bunun yüz binlerce delilinden yalnızca biridir.

Yengeç

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 70 milyon yıl

Bölge: Belçika

Fosil kayıtlarının her açıdan evrim teorisini açıkça yalanladığı görülmektedir. Kabuklular sınıfının on ayaklılar (Decapoda) takımına dahil olan yengeçler de, milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren ve evrim hikayesini yalanlayan canlılardan biridir.

Resimdeki yengeç fosili 70 milyon yıl yaşındadır. 70 milyon yıl önce yaşayan yengeçlerin fizyolojik özellikleriyle günümüzde yaşayan yengeçler arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. 70 milyon yıldır değişmeden kalan yengeçler, canlıların milyonlarca yıl içinde değişerek birbirlerinden türedikleri iddiasında bulunan evrim teorisinin geçersiz olduğunu kanıtlamaktadır. Yengeç fosillerinin gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmediği, Yüce Allah tarafından yaratıldıklarıdır.

Çamur Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Messel Shales Oluşumu, Almanya

Çoğunlukla Kuzey Amerika'da yaşayan çamur balıkları, kel turnalar takımına dahildir ve milyonlarca yıldır aynı kalan canlılardan biridir. Holostei (kemikpullular) üst takımına dahil olan söz konusu balıkların çok sayıda fosili elde edilmiştir. Bu fosiller, çamur balıklarının sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda belirdiklerini ve on milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Bu bilgi canlıların evrim geçirmediğinin, üstün güç ve akıl sahibi Rabbimiz tarafından yaratıldıklarının delilidir.

Eosen dönemine ait bu çamur balığı fosili, on milyonlarca yıldır değişmeyen yapısıyla evrim teorisine meydan okumaktadır.

Testereli Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bu balıkların kılıç gibi uzayan üst çenelerinin iki yanında keskin çıkıntılar vardır. Bu yapıları nedeniyle "testereli" vatoz ismini almışlardır.

Testereli vatozların fosil kayıtlarının görülen tüm örnekleri, birbirlerinin ve günümüzde yaşayanların aynıdır. Yüz milyon yılı aşkın süredir devam eden bu aynılık, Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılmakta, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ispatlamaktadır.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen vatoz balığı fosili 90 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki vatoz balıklarından hiçbir farkı bulunmamaktadır. 90 milyon yıldır aynı kalan vatozların ortaya koyduğu bilgi çok açıktır: Canlıların sürekli değişerek evrimleştikleri, ilkelden gelişmişe doğru ilerledikleri iddiası büyük bir yalandan ibarettir. Somut bulgular ve bilimsel araştırmalar bu iddiayı geçersiz kılmaktadır.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bu istakoz fosili 100 milyon yıllıktır ve bugünkü istakozlarla aynı vücut yapısına sahiptir.

Bazı istakoz türlerinin göç davranışları oldukça dikkat çekicidir. Bu göç sırasında oldukça dikkat çekici görüntüler meydana gelir. Her istakoz kendi önündekine dokunacak şekilde pozisyon alır ve yaklaşık elli-altmış istakoz biraraya gelerek bir konvoy oluştururlar. Bu şekilde okyanus tabanında birkaç gün ve gece yürürler.

Dizi şeklinde göç etmek istakozların hareket kabiliyetlerini artırır. Tek başına su içinde ilerlerken karşılaşılan sürtünme kuvvetiyle bir bireyin arkasından giderken karşılaşılan kuvvet arasında yarı yarıya fark vardır. Dizi şeklinde yaptıkları hareket sayesinde istakozlar daha kısa bir sürede daha fazla yol almış olurlar. Bazı türlerin saatte 1 kilometre yürüdükleri görülmüştür.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl
Bölge: İngiltere

Resimde görülen 144 – 65 milyon yıllık ıstakoz fosili, evrim teorisinin bir safsatadan ibaret olduğunu bir kez daha vurgulamaktadır. On milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren ıstakozlar, canlıların sürekli değişerek sözde ilkinden gelişmişe doğru ilerledikleri iddiasındaki Darwinistlerin gerçekleri söylemediklerini göstermektedir.

Solda görülen Friars Koyu, Doğu Sussex’de bulunan pek çok fosil sahasından biridir. Başta amonitler olmak üzere pek çok deniz canlısına ait fosilin elde edildiği bu bölge kabuklu deniz canlıları açısından zengin bir yataktır. Alttaki resimde bölgede yapılan fosil araştırma çalışmaları görülmektedir.

Deniz Atı ve Centriscus (Çulluk Balığı)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi
Yaş: 5 milyon yıl
Bölge: Marecchia Nehri Oluşumu, İtalya

Fosil bulguları Darwinizm’e öldürücü darbe indirmiştir. Canlıların milyonlarca yıldır hiç değişmediklerinin ispatı olan bu bulgular karşısında Darwinistlerin verebileceği tek bir bilimsel ve akılcı cevap yoktur.

Darwinistleri cevapsız bırakan bu fosillerden biri de resimdeki 5 milyon yıllık deniz atı ve çulluk balığı fosilidir.

Resimlerde Solnhofen’deki fosil sahası ve elde edilen örnekler görülmektedir. Dünyadaki ünlü fosil sahalarından biri olan Solnhofen’de pek çok hayvan ve bitki fosili elde edilmektedir. Bu fosillerin her biri, canlıların var oldukları sürece hiç değişmediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin delilidir.

Deniz Kestaneleri

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Yaklaşık 300 milyon yıldır varlıklarını devam ettiren deniz kestaneleri, bu zaman zarfında hiçbir değişikliğe uğramamışlar, herhangi bir evrimsel süreçten geçmemişlerdir. Resimdeki fosil ise 150 milyon yıllıktır.

Bir tür omurgasız olan deniz kestanelerinin yumuşak bedenleri, üzerlerindeki dikenler tarafından düşmanlara karşı korunur. Hareketli olan bu dikenler, bazı türlerde zehirlidir ve kimi zaman uzunlukları 30 cm’yi bulmaktadır. Deniz kestaneleri

bedenlerinden uzanan t p ayaklarla kayalara tutunur, deniz tabanında rahatça hareket eder. Fosil bulguları deniz kestanelerinin tüm bu özelliklere, var oldukları ilk andan itibaren sahip olduklarını ve varlıklarını devam ettirdikleri müddetçe de bu özelliklerde bir değişiklik olmadığını göstermektedir. Bunun anlamı açıktır: Diğer tüm canlılar gibi deniz kestaneleri de evrim geçirmemiş, mevcut özellikleriyle, tam ve kusursuz olarak yaratılmışlardır.

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 155 - 144 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Tatlı su ıstakozu olarak da adlandırılan kerevitler, yüz milyon yılı aşkın zamandır değişmeyen canlılardan biridir. Astacoidea üst familyasına dahil olan bu canlılar, genellikle çok soğuk olmayan tatlı sularda yaşarlar. Bazı türleri ise yerin yaklaşık 3 metre altında dahi yaşayabilmektedir.

Resimde görülen kerevit fosili 155 - 144 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Bu durum, evrimcilerin canlıların kökeni konusundaki iddialarını bir defa daha geçersiz kılarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

At Nalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimdeki 150 milyon yıllık at nalı yengeci fosili, söz konusu canlıların yüz milyon yılı aşkın zamandır değişmediklerinin delilidir. Bu delilin gösterdiği gerçek çok açık ve anlaşılırdır: Tarih boyunca evrim yaşanmamış, tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 206 - 144 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Evrincilerin soyu tükenmiş bir ara-geçiş canlısı olarak ortaya attıkları ama günümüzde halen yaşayan bir dip balığı olduğu anlaşılan *Coelacanth* gibi canlıların fosilleri, evrim teorisinin değişim senaryosunu yalanlayan çok çarpıcı bir tablo çizmektedir.

Fosil kayıtlarına göre 410 milyon yıl öncesine dayanan *Coelacanth*, evrimciler tarafından, balıklar ile amfibiyeenler arasında yer alan çok güçlü bir ara form delili sayılıyordu. 70 milyon yıl önce fosil kayıtlarından gizemli bir şekilde silinmiş ve o dönemde soyunun tükendiğine inanılmıştı. Fakat durum farklıydı. İlki 1938 yılında Güney Afrika'da, ikincisi 1952 yılında Madagaskar'ın Kuzeybatısındaki Comores adalarında ve diğeri ise 1998 yılında Endonezya Sulawesi'de olmak üzere *Coelacanth*,

200'den fazla kere günümüz okyanuslarında yakalandı. Ele geçirilen ilk *Coelacanth* karşısında şaşkınlığını açıkça ifade etmekten kendini alamayan evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "***Yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım,***" diyordu. (Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120)

Coelacanth'ın canlı örneklerinin bulunmasıyla bu canlı hakkındaki iddiaların bir aldatmacadan başka bir şey olmadığı da ortaya çıkmış oldu. Ayrıca evrimciler bu canlıyı hep sığ sulara yaşayan ve sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı olarak tanıtmışlardı. Oysa *Coelacanth*'ın gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.

Yaklaşık 400 milyon yıldır varlığını devam ettiren *Coelacanth* evrimcileri açmaza sokan bir balıktır. 400 milyon yıllık bir süre boyunca *Coelacanth*'da hiçbir değişiklik yaşanmaması, canlıların evrimle ortaya çıktığı ve birbirlerinden türedikleri iddiasını yalanlamaktadır. Dahası *Coelacanth*, evrimcilerin hayali bir geçişle birbirine bağlamaya çalıştıkları kara ve deniz canlıları arasındaki derin uçurumu bir kez daha ortaya çıkarmaktadır.

400 Milyon Yıllık Balığın Anatomik Özellikleri Evrimin Hiç Yaşanmadığını Göstermektedir

Coelacanth'ın canlı olarak yakalanmasından sonra üzerinde yapılan anatomik incelemeler de evrimcileri yalanlayan pek çok bulgu ortaya koymuştur. Bundan 400 milyon yıl önce, sözde ilkel canlıların yaşadığı iddia edilen bir dönemde, *Coelacanth*'ın günümüzdeki pek çok balıkta dahi olmayan son derece kompleks özelliklere sahip olduğu anlaşılmıştır. Bunlardan biri, canlının çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olmasıdır. Bu, *Coelacanth*'ın kompleks bir duyu organına sahip olduğunu göstermektedir. Bilim adamları, balığın rostral organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevi yürüttüğünü kabul etmektedirler.

Coelacanth'ın kompleks yapısı ve özellikleri karşısında evrimcilerin içine düştüğü şaşkınlık *Focus* dergisinde şöyle ifade edilmektedir:

Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Coelacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece karmaşık bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor.

Intrakraniyal Eklem

Sırtipi

Rostral Organ

Yüzme Kesesi

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Tesadüfler, Darwinizm'in mucizeler meydana getiren sahte bir ilahıdır. Darwinistler, günümüz kompleks canlılarının milyonlarca yıl boyunca tesadüfler sonucunda, küçük değişimlerle meydana geldiğini iddia ederler. Oysa, tesadüfler hiçbir şeyi yaratamazlar, canlılarda mükemmel özellikler ve kompleks yapılar meydana getiremezler. Canlılar komplekstirler, çünkü Allah onları o şekilde yaratmış, üstün sanatını onlarda tecelli ettirmiştir. Ve bu üstün sanat, 95 milyon yaşındaki bir uçan balıkta da, onun bugün yaşayan örneklerinde de aynı şekilde tecelli etmektedir.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bazı fosiller "çift parçalı" fosil olarak adlandırılır. Bu durumda, fosilin bulunduğu taş tabakası tam ortadan ikiye ayrılmakta ve fosil, taşın her iki tarafında da negatif ve pozitif olarak görülmektedir. Resimde görülen 95 milyon yıllık kedi balığı fosili de çift parçalı bir fosildir.

Kedi balıkları, köpek balıkları takımına dahil olan balıklardır. Resimde görülen kedi balığı da *Scyliorhinidae* familyasına dahildir. Bugün yaşayan kedi balıklarının tamamen aynısı olan 95 milyon yaşındaki kedi balıkları, evrim teorisine meydan okumaktadır.

Bu kedi balığı fosili, bulunduğu taşın her iki tarafında da görülen çift taraflı bir fosildir.

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler tüm canlıların değişim geçirdikleri iddiasındadırlar. Milyonlarca yıl önceye dayanan fosil örnekleri işte bu nedenle çok önemlidir. Canlılar değişmemişlerdir. Tek bir yaşayan fosil bile bu gerçeği ispat ederken, yeryüzü sayısız yaşayan fosil örneği ile doludur. Evrim teorisini geçersiz kılan örneklerden bir tanesi de yaklaşık 130 milyon yıllık bu keman vatozudur. Canlının şu anki kompleks yapısı ve anatomik özellikleri bundan 130 milyon yıl önce de aynı şekildedir. Fosilin detaylarından bu gerçek açıkça görülebilmektedir. Evrim teorisi, bu gerçek karşısında büyük bir çıkmazdadır.

Deniz Atı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23-5 milyon yıl

Bölge: Marecchio Nehri Oluşumu, İtalya

Deniz atları hep deniz atı olarak var olmuştur. Yaklaşık 20 milyon yıllık resimdeki fosil de bu gerçeği teyit etmektedir. Deniz atları evrim geçirmemiş, diğer tüm canlılar gibi yaratılmışlardır.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrin teorisi, *Pikaia* gibi ilk kordalıların zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

"Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?" (Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, cilt 26, no. 4, 1980, s. 757)

Evrincileri böyle itiraflarda bulunmaya iten fosil örneklerinden biri de burada görülen 90 milyon yıllık vatoz fosilidir. Vatozların 90 milyon yıldır hiç değişmediklerini gösteren bu fosil, aynı zamanda evrim yaşanmadığının da bir ispatıdır.

Resimdeki vatoz fosili çift parçalı bir fosildir.

Resimlerde Lübnan'daki An-Namoura fosil sahası ve bu sahada yapılan çalışmalar görülmektedir. Dünyanın dört bir yanında evrimin yaşanmadığını gösteren sayısız fosil elde edilmişken, evrimcilerin ısrarla bu gerçeği göz ardı etmelerinin hiçbir manası yoktur.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bulunduğu taş parçasının her iki yüzeyinde de görülebilen bu kedi balığı fosili, Kretase döneminde yaşamıştır. 144 – 65 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki kedi balıklarıyla aynı özelliklere sahiptir. Bu da, söz konusu canlının evrimcilerin iddia ettiği gibi sürekli yaşanan küçük değişimlerle başka bir türden meydana gelmediğinin ve başka bir canlı türüne de dönüşmediğinin delilidir.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Lübnan

150 yıldır yapılan kazı çalışmaları bunun gibi milyonlarca evrim aleyhinde delil ortaya koyarken, Darwinistlerin iddialarını teyit eden hiçbir bulgu elde edilmemiştir. Fosillerin evrim teorisini desteklemediği evrimci yayınlarda dahi dile getirilen bir gerçektir. *Science* dergisinde yer alan bir makalede şöyle denilmektedir:

"Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitilmiş bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi yanlış bir fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fantaziler de ders kitaplarına kadar girmiştir." (*Science*, 17 Temmuz 1981, s. 289)

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Danimarka

Fosil kayıtları, Darwinistlerin yaklaşık 150 yıldır öne sürdükleri "ara form fosilleri bulunmuş değil, ama ileride bulunabilir" argümanının artık geçerli olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bunun ise anlamı açıktır: Canlıları Allah yaratmıştır.

Bu gerçeği ifade eden bulgulardan biri de resimde görülen 37 – 23 milyon yıl yaşındaki yengeç fosilidir.

Danimarka'da elde edilen bu yengeç fosillerinin özelliği, yılın belli dönemlerinde yeryüzüne çıkan yuvarlak taşlar içinde bulunmalarıdır. Bu özellikleri nedeniyle, "yengeç

toplari" olarak da adlandırılan söz konusu fosiller, çoğunlukla Oligosen dönemine (37 - 23 milyon yıl) aittir.

Deniz Lalesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 345 milyon yıl

Bölge: Missouri, ABD

Resimde mükemmel şekilde korunmuş 345 milyon yıllık deniz lalesi görülmektedir. Canlı, tüm detaylarıyla analiz edilebilmekte ve günümüz deniz lalelerinden hiçbir farkı olmadığı kolaylıkla tespit edilebilmektedir. Yüz milyonlarca yıl önce yaşamış bu canlının hiçbir değişime uğramamış olduğu gerçeği, evrim teorisini yerle bir edecek kadar önemli bir bilgidir. Evrimin geçersizliği, fosil kayıtlarının sunduğu kanıtlarla, her geçen gün daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Deniz İğneleri

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5.3 milyon yıl

Bölge: İtalya

Eğer Darwinistler canlıların evrimleştiğini iddia ediyorsa, bu durumda bunu kanıtlayacak bir ara fosil örneği getirmeleri gerekmektedir. Yarı gelişmiş bir canlı örneği göstermeli, evrimleşmekte olan tam gelişmemiş organlarını tanımlamalı, her bir tür için bunlardan çok sayıda örnek göstermeleri gerekmektedir. Ama Darwinistlerin gösterebildikleri tek bir ara fosil örneği bile yoktur. Buna karşılık yaşayan fosil örnekleri milyonlardır. Evrimi çürüten delillerden birini de resimde görülen yaklaşık 5 milyon yıllık deniz iğnesi fosilleri oluşturmaktadır.

KUŞLARA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Confuciosornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrin teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinozorlardan, yani bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa hem kuşlarla sürüngenler arasında yapılan anatomik karşılaştırmalar hem de fosil kayıtları bu iddiayı yalanlamaktadır.

Resimde görülen fosil, ilk örneği 1995 yılında Çin'de bulunan, *Confuciosornis* olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir kuş türüne aittir. Günümüz kuşlarına çok büyük bir benzerlik gösteren *Confuciosornis*, evrimcilerin on yıllardır öne sürdükleri kuşların evrimi senaryosunu yıkmıştır.

Evrinciler kuşların hayali evrimini açıklarken yıllarca *Archæopteryx* isimli kuşu kendilerince delil olarak kullanmışlardır. Elde edilen tüm bilimsel bulgular ise bu iddianın doğru olmadığını göstermektedir. *Archæopteryx*'in kuşların sözde atası olmadığını gösteren delillerden biri de *Confuciosornis* fosilidir.

Archæopteryx ile aynı yaşta olan (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktur, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla tamamen aynı özellikleri göstermektedir. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardır. Kuyruk tüyelerine destek olan "pygostyle" isimli yapı, bu kuşta da bulunmaktadır. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların sözde en eski atası sayılan ve yarı-sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benzemektedir. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların sözde ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri yalanlamaktadır.

Messel Kuşu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Almanya

Resimde görülen kuş fosili, ünlü Messel Oluşumunda bulunduğu için bu isimle anılmaktadır. Kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeliyle açıklanabilir durumda değildir. Herşeyden önce kuşu kuş yapan en önemli özellik olan kanatlar evrim teorisi için çok büyük bir çıkmazdır. Evrimciler bizzat kendileri, bir sürüngenin uçabilmesinin imkansızlığını ve bu

iddianın fosil kayıtlarıyla çeliştiğini dile getirmektedirler. Örneğin kuş bilimci Alan Feduccia şöyle söylemektedir:

"Kuşları ağır, yere bağımlı, kuyruğu ve önde kısalmış ön ayaklarıyla bir sürüngenden nasıl türetebilirsiniz? Biyofizik açısından bu imkansız". (Anonim "Jurassic Bird Challenges Origin Theories" Geotimes, vol.41. (Ocak, 1996) sf. 7)

Kuşların fosilleşmesi, kemik yapıları nedeniyle (kuş kemiklerinin içi boştur) genellikle zor olan bir süreçtir. Almanya'daki Messel Oluşumunda ise tüm uzuvlarıyla birlikte iyi korunmuş kuş fosillerine sıkça rastlanır. Resimde görülen *Messelornis Cristata* en çok bulunan kuş örneklerinden biridir. Yaklaşık bir su tavuğu boyutlarında olan bu kuş, genellikle turnaların familyasına dahil edilir. Kısa tüyleri, uzun bacakları ve kısa tırnakları vardır. Kuyruk tüyleri ise oldukça uzundur. Baş kısmında, miğferi andıran bir ibik bulunur. Toplam iskelet uzunluğu 25 - 30 cm.dir.

Messel Oluşumunda elde edilen fosillerden, farklı kuş türlerine ait olan bazı örnekler ise şunlardır:

Aenigmavis
Messelornis
Palaeotis (bir tür devekuşu)
Parargornis (bir tür sinekkuşu)
Selmes
Ağaçkakan
Şahin
Flamingo

Liaoxiornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Elde edilen tüm fosiller kuşların hep kuş olarak yaşadıklarını, herhangi bir canlıdan türemediklerini göstermektedir. Kuşların kara hayvanlarından türediği iddiasında olan Darwinistler de aslında bu gerçeğin farkındadırlar. Kanatların ve uçuş mekanizmasının evrimsel süreçle ve mutasyon gibi rastlantısal mekanizmalarla nasıl meydana geldiğini açıklayamazlar.

Türk biyolog Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle kabul eder:

"Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde görevlerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi

olarak kalmıştır." (Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, Sayı 203, Ekim 1984, s. 25)

Kanatların; kuşun göğüs çıkıntısına sağlam bir biçimde tutturulmuş olması, kuşu havaya kaldırmaya, havadaki dengesini ve her yöne hareketini sağlamaya elverişli bir yapıda olması zorunludur. Kuşun kanat ve kuyruk tüylerinin hafif, esnek ve birbiriyle orantılı bir yapıda olması, kısaca uçuşa imkan veren mükemmel bir aerodinamik düzende işlemesi de şarttır. İşte evrim, bu noktada büyük bir açmaz içindedir: Kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği evrim teorisiyle asla açıklanamamaktadır.

Önceki sayfadaki alıntıda da belirtildiği gibi, "yarım kanatla uçulmaz". Dolayısıyla eğer herhangi bir mutasyonun bir sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişim yaptığını varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabileceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir.

Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve vasıfsız kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır.

Confuciosornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzdeki kuşların aynısı olan *Confuciosornis Sanctus* ismi verilen bu kuşla ilgili olarak *Science et Vie* isimli dergide şu yorum yer almıştır:

"*Confuciosornis Sanctus* adı verilen fosili inceleyen Çinli ve Amerikalı paleontologlara göre, ortada birinci dereceden bir keşif söz konusuydu. Bir tavuk büyüklüğündeki bu uçucu kuş 157 milyon yaşındaydı...Yine de *Archæopteryx*'ten daha yaşlıydı." (Jean Philippe Noel, "*Les Oiseaux de la Discorde*", *Science et Vie*, no: 961, s.83, Ekim 1997)

Bu keşfin anlamı açıktır, *Confuciosornis*'in kuşların sözde atası olduğu öne sürülen bir canlıyla aynı dönemde yaşamış olması ve günümüzdeki kuşlara büyük benzerlik göstermesi, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmıştır.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunlardan en önemlilerinden biri kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul

edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. Örneğin bir serçenin vücut ısısı hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia sürüngen-kuş evrimi tezi hakkında ise şöyle demektedir:

"25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır." (Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28)

Liaoningornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 140 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrincilerin kuşların kökeni konusundaki iddialarını geçersiz kılan bulgulardan biri de resimde görülen *Liaoningornis* kuşu fosilidir. İlk olarak Çin'de Kasım 1996'da bulunan, 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı paleontologlar Lianhin Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu.

Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu. Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti. (*Old Bird*", *Discover*, 21 Mart 1997)

Darwinistlerin en akıl almaz iddialarından biri de, kara hayvanlarının sözde uçmaya nasıl başladıklarını anlatırken öne sürdükleri tezdır. İlkokul çağındaki çocukların dahi komik bulacağı bu hikayeye göre, sinek avlamak için uğraşan sürüngenlerin ön kolları bir müddet sonra kanatlara dönüşmüş ve bu hayvanlar uçmaya başlamıştır. Tam bir mantık sefaleti olan bu tez, Darwinizm'in perişanlığını gösteren sayısız örnekten biridir. Darwinistler öyle bir mantık çöküntüsü içindedirler ki, **"Sürüngenlerin yakalamaya çalıştıkları sineklerin nasıl uçtuğu?"** sorusunu düşünmezler bile.

Oysa sineklerin uçuş mekanizması son derece mükemmeldir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, **bir sinek, saniyede ortalama 500 kez kanat çırpma yeteneğine** sahiptir. Üstelik her iki kanadını eşzamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz. Sinek kanatlarındaki mükemmeliği biyolog Robin Wootton şöyle ifade etmektedir:

"Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. **Sinek kanatlarıyla boy ölçülebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.**" (Robin Wootton, *"The Mechanical Design of Insect Wings"*, Scientific American, cilt 263, Kasım 1990, s. 120)

Eğer Darwinistlerin bu iddiası doğru olsaydı, sineklerin peşinden koşan daha pek çok hayvanın, aslanların, leoparların, hızlı koşmalarıyla ünlü çitaların, atların günün birinde kanatlanıp uçmaları gerekirdi. Darwinistler, bilimsel ve latince kelimelerle süsleyerek bu iddialarını ortaya koymakta, milyonlarca insan da büyük bir saflıkla bunlara inanmaktadır. Oysa bilimsel bulgular, evrimcilerin iddialarının geçersizliğini, açık ve net olarak ortaya koymuştur. Fosil kayıtlarında bir tane bile "yavaş yavaş kanatlanan canlı örneğine" rastlanmamış, yapılan araştırmalar böyle bir dönüşümün imkansızlığını gözler önüne sermiştir.

Bugüne kadar elde edilen sayısız çayır sivrisineği fosili, bu canlıların hep çayır sivrisineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir.

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. 50 milyon yaşındaki bu sinek fosiliyle günümüzde yaşayan benzerleri arasında hiçbir fark yoktur.

Fosil kayıtlarında kanatlı böceklerin örneklerine sıkça rastlanmaktadır. Bunlardan bazıları ortalama 300 milyon yaşındadır. Resimde görülen sinek fosili ise 50 milyon yaşındadır.

EVİRİMCİLERİN KABUSU ANDIRAN RÜYASINA GÖRE BÖYLE OLMASI GEREKİYORDU

Darwinistlerin uçuşun kökeniyle ilgili iddialarına inanmak demek çitelerin da bir gün kanatlanıp uçacaklarına, kaplanların da da birgün iri bir kuşa dönüşeceklerine inanmak demektir. Kuşkusuz akli başında hiç kimse, bu derece mantık dışı bir iddiayı kabul edemez.

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Çitlembik Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Kışları yapraklarını döken bitki türlerine dahil olan karaağaç, Celtis cinsi içinde sınıflandırılmıştır. Bu cinse dahil olan yaklaşık 60-70 tür bitki bulunmaktadır. Genellikle kuzey yarım kürede yaşayan bu ağaçlara, Güney Avrupa, Güney ve Doğu Asya, Güney ve Orta Kuzey Amerika'da sıkça rastlanır. Orta büyüklükte bir ağaç olan çitlembikler ortalama 10-25 metre uzunluğundadırlar.

Diğer tüm bitkiler gibi çitlembikler de hep çitlembik olarak var olmuştur. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli delilidir. Bulunan tüm çitlembik fosilleri, bu bitkinin günümüzdeki örnekleriyle bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış örneklerinin tamamen birbirinin aynı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu aynılık, evrim iddiasını yerle bir etmektedir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Fosil kayıtları diğer canlılar gibi bitkilerin de herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini ispatlamıştır. 300 milyon yıl önce yaşamış olan eğrelti otları gerek görünüm gerekse yapı olarak bugünkü eğrelti otlarının tamamen aynıdır. Bu aynılık, evrimi geçersiz kılmakta, Yaratılış'ın bilimsel ve açık bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır.

Tüm canlıları sahip oldukları bütün özelliklerle, eksiksiz ve kusursuz olarak Yüce Allah yaratmıştır, fosil bulguları da bu gerçeği desteklemektedir.

Kayın Ağacı Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Kayın ağacı, genellikle Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da yaşayan bir ağaç türüdür. *Fagaceae* familyasına dahil olan bu ağaçların hiçbir zaman evrim geçirmediğini gösteren en vurucu delillerden biri fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtlarında hep aynı görünüm ve özelliklerle izlenen kayın ağacı, on milyonlarca yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmemiştir. Bu da, söz konusu ağacın bir başka bitkiden aşamalı olarak türemediği ve bir başka bitkiye de dönüşmediğini göstermektedir. Diğer tüm canlılar gibi, kayın ağacını da Rabbimiz üstün bir akılla, hiçbir örnek edinmeden, kusursuz olarak yaratmıştır.

Zelkova Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Evrimi en baştan bir dogma olarak kabul eden ve bitkileri, teoriye hiçbir destek oluşturmadıkları halde evrimsel bir senaryoya "zorlayarak uydurmaya" çalışan Darwinistler, fosil kayıtlarının teorilerinin karşısında olduğunu kabullenmek istemezler. Üstelik bu gerçeği kamuoyundan da özenle saklamaya çalışırlar. Bitkilerin fosil kayıtlarının, evrimci açıklamaların karşısında olduğunu gösteren delillerden biri ise resimdeki 50 milyon yıllık zelkova yapağı fosilidir. 50 milyon yıl önce yaşamış zelkovalar ile günümüzde yaşamakta olanlar birbirlerinin tıpatıp aynısıdır ve tek başına bu bilgi bile evrim teorisini geçersiz kılmak için yeterlidir.

Ginkgo Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Ginkgo ağaçlarının tarihi 250 milyon yıl öncesine kadar ulaşmaktadır. Bu bitkileri, ilk defa yaşayan fosil olarak adlandıran kişi ise Charles Darwin olmuştur. Ginkgo yapraklarının kendi teorisi için bir tehdit oluşturduğunun farkına varan Darwin, kuşkusuz ileriki yıllarda bu tehdidin milyonlarca yeni yaşayan fosil bulgusu ile destekleneceğini

ummuyordu. Darwin'i çıkmaza sokan tek bir yaşayan fosil örneğiydi, ancak günümüz Darwinistleri milyonlarca kusursuz örneği açıklamak zorundadırlar. Resimdeki 50 milyon yıllık ginkgo yaprağı da bu örneklerden biridir.

Dallarıyla Birlikte Karaağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Fosil kayıtlarında, bir bitki türünün küçük değişiklikler sonucunda evrimleşerek bir başka bitkiden meydana geldiğini gösteren tek bir örnek dahi yoktur. Elde edilen sayısız fosil örneği her bir bitkinin kendisine has özelliklerle yaratıldığını ve var olduğu müddet boyunca herhangi bir değişime uğramadığını göstermektedir. Bu gerçeği gösteren bulgulardan biri de resimde görülen 54 - 37 milyon yıllık dallarıyla birlikte karaağaç yaprağı fosilidir.

Akasya ve Huş Ağacı Yaprakları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Akasya ağaçları, çoğunlukla Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'nın ılıman iklimli bölgelerinde yaşarlar. Betulaceae familyasına dahil olan huş ağaçları da ılıman iklimleri severler. Bu bitkilere ait fosiller, bitkilerin herhangi bir evrim sürecinden geçmediğinin delilidir. On milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren akasya ve huş ağaçları, evrimin bir yalan, Yaratılış'ın ise açık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Söğüt Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Söğüt ağacı, *Salicaceae* familyasına dahil olan bir bitki türüdür. Diğer tüm bitki türleri gibi, söğütler de milyonlarca yıl boyunca hiç değişmemiş, yani evrim geçirmemişlerdir. Darwinistlerin kademeli evrim iddialarını yalanlayan söğüt ağaçları, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedirler. Resimde görülen 54 - 37 milyon yıl yaşındaki söğüt ağacı yaprağı fosili bu gerçeğin önemli delillerinden biridir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl
Bölge: İngiltere

Yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramayan canlılar, Darwinistlerin canlılığın kökeni ve gelişimi hakkındaki tüm iddialarını çürütmektedir. Darwinistler canlıların sürekli olarak değiştiklerini, yani evrim geçirdiklerini söylemektedir. Fosiller ise, canlıların var oldukları ilk andan itibaren hiç değişmediklerini göstermektedir. Bunun anlamı ise açıktır: Canlılar evrimleşmemiş, Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Dağ Külü (Üvez) Ağacı Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Kuzey kıtanın serin bölgelerinde yaşayan dağ külü ağacı, *Sorbus* cinsi bir bitkidir. Bitkilerin kökeni konusunda Darwinistleri çıkmaza sokan fosil bulgularından biri de bu bitkiye ait fosillerdir. Çünkü fosil bulguları söz konusu ağacın tarihin hiçbir döneminde, evrimsel bir süreçten geçmediğini ortaya koymaktadır. Resimde görülen 54 – 37 milyon yıl yaşındaki fosil de bu bulgulardan biridir ve on milyonlarca yıldır aynı olan dağ külü ağaçlarını Allah'ın yaratmış olduğunun bir ispatıdır.

Kayaarmudu Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Amelanchier cinsi olan bu bitki, yaprak döken ağaç ve çalılar şeklinde görülür. Kuzey yarıkürede sıkça rastlanan bitki asıl olarak Kuzey Amerika'da yetişir. Avrupa ve Asya'da da bu kıtalara özel türlerine rastlanır. Resimde görülen kayaarmudu yaprağı fosili ise evrimin hayal ürünü bir hikaye olduğunu bir kez daha göstermektedir. Kayaarmudu ağaçları başka bir bitkiden evrimleşerek gelişmemiş, küçük değişiklikler sonucu oluşmamış hep kayaarmudu ağacı olarak var olmuşlardır. Bu gerçek, Darwinistleri sessizliğe mahkum etmektedir.

Manolya Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

95 milyon yıllık fosil örnekleri elde edilmiş olan manolya ağacı, tüm bu fosillerde aynı yapı ve özelliklerle görülmektedir. Bundan 95 milyon yıl önce yaşamış olan manolyalar da, 50 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde yaşayanlar da birbirlerinin tıpatıp aynısıdır. Bu aynılık, canlıların kademeli değişimlerle birbirlerinden türedikleri iddiasında olan Darwinizm'i geçersiz kılmak için tek başına yeterlidir. Canlılar evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Kayaarmudu Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Kayaarmudu ağacı kışın yapraklarını döken küçük bir ağaç türüdür. Yapraklarının kenarları tırtıklıdır ve genellikle 2-10 cm boyunda ve 1-4 cm enindedir. Resimde fosilleşmiş halini gördüğümüz kayaarmudu yaprağı da aynı özelliklere sahiptir. Eosen döneminde, yani bundan 54-37 milyon yıl önce fosilleşmiş olan bu yaprak, yaklaşık 50 milyon yıldır bu ağacın hiçbir evrim geçirmediğinin açık bir kanıtıdır. Kayaarmudu ağacı yaprakları ve çiçekleri ile ilk yaratıldığı günden bu yana aynı özelliklerle varlığını sürdürmektedir.

Karaağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Bu resimde 50 milyon yıl önce yaşamış karaağaç yaprağı fosilleşmiş olarak görülmektedir. Söz konusu fosil, karaağaçların gerek görünüm gerekse yapı olarak 50 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını göstermektedir. Eğer bir canlı 50 milyon yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmiyorsa, bu canlının evrimleştiğinden bahsetmek asla mümkün değildir. Karaağaç yaprağı fosilinin gösterdiği bu bilgi, tüm canlılar için geçerlidir. Canlılar rastgele tesadüfler sonucu evrimleşerek meydana gelmemiş, yaratılmışlardır.

Kayaarmudu Yaprığı, Sekoya Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bir sekoya dalıyla birlikte fosilleşmiş olan bu kayaarmudu yaprağı 50 milyon yıl yaşındadır. Ve 50 milyon yıldır kayaarmutlarının aynı olduğunu göstermektedir.

Darwinistler hem fosil bulguları karşısında büyük bir çıkmaz içindedirler, hem de bitkilerin ilk olarak nasıl meydana geldiğini asla açıklayamazlar. Evrimin hayali mekanizmalarından biri olan mutasyonun ve tesadüflerin, bitkilerin oluşumunu asla açıklayamadığını evrimci Pierre-Paul Grassé şöyle itiraf etmektedir:

"Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, tam olması gerektiği şekilde binlerce ve binlerce faydalı tesadüfe maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir." (Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, s. 103)

Manolya Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Fransız biyolog Pierre Magnol'un isimlendirdiği manolya ağacının bilinen yaklaşık 210 türü vardır. Yaklaşık 95 milyon yıllık fosilleri bulunan manolyalar, var oldukları ilk andan itibaren hep manolya olarak var olmuşlar, herhangi bir başka bitkiden türememişler, bir başka bitkiye de dönüşmemişlerdir. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli delilleridir. Resimde görülen fosil ise yaklaşık 50 milyon yıl yaşındadır.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Biyolog Francis Hitching, bugüne kadar elde edilen milyonlarca fosil örneğinin Darwin'in evrim teorisini desteklemediğini şöyle ifade eder:

*"Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. **Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur...**"* (Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, Tichnor and Fields, New Haven, 1982, s. 40)

50 milyon yıldır ginkgoların değişmediğini gösteren resimdeki fosil de Francis Hitching'in söylediği gibi, Darwinistlerin iddialarının doğru olmadığını teyit etmektedir. Bulunan her fosil, canlıların evrim geçirmedeğini, yaratıldığını bir kez daha ispatlamaktadır.

Manolya Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Bugüne kadar pek çok bitki fosili bulunmuştur. Bu fosillerin hepsinin ortak bir özelliği vardır: Hepsi tamamıyla kusursuz bitkilerdir ve bugünkü bitkilerle tıpatıp benzerlik göstermektedirler. Örneğin evrimcilerin ilkel hücre diye tanıttıkları ve tüm bitkilerin atası olduklarını iddia ettikleri alglerin milyarlarca yıl önce de tıpkı bugünkü gibi oldukları bilinmektedir. Ayrıca bitkilerin gerçekleştirdiği fotosentez olayının oluşumunu tesadüflerle açıklamak imkansızdır. Bu imkansızlığı yerli evrimcilerden Ali Demirsoy şöyle ifade etmektedir:

"Fotosentez oldukça karmaşık bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır." (Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları 1984, s.80)

Gürgen Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bilinen 30 – 40 türü olan gürgen ağacı, genellikle kuzey iklimlerin hakim olduğu bölgelerde yetişmektedir. Çoğunlukla Doğu Asya ve Çin'in belli bölgelerinde bulunan gürgen ağacının bir iki türüne Avrupa ve Kuzey Amerika'da da rastlanır. Fosil bulguları günümüzde yaşayan gürgenlerle, bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark olmadığını ortaya koymuştur. Milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren gürgen ağaçları, Darwinistlerin iddialarına meydan okumakta, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu söylemektedir.

Sabunağacı Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Darwinist yayın organları, neredeyse aralıksız bir propagandayla, evrimi bilimsel bir teoriymiş gibi göstermeye çalışır, "bilim eşittir evrim" yalanını telkin ederler. Oysa evrimciler de dahil olmak üzere pek çok bilim adamı, Darwin'in teorisinin bilimsel delillerle desteklenmediğini dile getirmektedir. Bunlardan biri de yerli evrimcilerden

Cemal Yıldırım'dır. Yıldırım, evrimin bilimsel olarak ispatlanmadığını şöyle ifade etmektedir:

"Hiç bir bilim adamı (Darwinist ya da neo-Darwinist olsun) evrim kuramının ispat edildiği düşüncesini ileri süremez." (Cemal Yıldırım, *Evrin Kuramı ve Bağnazlık*, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s.56-57)

Darwinistlerin de itiraf ettiği gibi, evrimin yaşandığını gösteren tek bir bilimsel bulgu yokken, canlıların yaratılmış olduğunu ortaya koyan sayısız delil bulunmaktadır. Bu delillerden biri de, resimde görülen 50 milyon yaşındaki sabunağacı yaprağı fosilidir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Yaklaşık 150 yıldır yapılan kazılarda elde edilen fosil bulgularında yarı gelişmiş, sözde ilkel, iki farklı türün özelliklerini taşıyan (örneğin yarı eğrelti otu yarı çalı) bir tane bile bitki fosiline rastlanmamış olması, bitkilerin evrimi iddiasını yıkmıştır. Bu iddiayı yıkan bir diğer bulgu da sayısız yaşayan bitki fosilidir. 300 milyon yaşındaki eğrelti otu fosili de söz konusu yaşayan bitki fosillerinden biridir ve evrimin büyük bir yalan olduğunu gözler önüne sermektedir.

Kozalak

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 65 - 23 milyon yıl

Bölge: Almanya

Ait oldukları ağacın çoğalması için gerekli olan tohumları taşıyan kozalakların yapısı diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramamıştır. Günümüzdeki kozalaklarla aynı olan 65 - 23 milyon yıl yaşındaki kozalaklar, tarih boyunca evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli örneklerinden biridir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Fosil bulguları evrimcileri, bitkilerin kökeni konusundaki iddialarını savunamayacak duruma düşürmüştür. Bu gerçek evrimci bir paleobotanikçi olan N.F. Hughes tarafından şöyle itiraf edilmektedir:

"Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermilerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir **ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.**" (N. F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution*, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, s. 1-2)

Darwinistler için evrim teorisini savunmayı imkansız kılan fosil örneklerinden biri de resimde görülen 320 milyon yıllık eğrelti otu fosilidir. Bitkilerin evrim geçirmediğini, hepsini Allah'ın yarattığını gösteren sayısız fosilden biri olan bu örnek karşısında evrimciler cevapsızdır.

Tohumlarıyla Birlikte Amerikan Çınarı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

Bitkilerin ortak bir atadan türediklerini iddia eden evrimciler, bu iddialarını delillendirebilecek tek bir bilimsel bulgu ortaya koyamamışlardır. Öte yandan bitkilerin kendilerine has özelliklerle, ayrı ayrı yaratıldıkları ve evrim geçirmediğini gösteren sayısız bulgu vardır. Bunlardan biri de resimde görülen 37 - 23 milyon yıl yaşındaki tohumlarıyla birlikte fosilleşmiş bir Amerikan çınarı dalıdır. Günümüzdeki Amerikan çınarlarının tohumlarından hiçbir farkı olmayan bu fosil, evrimin geçersizliğinin ispatlarındandır.

4 Adet İncir

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 70 milyon yıl

Bölge: Hell Creek Oluşumu, Montana, ABD

İncir, 800'den fazla türü olan çalılık veya ağaç şeklinde bulunan Ficus cinsi bitkilerin meyvesidir. Resimde görülen 70 milyon yıllık incir fosili, evrimcilerin sadece hayvanların kökenini açıklamakta değil bitkilerin kökenini açıklamakta da aciz olduklarının göstergelerindendir.

Evrin teorisi, on binlerce çeşit bitkinin, bunların çiçek ve meyvelerinin kökeni konusunda birtakım spekülasyonlardan başka bir bilgi ortaya koyamaz. Üstelik bu spekülasyonların hepsi fosil bulguları tarafından yalanlanmıştır.

Eğrelti Otu (Sporlarıyla Birlikte)

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 308 - 294 milyon yıl

Bölge: Polonya

Resimdeki eğrelti otu sporu fosili yaklaşık 308 milyon yaşındadır ve yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapısıyla evrime meydan okumaktadır.

Eğer evrimcilerin canlıların sürekli değişerek geliştikleri iddiaları doğru olsaydı, aradan geçen bunca zaman içinde eğrelti otlarının dev ağaçlara dönüşmesi, spor hücrelerinin değişerek bambaşka yapılar kazanması gerekirdi. Ancak 300 milyon yıla rağmen böyle bir değişim yaşanmamıştır. Bundan sonra da yaşanması mümkün değildir. Yüz milyonlarca yıl önceki eğrelti otları nasılsa, günümüzdekiler de aynıdır. Bu da, evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını, tüm canlıların mevcut özellikleriyle yaratıldıklarını göstermektedir.

Eğrelti Otu (Sporlarıyla Birlikte)

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Polonya

Genellikle nemli ortamlarda, kayaların arasında ya da ağaçların altında yetişen eğrelti otu, *Pteridophyta* filumuna dahil, bir bitkidir. Karbonifer döneminin ilk yıllarından beri değişmeden varlığını devam ettirmektedir.

Fosil kayıtlarında eğrelti otlarının yanı sıra, eğrelti otu spor keseciklerinin de örnekleri görülmektedir. Spor, bazı bitkilerde bulunan, üreme için kullanılan, olumsuz

koşullara karşı son derece dayanıklı hücrelerdir. Sporlar aracılığıyla, eşeysiz olarak çoğalan eğrelti otlarında, yaprakların alt kısmında bu hücreleri barındıran spor kesecikleri bulunur.

Resimde, eğrelti otu yapraklarının alt kısımları yani spor keseciklerinin bulunduğu bölge de görülmektedir. Eğrelti otları yüz milyonlarca yıldır aynı şekilde yaşamakta, aynı şekilde çoğalmakta, aynı fiziksel özellikleri korumaktadır. Canlıların aşamalı olarak geliştikleri ve sürekli değiştikleri iddiasında bulunan evrimcilerin bu durumu, bilimsel ve akılcı bir şekilde açıklamaları mümkün değildir. Canlıların yapılarındaki bu değişmezlik, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığının delillerindendir.

Karaağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Darwin'in kendisi de teorisinin çelişkili, tutarsız ve gerçek dışı bir iddia olduğunun farkındaydı ve bu yöndeki kuşkularını yazılarında ve mektuplarında ifade ediyordu. Örneğin Harvard'da biyoloji profesörü olan yakın dostu Asa Gray'a yazdığı bir mektubunda evrim teorisinin bir spekülasyondan ibaret olduğunu şöyle dile getirmişti:

"Oldukça iyi biliyorum ki spekülasyonlarım meşru bilimin sınırlarının oldukça ilerisine uzanmıştır." (N.C. Gillespie, *Charles Darwin and the Problem of Creation*, 1979, s. 2)

Evrim teorisinin bilimsel bir değer taşımadığı, Darwin'in spekülasyonlarından ibaret olduğu, Darwin'den sonra birçok bilim dalı tarafından teyit edildi. Bu bilim dallarından biri de paleontolojydi. Elde edilen tüm fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını reddedilemez bir şekilde ortaya koydu. Bu gerçeği gösteren fosillerden biri de resimdeki 50 milyon yıllık karaağaç yaprağı fosilidir.

Palmiye Yaprığı

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Washington, ABD

Bitkilerin kökeni konusunda evrim teorisinin çaresizliği çoğu zaman evrimciler tarafından da itiraf edilmektedir. Örneğin Cambridge Üniversitesi, Botanik bölümü profesörlerinden Edred Corner, fosillerin bitkilerin sözde evrimini değil, Yaratılış gerçeğini desteklediğini şöyle ifade etmektedir:

*"... Hala ön yargısız olursak şöyle düşünüyorum: Bitkilerin fosil kayıtları özel Yaratılış'ın lehinde görünüyor. Bir orkidenin, **bir su mercimeğinin ve bir palmiyenin aynı atadan gelmiş***

olmalarını aklınız alıyor mu? Üstelik bu tahmin için herhangi bir kanıtımız yokken..." (Dr. Edred Corner, *Sürekli Botanik Düşünce*de Evrim, Chicago: Quadrangle Books, 1961, s.9)

Edred Corner'ın da belirttiği gibi fosil bulguları bitkilerin hayali bir ortak atadan türemediklerini, sahip oldukları özelliklerle birlikte yoktan var edildiklerini yani yaratıldıklarını göstermektedir. Bu gerçeği gösteren fosillerden biri de resimde görülen 300 milyon yaşındaki palmye fosilidir. Yüz milyonlarca yıldır aynı kalan palmyeler, evrim teorisinin asılsızlığını vurgulamaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların –evrimcilerin iddia ettiği gibi- sözde rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflamalarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve geçmişlerinde evrimsel bir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Örneğin eğrelti otlarının 320 milyonluk yıllık fosilleri, bu bitkilerin yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Günümüzdeki eğrelti otlarının 320 milyon yıl önce yaşamış olanlardan hiçbir farkı yoktur. Bu durum karşısında evrimcilerin verebileceği makul ve bilimsel bir cevap bulunmamaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Eğrelti otlarının bir başka bitkiden türemediklerini, art arda gelen pek çok küçük değişiklik sonucunda bugünkü eğrelti otlarına dönüşmediklerini, tüm özellik ve fonksiyonlarıyla hep eğrelti otları olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de resimdeki fosildir. 320 milyon yaşındaki bu fosil tüm canlılar ve cansızlar gibi bitkileri de Yüce Allah'ın yarattığını, evrimin hayal ürünü bir senaryodan başka birşey olmadığını gözler önüne sermektedir.

Yaklaşık 150 yıldır dünyanın dört bir yanında fosil araştırmaları yapılmaktadır. Bu araştırmalar neticesinde milyonlarca fosil elde edilmiştir. Ancak bu fosillerin içinde bir tane bile, yarım gelişmiş, iki farklı canlının özelliklerini taşıyan, ara form niteliğinde yani evrimcilerin iddialarını destekleyen fosil bulunmamıştır. Bulunan her fosil, canlıların

aniden ortaya çıktıklarını ve soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmediklerini ortaya koymaktadır. Bunun anlamı ise açıktır: Canlıları Allah yaratmıştır.

Lancashire, İngiltere

Green River, ABD

Ginkgo Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinistlerin bitkilerin evrimi senaryosunu geçersiz kılan delillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık ginkgo yaprağıdır. Ginkgoların hep ginkgo olarak var olduklarının, başka bir bitkiden türemediklerini, başka bir bitkiye de dönüşmediklerinin göstergesi olan bu fosil, diğer bütün fosil örnekleri gibi evrimcileri büyük bir açmaza sokmaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden yapısını muhafaza ediyorsa, günümüzde sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz olarak yüz milyonlarca yıl önce de sahipse, bu canlının evrim geçirdiğini söylemek asla mümkün değildir. Günümüzde yaşayan eğrelti otlarından hiçbir farkı olmayan resimdeki 320 milyon yıllık eğrelti otu fosili, canlıların evrim geçirmediğini gösteren ispatlardan biridir.

Ginkgo Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Eğer Darwinistlerin iddia ettiği gibi evrim yaşanmış olsaydı, yeryüzünde hiç değişmeden kalmış binlerce canlı fosili değil, ara geçiş örnekleri bulunması gerekirdi. Evrimcilerin, bir canlıdan diğerine doğru değişim gösteren ara canlıları fosil kayıtlarında sürekli olarak bulmaları, milyonlarca "gelişmekte olan canlı" örneği ortaya çıkarmaları gerekirdi. Ancak evrimciler, tek bir ara geçiş fosili bile bulamamışlardır. Tek bir canlıda gelişmekte olan tek bir organ örneği bile sunamamışlardır. Canlılar, Eosen dönemine ait

(54-37 milyon yıl) bu ginkgo yaprağında görüldüğü gibi hiçbir değişikliğe uğramamışlardır.

Kozalak

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 65 - 23 milyon yıl

Bölge: Almanya

Kozalakların yapısını inceleyen bilim adamları, kozalaklardaki üreme yapısının kompleksliği karşısında hayrete düşmüşlerdir. Kozalaklar, rüzgarla polenleşme sistemini kullanır, dolayısıyla aerodinamik kuvvetlerden faydalanırlar. Yapılan araştırmalar bu canlıların, rüzgarın doğrusal hareketlerini üç şekilde değiştirebildiklerini ortaya koymuştur. Kuşkusuz akıllı ve şuuru olmayan bu ağaç parçasının, rüzgarın hareketlerini kullanmak gibi akıl gerektiren bir işlemi gerçekleştiriyor olması evrimcilerin iddia ettiği gibi tesadüflerle açıklanamaz. Tesadüfler, bir bitkiye rüzgarı nasıl kullanacağını öğretmekten aciz oldukları gibi, böyle kompleks bir sistemin tek bir parçasını bile meydana getirme gücüne sahip değildirler. Kozalaklardaki bu mükemmel yapı, üstün güç ve akıl sahibi Rabbimiz'in eseridir.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Bugün yaşayan bir ginkgo yaprağı nasılsa, bundan 50 milyon önce yaşayan da, bundan daha eski tarihlerde yaşamış olan da aynıdır. Bu durum, yeryüzündeki tüm canlılar için geçerlidir. Canlıların hiçbir değişim göstermediği gerçeği, pek çok evrimci bilim adamını hayrete düşürmüştür. Pek çoğunun bakış açılarını değiştirmelerine sebep olmuş, bir çoğunun da yıllarca savundukları evrimin bir aldatmaca olduğunu görmelerini sağlamıştır. Bu gerçeklere rağmen yanlıgılarında direnen evrimcilerin ise, giriştikleri mücadele bilimsel değil tümüyle ideolojiktir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

320 milyon yıl önce yaşamış olan eğrelti otları tıpkı günümüzdeki eğrelti otları gibi fotosentez yapıyor, aynı mekanizmaları kullanarak topraktan suyu alıyor, aynı şekilde güneş ışığından faydalanıyor ve aynı şekilde çoğalıyorlardı. Yüz milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olan bu canlılar evrim geçirmediğini söylemekte, ne var ki

Darwinistler ideolojik kaygıları nedeniyle apaçık olan bu gerçeğin farkına varamamaktadırlar.

Keaki Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Zelkova serrata türüne dahil olan bu ağaçlar, günümüzde Japonya, Kore, Çin ve Tayvan'da rastlanan bir ağaç türüdür. Bu türün özellikle Japonya'da yetişenlerine keaki adı verilmektedir. Kimi zaman 20-35 metre yüksekliğe kadar ulaşan söz konusu ağaçların yaprakları da oldukça geniştir.

Diğer tüm bitkiler gibi keakiler de var oldukları ilk günden beri hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Fosil kayıtları da bu bilgiyi desteklemektedir. Resimde görülen keaki yaprağı fosili 45 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki keaki yapraklarıyla tıpatıp aynıdır.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Şuursuz atomlar tesadüfen bir araya gelerek mükemmel görünümlü ginkgo yaprağının tek bir hücrecini bile meydana getiremezler. Ama Darwinistlerin iddia ettikleri şey budur. İşte bu nedenle şuursuz atomların bir şeyleri başardığını ispatlama peşine düşer ve hiçbir zaman bulamayacakları ara formları arar dururlar. Ancak, bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da karşılırlarına çıkacak olan şey yaşayan fosiller olacaktır.

Bu örneklerden bir tanesi de resimde görülen 50 milyonluk ginkgo yaprağıdır.

Kızılağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait bu kızıl ağaç yaprağı, hiçbir değişim geçirmemiştir. Günümüzdeki kızılağaçların özelliklerini göstermektedir. Yaprığın damar sistemindeki mükemmel detaylar olduğu gibi kalmış ve hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde evrim aleyhine büyük bir delil sunmuştur.

Kara Sakız Ağacı Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Bitkilerin diğer tüm canlılar gibi evrim geçirmediğini gösteren bir diğer delil de resimdeki kara sakız ağacı yaprağıdır. Fosil üzerinde yapılan incelemeler, bitkinin 50 milyon yıl önceki halinin bugünkünden farklı olmadığını ve bitkinin milyonlarca yıldır hiçbir değişim geçirmediğini açıkça göstermektedir. Bu durum, evrimin geçersizliğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Canlıların kökenini açıklamaktan aciz olan evrim teorisi, ginkgoların on milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını gösteren fosil örnekleri karşısında da çaresizdir. Canlıların soyları devam ettiği müddetçe aynı kaldıklarının ispatı olan fosiller evrim teorisine büyük darbe vurmuştur. Diğer pek çok bilim dalı gibi paleontoloji de Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu teyit etmektedir.

Huş Ağacı Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Allah, tüm varlıkları, dilediği zamanda, dilediği şekilde kusursuz yaratmaya kadir olandır. Yüce Rabbimiz, tüm varlıkları dilediği an "Ol" emri ile yaratma gücüne sahiptir. Yeryüzü, Allah'ın dilemesiyle var olmuş mükemmel ve kompleks canlılarla doludur. Bu canlılar, tarih boyunca aynı mükemmel özellikleri sergilemişler ve Allah'ın izniyle, tek bir anda ve mükemmel şekilde yaratıldıklarını ispat etmişlerdir. Darwinistler, bu gerçeği kabul etseler de etmeseler de, tüm paleontolojik deliller, onların teorilerini yıkmaya devam edecektir.

Çünkü paleontoloji, yaklaşık 50 milyon yıldır değişmeden kalmış olan bu huş ağacı yaprağında olduğu gibi, sürekli olarak yaşayan fosil örnekleri ortaya çıkarmaktadır.

Akasya Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinistler, fosiller arasında hayali ara formlar olduğunu iddia ederek insanları aldatma çabası içindedirler. Ama ortaya çıkan sayısız yaşayan fosil, geçmişte evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir süreç yaşanmadığını açıkça ve yeterli delillerle göstermiş durumdadır. Bu gerçeklere rağmen evrim teorisine inanmayı sürdürenler, fosil kayıtlarının gösterdiği bu açık delilleri göz ardı eden ve "bir gün hayali ara formların bulunacağına inanan" hayalperest Darwinistlerdir.

Darwinistlerin hayallerini yerle bir eden ve insanları aldatmalarını engelleyen yaşayan fosillerden biri de resimde görülen yaklaşık 50 milyon yıllık akasya yaprağıdır.

Kayaarmudu Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Diğer tüm canlılar gibi bitkiler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkarlar. Bugün sahip oldukları görünüm ve donanım ne ise, bundan milyonlarca yıl önce de sahip oldukları görünüm ve donanım aynıdır. Bu bilgi bizlere, canlıların üstün akıl sahibi bir Yaratıcı tarafından var edildiklerini göstermektedir. Bu Yaratıcı, Rabbimiz olan Allah'tır.

Bu gerçeği kanıtlayan delillerden bir tanesi de, yaklaşık 50 milyon yıllık kayaarmudu yaprağıdır.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Tarih boyunca kaplumbağalar kaplumbağa, sivrisinekler sivrisinek, karıncalar karınca, ginkgo yaprakları da ginkgo yaprağı olarak yaşamış ve o şekilde varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bir ginkgo yaprağının ne kadar eski fosil örneğine bakarsak bakalım, onun günümüzde var olan aynı ginkgo olduğuna şahit oluruz. Bundan yüz milyonlarca yıl önceki de, 50 milyon yıl önceki de, günümüzdeki de hep aynı yapraktır. O da, diğer tüm canlılar gibi, hiçbir değişim geçirmemiştir, bir evrimleşme süreci yaşamamıştır. Bunun sebebi, her birinin Allah'ın üstün sanatı ile aynı şekilde yaratılmış olmalarıdır.

Karaağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Resimde, günümüzden 50 milyon öncesine ait karaağaç yaprağı fosili görünmektedir. Resimden de anlaşıldığı gibi, milyonlarca yıl önce yaşamış olan karaağaç yaprağı ile bugün yaşayanlar arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu canlının tarihinde, aşamalı evrim savunucularının veya sıçramalı evrim savunucularının iddia ettiği şekilde bir değişim söz konusu değildir. Evrimciler, istedikleri kadar ellerindeki teoriyi karşı karşıya kaldıkları delilsizliğe uyarlamaya çalışsınlar, durum değişmeyecektir. Yaşayan fosiller evrimi reddetmiştir.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Yeryüzünün %99'u araştırılmış ve 250 bin canlı türüne ait 100 milyon kadar fosil çıkarılmıştır. Ortaya çıkan fosiller arasında ise, evrim teorisine delil oluşturabilecek tek bir ara form veya ilkel canlı fosili bulunmamaktadır. Canlılar, fosil kayıtlarında görüldükleri ilk zamandan itibaren eksiksiz ve kompleks yapılara sahiptirler. Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu ginkgo yaprağı da aynı şekilde, 50 milyon yıllık bir geçmişe sahiptir ve günümüz ginkgolarından herhangi bir farkı yoktur.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Evrimin bilim dışı iddialarına göre canlılar birbirlerinden türemiştir. Bu durumda, iki tür arasında ara türler, farklı canlıların tam gelişmemiş özelliklerini taşıyan garip varlıklar var olmalıdır. Ve bu ara canlıların fosillerinin sayısı milyonları aşmalıdır.

Fakat fosil kayıtlarında söz konusu ara canlılar yoktur. Bu ara canlılardan "tek bir örnek bile" görülmemiştir. Canlılar var oldukları ilk andan itibaren eksiksiz ve mükemmel yapıdadırlar. Günümüz canlıları bundan milyonlarca yıl önce de bugünkü özellikleriyle yaşamışlardır. İşte fosil kayıtlarının sunduğu gerçek budur. Yaklaşık 50 milyon yıllık bir ginkgo yaprağı da bunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Kızılağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

50 milyon yıllık bu kızılâğaç yaprağı, canlıların milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını gösteren milyonlarca örnekten bir tanesidir.

Evrincilerin ara tür olarak iddia ettikleri bir düzine kadar fosil aslında hiçbir şekilde ara fosil özelliğı göstermeyen farklı türde kompleks canlılara aittir. Bunların bir kısmının da sahtekarlık örnekleri olduğı kesin olarak ortaya çıkmıştır. Evrimcilerin, iddialarını haklı çıkaracak hiçbir kanıtları yoktur. Yaşayan fosil örnekleri, bu gerçeğı sürekli olarak teyit etmektedir.

Ceviz Ağacı Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Dünyanın neredeyse her yerinde yetişen ceviz ağacı, boyu 40 metreye kadar uzayabilen büyük bir ağaçtır. 50 milyon yıllık bu fosil ceviz ağacı yaprağı, bugün hemen her yerde görülebilen ceviz ağacı yapraklarından hiçbir farklılık taşımamaktadır.

Yaratılış gerçeğı sayısız delil ile kanıtlanmış bir gerçektir. Evrimcilerin teorilerine kendilerince bir kanıt oluşturabilmek için, hayali evrimi ispatlayacak bir ara fosil getirmeleri gerekmektedir. Ancak yeryüzünde evrim gerçekleşmediğı için, bunu destekleyecek herhangi bir ara fosil de yoktur. İşte bu nedenle evrim, herhangi bir bilimsel nitelik taşımamakta ve tamamen bir aldatmacaya dayanmaktadır.

Ginkgo Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eğer evrim doğruysa, Darwinistlerin, bu kitaba benzer bir kitap basmaları, hatta bundan daha kapsamlı bir çalışma gerçekleştirmeleri, sayısız sergi açmaları ve ellerinde olması gereken milyonlarca, hatta milyarlarca ara fosil örneğini böyle bir kitapta sergilemeleri gerekmektedir. Ancak bunu yapmayacaklardır, çünkü yapmaları imkansızdır. Ellerinde ara geçiş fosili yoktur. Tek bir tane bile bulunmamaktadır. Çünkü canlılar evrim geçirmemişlerdir ve fosil kayıtları bunu açıkça kanıtlamaktadır. Akıllı ve vicdanlı bir insan, bu resimde görülen tek bir ginkgo yaprağına bakarak, canlıların değişmeden kaldıklarını, yani yaratılmış olduklarını kolayca anlayacaktır.

Resimdeki ginkgo yaprağı yaklaşık 50 milyon yıllıktır ve bu canlının milyonlarca yıl boyunca değişmediğini kanıtlamaktadır.

Kızılâğaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

*"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçeğe karşılız; **kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.**" (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s. 133)*

İngiliz paleontolog Derek W. Ager'ın kendince sorun olarak algıladığı şey, fosillerin evrim teorisini hiçbir zaman desteklememiş olması, Yaratılış gerçeğini teyit etmesidir. Canlıların aniden yeryüzünde belirdiklerini, yani yaratıldıklarını ve hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren fosillerden biri de resimdeki 50 milyon yıllık kızılağaç fosilidir.

Karaağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwin dönemi, bilimsel anlamda son derece ilkel bir dönemdi. Canlı yapıları tanınmıyor, genetik bilinmiyor, hücre içi su dolu bir baloncuk sanılıyordu. Böylesine bir cehalet döneminde ortaya atılan evrim teorisi, canlıların genetik ve anatomik özellikleri keşfedildikçe daha büyük bir çıkmaza girdi. Fosilleşen canlıların yapılarındaki değişmezliği ortaya koyan paleontoloji de, evrim teorisine zorluk getiren bir başka bilim dalı oldu.

Canlıların sahip oldukları kompleks yapıların hiçbir değişikliğe uğramamış olması, tüm canlıları üstün güç sahibi Yüce Allah'ın yarattığını bir kez daha göstermektedir. 54 - 37 milyon yıllık bu karaağaç yaprağı da bu gerçeğin kanıtlarındandır.

Gürgen Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Gri gövdesinin üzerinde yeşil dalların uzandığı dünyanın en sağlam ağaçlarından biri olan gürgen ağacının yaprağı, 50 milyon yıl önce de aynı özelliklerle, aynı şekilde yaşamıştır. Onu milyonlarca yıl önce yaratan da, şu anda var eden de alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah'ı inkar etmek için evrim teorisi gibi sahte teorilerin peşine düşenler, hiçbir zaman başarılı olamayacaklardır. Çünkü gökler ve yer, Allah'ın varlığının apaçık delilleriyle doludur.

Kızılağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinizm'in artık fosilleri evrime delil olarak göstermesi mümkün değildir. Çünkü, 19. yüzyılın ortalarından bu yana dünyanın dört bir yanında yapılan arkeolojik çalışmalarda, evrimcilerin sayısız olduğunu iddia ettikleri "ara geçiş formu" fosillerinden tek bir tane bile bulunamamıştır. "Kayıp halkaların" bilim dışı bir efsane olduğu anlaşılmıştır.

Bulunan tek şey, yaşayan fosillerdir. Resimde görülen yaklaşık 50 milyon yıllık kızağaç yaprağı, bulunmuş milyonlarca yaşayan fosilden sadece bir tanesidir.

Söğüt ve Huş Ağacı Yaprakları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Genellikle kuzey bölgelerde yetişen her iki ağaç türü de, bugün Kuzey Amerika ve Kanada'da da varlığını sürdürmektedir. Bu bitkilerin, günümüzden milyonlarca yıl önceki bir dönemde aynı topraklar üzerinde varlıklarını sürdürmüş olmaları ve hiçbir şekilde evrim geçirmemiş olmaları, Yaratılış gerçeğini açıkça kanıtlayan önemli bir delildir. Bu canlılar, tarihte yaşamış diğer tüm canlılar gibi, Allah'ın "Ol" emri ile yaratılmış ve bugün sahip oldukları tüm özelliklerle varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Sekoya Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Sekoya ağacının günümüze ulaşan sayısız kalıntıları, bu bitkinin on milyonlarca yıl boyunca dünyanın çeşitli yerlerinde varlığını sürdürdüğünü ve hiçbir değişime uğramadığını kanıtlamaktadır. Darwinistlerin, bitkilerin hayali evrimine dair spekülasyonları, bu önemli kanıtlar ile ortadan kalkmış bulunmaktadır. 50 milyon yıllık bu sekoya yaprağı da evrimi ortadan kaldıran kanıtlardan biridir.

Sekoya Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Uzunluğu yüzlerce metreye erişen bu ağacın yaprakları, günümüz sekoyalarının yapraklarından hiçbir fark taşımamaktadır. Bu durum, günümüzden yaklaşık 50 milyon yıl önce, bu dev ağacın yetiştiğini ve aynı sistemlere sahip olduğunu kanıtlamaktadır. Bitkilerin aşamalı evrimi hakkında hayal ürünü senaryolar kurmaya çalışan Darwinistler, somut paleontolojik deliller karşısında büyük bir bocalama yaşamaktadırlar. Bu bocalama, evrim teorisinin yıkılışının göstergesidir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Resimde görülen 320 milyon yıl yaşındaki eğrelti otu fosili, bu canlıların evrim geçirmediğinin önemli bir delilidir. Çünkü bu fosil yüz milyonlarca yıl boyunca eğrelti otlarının aynı kaldıklarını göstermektedir. Bu bulgu karşısında, canlıların uzun zamanlar içinde küçük değişiklikler geçirerek birbirlerinden türediklerini iddia eden evrim teorisi cevapsızdır.

KızılağaçYaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Oklahoma Üniversitesi'nden bilim tarihi profesörü David B. Kitts, fosil bulgularının evrim teorisine hiçbir zaman destek sağlamadığını şöyle ifade etmektedir:

"Paleontoloji, evrimi gösterecek delilleri sunacağına dair vaatlerine rağmen evrimcilere hiç de hoş olmayan zorluklar çıkardı. Bunlardan en çok dile düşeni fosil kayıtlarındaki boşluklardır. Evrim, türler arası geçiş formlarını gerektirir, ama paleontoloji bunu evrimcilere sunamadı." (*Paleontology and Evolution Theory*", *Evolution*, Vol. 28, Eylül 1974, s.467)

Paleontoloji evrimcilere hiçbir delil sunmazken, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu da gözler önüne sermiştir. Çünkü elde edilen sayısız fosil, canlıların aniden, eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla var olduklarını ve hiç değişmediklerini ortaya koymaktadır.

Ginkgo ve Karağaç Yaprakları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eosen döneminde yaşamış olan bu bitkiler, canlıların evrim geçirmediğini gösteren sayısız bulgudan biridir. 150 yıldır elde edilen milyonlarca fosil, evrimcilerin hayallerini suya düşürmüştür. Darwinistlerin fosil kayıtlarına dayanarak evrimi savunmaları imkansız hale gelmiştir. Bu gerçek evrimciler tarafından da itiraf edilmektedir. İşte evrimci paleontolog Mark Czarnecki'nin sözleri:

"Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin Allah tarafından yaratıldığını savunan görüşe destek sağlamıştır." (Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 Ocak 1981, s. 56)

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Tüm canlılar gibi bitkiler de yaratılmışlardır. İlk ortaya çıktıkları andan itibaren bütün mekanizmaları eksiksiz olarak vardır. Evrimci literatürde kullanılan "zamanla gelişim, tesadüflere bağlı değişimler, ihtiyaçlar sonucunda ortaya çıkan adaptasyonlar" gibi terimler, hiçbir gerçekliğe karşılık gelmemektedir ve bilimsel bir anlamı yoktur. Fosil bulguları da bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Elde edilen bitki fosillerinin bir kısmı da amber içinde fosilleşmiş olan bitkilere aittir. Baltık amberleri içinde yosun ve yosunumsu bitkilerin yanı sıra çeşitli çiçeklere, meyvelere, tohumlara ve yapraklara da rastlanmaktadır. Daha çok Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait bitkilerin fosillerinin elde edildiği Baltık amberleri, botanikçilerin 200'den fazla bitki türünü tanımlamalarını sağlamıştır.

Polonya'da Baltık amberi elde edilen sahalardan biri

Cache Creek Oluşumu, Kanada

Paleontologların yıllardır devam eden çalışmaları, Darwinistlerin karşısına hep aynı gerçeği çıkarmaktadır: Bilimsel bulgular evrim teorisini reddetmektedir.

45 milyon yıllık amber içindeki Mazı yaprağı fosili, evrimcilerin bitkilerin kökenine dair iddialarına meydan okumaktadır.

Kanada'daki Cache Creek Oluşumu çok sayıda ve farklı türe ait bitki fosilinin elde edildiği mekanlardan biridir. Bu oluşum bundan yaklaşık 50 milyon yıl önce çevre dağlarda ve havzada bulunan ormanın izlerini taşımaktadır. Yapraklar, çiçekler ve diğer bazı küçük canlılar rüzgarların ve akarsuların yardımıyla bölgede bulunan göle taşınmış ve burada dibe batıp fosilleşmeye başlamışlardır.

Bölgeden bugüne kadar elde edilen fosillerin 2/3'si günümüzde yaşayan bitkilere ait örneklerdir. Bir kısmı da çok nadir bulunan veya henüz tanımlanmamış bitkilerin fosilleridir.

Yaklaşık 50 milyon yıllık bir fosil ormanına sahip olan bu arazinin silis açısından zengin olan yapısı, detayları çok iyi korunmuş fosil örnekleri elde edilmesini sağlamaktadır. Bu detaylar sayesinde bulunan fosillerin günümüzde yaşayan örnekleriyle kapsamlı bir şekilde karşılaştırılması mümkün olmaktadır. Ve bu karşılaştırma bilinen bir gerçeği bir defa daha gözler önüne sermektedir: Canlılar on milyonlarca yıldır aynıdırlar, diğer bir deyişle evrim geçirmemişlerdir.

Akdiken Ağacı Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Canada

Darwinistler, hayvanlar aleminin fosil kayıtlarındaki değişmezliğini açıklayamadıkları gibi, bitkiler alemindeki değişmezliği de açıklayamazlar. Binlerce hayvan türünün yanında, sayısız bitki türü de fosil kayıtlarında hiçbir değişim göstermeden milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca gözlemlenmektedir. Bunlardan bir örnek 50 milyon yıllık, Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait akdiken yaprağıdır. Bu örnekler, sahtekarlık üzerine kurulmuş ve tamamen çıkmazda olan Darwinizm'i bilimsel olarak ortadan kaldırmaktadır.

Keaki Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Darwin'den bu yana evrim yanlıları, Darwin'in bulunmasını umduğu hayali ara geçiş formlarının arayışı içindeydiler. Kendilerince Darwin'in mirasını yaşatmaya çalıştıklarından, fosil kayıtlarının mutlaka onlara bekledikleri delili vereceğine inanıyorlardı. Ancak olaylar onların beklentilerinin tersine gelişti. Fosil kayıtları, yeryüzünde ara canlılar yaşamadığını, canlıların değişmediklerini ve açıkça yaratıldıklarını ilan etti. Bu gerçeğin en önemli göstergelerinden bir tanesi de, yaklaşık 50 milyon yıllık Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait bu keaki yaprağıdır.

Bir Tür Söğüt Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Tarih boyunca bulunan tüm fosiller Yaratılış gerçeğini ispat ettiği halde, Darwinistler bunun tam aksini savunmaya devam etmişlerdir. Ancak şu anda, fosil kayıtlarındaki değişmezlik ve ortaya çıkan sayısız yaşayan fosil örneği karşısında, evrim teorisi lehinde geliştirilen tüm senaryolar geçersizdir. Çünkü bilimsel teorilerin, bilimsel delillerle desteklenmesi gerekir. Evrimciler ise, teoriyi delillendirecek tek bir kanıtla bile sahip değildirlere.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Bitkilerde, tüm canlı gruplarında olduğu gibi, fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve evrimciler tarafından torunları ya da ataları olduğu ileri sürülen diğer bitkilerle herhangi bir süreklilik göstermemektedirler. Bu da tüm evrimci iddiaları geçersiz kılmaktadır.

Resimde görülen 320 milyon yıllık eğrelti otu fosili de evrim teorisini geçersiz kılan örneklerden biridir. 320 milyon yıl önce yaşamış eğrelti otlarıyla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur.

Sekoya Kozalağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

50 milyon yıllık sekoya kozalağı fosili de bu canlıların milyonlarca yıllık dönemde aynı şekilde varlıklarını sürdürdüklerini açıkça göstermektedir. Bu ve diğer yaşayan fosil örnekleri şu gerçeği açıkça ilan eder: Evrim yaşanmamıştır. Darwinistlerin bu konudaki tüm iddiaları boştur, evrim büyük bir yalana dayanmaktadır. Evrim delilsizdir. Darwinistler ortaya attıkları sayısız iddianın bir tanesine bile bilimsel bir delil getirememişlerdir. Canlılar evrim geçirmemiştir, tüm canlıları Allah yaratmıştır.

Manolya Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Fosil bulguları evrimin geçersizliğini gözler önüne sererken, bazı evrimciler de teorinin fosil kayıtları tarafından onaylanmadığını itiraf ederler. Bu itirafçılardan biri de, Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı Dr. David Raup'tur. Raup, fosillerin Darwinizm'i desteklemediğini şöyle ifade eder:

"Çoğu insan fosillerin, Darwin'in hayatın tarihi hakkındaki görüşlerine kanıt olduğunu zanneder. Oysaki bu kesinlikle yanlış bir düşüncedir."

(<http://www.rmplc.co.uk/eduweb/sites/sbs777/vital/evolutio.html>)

Fosillerin Darwinizm'e kanıt olduğunu zannedenlerin yanlış olduğunu gösteren bulgulardan biri de resimdeki 50 milyon yıllık manolya yaprağıdır.

Huş Ağacı Yapradı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

British Columbia'da bulunmuş olan Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu huş ağacı yaprağı, günümüz huş ağaçlarının tam olarak aynısıdır. Bitki, milyonlarca yıl boyunca hiçbir değışim geçirmemiş, evrim süreci yaşamamıştır.

Darwinistlerin aldatıcı yöntemleri nedeniyle, bazı kimseler yeryüzündeki sayısız fosil örneklerinden bir kısmını ara geçiş formlarının oluşturduğunu düşünebilirler. Ancak "ara geçiş formu" kavramı tamamen hayalidir. Fosil kayıtlarında, evrimcilerin iddia ettikleri ara formlardan "tek bir örnek bile" bulunmamaktadır. Fosil kayıtları, yalnızca milyonlarca yıl boyunca hiçbir değışime uğramamış olan yaşayan fosil örneklerini ortaya koymaktadır.

Kızılağaç Yapradı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinizm insanları, evrimin sahte ilahı olan tesadüflerin hücreleri, organizmaları, hayvanları, bitkileri ve insanları oluşturduğuna inandırmaya çalışır. Darwinistler bilimsel olarak hiçbir şekilde desteklenmeyen, mantığa aykırı hatta gülünç birtakım iddialar öne sürüp bunlara sahte deliller aramaya çalışırlar. Darwinistlerin, fosil yataklarında hayali ara formları arayışlarının sebebi de budur. Ancak yeryüzü katmanları, Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu kıızılağaç yaprağında olduğu gibi sürekli olarak değışmemiş, yani evrim geçirmemiş canlıların kalıntılarını sunmaktadır.

Ginkgo Yapradı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eosen dönemine ait (54 – 37 milyon yıl) bu ginkgo yaprağı, günümüz ginkgo yapraklarından farklı değıldir. Darwinistlerin iddialarına göre, 50 milyon yıl içinde bu canlının sayısız kere evrim geçirmesi, ilkelden gelişmişe doğru bir değışim göstermesi gerekmektedir. Evrimcilere göre sözde ilkel bir ortamın hüküm sürdüğü yeryüzünde, 50 milyon yıl önce bu canlının da ilkel özellikler göstermesi gerekmektedir. Ancak söz

konusu fosil örneği herhangi bir değişim geçirmemiştir. Günümüz ginkgolarının sahip olduğu kompleksliğe sahiptir. Bu fosil, tek başına, evrim sürecinin hayali bir kavram olduğunu ispatlamaktadır.

Manolya Yapradı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Resimdeki manolya yaprağı günümüzden 50 milyon yıl öncesine aittir. Üzerinden milyonlarca nesil geçmiş, milyonlarca yıllık tarih yaşanmıştır. Ancak buna rağmen, yaprağın fosilleşmiş hali bugün yaşayan manolya yaprakları ile aynıdır. Evrime göre geçen milyonlarca senenin canlıya katkıda bulunması, onu geliştirmesi, değiştirmesi gerekmektedir. Ancak hiçbir fosil örneğinde böyle bir değişime rastlanmamıştır. 50 milyon yıllık bu manolya yaprağı, evrimi yalanlayan sayısız delilden sadece bir tanesidir.

Kayaarmudu Yapradı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Fazla büyük olmayan bol yapraklı bu bitkinin resimde görülen fosili 50 milyon yaşındadır. Bu mükemmel fosil örneği, bitkinin milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermediğini, evrimcilerin iddia ettiği şekilde bu canlının hayali "ilkel" bir formunun olmadığını kanıtlar niteliktedir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Eğrelti otlarının hep aynı kaldıklarını, herhangi bir şekilde değişmediklerini yani evrim geçirmediğini gösteren fosil bulgularından biri resimde görölmektedir. 320 milyon yıl önce yaşamış olan eğrelti otlarının günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimcilerin doğa tarihiyle ilgili tüm iddialarını yerle bir etmektedir.

Dişbudak Ağacı Yapradı ve Sekoya Dalları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Günümüzde Kuzey Amerika'da yaşamakta olan dişbudak ağacı, orta boylu ve büyük ağaçlar kategorisindedir. Kendisi gibi büyük bir ağaç olan sekoya bitkisi ile birlikte günümüzden 50 milyon yıl önce de Kuzey Amerika'da (Kanada'da) varlığını sürdürmüş ve günümüzdeki aynı şekli ile, aynı özelliklerle yaşamıştır. Bu gerçeği bize en mükemmel şekilde kanıtlayan fosil kayıtları, inkar edilemeyecek kesin bir delildir. Mükemmel örnekler, taşlaşmış kalıntıların üzerinde tüm detayları gösterir şekildedir.

Karaağaç Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Resimde görülen karaağaç yaprağı, 54-37 milyon yıl önce yaşanan Eosen döneminde de, günümüzdeki şekli ile varlığını sürdürmüştür. Diğer tüm yaşayan fosiller gibi, bu bitki de hiçbir değişim geçirmemiştir. Yaklaşık 50 milyon yıllık bu örnek, bitki yaprağının tüm detaylarını oldukça iyi bir şekilde gözlemlemeyi olanaklı kılmaktadır. Evrimcilerin, bu önemli delil karşısında getirebilecekleri bir açıklama, öne sürebilecekleri bir alternatif bulunmamaktadır.

Hanımeli Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 65.5 - 55 milyon yıl

Bölge: ABD

Bitkilerin evrimi senaryosunun nasıl büyük bir çıkmazda olduğunu ilk itiraf eden, aslında teoremin kurucusu olan Charles Darwin olmuştur:

"Bitki aleminin tarihinde (bilimsel sınıflama açısından) yüksek seviyeli bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimleri kadar bana daha olağanüstü gelen bir olay yoktur."

Darwin'ın dile getirdiği "aniden ve birdenbire gelişim", bitkilerin kökeninin evrimle açıklanmasının mümkün olmadığı, diğer canlılar gibi bitkileri de Allah'ın yarattığının kabulüdür.

At Kestanesi Yaprığı

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Fosil kayıtları evrim teorisini yıkan en önemli bulgulardan biridir. Bilim adamlarının büyük bir çoğunluğu da aslında bu gerçeğin farkındadır. Örneğin N. Eldredge ve I. Tattersall bu konuda şu önemli yorumu yaparlar:

"Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise, gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir." (N. Eldredge ve I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46)

Darwin'in öngörülerinin yanlış olduğunu gösteren bu fosillerden biri de resimdeki 58 milyon yıllık at kestanesi yaprağı fosilidir.

Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Bitki hücresi, günümüzde hiçbir laboratuvarında gerçekleştirilemeyen bir işlemi, yani "fotosentez" işlemini gerçekleştirir. Bitki hücresinde bulunan "kloroplast" isimli bir organel sayesinde bitkiler su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Bu besin maddesi, yeryüzündeki besin zincirinin ilk halkasıdır ve yeryüzündeki tüm canlıların besin kaynağıdır. Bu çok kompleks işlemin ayrıntıları günümüzde hala tam olarak çözülememiştir. Ve bu kompleksliğin evrimsel mekanizmalarla açıklanması mümkün değildir.

Resimdeki söğüt yaprağı fosili 58 milyon yaşındadır. On milyonlarca yıl önce yaşamış olan söğütler, günümüzdekilerle aynı şekilde fotosentez yapmakta, aynı şekilde üremekte kısacası aynı özelliklerle aynen yaşamaktaydılar. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çaresizliğin içine itmekte, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini ise bir kez daha vurgulamaktadır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Yeryüzü katmanlarında bol miktarda fosil örneği bulunan ve ilk olarak Darwin'in kendisinin hiçbir değişim geçirmediğini keşfettiği ginkgo yaprağı, Darwin'in sandığının

aksine, bugüne ulaşmış tek yaşayan fosil örneği değildir. Bu kitapta yüzlercesi tanıtılan ve daha milyonlarcası müzelerde saklanan yaşayan fosil örnekleri, Darwin'i kesin bir biçimde yalanlamaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Bugüne kadar pek çok bitki fosili bulunmuştur. Bu fosillerin hepsinin ortak bir özelliği vardır: Hepsi tamamıyla kusursuz bitkilerdir ve bugünkü bitkilerle tıpatıp benzerlik göstermektedirler. Bir bitki türünün bir diğer türün atası olduğunu ya da bir bitki türünün ara-geçiş formu oluşturduğunu gösteren ise tek bir fosil bile yoktur. Bu da diğer tüm canlılar gibi bitkileri de Allah'ın yarattığının delillerindendi..

Resimde görülen 320 milyon yıl yaşındaki eğrelti otu fosili de, apaçık olan Yaratılış gerçeğini gösteren bulgulardan biridir.

Sekoya Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Dünyanın en büyük ağaçlarından olan sekoya ağacının yaprağının 50 milyon yıl önceki korunmuş hali, bitkinin hiçbir değişikliğe uğramadığını teyid eder niteliktedir. Eğer bir canlı, 50 milyon yıl önce, bugünkü özelliklerinin tümüne sahipse, evrimleştiğine dair hiçbir iz taşımıyorsa, hiçbir özelliği ara fosil niteliği göstermiyor, yapısında hiçbir eksiklik veya evrimcilerin iddiasıyla "ilkellik" söz konusu değilse, o zaman bu canlının evrimleştiğinden bahsetmek mümkün değildir. Milyonlarca yıllık canlılar değişime uğramadıysa ve yeryüzünde bu durumun sayısız kanıtı varsa, o zaman evrimden bahsetmek de mümkün değildir.

Bu fosil, çift parçalı bir fosildir. Bitkinin, taş parçasının her iki yüzeyinde de fosili bulunmaktadır.

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosillerin muhafaza edildiği ortamlardan biri de amberlerdir. Ağaçlardan çıkan reçinenin canlının üzerine akıp donması ve canlının o haliyle muhafaza edilmesiyle oluşan amber içindeki fosiller, bulunan diğer pek çok fosil gibi çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Canlılar milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramamış, yani asla evrim geçirmemişlerdir.

Resimde görülen amber içindeki çıyan fosili 50 milyon yaşındadır. Evrimcilerin iddialarına göre aradan geçen milyonlarca yıl içerisinde çıyanlarda çeşitli değişimler olmalı, bu hayvanlar başka bir türe veya canlıya dönüşmeliydi. Ancak 50 milyon yıl önceki çıyanlarla günümüzde yaşayanlar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır aynı kalan bu canlılar, Yaratılış'ın açık bir delilidirler.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Fosil kayıtlarında Karbonifer döneminden (354 – 290 milyon yıl) itibaren örneklerine rastlanan hamam böcekleri, canlıların evrim geçirmediğini ispatlayan yaşayan fosillerden biridir. Yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeyen bu canlılar, Yaratılış'ın reddedilmesi mümkün olmayan bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır.

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen amber içindeki kambur sinek 45 milyon yaşındadır. *Phoridae* familyasına dahil olan kambur sineklerin, bilinen yaklaşık 3000 türü bulunmaktadır. Kambur sinekler milyonlarca yıldır aynı yapılarını korumaktadırlar. 45 milyon yıllık amber de bu gerçeğin kanıtlarındandır. Eğer bir canlı 45 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe

dahi uğramamışsa, o canlının evrim geçirdiğinden bahsetmenin hiçbir imkanı yoktur. Fosiller evrimcilerin yalan söylediklerinin en önemli göstergesidir.

Bataklık Böceği, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Rusya

Gal sinekleri, bitkilerde "gal" meydana getiren sineklerdir. Gal, söz konusu canlıların larvalarının tükürük salgıları nedeniyle, bitkinin belirli bölgelerinin daha hızlı büyümesiyle ortaya çıkan bozulmadır. Larvalar galin içinde oluşan fazla bitki dokularıyla beslenirler. Her türün kendine has gal şekli vardır. Genellikle çok küçük olan bu sinekler tüm fosil bulgularında aynı yapılarıyla karşımıza çıkmaktadırlar. Yani fosiller bu canlıların evrim geçirmediğini göstermektedir.

On milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla canlıların evrim geçirmediğini gösteren bir başka canlı da bataklık böceğidir. Resimde görülen amber içindeki fosilde, bataklık böceğiyle birlikte fosilleşmiş gal sineği de bulunmaktadır.

Buğday Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

Curculionoidea üst familyasına dahil olan buğday bitlerinin farklı familyalar altında toplanmış 60 binden fazla türü bulunmaktadır. Fosil kayıtlarına bakıldığında buğday bitlerinin hep buğday biti olarak var oldukları, başka bir canlıdan türemedikleri, on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmedikleri ve başka bir canlıya da dönüşmedikleri görülür. Bu gerçeği ispatlayan delillerden biri de resimde görülen ve günümüzde yaşayan buğday bitlerinden hiçbir farkı olmayan 54 – 37 milyon yaşındaki buğday biti fosilidir.

Bu, taşın her iki yüzeyinde de gözlemlenen çift taraflı bir fosildir.

Tüylü Sivrisinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Tüylü sivrisinek, on milyonlarca yıldır değişmeyen yapısı ve görünümüyle evrimcilerin iddialarına meydan okuyan sayısız canlıdan biridir. Ortalama 3 – 12 mm

boyutunda olan bu sinekler, ilkbaharda ortaya çıkarlar. Toprak yüzeyine yakın yaşayan türleri, bitkilere zarar verirler. Bu familyaya dahil olan canlılar bilinen en eski sinek türlerindendir.

Resimde görülen, çift taraflı bir fosildir.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kırkayaklar, bedenleri 20 ila 100 bölmeden oluşan ve her bölmede bir çift ayağa sahip olan son derece kompleks varlıklardır. Canlı, donanımı sayesinde, sahip olduğu en az 40 ayağı mükemmel bir uyum içinde kullanabilir. Resimde görülen kırkayak yaklaşık 25 milyon yıl öncesine aittir. Bir başka deyişle bu canlı, milyonlarca yıl önce de aynı kompleks sisteme sahip olarak var olmuş ve bedenindeki mükemmel donanımı kullanarak varlığını sürdürmüştür. Bu canlıları şu anda da yaratan, 25 milyon yıl önce de yaratan, ona sahip olduğu tüm kusursuz yapılar gibi mükemmel yürüme sistemini de veren Yüce Allah'tır.

Kesik Kanatlılar Familyasından Bir Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kesik kanatlılar familyasına dahil olan böceklerin genel özelliği, kanatlarının kesik yapılı, antenlerinin ise dirsekli olmasıdır. Bu amber örneğinde görülen detayları iyi korunmuş olan böcek, tıpkı günümüzdeki kesik kanatlılar gibi milyonlarca yıl önce de aynı kusursuz ve eksiksiz yapıya sahipti. Evrimciler insanları, canlıların tümünün değişim geçirirerek ilkelden gelişmişe doğru ilerlediklerine inandırmaya çalışırlar. Ama milyonlarca yıllık amberler, böyle bir değişimin gerçekleşmediğini mükemmel deliller sunarak göstermektedirler.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen çıyan fosili, *Geophilidae* familyasına dahil olan bir çıyan türüne aittir. Bu çıyan türlerinin özelliği, vücut yapılarının solucan ya da ip şeklinde, antenlerinin ve bacaklarının ise kısa olmasıdır. 45 milyon yıl önce yaşamış olan söz konusu çıyanlarla,

günümüzde yaşayan bu familyaya dahil çıkanların tamamen birbirinin aynı olması Darwinizm'in büyük bir aldatmaca olduğunun delilidir. Başta fosil bulguları olmak üzere bilimsel delillerin ortaya koyduğu gerçek, evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığı, canlıları Yüce Allah'ın yarattığıdır.

Bal Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Amber içindeki bal arısı bugünkü bal arılarıyla tıpatıp aynıdır. Bal arıları milyonlarca yıldır aynı vücut mekanizmaları ile, aynı sosyal düzen içinde yaşamlarını sürdürmektedirler. Arı kovanlarında asla evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir "yaşam savaşı"na rastlanmamaktadır. Tam tersine kraliçe, erkek ve işçilerden oluşan arı kovanlarında son derece fedakar ve işbirliği içinde davranışlar görülmektedir.

Sayı olarak bir kovandaki arıların sayısı kadar insanın birarada, aynı mekanda yaşadığı ve bu kişilerin her türlü ihtiyaçlarını kendilerinin karşıladıklarını düşünelim. Kuşkusuz arıların kurduğu düzeni insanların kurması oldukça zahmet gerektiren bir iştir. Oysa bir arı, hücrelerinden ilk çıktığı andan itibaren bu düzeni nasıl sürdüreceğini, düzendeki görevini, nerede, ne zaman, nasıl davranması gerektiğini bilir. Üstelik bu canlıları yönlendiren, onlara neler yapmaları gerektiğini bildiren başka arılar yoktur. Bu canlılar hiçbir eğitim de almazlar ama son derece disiplinli bir şekilde görevlerini yerine getirirler. Çünkü arılar bu özelliklerle birlikte yaratılmışlardır. Ve milyonlarca yıl önce yaşamış arılar da aynı özelliklere sahiptirler.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bundan 45 milyon yıl önce yaşamış olan bir çıyan, günümüzdeki örneklerinden ayırt edilemeyen mükemmel özellikler sergilemektedir. Canlı kalıntıları, evrim yaşandığına dair hiçbir delil vermiyorsa, bugüne kadar hiçbir ara geçiş canlısı özelliği gösteren bir kalıntı bulunmadıysa, bu durum fosil kayıtlarının evrim teoriiyi yalanladığını gösterir. Evrim teorisi, diğer tüm bilim dallarında olduğu gibi paleontoloji biliminin ortaya koyduğu fosil kayıtları tarafından da geçersiz kılınmıştır. Bu gerçeği bugün pek çok evrimci de itiraf etmektedir. Bu yüzlerce itiraftan biri şöyledir:

Fosil kayıtlarında ara geçiş formlarına neredeyse yok denecek kadar az rastlanması, paleontolojinin en önemli sırlarındandır. Bizler kendimizi canlılık tarihinin tek gerçek öğrencileri olarak nitelendiriyoruz. Ancak favori tezimiz olan "evrimin doğal seleksiyon yoluyla gerçekleştiği" iddiasını koruyabilmek için verilerimiz o kadar kötü ki, ortada

alışılabilecek bir süreç kalmıyor. (Stephen Jay Gould, Natural History, Vol. 86 (5), Mayıs 1977, s.14)

Bethylidae Familyasına Dahil Arı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bu familyaya dahil olan arıların özelliği, vücutlarının küçük, başlarının üstten basık olmasıdır. Diğer tüm arı türleri gibi Bethylidae familyasına dahil arılar da fosil kayıtlarında hep aynı özellik ve yapılarıyla karşımıza çıkmaktadır. Bu durumun anlamı açıktır: On milyonlarca yıl boyunca, değişmeden kalan bu arılar evrim geçirmemiş, Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Yakı Böceği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yakı böceği larvaları yaşayabilecekleri bir yuva bulmak için çok ilginç bir yöntem kullanır. Larvalar, bir ot parçası ya da ince bir dala, ortalama 460 bireylik koloniler halinde topluca tutunurlar. Ancak bu öyle sıradan bir öbek değildir; söz konusu öbek yakından bakıldığında bir kraliçe arıyı andırır. Erkek arılar, öbeğin üzerine konduklarında tüm larvalar toplu olarak erkek arının karnına yapışırlar. Erkek arı, bir dişi bulup çiftleştiğinde de larvaların sorunu çözülmüş olur. Böylece larvalar kraliçe arının yeni kuracağı yuvadan faydalanırlar. Gözlemler, larvaların görünümünün yanı sıra dişi arıların kokularını da taklit ettiklerini ortaya koymuştur. (<http://www.biltek.tubitak.gov.tr/haberler/biyoloji/2000-06-9.pdf>) Bu akılcı taktikler yakı böceklerinin tesadüflerin eseri olmadığının, üstün bir yaratılışla var edildiklerinin açık bir kanıtıdır.

Yosun Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Resimde görülen amber içindeki yosun böceği fosili, Polonya'daki Baltık amberleri yataklarından elde edilmiştir.

Yosun böcekleri, *Collembola* takımına dahildirler. Bu takıma dahil olan canlılar genel olarak 6 mm'den küçüktürler, karın bölgelerine bağlı olan altı veya daha az ayakları

vardır. Karınlarına bağlı ve düşman saldırısına uğradıklarında zıplayarak oradan uzaklaşmalarını sağlayan ek bir organları da bulunmaktadır.

Günümüzde yaşayan yosun böceklerinin sahip olduğu bu özelliklerin hepsine 50 milyon yıl önce yaşamış olanlar da sahiptirler. Bu da, canlıların sürekli bir değişim içinde oldukları, aşama aşama gelişerek başka türlere dönüştükleri iddiasında olan evrimin gerçek dışı olduğunu ispatlamaktadır. Fosil kayıtları herhangi bir değişim ya da ara aşama göstermemekte, canlıların var oldukları ilk andan beri kusursuz mekanizmalara sahip olduklarını ve türleri devam ettiği müddetçe de asla değişmediklerini ortaya koymaktadır. Bu gerçeğin anlamı ise açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Kanatlı Kraliçe Karınca, Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwinizm'in karşısında çaresiz kaldığı en önemli bulgulardan biri de fosil kayıtlarıdır. Bugüne kadar yaklaşık 100 milyon fosil bulunmuş, bunların tamamının, nesli tükenmiş veya bugün de yaşamakta olan canlılara ait olduğu anlaşılmıştır. Yeryüzünde hiçbir zaman evrim söz konusu olmadığı için ara canlılar da var olmamıştır. Dolayısıyla böyle canlılara ait ara fosiller de fosil tabakalarında yer almaz. Canlılar hep sahip oldukları aynı özelliklerle, hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirmektedirler. Bu gerçeğin delillerinden biri de resimde görülen ve 45 milyon yıldır kanatlı kraliçe karıncaların ve uzun bacaklı sineklerin aynı kaldığını gösteren amber içindeki fosildir.

Akrep Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Mecoptara takımına dahil olan akrep sineklerine, akreplerin iğnelerini andıran organları nedeniyle bu isim verilmiştir. Dişilerde iğne görünümlü bu organ yoktur. Resimde görülen 125 milyon yıllık akrep sineği fosili, bu canlının aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kaldığını, yani herhangi bir evrimsel süreçten geçmediğini belgelemektedir. Sayısız fosil örneğinin ortaya koyduğu bu belgeler karşısında Darwinizm çökmeye mahkum olmuştur.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Kutuplar dışında dünyanın her bölgesinde yaşayabilen hamam böcekleri, fosil kayıtlarında yüz milyonlarca yıl öncesinden itibaren eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla izlenmektedir. Resimdeki fosil örneği ise 125 milyon yaşındadır. 125 milyon yıldır yapılarını muhafaza eden hamam böcekleri, *"Biz evrim geçirmedik, yaratıldık"* demektedirler. İdeolojik ön yargılarından kurtulduklarında Darwinistler de bu açık gerçeği görebileceklerdir.

Sinir Kanatlılar Takımından Bir Böcek

Dönem: Mezozoik zaman,

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Fosil kayıtlarında, Karbonifer döneminden (354 – 292 milyon yıl) itibaren çeşitli türlerine rastlanan bu böcekler evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ortak ataya sahip değildirler. Her biri kendisine has yapı ve özelliklerle birdenbire fosil kayıtlarında belirlemekte ve soyları devam ettiği müddetçe hiçbir değişikliğe uğramamaktadırlar. Bu gerçek karşısında Darwinistlerin evrim senaryosunu savunmaları imkansızlaşmaktadır.

Sahte Akrep

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eklembacaklılar (artropod) filumuna dahil olan bu canlılar, akrebi andıran bir yapıya sahip oldukları için bu ismi almışlardır. Aslında özellikleri akreplerden çok örümceklere benzemektedir. Bilinen en eski örnekleri Devoniyen dönemde (417 – 354 milyon yıl) yaşamıştır. Ve bu canlılar fosil kayıtlarında ilk görüldükleri andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Söz konusu canlıların yüz milyonlarca yıldır hiç değişmemeleri evrim geçirmediklerinin delilidir.

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya

günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

Bu delillerden biri de resimde görülen amber içindeki sinek fosilidir. 50 milyon yaşındaki bu sinek fosiliyle günümüzde yaşayan benzerleri arasında hiçbir fark yoktur.

Yaprak Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Yaprak biti, bitkilerle beslenen ve *Aphidoidea* alt familyasına dahil olan bir böcek türüdür. Bilinen yaklaşık 4000 tür yaprak biti vardır ve bunlar 10 familyada toplanırlar. Bugüne kadar tespit edilmiş en eski yaprak biti türleri Karbonifer döneminde (354 – 290 milyon yıl) yaşamıştır. Ve aradan geçen 300 milyon yıldan daha uzun süreye rağmen en küçük bir değişikliğe uğramamıştır.

Resimde görülen amber içindeki 50 milyon yaşındaki yaprak biti fosili de, bu canlıların var oldukları ilk günden beri değişmediklerini, yani evrim geçirmediğini gösteren bir kanıttır.

Bitki Piresi

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtlarının böceklerin kökeni konusunda ortaya koyduğu bilgiler, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini bir kez daha doğrulamaktadır. Evrimci Paul Pierre Grassé de evrim teorisinin böceklerin kökenini açıklamaktan aciz olduğunu şöyle itiraf etmektedir: **"Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz."** (Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 30)

Fosillerin gösterdiği gibi, günümüzde yaşayan böcek türlerinin hepsi var oldukları ilk andan itibaren bugünkü kusursuz yapılarına sahiptir, aşama aşama gelişmemiş ve hiçbir zaman değişime uğramamışlardır. Bu gerçeğin delillerinden biri de, resimde görülen amber içindeki 50 milyon yıllık bitki piresidir.

Titrek Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Sinekler de diğer tüm canlılar gibi, fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkarlar. Ve günümüze kadar yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirmektedirler.

Amber içindeki 50 milyon yıllık titrek sinek fosili, bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan titrek sineklerle günümüzdekiler arasında hiçbir fark olmadığını göstermektedir. Bu durum, evrimin yaşanmadığını bir kez daha gözler önüne sermekte, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu ispatlamaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Örümceklerin bilinen en eski örnekleri 400 milyon yıllıktır. Yaklaşık 40 bin tür tanımlanmış örümcek vardır ve bunlar 111 familya altında toplanmışlardır. Henüz tanımlanmamış ve sınıflandırılmamış olanlarla birlikte ortalama 200 bin tür örümcek olduğu tahmin edilmektedir.

Bu örümcek türlerinin her biri fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine has yapılarla, tam ve eksiksiz olarak ortaya çıkmaktadırlar. Örümceklerin, evrimcilerin iddia ettiği gibi, ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini, ara aşamalardan geçtiklerini gösteren tek bir fosil dahi bulunmamaktadır. Buna karşılık örümceklerin hep örümcek olarak var olduklarını gösteren sayısız fosil vardır. Bu fosillerin her biri Yaratılış gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Farklı örümcek türlerine ait bulunmuş olan sayısız fosil, bu canlıların ilk andan beri sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak var olduklarını göstermektedir. Hiçbiri yarım gelişmiş değildir, hiçbiri bir başka canlıya dönüşmemiştir. Diğer bir ifadeyle, "örümcekler daima örümcek olarak var olmuşlardır ve örümcek olarak varlıklarını devam ettireceklerdir."

Resimde görülen amber içindeki örümcek fosili de 50 milyon yaşındadır ve diğer tüm canlılar gibi örümceklerin de evrim geçirmediğini göstermektedir.

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Diptera takımına dahil olan çayır sivrisinekleri, iri bir sivrisineği andırırlar. En belirgin özellikleri bacaklarının ve gövde kısımlarının uzun olmasıdır. Bugüne kadar tanımlanmış 14 bin tür çayır sivrisineği vardır ve bu sinekler *Diptera* takımının en geniş familyalarından birini oluşturmaktadır.

Bugüne kadar elde edilen sayısız çayır sivrisineği fosili, bu canlıların hep çayır sivrisineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. Yani, çayır sivrisinekleri evrimcilerin iddialarını yerle bir etmekte, tüm canlıların üstün akıl ve güç sahibi Rabbimiz'in eseri olduğunu söylemektedirler.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Örümceklerin evrim geçirmediklerini, hep örümcek olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de resimdeki 50 milyon yaşındaki örümcek fosilidir. 50 milyon yıl önce yaşayan örümceklerle günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu durum, evrim teorisinin hayal ürünü bir hikaye olmaktan öteye gitmediğini, canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Yumuşak Tahtakurusu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Yumuşak tahtakuruları (*Miridae*), tarım bitkilerine en zararlı olan ve çok fazla türü bulunan (yaklaşık 6000 tür) bir familyadır. Bitkilerin dokusunu parçalar ve bitki öz suyuyla beslenirler.

Bugüne kadar elde edilen tüm fosil örnekleri yumuşak tahtakurularının hep aynı özelliklerle var olduklarını göstermektedir. Yani diğer tüm canlılar gibi bu böcekler de, herhangi bir evrim sürecinden geçmemişlerdir. Resimde görülen 50 milyon yıllık fosil de bu gerçeğin göstergelerindendir.

Yaprak Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtları evrimcilerin ortaya koyduğu senaryoyu tamamen yalanlamaktadır. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler de, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler, çünkü bu açıkça ortadadır.

Bu açık delillerden biri de resimdeki 50 milyon yaşındaki yaprak biti fosilidir. Milyonlarca yıl önce yaşamış olan yaprak bitleriyle günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu da, canlıların yavaş yavaş değişerek günümüzdeki hallerini aldıkları iddiasını çökertmektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Bugüne kadar elde edilen yüz binlerce fosil örneğinin hepsi, canlıların "farklı anatomik yapılara evrimleşmediğini", yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden aynı kaldıklarını göstermektedir. Milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlıklarını devam ettiren canlılar, canlıların birbirlerinden türediklerini ve aşama aşama değişip geliştiklerini iddia eden Darwinizm'e büyük bir darbedir.

Darwinizm'e darbe vuran canlılardan biri de mantar sivrisinekleridir. Resimde görülen mantar sivrisineği fosili 45 milyon yaşındadır ve 45 milyon yıldır aynı kalan bu canlılar, Yaratılış gerçeğinin ispatlarındandır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Kanatlarıyla, görme sistemleriyle, bacak yapılarıyla kısaca tüm yapı ve özellikleriyle, diğer bütün canlılar gibi, mantar sivrisinekleri de milyonlarca yıldır aynıdır. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı mantar sineklerinin aşama aşama geçirdikleri değişikliklerin hepsini fosil kayıtlarında görmemiz gerekirdi. Örneğin, kanatları henüz oluşmamış ama görme sistemi gelişmeye başlamış ya da gözü yarı oluşmuş kanatları yarı oluşmuş henüz bugünkü yapısına kavuşmamış ama mantar sivrisineğini andıran pek çok fosil örneği elde edilmesi gerekirdi. Ancak bir asırı aşkındır yeryüzünün dört bir yanında yapılan kazı çalışmaları karşımıza evrimcilerin iddialarını destekleyecek özelliklerde bir tane bile fosil örneği çıkarmamıştır. Elde edilen tüm örneklerde mantar sivrisinekleri bugünkü yapılarıyla kusursuz ve tam olarak görülmektedir.

Yusufçuk Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Brezilya

Petek göz yapıları ve üstün uçma kabiliyetleriyle birer Yaratılış harikası olan yusufçuklar, on milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirmektedirler. 125 milyon yıl önce yaşamış olan yusufçuk larvasının günümüzdeki yusufçuk larvalarından

hiçbir farkı yoktur. Bu durum, canlıların evrimi iddiasını yıkmıştır. Evrimcilerin içi boş, delilsiz, sadece propaganda amacıyla yaptıkları yorumlar ve yayınlar ise bu gerçeği değiştirmemektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Larvaları bitki köklerinde, mantarların üzerinde ya da atıklar üzerinde yetişen mantar sivrisinekleri, küçük, koyu renkli, kısa süre yaşayan canlılardır.

45 milyon yıl önce yaşayan mantar sivrisinekleriyle günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Fosil bulguları da bu durumun delilidir. Milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeyen mantar sivrisinekleri, canlıların evrim geçirmediğini, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedir.

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Sineklerin hep sinek olarak var olduklarını, herhangi bir canlıdan türemediklerini ve ara aşamalardan geçmediklerini gösteren delillerden biri de resimde görülen 45 milyon yaşındaki sinek fosilidir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca değişmeyen sinekler, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedir.

Sinek ve Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Resimde görülen amber içinde bir sinekle birlikte bir de örümcek fosilleşmiştir. 50 milyon yaşındaki bu fosil, evrimcilerin çaresizliğini gösteren delillerdendir.

Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. *American Association for the Advancement of Science*'ın 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında "**Sanki dün ölmüş gibiler**" yorumunu yapmıştır. (*New York Times Press Service, San Diego Union, 29 Mayıs 1983; W. A. Shear, Science, vol. 224, 1984, s. 494*)

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil bulgularının en önemli özelliklerinden biri, canlıların fosil kayıtlarında gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Yani, bir canlı türü fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bunun anlamı açıktır: Canlılar herhangi bir evrimsel süreçten geçmemektedir. Tüm canlıları sahip oldukları özelliklerle birlikte Allah yaratmıştır.

Milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlığını devam ettiren canlılardan biri de mantar sivrisinekleridir. Resimde görülen 45 milyon yaşındaki mantar sivrisineğinin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki mantar sivrisineği tüm özellikleriyle eksiksiz ve kusursuzdur. Bundan 45 milyon yıl önce yaşayan mantar sivrisinekleri de günümüzde yaşayanlar da aynıdır. Milyonlarca yıl boyunca mantar sivrisineklerinin kanatlarında ve uçuş sistemlerinde, gözlerinde ve görme sistemlerinde, bacaklarında ve diğer tüm fiziksel yapılarında en küçük bir değişiklik olmamıştır. Milyonlarca yıl önce yaşayan mantar sivrisinekleri nasılsa, bugünküler de aynen öyledir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Türlerin birbirlerinden evrimleştiklerini ve sürekli bir değişim içinde olduklarını gösteren tek bir fosil örneği dahi bulunamazken, canlıların var oldukları müddetçe yapılarını aynen koruduklarını gösteren sayısız fosil bulgusu vardır. Resimdeki 45 milyon yıllık mantar sivrisineği fosili de bu bulgulardan biridir. Bu canlıların milyonlarca yıl

boyunca sabit kaldıklarını göstermektedir. Fosil kayıtlarındaki değişmezlik, tek başına evrim teorisini yerle bir etmektedir.

Tataarcık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Minik bir sinek türü olan tataarcıklar, evrim teorisini yerle bir eden canlılardandır. Örümceklerin hep örümcek, sineklerin hep sinek, karıncaların hep karınca olarak var olmaları gibi tataarcıklar da hep tataarcık olarak var olmuşlardır. Evrimcilerin iddia ettiği gibi, başka bir canlıdan aşama aşama türediklerini gösteren en küçük bir delil dahi yoktur. Tam tersine tüm bilimsel bulgular ve fosil kayıtları tataarcıkların tam ve kusursuz yapılarıyla birdenbire ortaya çıktıklarını, yani Allah'ın onları yarattığını ve hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki mantar sivrisineği fosilinin, günümüzde yaşayan örneklerinden en ufak bir farkı yoktur. 45 milyon yıldır aynı olan mantar sivrisinekleri karşısında, evrimciler hiçbir makul açıklama yapamazlar. Görüldüğü gibi canlıların tarihi, evrim teorisini kesin ve açık olarak yalanlamaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Doğa tarihi boyunca yaşamış olan canlılarla ilgili bilgi kaynağımız olan fosillerden anlaşıldığı üzere, yeryüzünde hep tam özelliklere sahip canlılar yaşamıştır. Bu canlıların ayakları, elleri, kanatları, derileri, tüyleri, akciğerleri, kafatasları, omurgaları, kemik yapıları vs. hep eksiksiz, özgün ve en ideal yapıda olmuştur. Hiçbir fosilde geçiş aşamasında, yani "yarım" bir organ veya uzuv bulunmamaktadır. Bu durum evrimcileri büyük bir çıkmaza sokmaktadır.

Resimde görülen 45 milyon yıllık mantar sivrisineği fosili de, bu gerçeklerin delillerinden biridir.

Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil kayıtlarının, canlıların milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca aynı kaldıklarını, hiç değişmediklerini göstermesi evrim teorisinin çöküşü için tek başına yeterli bir durumdur. Bunun yanı sıra, fosil kayıtlarında "ara geçiş formlarına" (yarı balık yarı sürüngen, yarı sürüngen yarı kuş gibi) rastlanmaması da evrim teorisini bir kere daha yıkmaktadır. Bugüne kadar elde edilen binlerce canlı türüne ait milyonlarca fosil arasında bir tane bile tam gelişmemiş, bazı özellikleri eksik, iki canlı türü arasında kalmış herhangi bir örnekle karşılaşılmamıştır. Elde edilen her fosil, o canlının bütün özellikleriyle tam olduğunu ve var olduğu andan itibaren hiç değişmediğini göstermektedir. Gal sineklerinin 45 milyon yıldır hiç değişmediklerini gösteren resimdeki fosil de bu örneklerden biridir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Bugüne kadar mantar sivrisineklerinin bulunan tüm fosilleri, bu canlıların hep mantar sivrisineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, başka bir canlıya da dönüşmediklerini göstermektedir. Resimde görülen 45 milyon yıllık amber içindeki fosil de bu gerçeği teyit eden bulgulardan biridir.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Örümceklerin yüz milyonlarca yıldır hep örümcek olarak var olduklarını gösteren pek çok fosil örneği bulunmaktadır. Bu fosil örneklerinden birisi de resimde görülen 45 milyon yıllık amber içindeki örümcek fosilidir.

100 milyon yıl önce yaşamış örümcekler de, 50 milyon yıl önce yaşamış örümcekler de, günümüzde yaşayan örümcekler de hep aynıdır. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çıkmaza sürüklemekte ve teorisinin büyük bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermektedir.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Uzun bacaklı sineklerin bilinen 200'den fazla cinsi ve yaklaşık 6500 türü bulunmaktadır. Tropik bölgeler ve yüksek araziler de dahil olmak üzere dünyanın hemen her yerinde yaşayabilirler.

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki uzun bacaklı sinek fosilinin, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan bu canlılar, evrimin "canlıların uzun dönemler içinde küçük değişiklikler geçirerek birbirlerinden türedikleri" iddiasını tamamen yıkmaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Mantar sivrisineklerinin hep mantar sivrisineği olarak var olduklarını, herhangi bir değişim sürecinden geçmediklerini gösteren delillerden biri de resimdeki 45 milyon yıllık fosildir. Günümüzdeki mantar sivrisineklerinden hiçbir farkı olmayan 45 milyon yıl önce yaşamış olan mantar sivrisinekleri, "evrimsel gelişim" kavramının büyük bir yalan olduğunu söylemektedir. Fosil bulgularının ortaya koyduğu gerçek, canlıların evrim geçirmediği, Yüce Allah'ın tüm canlıları yarattığıdır.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil kayıtlarında, tüm uzuvları ve fonksiyonlarıyla eksiksiz olarak bir anda ortaya çıkan sinekler, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır. Fosil bulgularının gösterdiği bilgi, sineklerin aşama aşama gelişerek bir başka canlıdan türemedikleri ve var oldukları ilk andan bugüne kadar da hiçbir değişime uğramadıklarıdır.

Resimde görülen 45 milyon yıllık uzun bacaklı sinek fosili de, bu sineklerin hiç değişmediklerinin yani evrim geçirmediğilerinin delillerinden biridir.

Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Evrinciler, 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak teoriye kendilerince delil olabilecek ara geçiş formlarının fosillerini aradılar. Aranılan bu ara geçiş formlarına asla rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını yani tüm canlıları Allah'ın yarattığını gösterdi. Evrimciler, teorilerini kanıtlamaya çalışırken, onu kendi elleriyle çöktürdüler.

Evrin teorisini çöktüren delillerden biri de resimde görülen 45 milyon yıllık tatarcık fosilidir. 45 milyon yıl boyunca tatarcıkların hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirdiğini gösteren bu fosil, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil kayıtlarında milyarlarca yıl önce yaşamış olan bakterilerin dahi fosilleri korunmuştur. Buna rağmen, evrim teorisinin lehine olabilecek tek bir tane bile fosilin bulunamamış olması dikkat çekicidir. Karıncalardan bakterilere, kuşlardan çiçekli bitkilere kadar birçok canlı türünün fosilleri mevcuttur. Soyu tükenmiş canlıların dahi fosilleri o kadar kusursuzca korunmuştur ki, günümüzde görmediğimiz bu canlıların nasıl bir yapıya sahip olduklarını anlamamız mümkün olabilmektedir. Bu kadar zengin fosil kaynağına rağmen evrimi destekleyen bir delilin ortaya konamaması, bu teorisinin büyük bir aldatmaca, Yaratılış'ın ise reddedilemez bir gerçek olduğunu bir kez daha vurgulamaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil biliminin evrim teorisinin aleyhinde bulgular ortaya koyacağını ilk fark edenlerden biri Charles Darwin olmuştur. Darwin, teorisinin en büyük zorluğu fosiller karşısında yaşayacağını şöyle itiraf etmektedir:

"Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır." (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280)

Darwin'in ardından 150 yıl boyunca yapılan fosil araştırmaları, Darwin'in korkusunu gerçeğe dönüştürmüş ve elde edilen tüm bulgular teorinin gerçek doğa tarihiyle hiçbir ilgisi olmadığını ispatlamıştır. Bu ispatlardan biri de, mantar sivrisineklerinin milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini gösteren resimdeki fosildir.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Bilinen en eski örümcek fosilleri ortalama 400 milyon yıl öncesine aittir. Örneğin, Avustralya Müzesi'nin internet sayfasında Attercopus Fimbriungus örümceklerinin 380 milyon yıllık örneklerinin iplikçik üreten organlara o dönemde de sahip oldukları belirtilmektedir. Yüz milyonlarca yıldır fiziksel özelliklerinde, iplikçik üreten organlarında, ürettikleri iplikçiklerde hiçbir değişiklik olmayan örümcekler, Darwinistleri çaresizliğe sürüklemektedir. Fosil kayıtları, örümceklerin evrimle değil, aniden ve kusursuz olarak ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını ve yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrimleşmediklerini göstermektedir.

Sivrisinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sivrisinek pek çok mucizevi özelliğe sahip olan bir canlıdır. Canlının gerek larva ve pupa aşaması gerek yetişkin aşamasında sahip olduğu özellikler, diğer tüm varlıklar gibi sivrisineklerin de üstün bir Aklın yani Yüce Allah'ın eseri olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Diğer yandan fosil bulguları da sivrisineklerin herhangi bir evrim süreci sonucunda ortaya çıkmadıklarını ve evrimsel bir değişime maruz kalmadıklarını açık ve net bir şekilde göstermektedir. Resimde görülen amber içindeki sivrisinek fosili 25 milyon yaşındadır ve günümüzdeki sivrisineklerle tıpatıp aynıdır. Bu aynılık karşısında Darwinistlerin söyleyebilecekleri tek bir söz dahi yoktur.

Kara Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Kara sinekler, Simuliidae familyasına dahil olan canlılardır. Bugüne kadar tespit edilmiş yaklaşık 1800 türü vardır. Erkek kara sinekler genellikle nektarla beslenirken, dişiler tıpkı sivrisinekler gibi diğer hayvanların kanlarıyla beslenirler. Çoğunlukla gri veya siyah renkte olan bu sinekler, kısa bacaklara ve antenlere sahiptirler.

Elde edilen tüm kara sinek fosilleri, bu canlıların var oldukları günden itibaren aynı olduklarını, herhangi bir değişikliğe uğramadıklarını yani evrim geçirmediğini göstermektedir. Bu fosillerden biri de resimde görülen amber içindeki 45 milyon yıllık kara sinek fosilidir.

Pedilid Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sahte karınca olarak da adlandırılan bu bitki böcekleri, *Pedilidae* familyasına dahildirler. Yetişkinler çiçeklerin ya da yeşilliklerin üzerinde yaşar, bitki öz su ve polenleriyle beslenirler. Larvalar, nemli ortamlarda çürüyen bitkilerin üzerinde gelişirler.

Resimde görülen fosil, pedilid böceklerinin on milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını göstermektedir. Aradan geçen bunca yıla rağmen değişmeyen, günümüzdeki örnekleriyle aynı olan pedilid böcekleri evrim teorisinin büyük bir aldatmaca olduğunu söylemektedirler.

2 Lauxanid Sineği, Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Lauxaniidae familyasına dahil olan bu sineklerin bilinen 1500 türü bulunmaktadır. Ortalama yaklaşık 5 mm boyunda olan bu küçük sineklerin kanatları çoğunlukla desenlidir.

Resimde görülen amberde iki Lauxanid sineğiyle birlikte bir tatarcık aynı anda fosilleşmiştir. Darwinistlerin uzun yıllardır, fosil kayıtlarının çoğunu gizlemelerinin pek çoğunu da çarpıtmalarının sebebi bu bulguların gösterdiği gerçeği kabullenememeleridir. Bugüne kadar elde edilen tüm fosil bulguları gibi Lauxanid sineklerine ait fosiller de evrimin geçersizliğini göstermektedir. Bu canlıların on milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini gözler önüne seren fosiller, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini de ortaya koymaktadır.

Yaprak Kınkanatlısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yaprak kınkanatlıları dünyanın pek çok bölgesinde yaşayan canlılardır. Kış boyunca taşların veya toprağın altında kalır, ilkbahar aylarında ortaya çıkarlar. Resimde görülen amber içindeki yaprak kınkanatlısı yaklaşık 25 milyon yaşındadır. Günümüzdeki yaprak kınkanatlıların bundan 25 milyon yıl önce yaşamış olanların aynısı olması, evrim teorisini tamamen çürütmektedir.

Sıçrayan Zemin Böceği, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sıçrayan zemin böcekleri *Dipsocoridae* familyasına dahil olan, genellikle su kenarlarında yaşayan ve çok hızlı hareket edebilen böceklerdir. Gal sinekleri ise salgıladıkları sıvı nedeniyle bitkilerin bazı bölgelerinin daha hızlı büyümesine neden olur, yani gal oluştururlar. Larvalar bu fazla gelişmiş bitki dokularıyla beslenirler.

Her iki böcek türünün de on milyonlarca yıl önce yaşamış örnekleriyle günümüzde yaşamakta olan örnekleri tıpatıp aynıdır. On milyonlarca yıldır değişmeden kalan bu canlılar, Darwinistlerin doğa tarihi hakkındaki tüm iddialarını yerle bir etmekte, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koymaktadırlar.

Kene

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen kene fosili 25 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kenelerden hiçbir farkı yoktur. Önemli yaşayan fosil örneklerinden biri olan keneler, tarih boyunca evrimin hiç yaşanmadığını, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha ispatlamaktadırlar.

Bitki Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Parlak kınkanatlılar (*Nitidulidae*) familyasına dahil olan bu bitki böceği, çoğunlukla zarar görmüş bitkilerin öz suları, polenleri veya meyveleriyle beslenir. Bazıları meyvelere önceden yerleşerek ürünlere zarar verir. Tüm böcek türleri gibi, resimde fosili görülen bu bitki böceği de, evrim teorisinin hayal ürünü bir hikaye olduğunu göstermektedir. 25 milyon yıldır hiç değişmeyen bu böcekler, canlıların evrim geçirmediğini, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığını söylemektedirler.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Ömürlerinin büyük çoğunluğunu larva olarak geçiren, en fazla bir gün yetişkin olarak yaşadıkları için birgün sineği olarak da adlandırılan bu canlılar, fosil kayıtlarında hep aynı fizyolojik özelliklerle karşımıza çıkmaktadır. Milyonlarca yıl boyunca hiçbir özellikleri değişmeyen bu canlılar, Yaratılış'ın çok açık bir gerçek olduğunu bir kez daha teyit etmektedir.

Embioptera (Ayakla Ağ Örenler) Cinsi Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Genellikle tropik iklimlerde yaşayan bu böcek türünün en önemli özelliklerinden biri, 100 kadar ağ bezine sahip olması ve bu bezlerden salgıladığı ağdan yapılmış yuvalarda yaşamasıdır. Bu böceğin torba şeklinde ördüğü ağdan evlerin ağırlığı 100 cm3 civarındadır.

On milyonlarca yıldır aynı olan bu böcekler, diğer tüm canlılar gibi evrim teorisine meydan okumaktadırlar.

Sudakoşan Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Su üzerinde sıçrar gibi koşarak hareket eden bu böcek türünün ön ve arka ayakları uzun ve ince bir yapıya sahiptir. Gerridae familyasına dahil olan sudakoşan böcekleri, hortumlarından salgıladıkları bir sıvı ile ayaklarındaki tüyleri sürekli sıvarlar ve bu sayede batmadan su üstünde kalabilirler. Bundan 54 - 37 milyon yıl önce yaşamış olan sudakoşan böceklerinin, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. On milyonlarca yıldır hiç değişmeyen bu böcekler, canlıların ufak değişimlerle gelişerek evrimleştiklerini iddia eden Darwinistleri yalanlamaktadır. Canlılar evrim geçirmemiş, tüm varlıkları Rabbimiz olan Yüce Allah yaratmıştır.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl
Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Darwinizm, cehalet ortamında gelişir. Ara fosil olmadığı halde ara fosil varmış telkini yapar. Sürekli olarak "sahte deliller" sunar. Yeryüzünün her yanında ele geçirilen "gerçek deliller" ise tek bir şeyi söylemektedir: Yaratılış Gerçeğini. Resimdeki Eosen dönemine ait arı, yeryüzündeki bu gerçek bilimsel delillerden sadece bir tanesidir. Ve tek başına evrimi geçersiz kılmaktadır.

Köpüklü Ağustos Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi
Yaş: 125 milyon yıl
Bölge: Çin

Köpüklü ağustos böcekleri, larvalarını içine yerleştirmek üzere bitkilerin dallarının arasında köpüksü bir madde oluşturdıkları için bu isimle anılırlar. Köpüğün içinde baş aşağı duran ve bitkinin öz suyunu emerek beslenen larvalar bulunur. Evrim teorisi, bir köpüklü ağustos böceğinin sahip olduğu tek bir DNA'yı bile açıklayamaz. Hücrenin tesadüflerle oluştuğunu iddia eder, ama bilim adamları bu canlının tek bir hücresini laboratuvarlarda ileri teknolojik aletler yardımıyla bile oluşturmaz. Buna rağmen evrim teorisi, kompleks canlıların milyonlarca yıl boyunca tesadüfen oluştuğu iddiasındadır. Fosil kayıtları ise, yaklaşık 125 milyon yıl önce, günümüz köpüklü ağustos böceklerinin yeryüzünde var olduğunu göstermektedir. Aşamalı oluşum hikayesi, hiçbir kanıta sahip değildir, sadece evrimcilerin hayal dünyasında vardır.

Palpuslu Kınkanatlı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıllık
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Ağız kısımlarında bulunan dokunaçlar (palpus) sayesinde yiyeceklerinin niteliğini anlayabilen bu böceklerin önemli özelliklerinden biri, karıncalarla birarada dostça yaşamalarıdır. Karıncalar bu böcekleri özel olarak beslerken, palpuslu kınkanatlılar da kendi vücutlarından salgılanan sıvılardan karıncaların faydalanmasına izin verirler.

Resimdeki fosil, 25 milyon yıldır bu böceklerin hiç değişmediklerinin yani evrim geçirmediğilerinin delilidir.

Trips

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi
Yaş: 25 milyon yıl
Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Tanımlanmış 5.000'den fazla türü olan tripsler, Thysanoptera takımına dahildirler. Var oldukları ilk andan bugüne kadar hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli kanıtıdır. Resimde de, 25 milyon yaşında bir trips fosili görülmektedir. Günümüzde yaşayan tripslerden hiçbir farkı olmayan bu trips fosili, evrimin geçersizliğini bir kez daha vurgulamakta, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Yassı Ayaklı Odun Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içindeki yassı ayaklı odunböceği fosili 25 milyon yaşındadır. 25 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramayan söz konusu canlılar bu özellikleriyle, evrim teorisinin doğa tarihi hakkında iddialarının yalan olduğunu ortaya koymaktadırlar. Fosil bulgularının gösterdiği gerçek tüm canlılar gibi, bu böcekleri de Yüce Allah'ın yarattığıdır.

Çıyan ve 2 Titrek Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Duruken ön bacaklarını öne uzatarak titretme özellikleri nedeniyle bu isimle anılan titrek sinekler, kimi zaman birkaç kilometreyi bulan uzunlukta sürüler oluşturarak uçarlar. Çoğu zaman bu sürüler o derece yoğun olur ki, diğer canlıların sürünün içinde durması mümkün olamaz. Bundan 45 milyon yıl önce yaşamış olan titrek sineklerin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil karşısında evrimcilerin makul ve bilimsel bir açıklama yapmaları mümkün değildir. Resimdeki amber içinde iki titrek sinekle aynı anda fosilleşmiş bir de çıyan bulunmaktadır.

Kalkıkkuyruk Böceği ve 2 Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Kısakanatlı kınkanatlılar familyasına dahil olan kalkıkkuyruk böceklerinin bilinen en eski fosilleri Trias dönemine (248 – 206 milyon yıl) aittir. Bu böceklerle birlikte, iki sinek

aynı amberin içinde fosilleşmiştir. Bu fosil, 45 milyon yaşındadır. 200 milyon yıl önce yaşamış olan kalkıkkuuyruk böcekleri ve sineklerin de 45 milyon yıl önce yaşamış olanların da, günümüzde halen varlıklarını devam ettirenlerin de birbirlerinden hiçbir farkı yoktur. Evrimin olmadığına delili olan bu durum, Yaratılış'ın ise açık bir gerçek olduğunu gözler önüne sermektedir.

Yalancı Klik Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eucnemidae familyasına dahil olan bu böcekler, genellikle kahverengi veya siyah renkli olup, daha çok ormanlık alanlarda yaşarlar. Fosiller, yalancı klik böceklerinin hep yalancı klik böceği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen hiç değişmeyen yalancı klik böcekleri, Darwinistlerin iddialarını yalanlamaktadır.

Ayakparmağı Kınkanatlısı, Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Byrrhidae familyasına dahil olan bu kınkanatlılar, genellikle nemli çimenlerde, su kenarlarında ve ormanlarda yaşarlar. Kara yosunlarıyla ya da bazı bitki türleriyle beslenirler. *Diptera* familyasına dahil olan kara kanatlı mantar sivrisineklerinin ise tanımlanmış 1700 türü bulunmaktadır.

Resimde görülen fosil her iki böcek türünün de on milyonlarca yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediğini göstermektedir. 45 milyon yıldır aynı olan bu böcekler evrimi geçersiz kılmakta, Yaratılış'ı teyit etmektedir.

Koşnil

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Koşniller birçok bitkide yarımküre şeklinde yapışmış olarak duran; yapışkan, tatlımsı bir sıvı salgılayan canlılardır. Yumuşak koşnil, yünlü koşnil, yarım küreli koşnil, incir koşnili olarak isimlendirilen 7.000'e yakın türü olan bu canlılar bitkilere bağlı parazit bir yaşam sürerler. Koşnillerin üreme şekli dikkat çekicidir. Dişiler mayıstan itibaren 3000 kadar yumurtayı, sırt kısımlarından oluşmuş kabuklarının altına bırakırlar ve bu

kabuğun altında embriyonik gelişme sürdürölür. Genç larvalar böylece korunur. Kısa bir süre içinde oval yapılı larvalar, serbestçe hareket ederek başka bitkilere doğru göç ederler.

Bu canlıların özelliklerini bilmek son derece önemlidir çünkü bu özellikler bilinmediğinde son derece küçük olan bu canlıların basit varlıklar oldukları zannedilmektedir.

Tamamen bir aldatmacaya dayalı olan evrim teorisinin takipçileri de insanların bu bilgi eksikliklerinden faydalanır ve bu tür canlıların kompleks özelliklerini pek fazla dile getirmezler. Çünkü bu canlıların üreme şekilleri, bitkilerle ortak bir yaşam sürmeleri gibi özellikleri evrim teorisinin iddialarıyla açıklanamayacak kadar komplekstir.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

45 milyon yıl önce amber içinde kalarak bugüne kadar gelmiş olan bu yaban arısı türü, parazit olarak yaşayan bir canlıdır. Günümüzde tanımlanmış yaklaşık 12.000 türü vardır ve hatta dünya geneline yayılmış olarak 40.000-50.000 türü yaşadığı tahmin edilmektedir. Bu yaban arıları yumurta bırakmak için diğer böcek türlerini seçer ve bunları felç ederler. Sonra da bu böceğin içine yumurtlayarak larvalarına rahatça gelişebilecekleri bir ortam sağlarlar. Bazı türlerin felç ettikleri canlılar ölür bazıları ise larvalara uygun olacak şekilde az hareketli ve steril hale gelirler. Milyonlarca yıl önce yaşayan türleri "ilkel" olarak nitelendiren evrimciler, amber içindeki bu milyonlarca yıllık örneklerin günümüzdekilerle birebir aynı olmasına hiçbir açıklama getirememektedirler. Günümüzdeki yaban arısı ile geçmişteki örneklerinin tamamen aynı olması, bu canlıların hiçbir zaman evrim geçirmediğinin apaçık bir kanıtıdır.

Genişhortumlu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Baş kısmının öne doğru uzamasıyla dikkat çeken bu kınkanatlı böcek türü 45 milyon yıldır amber içinde muhafaza edilmiştir. Böceğin günümüzdeki örneği ile amber içindeki fosili karşılaştırıldığında milyonlarca yıldır hiçbir değişiklik göstermediği açıkça anlaşılmaktadır. Bu da evrim teorisinin zaman içinde küçük değişikliklerle türlerin yeni türlere dönüşmesi iddiasının hiçbir geçerliliğinin olmadığını açıkça göstermektedir. İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle da, evrimci iddianın bu geçersizliğini şu sözleriyle ifade etmektedir:

"On bin böcek ve otuz binin üzerinde örümcek türünün ve bir o kadar da deniz canlısının fosilleri incelendi. Ancak bugüne kadar küçük değişikliklerin yol açtığı önemli evrimsel ara geçiş vakalarına rastlanmadı." (Fred Hoyle, "The Intelligent Universe: A New View of Creation and Evolution, s. 43)

Çiçek Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Scarabaediae familyasına dahil olan çiçek böcekleri, bazı çiçeklerin yapraklarını yemeleriyle bilinirler. Fosil kayıtları, diğer tüm böcekler gibi bu böcek türünün de, soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmediklerini göstermektedir. Bu canlıların hiçbir ara formu yoktur ve söz konusu böcekler evrimin geçerli olmadığına canlı birer kanıttır. Fosil kayıtlarında evrim teorisine delil olarak gösterilebilecek tek bir ara geçiş formuna rastlanmadığını ise evrimciler şöyle itiraf etmektedirler:

Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger: **"... Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir."** (Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 Kasım 1980, blm. 4, s. 15)

Yalancı Akrep, Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Baltık amberi içinde yalancı akrep ve sinek görülmektedir. Yalancı akrepler gerçek akreplere benzemekle birlikte kuyrukları yoktur. Özellikleri son derece küçük olmalarıdır. Uzunlukları 2 mm'den başlar ve 8 mm'yi geçmez. Nitekim amber içindeki örneğinde de bu özellikleri açıkça görülmektedir. Yakın zamana kadar yalancı akreplerin sadece 45 milyon yıl öncesine kadar var oldukları sanılıyordu fakat günümüzde 380 milyon yıl öncesine (Devonyen dönem) ait örnekleri de bulunmuştur.

Yalancı akrepler 400 milyon yıla yakın bir zamandır hiçbir değişim göstermemişlerdir ki bu da evrim teorisini yalanlamaktadır. Yine amber içinde görülen sinek de milyonlarca yıldır yeryüzünde aynı özelliklerle varlığını sürdüren ve Darwin'i yalanlayan canlılardan bir diğeridir.

Tüylü Mantar Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eğer evrim yaşanmış olsaydı, yeryüzünde sayısız canlı türünün evrimleşerek gelişme aşamalarına ait örneklerinin bulunması gerekirdi. Dolayısıyla, tek bir türün, tam gelişmemiş binlerce fosili bulunmalı, organlarının yarı gelişmiş halleri, fosil kayıtlarında olduğu gibi durmalıydı. Ancak milyarlarca fosil arasından "tek bir örnekte" bile, bu iddiayı doğrulayan bir özelliğe rastlanmamıştır. Dahası canlılar, bugünkü hallerinden farklı

değildirler. Yaklaşık 45 milyon yıllık tüylü mantar böceği de, bunu doğrulayan örneklerden biridir.

Uzunbacaklı Sinek, Evcikli Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Amber içinde uzunbacaklı sinek ve evcikli böcek görülmektedir. Güve benzeri bir canlı olan evcikli böceğin larvaları suyun altında yaşarlar. Düşmanlarından gizlenmek için kendi çevrelerinde boru şeklinde sığınaklar inşa eden larvalar, bu işi yapabilecekleri bir ipek üretme sistemine sahiptir. Kendi ürettikleri ipek ile ördükleri bu sığınakları daha sonra sopa, çakıl taşı ve suda buldukları malzemeleri kullanarak düzenlerler. İlginç bir görünüme sahip olan yuvalarının içinde mükemmel bir şekilde kamufle olan evcikli böcek larvalarını fark etmek oldukça zordur. Söz konusu böcek larvaları milyonlarca yıldır aynı yöntemleri kullanarak düşmanlarından korunmaktadırlar. Nitekim böceğin amber içindeki 45 milyon yıllık örneği de bu canlının hiçbir zaman evrim geçirmediğinin kanıtıdır.

Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Teknoloji, kolektif çalışma, askeri strateji, gelişmiş bir iletişim ağı, örnek ve rasyonel bir hiyerarşi, disiplin, kusursuz bir şehir planlaması... İnsanların her zaman yeteri kadar başarılı olamadığı bu alanlarda, karıncalar daima başarılıdırlar. Ve bu durum on milyonlarca yıldır aynıdır.

Bundan 45 milyon yıl önce yaşayan karıncalar da günümüzdeki karıncalar da aynı üstün özelliklere sahiptir.

Bal Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bal arıları diğer bütün canlılar gibi kendi türlerine özgü davranışlara sahiptirler. Bu davranışlar da evrimciler açısından soru işaretleri ile doludur. Örneğin evrimciler bal arılarının petek yapımında kullandıkları akıl almaz hesapları evrim teorisinin hiçbir hayali mekanizması ile açıklayamamaktadırlar. Charles Darwin'de arıların davranışlarını kendi teorisinin mekanizmaları ile açıklamakta zorlandığını itiraf etmiştir. Türlerin Kökeni adlı kitabında sorduğu bir soru ile Darwin, kurucusu olduğu teorinin bu canlılar konusunda içine düştüğü çelişkiyi şöyle vurgulamaktadır:

"...İçgüdüler doğal seçmeyle kazanılabilir veya değişikliğe uğratılabilir mi? Arıyı, -büyük matematikçilerin buluşlarından çok önceden- petek gözlerini yapmaya yönelten içgüdü için ne diyeceğiz?" (Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s.186)

Yılsineği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yılsinekleri ormanların kenarlarındaki her çeşit ağaç, çalı ve ot üzerinde ve genellikle gölgelik kısımlarda bulunan böceklerdir. Larvaları en düz yüzeylere dahi tırmanabilecek bir yapışma organına sahiptir. Bu canlı yaklaşık 45 milyon yıl önce de, günümüzdekiler gibi son derece üstün donanımlara sahipti. Söz konusu canlının her detayı, amberlerde oldukça korunmuş şekilde günümüze kadar gelmiştir. Canlının mükemmel şekilde korunmuş olan özellikleri, evrimcileri tamamen açıklamaz bırakmaktadır. Spekülasyonlara mahal vermeyecek kadar belirgin yapılar, milyonlarca yıl boyunca hiçbir evrimleşmenin gerçekleşmediğini açıkça ilan eder.

Cırcır Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Cırcır böcekleri parlak renkli, yuvarlak iri başlı, kısa kanatlı, uzun antenli böceklerdir. 2 cm boylarında olup, gündüz kazdıkları çukurlarda gizlenirler, gece faaliyet göstererek öterler. Sadece erkekleri ön kanatlarını birbirine sürterek ses çıkarırlar ve dişileri kendilerine çekerler. Resimdeki amber içinde yaklaşık 45 milyon yıldan beri hiç bozulmadan kalmış olan bir cırcır böceği görülmektedir. Bu böceğin günümüzdeki örneğine baktığımızda tamamen aynı özellikleri taşıdığını görürüz. Bu da bize binlerce canlı örneğinde gördüğümüz gibi canlıların ilk yaratıldıkları günden bu yana aynı özellikleri taşıdıklarını, dolayısıyla hiçbir zaman evrimleşmediklerini kanıtlamaktadır.

Elebobata tertiaria

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

"Yaşayan bir organizma ile onun uzak jeolojik geçmişteki fosilleşmiş ataları arasında karşılaştırılabileceğimiz herhangi bir parça üzerinde neredeyse hiçbir değişiklik yok gibi görünmektedir... Yaşayan fosillerin sırrını tam anlamıyla çözemedik."
(<http://www.nwcreation.net/fossilsliving.html>)

Yukarıdaki sözler, Darwin'in önderliğinde geliştirilmiş olan aşamalı evrim teorisinin çaresizliği karşısında ortaya atılmış olan sıçramalı evrim teorisinin savunucularından Amerika Doğa Tarih Müzesi paleontoloğu Niles Eldredge'e aittir. Eldredge'in bu sözleri, resimde görülen 45 milyon yıllık sinek gibi yaşayan fosillerin eksiksiz bir biçimde günümüze geldiklerini ve bu durumun evrimciler açısından bir çıkmaz oluşturduğunu açıkça sergiler niteliktedir.

Kırkayak, 2 Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Baltık amberi içinde yer alan 45 milyon yıllık kırkayak ve iki örümceğin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığı açıkça görülmektedir.

Örümceklerin mekanik tuzaklar kuran, suyun dibine yuvalar yapabilen, ağdan yaptığı kementlerle avlanan, kimyasal zehirler püskürtebilen, kendi boyunun yüzlerce misli yükseklikten bir ipe tutunup atlayan, vücudunda çelikten sağlam ipler üreten, avlanmak için kamuflaj yapabilen türleri vardır. Bu canlılar aynı zamanda mimarlık ve mühendislik harikası ağlar kurabilirler. Örümceklerin vücutlarında, bir dokuma fabrikası gibi çalışan taraklar, kimyevi maddeler üreten laboratuvarlar, çok güçlü sindirim salgıları üreten organlar, en hassas titreşimleri hissedenden algılayıcılar, zehir enjeksiyonu yapabilen güçlü kısıkaçlar ve bunlar gibi Yaratılış'a delil teşkil eden birçok özellik vardır. Bütün bu özellikleriyle düşünüldüğünde, örümcek tek başına evrim teorisine meydan okuyan, Darwin'in tesadüf iddiasını bir kez daha çürüten önemli bir delildir.

Suikastçi Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen – Miyosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Reduviida (yırtıcı tahtakuruları) familyasına dahil olan bu böceklerin çeşitli türleri chagus hastalığını yayan ana faktörlerdir. Darwin'i zehirleyerek onun yaşamını hasta bir

şekilde geçirmesine neden olan suikastçi böcek, antenini zehiri enjekte etmek için kullanır ve karşısındaki canlının dokularını eritip sıvılaştırır. Bu olağanüstü savunma sistemine sahip olan canlı, aynı özelliklere bundan yaklaşık 25 milyon yıl önce de sahiptir. O dönemde de aynı yöntemi kullanmakta, o dönemde de aynı şekilde yaşamaktadır. Canlının 25 milyon yıl önceki halinin ilkel bir form olmadığını, bugünkü örneklerden hiçbir fark taşımadığını fosil kayıtları bize açıkça göstermektedir. İşte Darwinizm'i açmaza sokan en büyük delillerden biri budur.

Dikenli Kınkanatlı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Rusya

Canlılar, mükemmel özelliklere sahip son derece kompleks varlıklardır. Tek bir böceğin üzerindeki bir tüycük bile fonksiyoneldir ve o canlının yaşaması için gereklidir. İşte bu nedenle canlı yapıları indirgenemez kompleksliktedirler. Allah'ın yarattığı mükemmel canlı sistemleri, bir bütünlük halinde işlerler. 50 milyon yıllık dikenli kınkanatlıda, şimdikinden daha ilkel özellikler bulmak imkansızdır. Bu canlıyı şu anda mükemmel şekilde yaratan Allah, onu 50 milyon yıl önce de aynı şekilde yaratmaya kadirdir ve fosil kayıtları bu gerçeği Darwinistlere sürekli yeni örneklerle göstermektedir.

Çomak Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwinistlerin iddialarını yalanlayan canlılardan biri olan çomak böcekleri, uzun ince bir bedene sahiptirler. Yapıları, görünüşleri ve özellikleri on milyonlarca yıldır hiç değişmemiştir. 45 milyon yıldır aynı kalan bu böcekler, canlıların küçük değişiklikler geçirerek geliştikleri iddiasında olan evrimin geçersizliğini gözler önüne koymaktadır.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bilinen en eski fosil örnekleri Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) ait olan kırkayaklar, yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeyen yapılarıyla evrim teorisine meydan okuyan çok sayıdaki canlıdan biridir. Resimde görülen amber içindeki kırkayak fosili ise 45 milyon yaşındadır. 300 milyon yıl önceki kırkayakların da, 45 milyon yıl önce yaşamış

olanların da, bugünkülerin de birbirlerinin tıpatıp aynı olması Darwinistlerin canlılığın kökenine dair tüm iddialarını çökertmiştir.

Arı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen arı, *Chalcidoidea* üst familyasına dahil olan bir arıdır. Bu üst familyadaki arıların önemli bir özelliği uçarken çoğunlukla sivrisineklerle veya sineklerle karıştırılmalarıdır. Oldukça küçük (1 – 20 mm) olan bu arılar, on milyonlarca yıldır aynı yapılarını ve özelliklerini muhafaza etmektedirler. 45 milyon yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren bu canlılar karşısında, Darwinistlerin yapması gereken iddialarının gerçeği yansıtmadığını kabul etmeleridir.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwinistler bugüne kadar teorilerini destekleyecek bir tane dahi fosil ortaya koyamamışlardır. Bu nedenle ya bulunan fosiller üzerinde çarpıtmalar yapar ya da sahte fosiller üretirler. Bir yandan da teorilerini yıkan milyonlarca fosil örneğini özenle halktan saklarlar. Ancak artık gerçekler saklanamayacak durumdadır. Fosiller canlıların değişmediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin delillerindendir. Bu delillerden biri de resimde görülen 45 milyon yaşındaki çıyan fosilidir.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Örümceklerin hep örümcek, sivrisineklerin hep sivrisinek olarak var olması gibi kırkayaklar da hep kırkayak olarak var olmuşlardır. Resimde görülen 45 milyon yıllık kırkayak fosili bu gerçeği teyit etmektedir. Sayısız yaşayan fosil örneği karşısında, evrim teorisinin artık tarihin tozlu sayfalarına gömülme vakti gelmiştir. Bu durum geniş kitleler tarafından fark edilmiş ve anlaşılmıştır, ne var ki bir avuç Darwinist ideolojik kaygılar nedeniyle gerçeklere gözlerini kapamaktadır.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Kırkayaklar kendilerine özgü yapılarıyla bir anda fosil kayıtlarında ortaya çıkarlar. Ve bilinen en eski kırkayaklarla (yaklaşık 417 - 354 milyon yaşında) günümüzdeki kırkayaklar tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Üstelik sadece kırkayaklar değil, tüm türler için aynı şey söz konusudur. Bunun da anlamı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, Rabbimiz tarafından yaratılmışlardır.

Kanatlı Yaprak Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yaprak bitlerinin bilinen en eski fosilleri Karbonifer dönemine (354 – 290 milyon yıl) aittir. Resimdeki amber içinde kanatlı yaprak biti fosili ise 45 milyon yaşındadır. Bu canlıların var oldukları ilk andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramadıklarını gösteren bu fosiller, aynı zamanda söz konusu canlıların evrim geçirmediklerinin de bir delilidir.

Dikenli Kınkanatlı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Çoğunlukla tropik bölgelerde yaşayan bu canlılar, 1 cm'den küçüktürler. Karın bölgelerinin arkasının bir dikenini andırır şekilde uzun olmasından dolayı bu ismi almışlardır.

Resimde görülen 45 milyon yıllık fosil ile günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. 45 milyon yıldır aynı kalan bu canlının gösterdiği gerçek ise açıktır: Evrim sadece Darwinistlerin hayallerinde yaşanmış bir süreçtir. Gerçekte ise evrim yaşanmamıştır. Canlılar üstün güç ve kudret sahibi Rabbimiz olan Allah'ın eseridir.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

45 milyon yıllık Baltık amberi içinde görünen çıyan, günümüzdeki örneklerinden tamamen farksızdır. Üstelik çıyanlar bundan çok daha eski dönemlerden beri dünya üzerinde yaşamaktadırlar. En eski çıyan fosilleri Devoniyen döneme aittir yani yaklaşık

400 milyon yıllıktır. Bu da bize çıkanların 400 milyon yıldır hiçbir evrim geçirmeden, sahip oldukları gelişmiş sistemler ile yaşadıklarını göstermektedir.

Tüylü Mantar Böceği, Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimdeki amber içinde iki farklı canlı yer almaktadır. Tüylü mantar böceği küçük, oval, tüylü bir böcektir. Mantarların üzerinde bulunan bu böcek genellikle siyah veya kahverengidir. Amber içinde 45 milyon yıllık örneğini gördüğümüz bu böcek günümüzde de aynı özellikleri taşımaktadır. Amber içindeki uzun bacaklı sinek ise Kretase döneminden (144 - 65 milyon yıl) kalma örnekleri olan, yüz milyon yıldan fazla bir süredir hiçbir değişiklik göstermemiş bir canlıdır. Günümüzdeki örnekleri ile tamamen aynı olan bu canlı, evrimci iddiaları tek başına geçersiz kılmaktadır.

Tos Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eosen döneminden kalma bu amberde görülen Tos böceği (deathwatch beetle) diğer tüm böcekler gibi ilginç özelliklere sahiptir. Tos böcekleri larva aşamasında kendileri için gerekli besini yağ dokusu olarak depolarlar ve erginlik dönemlerinde de bu depoyu kullanırlar, dışarıdan başka bir besin almazlar. Odunların içlerinde yaşayan bu canlılar, bağırsaklarındaki bakteri ve mantarlarla selülozu değerlendirirler. Çiftleşme döneminde odun içinde açtıkları galerilerin duvarlarına vurarak, insan kulağı tarafından rahatlıkla duyulabilen bir ses çıkarırlar. Tos böcekleri bu ilgi çekici özellikleri ile milyonlarca yıldır varlıklarını sürdürmektedirler.

Titrek Sinek ve Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bu amber içinde yer alan iki canlı türü vardır. Resimde görüldüğü gibi üç adet titrek sinek ve bir yaban arısı yaklaşık 45 milyon yıllık kalıntıları amber içinde bırakan yaşayan fosillerdir. Evrime göre 45 milyon yıl önceki bu canlıların, günümüzdekilerden eksik ve farklı özelliklere sahip olmaları gerekirdi. Milyonlarca yıllık hayali evrim sürecinde bu canlılarda oldukça fazla sayıda ve görülür şekilde değişikliklerin olması

gerekirdi. Ancak gerek titrete sineklerin gerekse bu yaban arısı türünün 45 milyon yıl önceki halleri ile bugünkü halleri arasında tek bir farklılık bile bulunmamaktadır.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yaklaşık 45 milyon yıldır tüm özellikleri ile korunmuş olan bu yaban arısı fosili, günümüz örnekleriyle aynı temel özellikleri sergilemektedir. Eğer Darwinistlerin iddia ettikleri gibi bir evrim yaşanmış olsaydı, bu canlının son derece ilkel özelliklere sahip olması, yapısında pek çok gelişmemiş organ bulunması ve evrimcilere göre elenmiş veya hayali evrimle gelişmiş olması gereken pek çok "tam oluşmamış" uzvun var olması gerekirdi. Ancak bu durum, hiçbir fosil kalıntısı için geçerli değildir. Canlılar, milyonlarca yıllık tarihleri boyunca, tüm uzuvları ve özellikleriyle eksiksiz ve kompleks şekilde var olmuşlardır.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Amber içinde küçük ama oldukça uzun bir çıyan türü görülmektedir. Bu çıyan türü toprakta, kaya altlarında yaşar ve kimi zaman 30 çiftten fazla bacağa sahiptir. Çıyanlar, son derece kompleks özelliklere sahip varlıklardır. Bu canlıların amberler içindeki görünümünün bize ulaşması, kompleks yapı ve donanımlara milyonlarca yıl önce de sahip olduklarını göstermektedir. Darwin ve onu takip eden Darwinistler, fosil kayıtlarının, zamanla kendi teorilerine delil oluşturacağına inanmışlardır. Ama beklentilerinin tam tersi olmuş, fosil kayıtları Yaratılış gerçeğine delil oluşturmuş, evrim teorisini yalanlamıştır.

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Çayır sivrisineklerinin tipik özellikleri bacaklarının ve vücutlarının uzun, kanatlarının büyük ve damarlarca zengin olmasıdır. Amber içinde korunmuş 45 milyon yıllık çayır sivrisineği örneğinde de bu özellikler görülmektedir. Bir canlının 45 milyon yıl boyunca aynı özellikleri muhafaza etmiş olması, bu canlının hiçbir zaman evrimleşmediğinin, dünya üzerinde ilk var olduğu günden bu yana aynı üstün özelliklere sahip olarak yaratıldığının açık bir göstergesidir.

Evrinciler, diğer tüm canlılarda olduğu gibi böceklerin sözde evrimi senaryosunda da son derece dayanaksız iddialar öne sürmektedirler ve kendileri de bunun farkındadırlar.

Tos Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwin, tüm canlının zaman içinde küçük değişimler geçirerek günümüzdeki kompleks yapılarına kavuştuklarını iddia ediyordu. Buna göre bir evrimleşme süreci gerçekleşmeli ve tarihte ilkel ve yarı gelişmiş hayali canlılar yaşamış olmalıydı. Üstelik yeryüzü tabakalarında bu canlının fosillerinden çok sayıda bulunmalıydı. Ancak fosil kayıtları, Darwin'in iddia ettiği bu yarı gelişmiş veya sözde "ilkel" canlının "tek bir örneğini bile" sunmamıştır. Fosil kayıtlarında açıkça görülen gerçek, resimdeki yaklaşık 45 milyon yıllık tos böceğinde olduğu gibi, Yaratılış gerçeğini gözler önüne seren yaşayan fosillerdir.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Brezilya

Eğer bir canlı 125 milyon yıl boyunca en küçük bir değişikliğe uğramamışsa o canlının evrim geçirdiğinden söz etmek mümkün değildir. Resimdeki fosili inceleyen herhangi bir kişi, bu gerçeği kolaylıkla görebilir. Bunun için zoolog olmasına, kapsamlı bir eğitim almasına veya bilim adamı olmasına gerek yoktur. Bilimsel bulguların ortaya koyduğu evrimin olmadığı gerçeği, ilkokul çağındaki çocukların dahi anlayabileceği kadar açık ve nettir.

TARİHİ BİR YALAN: KABATAŞ MASALI

ÖNSÖZ

Bundan 700 bin yıl önce insanların, çok iyi inşa edilmiş gemilerle okyanus yolculukları yaptıklarını biliyor muydunuz? Ya da bize "ilkel mağara adamları" olarak tanıtılan insanların, gerçekte günümüzdeki ressamı aratmayacak bir yeteneğe ve estetik anlayışına sahip olduklarını hiç duydunuz mu? 80 bin yıl önce yaşamış olan ve bize evrimciler tarafından "maymun adam" gibi gösterilmeye çalışılan Neandertal ırkının, müzik aletleri yaptığını, giyim-kuşam zevkine sahip olduğunu, kızgın kumlarda biçimli sandaletlerle gezdiğini biliyor muydunuz?

Büyük olasılıkla bunların hemen hiçbirini daha önce duymamış olabilirsiniz. Aksine, bu insanların yarı maymun yarı insan, konuşma yeteneğinden yoksun, dik duramayan, sadece garip hırıltılar çıkaran, vahşi mağara adamları olduğu yanlışlığına kapılmış olabilirsiniz. Çünkü bu büyük yalan, yaklaşık 150 yıldır dünyanın dört bir yanında insanlara telkin edilmektedir.

Bu telkinin amacı ise, materyalist felsefeyi ayakta tutabilmektir.

Materyalist, yani maddeci felsefe, Yaratıcı'nın varlığını inkar eder. Gerçekleri saptıran bu görüşe göre, evren ve madde ezelidir, yani bir başlangıcı dolayısıyla bir Yaratıcısı yoktur. Bu batıl inancın sözde bilimsel temelini ise evrim teorisi oluşturur. Çünkü materyalistler, evrenin bir Yaratıcısı olmadığını iddia ettikleri için bu evrendeki canlılığın ve düzenin nasıl ortaya çıktığına kendilerince bir açıklama getirmeleri gerekmektedir. Evrim teorisi bu amaçla kullanılan bir senaryodur. Bu senaryoya göre, evrendeki tüm düzen ve canlılık, tesadüflerin sonucunda kendiliğinden oluşmuştur. İlkel dünyada bulunan bazı cansız maddeler tesadüfen biraraya gelerek ilk canlı organizmayı oluşturmuşlardır. Milyonlarca yıl süren tesadüfler sonucunda ise bu ilk canlı organizmanın evrimleşmesiyle evrim zincirinin en sonunda bulunan insan meydana gelmiştir. Her biri imkansız olan milyonlarca aşamanın sonucunda meydana geldiği iddia edilen insanın tarihi de, yine bu senaryoya uygun olarak hikayeleştirilmiştir.

Hiçbir bilimsel delili olmayan bu anlatıma göre insanlık tarihi şöyledir: Nasıl ki canlılık ilkel bir organizmadan, en gelişmiş organizma olan insana kadar ilerlemişse, insanlık tarihi de en ilkel insan toplumundan en gelişmiş insan toplumuna doğru ilerleme göstermiş olmalıdır. Bu, bilimsel dayanağı olmayan bir varsayımdır. Ve bu varsayım, materyalist felsefenin ve evrim teorisinin iddialarına göre hazırlanmış olan insanlık tarihinin temelini teşkil eder.

Evrimci bilim adamları, tek hücreden çok hücreye ve ardından maymundan insana doğru uzayan sözde evrim sürecini açıklayabilmek için, tarihin gelişimini de senaryolaştırmışlardır. Bunun için 'ilkel insan'ın yaşam şeklini açıklayan "mağara devri", "taş devri" gibi hayali dönemler uydurmuşlardır. "İnsanlar maymunlarla ortak bir atadan türemişlerdir" yalanını savunan evrimciler, bu iddialarını kendilerince kanıtlayabilmek için arayışa girmişler ve arkeolojik kazılarda buldukları her taş ya da ok parçasını veya bir çömleği bu doğrultuda yorumlamışlardır. Oysa karanlık bir mağarada postlara bürünerek oturan, konuşma yeteneği olmayan yarı insan yarı maymun canlılar, yalnızca birer hayal ürünüdür. İlkel insan hiçbir zaman var olmamış, taş devri hiçbir zaman yaşanmamıştır. Bunlar evrimcilerin bir kısım medyanın da yardımıyla oluşturdukları göz boyamalardan başka bir şey değildir.

Bunlar birer göz boyamadır; çünkü biyoloji, paleontoloji, mikrobiyoloji, genetik bilimler başta olmak üzere bilim alanında yaşanan gelişmeler bugün evrim iddiasını tamamen yıkmıştır. Canlı türlerinin birbirlerine dönüşüp evrimleştikleri iddiasının geçersizliği anlaşılmıştır. Aynı şekilde insan da maymun benzeri canlılardan evrimleşmemiştir. İnsan, var olduğu günden bu yana insandır. Var olduğu günden bu yana da yüksek bir kültüre sahiptir. Dolayısıyla "tarihin evrimi" de hiçbir zaman gerçekleşmemiştir.

Bu kitapta, "insan tarihinin evrimi" iddiasının geçersizliğini bilimsel delilleriyle ortaya koyacak, bilimsel bulguların yaratılış gerçeğini desteklediğini inceleyeceğiz. İnsan bu dünyaya evrimle değil, sonsuz bir güç ve akıl sahibi olan Allah'ın kusursuz yaratmasıyla gelmiştir.

İlerleyen sayfalarda bu gerçeğin bilimsel ve tarihsel delillerini okuyacaksınız.

GİRİŞ

Evrimci tarih anlayışına göre insanlık tarihi, insanın sözde evrimine paralel olarak çeşitli dönemlere ayrılarak incelenir. Pek çoğunuzun okul yıllarında ya da çeşitli gazete ve televizyon haberlerinde duymaya alışık olduğu taş devri, yontma taş devri, cilalı taş devri, bronz çağı, demir çağı gibi hayali kavramlar söz konusu evrimci kronolojinin önemli parçalarıdır. Çoğu insan bu hayali tabloyu hiç düşünmeden kabul eder ve insanlığın bir zamanlar sadece kaba taş aletler kullanan, medeniyet ve teknolojinin bilinmediği bir dönem yaşadığını sanır.

Oysa arkeolojik bulgular ve bilimsel veriler incelendiğinde ortaya çok daha farklı bir tablo çıkar. Geçmişten günümüze kalan izler, insanların, tarihin her döneminde kültürleriyle ve sosyal yaşamlarıyla medeni bir hayat sürdürdüklerini göstermektedir. Arkeolojik kazılarda bulunan aletler, dikiş iğneleri, flüt kalıntıları, süs eşyaları, dekorasyon malzemeleri, geçmiş insanların kültürel olarak gelişmiş bir yaşam sürdürdüklerinin göstergelerindendir.

Bundan yüz binlerce yıl önce de tıpkı günümüzdeki gibi, insanlar evlerinde yaşıyor, tarımla uğraşıyor, alışverişlerini yapıyor, tekstil ürünleri meydana getiriyor, yemeklerini yiyor, akraba ziyaretlerine gidiyor, müzikle ilgileniyor, resim yapıyor, hastalıkları tedavi ediyor, ibadetlerini yerine getiriyor kısaca normal günlük hayatlarını yaşıyorlardı. Allah'ın gönderdiği peygamberlere uyan insanlar Bir olan Allah'a iman ediyor, bazıları ise sapkınca putlara tapıyordu. Peygamberlere uyan müminler Allah'ın emrettiği ahlaki yaşarken, birtakım insanlar da batıl uygulamalarda bulunuyor, sapkın ayinler gerçekleştiriyorlardı. Günümüzde olduğu gibi tarihin her döneminde de, hem Allah'ın varlığına iman eden insanlar vardı, hem de putperest ve müşrik insanlar.

Elbette tarih boyunca bir yanda medeni bir yaşam süren insanlar varken bir yanda da daha basit ve ilkel koşullarda yaşayan toplumlar var olmuştur. Ancak bu, insanlık tarihinin sözde evrimine delil teşkil edecek bir durum değildir. Zira günümüzde de dünyanın bir köşesinde uzaya araç gönderilirken, bir diğer köşesinde insanlar henüz elektriğin varlığını dahi bilmemektedir. Ama bu durum ne uzay aracını yapanların zihinsel ve fiziksel olarak daha gelişmiş -sözde evrim sürecinde ilerlemiş-, ne de diğerlerinin daha geri -sözde hala maymun-insanlara daha yakın- olduklarını göstermez. Bunlar sadece kültür ve medeniyet farklılığının göstergeleridir, kültürel bir evrim yaşandığının değil.

Evrimciler Arkeolojik Bulguları Açıklayamaz

İnsanlık tarihini anlatan evrimci bir eseri incelediğinizde ilk dikkatinizi çekecek hususlardan biri, insanın sözde ilkel atalarının günlük hayatlarına dair detaylı tasvirlerdir.

Kullanılan üsluptaki emindikten, konu hakkında bilgisi olmayan biri, tüm bu anlatılanların bilimsel delillere dayandığını düşünebilir. Evrimci bilim adamları sanki o dönemde yaşamış, gözlem yapma imkanına sahip olmuş gibi detaylı hikayeler anlatırlar: İki ayağı üzerinde durmaya başlayan sözde atalarımızın elleri boş kalınca alet yapmaya başladıklarını, uzun dönemler boyunca sadece taşı kullandıklarını, tahtalar ve taşlardan başka hiçbir alet edavatlarının olmadığını, demiri, bakırı, tuncu kullanmayı çok daha ilerleyen dönemlerde öğrendiklerini söylerler. Ancak bu anlatılanlar bilimsel delillere değil, evrimcilerin ön yargılarına göre bulguları yanlış yorumlamalarına dayalı hikayelerdir.

Arkeolog Paul Bahn, insanlık tarihinin evrimi senaryosunun bir masaldan ibaret olduğunu şöyle ifade eder:

Bilimin o kadar büyük kısmı hikayelere dayanıyor ki! Hikayeyi iyi bir anlamda kullanıyorum, ancak yine de hikaye işte. İnsanoğlunun evrimine dair geleneksel senaryoları düşünün: Av ateşi, kamp ateşi, karanlık mağaralar, ayinler, alet yapımı, yaşlanma, mücadele ve ölümle ilgili hikayeleri. Ne kadarı kemik ve kalıntılara, ne kadarı edebiyat ölçülerine dayanır.¹

Paul Bahn'ın net olarak ifade etmekten çekindiği sorunun cevabı açıktır, insanlık tarihinin sözde evrimi bilimsel değil tamamen "edebi" ölçülere dayanmaktadır.

Nitekim bu hikayelerde pek çok cevapsız husus, mantık çelişkisi ve bozukluğu vardır. Ancak evrimci dogmalarla düşünen bir kişi bu çelişkileri fark edemez. Örneğin evrimciler yontma taş devrinden bahsederler, ama o döneme ait aletlerin veya kalıntıların nasıl yontulup şekillendirilmiş olabileceğini anlatmazlar. Tıpkı "dinazorların sinekleri kovalarken kanat geliştirip uçmaya başladıklarını öne sürüp, sineğin ise nasıl uçtuğunu" hiçbir zaman açıklayamadıkları gibi, on binlerce yıl öncesine ait kalıntıların nasıl yapılıp biçimlendirildiğini de açıklayamazlar. Konunun bu yönünü tamamen unutmaya ve unutturmaya çalışırlar.

Oysa taşı yontup şekillendirmek çok zor bir iştir. Taşı taşa sürterek, tarih öncesi kalıntılarda olduğu gibi, mükemmel düzgünlükte ve sivrilikte kesilmiş aletler elde etmek mümkün değildir. Granit, bazalt ya da dolerit benzeri sert taşların, parçalanıp dağılmadan, ağaç hamuru gibi incecik kesilmesi ancak çelik eğelerin, tornaların, levyelerin, rendelerin, taş kesimi ve şekillendirilmesinde kullanılan diğer aletlerin varlığıyla mümkündür. Yine on binlerce yıl öncesine ait bileziklerin, küpelerin, kolyelerin, kürelerin taş kullanılarak yapılamayacağı bellidir. Bu eşyalardaki ufak delikler taşla vurarak açılmaz. Üzerlerindeki süslemeler taşı sürterek meydana getirilemez. Söz konusu eserlerin muntazamlığı, bunları meydana getirmek için demir, çelik ve diğer metallerden yapılmış aletlerin kullanılmış olduğunu göstermektedir.

Pek çok arkeolog ve bilim adamı, söz konusu tarihi eserlerin veya kalıntının evrimcilerin iddia ettiği koşullarda yapılıp yapılamayacağını test etmiştir. Örneğin, 11 bin yıl önce inşa edilmiş olduğu tahmin edilen Göbekli Tepe'de bulunan blok taşlar üzerindeki işlemlerin nasıl yapılmış olabileceğini araştıran Prof. Klaus Schmidt şöyle bir

deney yapmıştır: Evrimcilerin o dönemde kullanıldığını iddia ettikleri taşları işçilerin ellerine vererek, kayaların üzerine benzer kabartmalar çizmelerini istemiştir. Kayaları taşla şekillendirmeye çalışan işçiler 2 saat boyunca aralıksız çalışmaları sonucunda kaya üzerinde sadece belli belirsiz bir çizgi çizebilmişlerdir.

Benzer bir denemeyi herkes kendi evinde de yapabilir. Elinize granit gibi sert bir taş alıp, bundan 100 bin yıl önce yaşamış insanların yaptıkları mızrak uçlarının bir benzerini yapmaya çalışın. Ancak bunun için bu granit parçası ve bir taştan başka elinizde hiçbir malzeme olmasın. Bu işlemde ne derece başarılı olabilirsiniz? Tarihi kalıntılardaki gibi mükemmel keskinlikte, simetride, düzgünlükte ve parlaklıkta bir parça meydana getirebilir misiniz? Daha da ileri gidelim 1 m2 büyüklüğünde bir kaya alıp üzerine derinlikli bir hayvan resmi yapmaya çalışın. Kayaya elinizdeki taşla vurarak nasıl bir sonuç elde edersiniz? Çok açıktır ki çelik ve demirden yapılmış araç gereç olmadan, ne basit bir mızrak ucunu ne gösterişli bir taş işlemlerini yapabilirsiniz.

Bu aşamada şunu da unutmamak gerekir ki, kullanılmış olan taş kesme ve biçimlendirme aletlerinin yapılması da ayrı bir uzmanlık alanıdır. Eğinin, levyenin, rende ve diğer aletlerin yapılabilmesi için de gerekli teknik alt yapının bulunması şarttır. Bu da, bu eserlerin meydana getirildiği dönemde koşulların oldukça iyi ve ileri olduğunu göstermektedir. Yani, evrimcilerin basit taş aletlerin kullanıldığı, tekniğin ve teknolojinin olmadığını iddia ettikleri "kabataş devri" sadece bir hezeyandan ibarettir, gerçekte böyle bir dönem yaşanmamıştır.

Öte yandan taşların kesilmesinde, düzetilmesi ve şekillendirilmesinde kullanılmış olan demir ve çelik malzemelerin günümüze kadar ulaşmamış olması da son derece doğaldır. Doğal koşullar altında, özellikle de nemli ve asitli ortamlarda, her türlü metal malzeme okside olacak, çürüyüp bozulacak ve yok olacaktır. Geriye ise yok olması çok daha uzun süre alan taş parçalar kalacaktır. Bu taş parçalara bakarak, dönemin insanların sadece taşı kullandıklarını öne sürmek ise bilimsel bir yaklaşım değildir.

Nitekim artık pek çok evrimci de, arkeolojik buluntuların Darwinizm'i desteklemediğini kabul etmektedir. Evrimci arkeolog Richard Leakey, arkeolojik bulguların özellikle de taş aletlerin evrim teorisiyle açıklanmasının mümkün olmadığını şöyle itiraf eder:

Aslında, Darwinist tezin yetersizliği arkeolojik kayıtlarla kesin olarak kanıtlanmıştır. Eğer Darwinist sunum doğru olsaydı, bu durumda hem arkeolojik kayıtlarda hem de fosil kayıtlarında iki ayaklılığın, teknolojinin ve gelişen beyin ölçülerinin delillerini görmemiz gerekirdi. Ama bunu görmüyoruz. Tarih öncesi kayıtların tek bir yönü dahi bu tezin yanlış olduğunu göstermek için yeterli: taş aletler. 2

Evrincilerin Hayali Kronolojisi

Evrinciler tarihi sınıflandırırken, buldukları eserleri teorilerine uygun olacak şekilde, dogmaları doğrultusunda yorumlayıp değerlendirirler. Bronz eşyaları çokça buldukları dönemi bronz çağı olarak adlandırır, demirin çok daha yakın bir dönemde

kullanılmaya başlandığını öne sürerler. Metallerin en eski medeniyetler tarafından bilinmediğini iddia ederler.

Oysa, daha önce de belirttiğimiz gibi demir, çelik ve pek çok metal çabuk okside olup, aşınırlar. Taşa oranla çok daha kısa sürede, çürüyüp yok olurlar. Okside olması daha zor olan bronz gibi metaller ise diğer metallere oranla daha uzun süre muhafaza edilebilir. Bu durumda bronzdan yapılmış eserlerin daha eski tarihli olması, demirden yapılmış eserlerin ise daha yeni tarihli olması son derece doğaldır.

Ayrıca bronzu elde edebilmeyi bilen bir toplumun demiri bilmediğini öne sürmek, bronz elde edebilecek bilgiye ve teknik alt yapıya sahip olan bir toplumun diğer metalleri kullanmadığını iddia etmek mantıklı bir yorum değildir.

Bronz, bakıra kalay, arsenik ve antimon katılarak ve biraz da çinko eklenerek elde edilir. Bronzu elde eden kişi, öncelikle bakır, kalay, arsenik, çinko ve antimon gibi elementlerin kimya bilgisine sahip olmalıdır, bunları hangi derecelerde eritmesi gerektiğini bilmelidir, gerekli eritmeyi ve alaşımı yapabileceği fırına ve malzemelere sahip olmalıdır. Bu sayılan bilgilerden habersiz olan birinin başarılı bir alaşım elde etmesi oldukça zordur.

Örneğin bakır cevherleri, yaşlı ve sert kayalarda, kristal veya tozumsu mineral olarak bulunur. Bakırı kullanan toplumun öncelikle kayalarda bulunan toz halindeki cevheri tanıyabilecek bilgi seviyesinde olması gerekir. Daha sonra bulduğu bakırı yer altından çıkarabilmek için maden inşa etmesi, cevheri kayadan söküp çıkarabilmesi ve yüzeye taşıyabilmesi gerekir. Tüm bunların taştan tahtadan aletlerle yapılamayacağı açıktır.

Bakır cevherinin metale dönüşümü için cevherin kor ateşle karşılaşması gerekir. Bakırın eritilerek arıtılması için gerekli sıcaklık ise 1084.50C'dir. Bu esnada ateşe hava akımı sağlayan bir cihaz ya da körük kullanılması gerekir. Bakırla işlem yapan bir toplumun bu ısının sağlanabileceği bir fırını inşa etmiş olması, ayrıca bu fırında lazım olacak pota, maşa gibi aletleri de yapmış olması şarttır. Burada sadece bakırın işlenmesi için gerekli olan alt yapı, kısaca özetlenmiştir. Daha sert bronzun elde edilmesi için bakırın, kalay, çinko ve diğer elementlerle karıştırılması ise çok daha kapsamlı bir iştir. Çünkü her metal için farklı işlemler uygulanması gerekir. Tüm bunlar, metali işleyen, alaşımlar meydana getiren, madencilikle uğraşan toplumların detaylı bilgi sahibi olduklarının göstergesidir. Bu derece kapsamlı bilgiye sahip olan kişilerin, demiri bulamamış olduklarını iddia etmek ise mantıklı ve tutarlı bir açıklama değildir.

Öte yandan arkeolojik bulgular da, evrimcilerin eski dönemlerde metalin bilinmediği ve kullanılmadığı iddialarının doğru olmadığını göstermektedir. 100 bin yıllık metal kap kalıntısı, 2.8 milyar yıllık metal küreler, 300 milyon yıllık olduğu tahmin edilen demir çömlek, 27 bin yıllık kil parçaları üzerinde bulunan tekstil kalıntıları, magnezyum, platinyum gibi Avrupa'da birkaç yüzyıl önce eritilmesi başarılan metallerin bin yıllık kalıntılardaki izleri gibi sayısız buluntu, evrimcilerin iddia ettiği, kabataş devri, yontma taş devri, cilalı taş devri, bronz çağı, demir çağı sıralamasını alt üst etmiştir. Pek çok bilimsel

yayında yer alan bu bulguların önemli bir kısmı, evrimci bilim adamları tarafından ya göz ardı edilmiş ya da müzelerin bodrumlarına saklanmıştır. Gerçek insanlık tarihi yerine, evrimcilerin hayal ürünü hikayeleri, insanlık tarihi gibi toplumlara tanıtılmıştır.

Müminler Tarih Boyunca Medeni Bir Yaşam Sürmüşlerdir

Allah tarih boyunca insanları hak dine davet edecek elçilerini göndermiştir. İnsanların bir kısmı elçilere itaat edip, Allah'ın varlığına ve birliğine iman etmişler, bir kısmı da inkarlarında direnmişlerdir. İnsanlığın ilk var olduğu günden itibaren insanlar, Bir olan Allah'a imanı ve hak din ahlakını, Rabbimiz'in vahyi ile bilip öğrenmişlerdir. Dolayısıyla evrimcilerin öne sürdüğü, "Bir olan Allah'a imanın ilk toplumlar tarafından bilinmediği" iddiası doğru değildir. (Bu konu kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylı olarak açıklanmaktadır.)

Allah'ın tarihin her döneminde insanlara, kendilerini iman etmeye ve din ahlakını yaşamaya davet eden elçiler gönderdiği Kuran'da şu şekilde haber verilmiştir:

İnsanlar tek bir ümmetti. Allah, müjdeciler ve uyarıcılar olarak peygamberler gönderdi ve beraberlerinde, insanların anlaşmazlığa düştükleri şeyler konusunda, aralarında hüküm vermek üzere hak kitaplar indirdi. Oysa kendilerine apaçık ayetler geldikten sonra, birbirlerine karşı olan 'azgınlık ve kıskançlıkları' yüzünden anlaşmazlığa düşenler, o, (kitap) verilenlerden başkası değildir. Böylece Allah, iman edenleri, hakkında ayrılığa düştükleri gerçeğe Kendi izniyle erıştirdi. Allah, kimi dilerse onu doğruya yöneltir. (Bakara Suresi, 213)

Bir başka ayette de her topluma onları uyarmak, Allah'ın varlığını ve birliğini hatırlatmak, din ahlakını yaşamaya davet etmek için bir elçi gönderildiği şöyle bildirilmiştir:

...Hiçbir ümmet yoktur ki, içinde bir uyarıcı gelip-geçmiş olmasın. (Fatır Suresi, 24)

Rabbimiz'in insanlara elçiler ve hak kitaplar göndermiş olmasına rağmen bazı insanlar zaman içinde aralarında anlaşmazlığa düşmüşler, hak din ahlakından uzaklaşmışlar ve bazı sapkın ve batıl inanışlara uymuşlardır. Kimileri putperest inanışlar geliştirmişler, toprağa, taş, tahtaya, Ay'a, Güneş'e, sözde kötü ruhlara tapınma sapkınlığına düşmüşlerdir. Nitekim günümüzde de, hak dine inananlar olduğu gibi halen sapkınca ateşe, Ay'a, Güneş'e, tahta putlara tapanlar da vardır. Kimileri, Allah'ın varlığını ve birliğini bilmelerine rağmen, Rabbimiz'e birtakım ortaklar koşmuşlardır. Rabbimiz yine onlara elçiler göndermiş, aralarında anlaşmazlığa düştükleri konularda hak olan hükmü kendilerine bildirmiş, batıl inanışlarından arınıp hak din ahlakını yaşamaya onları davet

etmiştir. Ve tarihin her döneminde iman edenlerle etmeyenler, salih müminlerle sapkın yollara uyanlar var olmuştur.

Tarih boyunca yaşamış peygamberlerle birlikte iman edenler, son derece medeni koşullarda, modern ve kaliteli bir yaşam sürmüşlerdir. Hz. Nuh döneminde de, Hz. İbrahim döneminde de, Hz. Yusuf döneminde de, Hz. Musa döneminde de, Hz. Süleyman döneminde de şimdiki gibi, toplumsal düzen içinde, modern bir hayat yaşanmıştır. Her dönemde müminler namazlarını kılmış, oruçlarını tutmuş, Allah'ın bildirdiği sınırları korumuş, helal ve temiz bir hayat yaşamışlardır. Arkeolojik bulgularda elde edilen bilgilerin gösterdiği gelişmiş yaşam standartlarının en güzeline, en asil ve en temizine, Allah'a iman eden salih müminler sahip olmuşlardır. Yaşadıkları dönemin sağladığı her türlü imkanın en iyisini peygamberler ve samimi müminler, Allah rızasına uygun olarak, kullanmışlardır.

Nemrud dönemindeki her türlü teknolojik gelişme Hz. İbrahim ve onunla birlikte iman eden müminler tarafından en güzel şekilde kullanılmıştır. Firavunlar döneminde sahip olunan teknik bilgi, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Harun ve o dönemde yaşayan salih müminlerin de hizmetinde olmuştur. Hz. Süleyman döneminde mimaride, sanatta, ulaşımda elde edilen yüksek teknoloji en hikmetli şekilde kullanılmıştır. Rabbimiz'in Hz. Süleyman'a lütfu olan zenginlik ve ihtişam, nesiller boyunca hayranlık uyandırmıştır.

Unutmamak gerekir ki, bundan yüz binlerce yıl önce yaşamış insanların da günümüz toplumlarının da sahip olduğu her türlü bilgi ve imkan, Allah'ın insanlara bir lütfudur. Yüz binlerce yıl önce medeniyetlerini kuranlar, on binlerce yıl önce mağara duvarlarına estetik resimler yapanlar, piramitleri, zigguratları inşa edenler, dev taş anıtlar meydana getirenler, Amazon ormanlarının en yüksek noktalarına büyük yapılar yapanlar Allah'ın ilhamı ve öğretmesiyle bu eserleri meydana getirmişlerdir. Günümüzde atomun alt parçacıklarını inceleyenler, uzaya araç gönderenler, bilgisayarı en etkin şekilde kullananlar bunları, Allah dilediği için yapabilmektedirler. İnsanların var oldukları günden bu yana sahip oldukları her türlü bilgi, Allah'ın insanlara lütfu, kurdukları her medeniyet, Rabbimiz'in eseridir.

Allah insanı yoktan var etmiş ve ona dünya hayatı boyunca çeşitli imkanlar ve nimetler vermiştir. Verilen her nimet insan için bir denemedir. Sahip olduğu medeniyetin, teknolojinin ve imkanların Allah'ın birer lütfu olduğunu bilen, tüm bunlar için Rabbimiz'e şükreden kullarına, Allah nimetlerini artırır:

Rabbimiz şöyle buyurmuştur: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size artırırım..." (İbrahim Suresi, 7)

Ve Allah salih kullarını hem dünyada hem ahirette güzel bir şekilde yaşatır. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilmiştir:

Erkek olsun, kadın olsun, bir mümin olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç Şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaŐatırız ve onların karŐılıđını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Bu ayetin bir tecellisi olarak, tarih boyunca yaşayan tüm Müslümanlar yaşadıkları dönemin en iyi imkanlarına sahip olmuşlar, medeni ve güzel bir yaşam sürmüşlerdir. Elbette imtihan ortamının gereği olarak kimi zaman zorluk ve sıkıntılarla da denenmiŐlerdir. Ancak bu sıkıntılar veya zor Şartlar, medeni ve insanca bir yaşam sürmedikleri anlamına gelmez. Allah'ı inkar eden, inkarlarında direnen, güzel ahlakı yaşamayan ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranların sonu ise, ne kadar zengin, refah ve ileri bir medeniyet de olsalar, hüsran olmuştur. Üstelik bunların bir çoğu belki de günümüz toplumlarından dahi gelişmiş imkanlara sahip olan toplumlardır. Bu gerçek Kuran'da Şöyle haber verilmiştir:

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı? Böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler. Onlar, g bakımından kendilerinden daha üstün idiler, toprağı alt-üst etmişler (ekmiŐler, madenler, sular arayıp çıkarmıŐlar) ve onu, kendilerinin imar ettiğinden daha çok imar etmişlerdi. Elçileri de, onlara açık delillerle gelmişti. Demek ki Allah onlara zulmetmiyordu, ancak onlar kendi nefislerine zulmediyorlardı. (Rum Suresi, 9)

Kültürel Birikim, Evrimsel Bir Süreç Yaşandığını Göstermez

Evrincilerin iddiası, ilk insanların sözde yarı maymun varlıklar olduğu, zaman içinde fiziksel özellikleriyle birlikte zihinsel özelliklerinin de geliştiği, kabiliyetler kazandıkları, medeniyetin bu nedenle evrimleşerek ilerlediğidir. Bilimsel bulgulara dayanmayan bu iddiaya göre, sözde ilkel atalarımız hayvani bir hayat yaşamışlar, insanlaştıkça medenileşmişler ve zihinleri geliştikçe kültürel olarak ilerleme kaydetmişlerdir. Vücudu tamamen tüylerle kaplı, üzerinde hayvan kürkleriyle ateş yakmaya çalışan, omuzlarında avladıkları hayvanlarla su kenarında yürüyen, mağaraların içinde hırıltılar çıkararak birbirleriyle anlaşmaya çalışan ilkel insan mizansenleri de bu bilim dışı iddianın ortaya attığı hikayelerden ibarettir.

Fosil kayıtları, bu hikayeyi desteklememektedir. Bilimsel bilgilerin gösterdiği sonuç, insanın insan olarak yoktan yaratıldığı ve var olduğu ilk günden itibaren de insani bir yaşam sürdürüğüdür. Arkeolojik bulgular da, evrincilerin yaptıkları kronolojiyi hiçbir şekilde desteklememektedir. Evrincilerin "insanların yeni yeni konuşmayı öğrendiklerini" söyledikleri döneme ait olan arkeolojik bulgular, gerçekte insanların mutfakları olduğunu, aile hayatı yaşadıklarını göstermektedir. Evrincilerin, "taş devri olarak iddia ettikleri" dönemlerde, beyin ameliyatları yapıldığı ortaya çıkmıştır. Evrincilerin, "insanların sanatı bilmediklerini söyledikleri" dönemlere ait kazı alanlarında ise süs eşyaları ve boya hammaddeleri bulunmuştur. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bunlar gibi pek çok örnek detaylı olarak incelenecektir.

Tüm bu örneklerin gösterdiği gerçek, hiçbir zaman ilkel hayvani bir hayatın olmadığıdır. Evrincilerin öne sürdüğü gibi taşı taşla yontarak, taştan tahtadan başka hiçbir alet kullanmadan medeniyet dışı bir yaşam yaşanmamıştır. Her dönemde iman edenler insanca yaşamıştır. Her dönemde insana yakışacak gibi kıyafetler olmuş, insana yakışacak şekilde tabaklar, kaplar, kaşıklar, çatallar kullanılmış, insana yakışacak koşullarda oturulmuş, yatılmış, yemek yenmiş, sohbet edilmiş, insana yakışacak yapılar inşa edilmiş, insana yakışacak sanat eserleri meydana getirilmiştir. Doktorlar, öğretmenler, terziler, mühendisler, mimarlar, sanatçılar olmuş, toplum düzeni sağlanmıştır. Akıl ve vicdan sahibi olanlar, Allah'ın ilhamıyla, yeryüzündeki nimetlerden en güzel şekilde faydalanmışlardır.

Ancak elbette tarih boyunca teknolojik gelişme de yaşanmış, insanların bilgi birikimleri arttıkça teknoloji değişiklikler göstermiş, yaşanan ortamın koşullarına uygun olarak yeni cihazlar geliştirilmiş, bilimsel buluşlar olmuş, kültürel değişimler yaşanmıştır. Ancak insanlık tarihinde yaşanan bilgi birikimi ve teknolojik ilerleme, evrimsel bir süreç yaşandığı anlamına gelmemektedir.

Bilginin sürekli artması son derece olağan durumdur. Bir insanın sahip olduğu bilgi seviyesi ilkokul çağında farklı, orta okul çağında farklı, üniversite çağında çok daha

farklıdır. Bir kişinin hayatı boyunca bilgi seviyesinin sürekli artması, onun evrimsel bir süreç içinde olduğunu ve başı boş rastlantıların etkisiyle ilerlediğini göstermez. Benzer bir durum toplum hayatı için de geçerlidir. Toplumsal yaşamda da, ihtiyaçlar doğrultusunda yeni keşifler, buluşlar yapılır, yeni mekanizmalar icat edilir, bir başka kişi bu mekanizmayı daha da geliştirir. Sürekli kültür gelişimi yaşanır. Ancak bu, evrimsel bir süreç değildir.

MEDENİYET İLERLEDİĞİ GİBİ GERİLER DE...

Darwinizm'in iddiası, insanın ve dolayısıyla sahip olduğu kültürün, ilkelikten medeniyete doğru ilerlediğidir. Ancak arkeolojik bulgular, insanlık tarihinin ilk gününden itibaren, toplumların çok ileri kültürlerle sahip olduğu dönemler olduğu gibi, çok geri kültürleri yaşadıkları dönemler de olduğunu göstermektedir. Hatta çoğu zaman, son derece zengin medeniyetlerle geri medeniyetler aynı dönem içinde var olmuşlardır. Tarih boyunca, aynı dönemde yaşayan toplumların birçoğunun teknoloji ve medeniyet düzeyleri, sosyolojik ve kültürel yapıları, aynı bugün olduğu gibi birbirinden farklıdır. Örneğin günümüzde, Kuzey Amerika kıtası tıpta, bilimde, mimaride ve teknolojiye oldukça ilerlemiş olmasına rağmen, Güney Amerika'nın çeşitli bölgelerinde teknoloji açısından oldukça geri, dünya ile hiçbir bağlantısı olmayan toplumlar yaşamaktadır. Dünyanın pek çok bölgesinde hastalıklar en ileri görüntüleme teknikleri ve tahlillerle teşhis edilip, son derece modern koşullarda tedavi edilirken, diğer çeşitli bölgelerinde de hastalıkların sözde kötü ruhların etkisiyle meydana geldiği düşünülüp, sahte kötü ruhları kovma ayinleriyle hastalar iyileştirilmeye çalışılmaktadır. MÖ 3000'lerde yaşayan Sümerler, Eski Mısırlılar, İndus halkı gibi toplumlar, her açıdan günümüzde yaşayan bu kabilelerle -hatta bu kabilelerden ileride olan pek çok toplumla- kıyas kabul etmeyecek bir medeniyete sahiptiler. Demek ki tarihin her döneminde medeniyet açısından gelişmişle geri kalmış toplumlar birarada varlıklarını sürdürebilmişlerdir. Binlerce yıl önce yaşayan bir toplum, 20. yüzyıldaki bir topluluktan çok daha ileriye gidebilmiştir. Bu da bize gelişimin evrimsel bir süreç içinde oluşmadığını, yani tarih içinde ilkel toplumdan medeniyete doğru bir gelişim bulunmadığını göstermektedir.

Elbette tarihsel süreç içerisinde her alanda büyük ilerlemeler kaydedilmiş, bilim ve teknolojiye büyük gelişmeler sağlanmıştır. Fakat bu değişimleri evrimcilerin ve materyalistlerin iddia ettiği gibi bir "evrim" süreci olarak tanımlamak akılcı ve bilimsel bir yaklaşım değildir. Kültür ve tecrübe birikimi sayesinde teknoloji ve bilim gibi alanlarda sürekli bir gelişim söz konusudur. Ancak burada önemli olan nokta şudur; günümüz insanı ile binlerce yıl önce yaşayan bir kişi arasında, nasıl fiziksel özellikler açısından bir fark yoksa, zeka ve yetenek açısından da bir fark yoktur. 20. yüzyıldaki insanların beyin kapasitesi ve zekası daha çok geliştiği için daha ileri bir uygarlığa sahip olduğumuz düşüncesi, evrim teorisinin telkinleri sonucunda oluşan yanlış bir bakış açıdır. Oysa günümüzde dahi farklı bölgelerdeki halklar farklı anlayışlara ve kültürlerle sahip olabilmektedir. Örneğin, bugün Avustralya'daki bir yerlinin ABD'deki bir bilim adamının sahip olduğu bilgiye sahip olmaması onun zekasının ya da beyninin yeteri kadar gelişmediğini göstermez. Çok zeki olmasına rağmen, bu tip bir kabile içinde doğup

hayatını sürdüren, hatta elektriğin varlığından dahi haberi olmayan birçok insan olabilir. Ayrıca farklı yüzyıllarda farklı ihtiyaçlar gelişmiş olabilir. Örneğin günümüz moda anlayışı ile Mısırlıların moda anlayışının aynı olmaması bizim kültürümüzün onlarınkinden daha ileride olduğunu göstermez. 20. yüzyılda medeniyetin işareti gökdelenlerken, Mısır döneminde uygarlığın kanıtı piramitler ve sfenkslerdi.

Önemli olan elde edilen bulguların nasıl bir bakış açısıyla değerlendirildiğidir. Bulguların, sözde evrimsel gelişim gösterdiği ön yargısıyla hareket eden bir kişi, ele geçen her türlü bilgiyi bu ön yargıya göre değerlendirecektir. Böylece hayali hikayelerle savını desteklemeye çalışacaktır. Bulduğu bir kemik parçasının üzerine, o bölgede yaşayan insanların neler hissettikleri, günlük yaşamlarını nasıl değerlendirdikleri, aile yapıları, sosyal ilişkileri gibi pek çok detayı, ön yargısına uygun şekilde ortaya koyacaktır. Bu kemik parçasından, o dönemde, yarı dik, vücudu tüylerle kaplı, hırıltılar çıkaran, taş aletler kullanan insanların yaşadığı sonucuna varan bir kişi, bilimsel deliller bunu gösterdiği için değil, ideolojisi bunu gerektirdiği için böyle bir hikaye anlatmaktadır. Çünkü elde edilen veriler gerçekte böyle bir manzara ortaya koymamaktadır. Bu hayali manzara, Darwinist zihniyetin yorumlarıyla meydana getirilmektedir.

Bugün buldukları fosil kalıntılarına, yontulmuş taşlara, mağara duvarlarına çizilmiş resimlere bakarak o dönem hakkında detaylı yorumlar yapan bazı arkeologların durumu da bu örnekten çok farklı değildir. Ne var ki, eldeki delilleri ön yargılı bir yaklaşımla değerlendirerek sözde ilkel insanın neredeyse hayatının her anına ilişkin hikayeler yazan evrimcilerin sahte illüstrasyonları ve masalları, pek çok dergi ve gazetenin sayfalarını süsleyebilmektedir. İşte çağımızın tanınan evrimcilerinden Louis Leakey'nin sözde ilkel insanın günlük hayatına dair yazdığı senaryolardan biri:

Bir an için 20-30 bin yıl kadar geriye giderek bir kaya sığınağında yer alan olayları birbirini ardından izleyebildiğimizi farz edelim: Taş devrinde yaşamakta olan bir avcı, vadide o günkü avının peşindeyken birden tepedeki dik yarın yanında bir kaya sığınağı görür. Burası bir arslan veya mağara ayısının ini olabileceğinden veya buranın başka bir aile tarafından iskan edilmiş olma ihtimali bulunduğundan, büyük bir dikkat ile buraya tırmanır. Epey yaklaşp, buranın boş olduğunu gördükten sonra içine girer ve iyice araştırır. Buranın şimdi ailece oturmakta oldukları ufak sığınaktan çok daha elverişli olduğuna karar veren avcı, ailenin diğer kişilerini de alıp buraya getirmeye gider. Bundan sonra ailenin yeni evlerine gelip, yerleştiklerini görürüz. Bu yeni evin ateşi, ya eski evden büyük bir dikkat ve itina ile getirilen birkaç kor parçasından veya tahtayı tahtaya sürtmek suretiyle yakılır. (Taş devri insanının ateşi nasıl elde ettiği tam olarak bilinmiyorsa da, en eski devirlerden beri ateşten yararlandıkları ve onu kullandığı bir gerçektir. Çünkü mağara ve kaya sığınaklarındaki hemen hemen bütün yerleşme katlarında, ocaklar, günlük hayatın bir parçası olarak karşımıza çıkar.) Belki bundan sonra, ailenin bazı kişileri üzerlerinde yatacakları döşekleri hazırlamak üzere ot toplamaya gideceklerdir. Ailenin diğer kişileri ise civardaki çalı ve fundalıklardan dal

kesip yerleştikleri bu yeni evin ön tarafına kaba bir çit yaparlar. Bu arada evdeki eşyalar yerleştirilir ve çeşitli hayvan postları getirilip, yerlere serilir. Bundan böyle artık aile yeni evlerine yerleşmiş olup, hayat devam eder. Yiyecek temini için erkekler vahş hayvanları avlarlar. Kadınlar, av esnasında erkeklere yardım ettikleri gibi, yenecek meyveleri, kabuklu yemişleri ve kökleri toplarlar.³

En küçük detaylarına kadar tarif edilen bu senaryo herhangi bir bilimsel bulguya değil, tamamen yazarın hayal gücüne dayanmaktadır. Bu ve benzeri hikayeleri, çeşitli bilimsel kelimelerle süsleyip aktaran evrimciler, birkaç parça kemik parçasına dayanarak tüm bu detayları şekillendirmektedirler. (Üstelik bulunan bu fosiller, evrimcilerin iddialarının tam tersini göstermekte, evrim sürecinin asla yaşanmadığını ispatlamaktadır.) Oysa kemik parçalarının, eski dönemlerde yaşamış olan insanların hangi duygularla hareket ettiklerine, günlük yaşamlarında neler yaptıklarına, aralarındaki iş bölümünün nasıl olduğuna dair kesin bilgiler vermeyeceği açıktır. Ama bu gibi hayali senaryolar ve çizimlerle zenginleştirilen insanın evrimi masalı, evrimciler tarafından çok yoğun bir biçimde kullanılır. Evrim teorisinin ortaya atıldığı ilk günden itibaren bu dogmadan kendini kurtaramayan sayısız evrimci, yukarıdaki senaryonun değişik versiyonlarını üretmiştir. Amaç gerçekleri anlatmak değil, insanları telkin ve propaganda yoluyla ilkel insanın yaşadığına ikna etmektir.

Her ne kadar evrimci bilim adamları ellerinde hiçbir delil olmadığı halde böyle senaryolar üreterek iddialarını kanıtlamaya çalışsalar da, karşılarına çıkan her bulgu, tarafsız olarak değerlendirildiğinde, onlara bazı gerçekleri çok açık bir şekilde göstermektedir. Bu gerçeklerden biri şudur; insan var olduğu ilk günden beri insandır. Zekası, sanat ve estetik yeteneği gibi özellikleri tarihin tüm dönemlerinde aynıdır. Geçmişte de, evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel, yarı hayvan yarı insan yaratıklar değil, aynı bizler gibi düşünün, konuşan, sanat eserleri meydana getiren, bir kültür ve ahlak yapısına sahip insanlar yaşamıştır. Birazdan da değineceğimiz gibi arkeolojik ve paleontolojik bulgular kesin ve açık bir şekilde bu gerçeği ispatlamaktadır.

Medeniyetimizden Geriye Kalacaklar

Bugün sahip olduğumuz dev medeniyetten bundan yüz binlerce yıl sonra geriye ne kalabileceğini bir düşünün. Binlerce yılın kültür birikimi; tablolar, heykeller, saraylar yok olacak, teknolojiye ait neredeyse hiçbir iz kalmayacaktır. Aşınmaya dayanıklı olarak tasarlanan pek çok malzeme dahi belirli bir süre içerisinde –doğal koşullar altında– aşınmaya başlamaktadır. Çelikler paslanmakta, betonlar aşınmakta, toprak altındaki tesisatlar çürümekte, tüm malzemeler onarım gerektirmektedir. Bir de bunların üzerinden on binlerce yıl geçtiğini, binlerce ton yağmura, şiddetli rüzgarlara, sellere, depremlere maruz kaldıklarını düşünün. Belki de geriye kalacak olan, aynı geçmişten bize kaldığı gibi, sadece işlenmiş iri taş parçaları, binaları meydana getiren blok taşlar ve bazı heykel kalıntıları olacaktır. Ya da günümüzün ileri medeniyetlerinden geriye günlük yaşamımızı tam olarak anlayabilecekler net bir iz kalmazken, Afrika'da, Avusturalya'da

veya dünyanın bir başka yerinde yaşayan kabilelerden geriye bazı izler kalacaktır. Yani, sahip olduğumuz teknolojinin (televizyonlar, bilgisayarlar, mikrodalga fırınlar vs) izleri kalmayacak, ama belki de taş bir binanın ana hatları, büyük bir heykelin parçaları kalacaktır. O dönemin bilim adamları bu izlere bakarak, bizim yaşadığımız dönemdeki tüm toplumları "kültürel olarak geri" diye tanımlarlarsa bu, gerçeklerden ne kadar sapmış olduklarını göstermez mi?

Ya da bundan binlerce yıl sonra, üzerinde Çince yazılar bulunan bir eseri keşfeden bir kişi, sadece bu bilgiye dayanarak, Çinlilerin garip işaretlerle anlaşılan, geri kalmış bir tür olduğunu öne sürerse, bunun gerçeği yansıtmayan bir yorum olacağı açık değil midir? Veya şöyle bir örnek düşünelim: Rodin'in "Düşünen Adam" heykeli bütün dünyaca bilinir. Bu heykelin on binlerce yıl sonra geleceğin arkeologları tarafından bulunduğunu farz edelim. Eğer araştırmacıların söz konusu toplumun inançları ve yaşayışı hakkında birtakım ön yargıları varsa ve ellerinde yeterli tarihi belge yoksa, bu heykeli çok farklı şekillerde yorumlayabilirler. O toplumda yaşamış insanların "düşünen bir adama taptıklarını" düşünebilir veya bu heykelin mitolojideki sözde bir tanrıya ait olduğunu iddia edebilirler. Ama bugün biz biliyoruz ki, "Düşünen Adam" heykeli sadece sanatsal amaçlarla yapılmış bir eserdir. Yani, günümüzden on binlerce yıl sonra yaşayan bir araştırmacının elindeki veriler yetersizse ve bir de, o döneme ait ön yargıları varsa, doğruya ulaşması neredeyse imkansızdır. Zira bu heykeli, sahip olduğu ön yargıya göre değerlendirecek ve zihninde buna göre bir senaryo oluşturacaktır. Bu nedenle elde edilen verilerin ön yargısız ve tarafsız bir bakış açısıyla değerlendirilmesi, her türlü ön kabulden uzak, geniş düşünerek hareket edilmesi son derece önemlidir. Unutulmamalıdır ki, bugün elimizde toplumların evrimleştiğine ya da geçmiş toplulukların ilkel olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Öne sürülenler sadece varsayımlardan ibarettir ve evrimi savunan tarihçilerin ya da arkeologların tarafı yorumlarına dayanmaktadır. Örneğin, bir mağaranın duvarlarına çizilmiş hayvan figürleri, hemen ilkçağ adamının çizdiği ilkel resimler olarak tanımlanmıştır. Oysa bu resimler, dönemin sanatçılarının sanat anlayışlarını da ifade ediyor olabilirler. Çağının koşullarına göre son derece modern kıyafetler içinde bir sanatçı, yalnızca sanatsal gayelerle bu şekilleri resmetmiş olabilir. Nitekim, pek çok bilim adamı söz konusu mağara resimlerinin, ilkel bir zihnin ürünü olmasının imkansızlığını vurgulamaktadır.

Bir diğer örnek de keskin uçlu taşların sözde "maymun-insanın" yaptığı ilk aletler olarak yorumlanmasıdır. O dönemin insanları bu taşları şekillendirip dekoratif amaçla da kullanıyor olabilirler. Bulunan parçaların, dönemin insanları tarafından mutlaka alet olarak kullandıklarını gösteren bir kanıt yoktur. Bu bir varsayımdır. Evrimci bilim adamları, kazılar esnasında buldukları kanıtları tarafı bir bakış açısıyla incelemişler, kendilerince teoriyi kanıtlamak için fosillerin üzerinde oynamalar yapmışlar ya da sadece uygun gördüklerini alıp, diğerlerini bir kenara atmışlardır. Aynı oyun, tarihin evrim geçirdiğini göstermek amacıyla da oynanmıştır.⁵ Amerikalı antropolog Melville

Herskovits "tarihin evrimi" görüşünün ortaya çıkış şeklini ve evrimcilerin delilleri değerlendirme biçimini şöyle açıklamaktadır:

Kültürel evrimi savunan her araştırmacı kafasında tasarladığı insan ırkının gelişimi ile ilgili mizansene bir varsayım eklemiştir. Bu yüzden aynı evrim teorisinde bilinçli seçilen kafataslarında olduğu gibi, burada da birbirini izleyen olaylar örnek olarak alınmamıştır. Belirtilen ilerlemelerin çoğu, bir kültürün sadece tek yönünü göstermektedir.⁶

Herskovits'in bu düşüncesini doğrulayan en önemli örneklerden biri, evrimci etnograf Lewis Henry Morgan'ın yaptığı çalışmalardan biridir. Morgan, ilkelden gelişmiş doğru evrim süreci yaşandığını iddia ettiği bir toplumun, ataerkil ve tek eşli bir yapıya ulaşmak için geçirdiği evreleri incelemiştir. Ancak bu araştırmayı yaparken, dünyanın dört bir yanında, birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan farklı toplumları örnek olarak almış, ulaşmak istediği sonuca göre bu toplumları bir sıraya dizmiştir. Yüz binlerce kültür içinde neden sadece tezine uygun olan toplumları seçtiği açıkça ortadadır. Herskovits, Morgan'ın tarihi kendi fikirlerine göre nasıl yeniden yorumladığını şöyle açıklamaktadır:

Morgan, tarihte soyu belirleyen ataerkil ve tek eşli sisteme nasıl geçildiğini açıklarken, ilk önce çok ilkel bir Avustralyalı kabiledaki ana erkil yapıyı almış, daha sonra Amerikan Kızılderililerine geçerek, burada nesli belirleyici faktörün erkek olmasını örnek olarak göstermiş, daha sonra protohistorik tarihin ilk devirlerinde erkek egemen, daha çok tek eşli Yunan kabilelerini sosyal evrim zincirine eklemiş, son olarak da tek eşli, erkek egemen toplum olarak günümüz medeniyetini, göstererek evrim zincirini oluşturmuştur.⁷

Herskovits, Morgan'ın bu hayali zincirini, "Bu seri, tarihsel yaklaşım açısından uydurmadır" şeklinde tanımlamaktadır.

Mağaralardaki Gelişmiş Sanat

Evrimciler, sözde maymunumsu insanların Avrupa'da bundan yaklaşık 30-40 bin yıl önce, Afrika'da biraz daha eski bir dönemde ani bir geçiş süreci yaşadıklarını, böylece birdenbire modern insanlar gibi düşünme ve üretme kabiliyeti kazandıklarını öne sürerler. Çünkü bu döneme ait arkeolojik bulgular evrim teorisiyle açıklanması mümkün olmayan delillerdir. Darwinist iddiaya göre, neredeyse 200 bin yıl boyunca değişmeden kalan taş-alet teknolojisinin yerini birdenbire, daha ileri ve hızla gelişen el sanatları teknolojisi almıştır. Sözde bir süre önce ağaçlardan inen ve modernleşmeye başlayan hayali ilkel adam, birdenbire sanatsal kabiliyetler geliştirmiş, mağara duvarlarına oyarak veya boyayarak şaşırtıcı güzellikte resimler yapmaya başlamış, kolyeler, gerdanlıklar gibi son derece estetik süs eşyaları üretmiştir. Peki ne olmuştur da böyle bir gelişme yaşanmıştır? "Yarı maymun ilkel varlıklar" neden ve nasıl birdenbire sanata eğilim göstermişlerdir? Evrimci bilim adamları bunun nasıl olup da gerçekleştiğini hiçbir şekilde açıklayamaz, ancak birtakım varsayımlar öne sürerler. Evrimci Roger Lewin, Darwinistlerin bu konuda içine düştüğü sıkıntıyı, Modern İnsanın Kökeni kitabında şu

sözlerle ifade eder: "Hala eksik durumdaki arkeolojik kayıtların her bakımdan belirsizliğinden olacak, bilim adamları bu soruya başka başka yanıtlar veriyorlar."¹¹

Arkeolojik bulguların gösterdiği gerçek ise, insanın var olduğu günden itibaren kültürel anlayışa sahip olduğudur. Bu anlayışta zaman zaman ilerlemeler, zaman zaman gerilemeler, keskin değişimler yaşanmış olması mümkündür. Ancak bu, evrimsel bir süreç yaşandığı değil, kültürel bir gelişim ve değişim yaşandığı anlamına gelmektedir. Evrimcilerin, "ani değişiklik" olarak nitelendirdikleri sanatsal eserlerin ortaya çıkışı da, biyolojik (özellikle zihinsel yetenek) olarak insanın gelişimini gösteren bir durum değildir. O dönemde yaşayan insanlar birtakım toplumsal değişimler yaşamış olabilirler, sanat ve üretim anlayışları değişmiş olabilir, ama bu bilgiler, insanın ilkelikten modernliğe geçiş yaptığını gösteren veriler değildir.

Geçmiş insanların geride bıraktıkları arkeolojik izlerle, evrimcilere göre olması gereken anatomik ve biyolojik izlerin birbirleriyle tutarsızlığı da Darwinizm'in bu konudaki iddialarını bir kez daha geçersiz kılmaktadır. (Darwinizm'in temel iddiası olan insanın sözde soy ağacını bilimsel olarak yıkan bilgiler için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni.) Evrimci iddiaya göre, insanın kültürel gelişiminin de biyolojik gelişimiyle doğru orantılı olması gerekir. Örneğin, insanlar önce basit çizgilerle sanatsal duygularını ifade etmeli, daha sonra bu çizgiler biraz daha gelişmeli, bu gelişme yavaş yavaş ilerleyerek sanatsal yetenek doruk noktasına ulaşmalıdır. Oysa, insanlık tarihine ait bulunan ilk sanatsal izler bu varsayımı temelden sarsmaktadır. Sanat tarihinin ilk örnekleri olarak kabul edilen mağara resimleri, oymaları ve kaya kabartmaları dönemin insanının çok üstün bir sanat anlayışına sahip olduğunu göstermektedir. Mağaralarda araştırmalar yapan bilim adamları, bu resimleri sanat tarihinin en önemli ve değerli çalışmalarından biri olarak değerlendirmektedirler. Resimlerdeki gölgelemeler, perspektifin kullanımı ve zarif çizgiler, kabartmalarda ustaca yansıtılan derinlik hissi, oymalarda güneş ışığının çarpmasıyla meydana gelen estetik oynamalar, evrimcilerin açıklayamayacakları özelliklerdir. Çünkü bunlar Darwinist iddiaya göre çok daha ileride ortaya çıkması gereken bir gelişmedir.

Fransa, İspanya, İtalya, Çin, Hindistan ve Afrika'nın çeşitli yerlerinde, kısaca dünyanın farklı bölgelerinde bulunan pek çok mağara resmi, geçmiş insanın kültürel yapısı hakkında çok önemli bilgiler sunmaktadır. Bu resimlerde kullanılan üslup ve boyama teknikleri, araştırmacıları şaşkınlığa düşürecek kalite ve üstünlüktedir. Darwinist bilim adamları bu resimleri ön yargıyla değerlendirmekte, duydukları şaşkınlığa rağmen, söz konusu eserleri evrim hikayelerini süsleyebilmek için taraflı bir şekilde yorumlamaktadırlar. Günümüz insanının yapısına henüz ulaşmış varlıkların, son derece ilkel koşullar içinde yaşadıkları mağaralarda, korktukları ya da avladıkları hayvanların şekillerini resmettiklerini söylemektedirler. Oysa bu eserlerde kullanılan teknikler söz konusu resmi yapan sanatçıların çok derin bir kavrayışa, kavradıklarını etkileyici bir şekilde resmedebilme yeteneğine sahip olduklarını göstermektedir. Kullanılan boyama

teknikleri ise hiç de tahmin edildiği gibi ilkel bir koşulda yaşamıyor olabileceklerinin bir diğer göstergesidir. Üstelik, mağara duvarlarına yapılmış bu resimler dönemin insanların mağaralarda yaşadığını gösteren bir delil değildir. Bu eserleri meydana getiren sanatçılar, pekala, yakın civarda bir evde yaşıyor ama eserlerini söz konusu mağara duvarlarına yapmayı tercih ediyor da olabilirler. Neyi resmedeceğini hangi duygu ve düşünceyle seçtiği ise sadece sanatçının bileceği bir şeydir. Bu resimler üzerine pek çok yorum yapılabilir, ama yapılabilecek en gerçek dışı yorum bunların ilkelikten henüz kurtulmuş varlıklar tarafından yapıldıklarıdır. Nitekim, BBC'nin internette yayınlanan bilim sayfasında yer alan 22 fiubat 2000 tarihli haberde mağara resimleriyle ilgili olarak şu satırlara yer verilmektedir:

Bunların ilkel adamlar tarafından yapıldığı düşünülüyordu... Ancak iki bilim adamının yaptığı çalışmalara göre, antik ressamlarla ilgili bu kanaat tamamen yanlış. Onlar bu resimlerin kompleks ve modern toplumun kanıtları olduğunu düşünüyorlar.¹²

Günümüz sanat anlayışının pek çok eseri de, binlerce yıl sonra aynı mantıkla değerlendirilseydi, 21. yüzyıl toplumunun ilkel bir kabile mi yoksa gelişmiş bir medeniyet mi olduğu sorusu birçok tartışmaya neden olabilirdi. Bundan 5000 sene sonra günümüz ressamlarının tabloları hiç zarar görmeden bulunsa ve günümüzle ilgili hiçbir tarihi belge kalmamış olsa o dönemin insanları çağımız hakkında ne düşünürlerdi? Van Gogh'un ya da Pablo Picasso'nun eserlerini bulan geleceğin insanları, evrimci mantığa göre hareket ediyor olsalar, günümüz toplumu için nasıl yorumlar yaparlardı? Manzara resmi çizen Claude Monet'den dolayı "Daha sanayi gelişmemiş, insanlar tarım hayatı yaşıyorlardı" veya Kandinsky'nin soyut resimlerinden dolayı, "Henüz okuma yazma bilmeyen gelişmemiş insanlar çeşitli karalamalarla anlaşıyorlardı" yorumunu yapmak günümüz hakkında onları doğru sonuçlara ulaştırabilir miydi?

GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN HAYRANLIK UYANDIRAN İZLERİ

August Comte, Herbert Spencer, Lewis Henry Morgan gibi ideologlar tarafından farklı dönemlerde ortaya atılan ve daha sonra Charles Darwin'in teorisiyle birleştirilen, sosyo-kültürel evrim kavramının yanlıgılarına göre, tüm toplumlar ilkelikten medeniyete doğru bir evrim geçirmektedir. 19. yüzyılın sonlarında gelişen ve Birinci Dünya Savaşı döneminde etkisini gittikçe artıran bu yanılıgı, ilerleyen yıllarda ırkçılık, sömürgecilik, öjeni gibi bir çok acımasız akım ve uygulamanın sözde bilimsel temelini oluşturdu. Dünyanın değişik bölgelerinde yaşayan farklı kültürlere, renklere, fiziksel özelliklere sahip çeşitli toplumlar, bu bilim dışı anlayış öne sürölerek insanlık dışı muamelelere tabi tutuldu.

Adam Ferguson, John Millar, Adam Smith gibi yazarlar ve düşünürler tüm toplumların dört temel aşamadan geçerek sözde evrimleştiklerini öne sürüyorlardı. Bu dört aşama şunlardı: Avcılık ve toplama, hayvancılık, tarım ve son olarak da ticaret. Evrimci iddialara göre sözde maymunluktan yeni kurtulan ilkel insan yaptığı basit aletlerle sadece avlanıyor ve etraftaki bitkileri, yemişleri vs. topluyordu, zihni ve yetenekleri biraz daha ilerledikçe evcil hayvan yetiştirmeye başladı, daha sonra tarımla uğraşabilecek kadar gelişti ve en son olarak da ticaretle uğraşabilecek zeka ve yetenek kapasitesine ulaştı. Ancak arkeoloji ve antropoloji gibi bilim dallarında yaşanan gelişmeler ve elde edilen bulgular, "kültürel ve toplumsal evrim hikayesinin" bu temel iddiasının bir geçerliliğinin olmadığını ortaya koydu. Tüm bunlar yalnızca materyalistlerin, insanı akılsız hayvanlardan evrimleşmiş bir canlı gibi gösterme ve felsefi olarak inandıkları bu masalı bilimde yerleştirme çabalarından başka bir şey değildi.

Açıktır ki, insanların avcılıkla ya da tarımla geçimlerini sağlamış olmaları, onların zihinsel yetenekleri açısından daha ileri ya da geri olduklarını göstermez. Yani, avcılıkla geçinen bir toplum daha geri ve zihinsel olarak maymunlara sözde daha yakın olduğu için avcılıkla uğraşmaz. Ya da bir toplumun tarımla uğraşması onun maymunluktan iyice uzaklaştığı anlamına gelmez. Toplumların uğraşmaları, insanların bir başka canlıdan türediğini gösteren unsurlar da değildir. Bu uğraşlar, sözde evrimsel bir süreçle zihinsel ve yetenek olarak daha gelişmiş bireyler meydana getirmez, yeni bir canlı türü ortaya çıkaramaz. Günümüzde de teknolojik olarak geri kalmış pek çok kabile, yalnızca avcılık ve toplayıcılıkla uğraşmaktadır. Ancak bu durum onların, daha az insan olduklarını kesinlikle göstermez. Aynı durum bundan yüz binlerce yıl önce yaşayan insanlar için olduğu gibi, bundan on binlerce yıl sonra yaşayacak insanlar için de geçerlidir. Ne geçmişte yaşayanlar ilkel insanlardır, ne de gelecekte yaşayanlar daha gelişmiş farklı bir tür olacaktır.

Yaşam şekli açısından toplumlara evrimsel bir medeniyet tarihi çizmek bilimsel olmayan bir bakış açısıdır. Bu bakış açısı, arkeolojik kazılarda elde edilen bazı buluntuların Darwinist bilim adamlarınca materyalist ideolojinin ön yargılarına uygun olarak yorumlanmasına dayanmaktadır. Bu batıl inanişâ göre taş aletler kullanan insanların homurtular çıkararak dizleri bükük ve kambur şekilde yürüyen, hayvanımsı davranışlarda bulunan maymun adamlar oldukları varsayılmaktadır. Halbuki bulunan hiçbir kalıntı, bunları kullananların zihin gücünün kapasitesine dair somut ipuçları vermez. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu bir tasvir işidir; örneğin günümüzden yüz bin yıl sonra bu döneme ait değişik şekillerdeki modern sanat eserleri bulunmuş olsa ve gelecekteki insanların çağımıza ait başka hiçbir bulguları olmasa, büyük bir olasılıkla bu eserlerden yola çıkarak çağımız insanları ve sahip oldukları teknoloji hakkında çok daha farklı yorum ve tasvirler yapılabilecektir.

Toplumların evrimi iddiası, görüldüğü gibi hiçbir bilimsel bulguya dayanmayan hayal ürünü hikayelerden ibarettir. Ve bu hikayelerin temeli, insanın sözde maymunu bir zihne sahip olduğu yanılgısını savunan bilim dışı bakış açısıdır. Harvard Üniversitesi'nden evrimci antropolog William Howells, bu gerçeğe dair şu itirafta bulunmuştur:

Evrin teorisi bedenle ilgili değil ama davranışla ilgili başka sorular da gündeme getirmektedir. Bunlar felsefeyle ilgilidir, [bilimsel] gerçekleri bulmak çok daha güçtür. Davranış, kafatası gibi fosilleşmez veya taştan aletler gibi günümüze ulaşmaz ve bu durumda bizler [eski dönemlerde] neler olmuş olabileceğine dair çok küçük işaretlere sahibizdir; hipotezlerin test edilmesi neredeyse imkansızdır.³⁸

Nitekim son dönemlerde sosyal bilimcilerin büyük bir çoğunluğu evrimci görüşün yanlışlıklarını kabul etmektedirler. Bu bilim adamları sosyal evrim teorisinin şu noktalarda bilimle çeliştiğini söylemektedirler:

1. Teori etnik ayrımcılıkla derinden bağlantılıdır; farklı toplumlar hakkında taraflı değerlendirmeler yapar, örneğin yalnızca Batılı toplumları medenileşmiş olarak değerlendirir.
2. Bütün toplumların aynı yolu ya da yöntemleri izleyerek ilerlediğini ve aynı hedeflere sahip olduğunu öne sürer.
3. Toplumları materyalist bir bakış açısıyla değerlendirir.
4. Bulgularla büyük oranda çelişmektedir. İlkel koşullarda yaşayan pek çok toplum, modern olarak kabul edilen çeşitli toplumlardan daha medeni değerlere sahiptir, yani barışsever ve eşitlikçidir. Birçoğu beslenme koşullarına bağlı olarak da çok daha sağlıklı ve güçlüdür.

Bu maddelerde de açıkça görüldüğü gibi, toplumların ilkelden medeniye doğru ilerlediğini öne süren evrimci anlayış, bilimsel değerlerle ve gerçeklerle uyumlu değildir. Bu, materyalist ideolojinin etkisiyle öne sürülen zorlama yorumlara dayalı bir teoridir. Geçmiş medeniyetlerin geride bıraktıkları izler ve eserler de, evrimcilerin "tarihin ve kültürlerin evrimi" aldatmacasının yanılgılarını gözler önüne sermektedir.

Geçmişin İzleri Evrimi Yalanlıyor

Geçmiş medeniyetlere dair buluntular, evrim teorisinin "ilkelden medeniyete doğru ilerleme" iddialarını geçersiz kılmaktadır. Tarihin akışını incelediğimizde karşımıza çıkan gerçek, insanın her zaman günümüz insanıyla aynı zekaya ve yaratıcılığa sahip olduğudur. Yüz binlerce yıl önce yaşamış insanların ürettikleri eserler ve geride bıraktıkları izler, evrimci iddialardan bambaşka manalar taşır. Bu izleri incelediğimizde görürüz ki, geçmişte yaşamış insanlar da, zekalarıyla, yetenekleriyle yaşadıkları her çağda yeni keşifler yapmışlar, ihtiyaçlarını karşılamışlar ve kendi uygarlıklarını inşa etmişlerdir.

Gönderilen elçiler, içinde bulundukları kavmin gelişmesine ve büyük değişim yaşayıp ilerlemesine vesile olmuşlardır. Peygamberler, Allah'ın ilhamıyla, detaylı ilmi bilgiye sahiptirler. Örneğin Hz. Nuh gemi yapma teknolojisini bilmektedir. Kuran'da yer alan bilgiden Hz. Nuh'un inşa ettiği geminin buharlı bir gemi olduğu anlaşılmaktadır. (En doğrusunu Allah bilir.) Bu bilgiye, ayette yer alan "... tandır feveran ettiği zaman..." ifadesiyle dikkat çekilmektedir.

Sonunda emrimiz geldiğinde ve tandır feveran ettiği zaman, dedik ki: "Her birinden ikiye çift (hayvan) ile aleyhlerinde söz geçmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri ona yükle." Zaten onunla birlikte çok azından başkası iman etmemiştir. (Hud Suresi, 40)

Tandır, halen çeşitli bölgelerde kullanılan bir tür ocaktır. Feveran etmek, fışkırmak ve kaynamak anlamındadır. Hz. Nuh'un gemisinin, tandırın feveran etmesiyle yani ocağın (kazanın) kaynamasıyla hareket etmeye hazır hale geldiği anlaşılmaktadır. Nitekim Elmalılı Hamdi Yazır tefsirinde de, Hz. Nuh'un gemisinin "kazanla çalışan yani bir tür buharlı gemi" olduğu açıklanmaktadır:

Tennur: Lugatta kapalı bir ocak, bir fırındır ki, dilimizde "tandır" olarak kullanılır. Feveran kelimesi de biliniyor ki, kuvvet ve şiddetle kaynamak ve fışkırmaktır.... Yani geminin yelkenli bir gemi değil, kazanla çalışan bir vapur olduğunu hatırlatır niteliktedir.
39

Hz. Süleyman döneminde de, bu kutlu peygamber vesilesiyle bilim, sanat ve teknolojiye çok önemli ilerlemeler sağlanmıştır. Örneğin Kuran'da Hz. Süleyman döneminde uçak gibi hızlı ulaşım araçlarının kullanıldığına işaret edilmektedir:

Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdik)... (Sebe Suresi, 12)

Bu ayet-i kerimede ulaşılması oldukça uzak olan mesafelere, Hz. Süleyman döneminde kısa sürede ulaşılabilmesine dikkat çekilmektedir. Bu, günümüzdeki uçak teknolojisine benzer bir teknoloji kullanılan, rüzgarla hareket eden vasıtalarla işaret

etmektedir. (En doğrusunu Allah bilir.) Ayrıca Kuran'da, Hz. Süleyman döneminde "kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar" yapıldığı haber verilmektedir.

Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar yaparlardı. "Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın." Kullarımdan şükredenler azdır. (Sebe Suresi, 13)

Bu ayetten, Hz. Süleyman'ın çok gelişmiş inşaat ve mimari teknolojisi kullandığı anlaşılmaktadır.

Ayette, Hz. Süleyman'ın emrinde bina ustaları ve dalgıçlar olduğu bildirilmiştir:

... Şeytanları da; her bina ustasını ve dalgıç olanı. (Sad Suresi, 36-37)

Dalgıç cinlerin Hz. Süleyman'ın emrinde olması, o dönemde deniz altındaki zenginliklerin işlendiğine işaret etmektedir. Deniz altındaki petrol, altın gibi kıymetli madenlerin çıkarılıp işlenmesi, insanlara faydalı ve kullanılır hale getirilmesi için çok yüksek bir teknoloji gerekmektedir. Hz. Süleyman döneminde bu teknolojinin kullanıldığına dikkat çekilmektedir.

Bir başka ayette ise, Hz. Süleyman'ın "**erimiş bakırı sel gibi**" kullandığı haber verilmiştir. (Sebe Suresi, 12) Erimiş bakırın kullanılması ile, Hz. Süleyman döneminde elektrik kullanılan yüksek bir teknolojinin varlığına da işaret edilmektedir. Bilindiği gibi bakır, elektriği ve ısıyı en iyi ileten metallerden biridir ve bu yönüyle elektrik sanayinin temelini oluşturmaktadır. Ayette geçen "sel gibi akıttık" ifadesiyle, muhtemelen Hz. Süleyman döneminde yüksek miktarda üretilen elektriğin, teknolojide pek çok alanda kullanıldığına dikkat çekilmektedir. (En doğrusunu Allah bilir.)

Kuran ayetlerinden Hz. Davud'un da demiri işlemeyi ve zırh sanatını çok iyi bildiği anlaşılmaktadır. Ayetlerde şu şekilde haber verilmektedir:

... Ve ona demiri yumuşattık. Geniş zırhlar yap, (onları) düzenli bir biçime sok ve hepiniz salih ameller yapın, gerçekten Ben, sizin yaptıklarınızı görenim (diye vahyettik). (Sebe Suresi, 10-11)

Kuran'da Hz. Zülkarneyn'in, iki dağ arasına, dönemin toplumları tarafından "aşılabilmesi ve delinmesi mümkün olmayan" bir set inşa ettiği haber verilmektedir. Ayette bildirildiğine göre, Hz. Zülkarneyn bu seti inşa ederken demir kütleleri ve eritilmiş bakır kullanmıştır:

"Bana demir kütelleri getirin", iki dağın arası eşit düzeye gelince, "K r kleyin" dedi. Onu ateş haline getirinceye kadar (bu işi yaptı, sonra:) dedi ki: "Bana getirin, üzerine eritilmiş bakır (katran) d keyim." (Kehf Suresi, 96)

Bu bilgi, Hz. Zülkarneyn'in betonarme teknolojisinden faydalandığına işaret etmektedir. İnşaat sektöründe kullanılan en sağlam malzeme demirdir. Binaların ya da köprü, baraj gibi mimari eserlerin sağamlığının artırılması için mutlaka demir kullanılması gerekir. Ayetten anlaşıldığına göre, Hz. Zülkarneyn de demirleri u  u a getirmiş ve üzerlerine dökülen harç ile sağlam bir betonarme yapı oluşturmuştur. (En doğrusunu Allah bilir).

Eski Orta Amerika medeniyetlerinin yazıtlarında ise, beyaz kıyafetler içinde gelen, uzun boylu, sakallı bir kişiden bahsedilmektedir. Bu yazıtlarda, kısa bir süreyi içine alan bir dönemde, tek ilah inancının yayıldığı ve sanat ve bilimde ani bir gelişme kaydedildiği bildirilmektedir.

Antik Mısır toplumuna da Hz. Yakup, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Harun gibi birçok peygamber gönderilmiştir. Mısır medeniyetinin sanatta ve bilimde belli dönemlerde yaşadığı hızlı gelişmelerde bu elçilerin ve onlara inanan insanların büyük etkisi olmuş olabilir.

Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetini takip eden Müslüman bilim adamları da, astronomi, matematik, geometri, tıp gibi bilim dallarında çok önemli keşifler gerçekleştirmişlerdir. Bu bilgiler vesilesiyle, bilimde ve toplumsal yaşamda büyük değişimler ve çok önemli ilerlemeler olmuştur. Bu Müslüman bilim adamları ve çalışmalarından bazıları şöyledir:

Abdüllatif el-Bağdadi, anatomi konusundaki çalışmaları ile tanınmaktadır. Alt  ene ve göğüs kemiği gibi vücuttaki birçok kemiğin anatomisi hakkında geçmişte yapılmış hataları düzeltmiştir. Bağdadi'nin *El-İfade ve'l-İtibar* adlı eseri 1788 yılında düzenlenerek, Latince, Almanca ve Fransızca'ya çevrilmiştir. Makalat n fi'l-Havas isimli eseri ise beş duyu organını incelemektedir.

İbn-i Sina, birçok hastalığın nasıl tedavi edilebileceğini açıklamıştır. En  nl  eseri olan *El-Kanun fi't-Tıb* Arapça yazılmış ve 12. yüzyılda Latince'ye çevrilerek Avrupa  niversitelerinde 17. yüzyıla kadar temel ders kitabı olarak kabul edilmiş ve okutulmuştur. *El-Kanun*'da söz edilen tıbbi bilgilerin büyük bir bölümü bugün dahi geçerliliğini korumaktadır.

Zekeriya Kazvini, Aristo'dan beri süregelen beyin ve kalple ilgili birçok yanlış düşünceyi çürütmüştür. Kalp ve beyinle ilgili bilgileri bugünkü bilgilerimize son derece yakındır.

Zekeriya Kazvini, Hamdullah Müstevfi el-Kazvini (1281-1350) ve İbnü'n-Nefis'in anatomi üzerine olan çalışmaları modern tıp biliminin temelini oluşturmuştur.

Ali bin İsa'nın üç ciltlik göz hastalıkları üzerine yazdığı *Tezkiretü'l-Kehhalin fi'l-Ayn ve Emraziha* isimli eserinin birinci cildi tamamen göz anatomisine ayrılmış olup çok değerli bilgiler mevcuttur. Bu eser daha sonraları Latince'ye ve Almanca'ya çevrilmiştir.

Beyruni, Galilei'den 600 yıl önce dünyanın döndüğünü kanıtlamış, Newton'dan 700 sene önce dünyanın çapını hesaplamıştır.

Ali Kuşçu, Ay'ın evreleri üzerine önemli çalışmalar yapıp, konuyla ilgili bir kitap yayınlamıştır. Ay hakkındaki çalışmaları, kendisinden sonraki dönemlerde yaşayanlar için yol gösterici olmuştur.

Sabit Bin Kurra, Newton'dan asırlar önce diferansiyel hesabını keşfetmiştir.

Battani, yaptığı astronomik gözlemlerin doğruluğu, kendisinden sonra gelen bilim adamlarını hayran bırakmıştır. 533 yıldız gözlemlemiş, Güneş'in Dünya'dan en uzak olduğu mesafeyi doğru olarak hesaplamıştır. Trigonometri üzerine yaptığı çalışmalar ve hesaplamalarla, matematik alanında öncü olmuştur.

Ebu'l Vefa, ise trigonometriye "sekant-kosekant" terimlerini kazandırmıştır.

Harizmi, ilk cebir kitabını yazmıştır.

Mağribi, Tuhfetü'l Ada isimli kitabında üçgen, dörtgen, daire ve diğer geometrik şekillerinin yüz ölçümelerini bulmak için metodlar göstermiştir.

İbn-i Heysem, optik biliminin kurucusudur. Roger Bacon ve Kepler onun eserlerinden faydalanmışlar, Galilei de onun eserlerinden faydalanarak teleskobu bulmuştur.

Kindi, ise Einstein'dan 1100 yıl önce izafi fizik ve izafiyet teorisini ortaya atmıştır.

Pasteur'den yaklaşık 400 sene önce yaşayan **Akşemseddin**, mikropları ilk olarak tanıtan İtalyan hekim Fracastor'dan yaklaşık 100 sene önce mikropların varlığından bahsetmiştir.

Ali bin Abbas el-Mecusi, 10. yüzyılda yazdığı Kamil as-Sina'a at-Tıbbiya kitabıyla tıp biliminin öncüsü olmuş, eseri pek çok hastalığın tedavisinde temel kaynak kabul edilmiştir.

İbn-i Cessar, cüzzamın sebep ve tedavi şekillerini açıklamıştır.

Burada sadece birkaçına yer verilen Müslüman bilim adamları, Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in yolunu izleyerek, modern bilimin temelini oluşturacak önemli keşiflerde bulunmuşlardır.

Görüldüğü gibi, tarihte birçok kavim gönderilen elçiler vasıtasıyla sanatta, tıpta, teknolojiye ve bilimde gelişmeler sağlamışlardır. Peygamberlere itaat edip uyararak, bu mübarek insanların teşvikleri ve tavsiyeleriyle onlardan öğrendikleri bilgileri geliştirmişler ve bunları sonraki nesillere de aktarmışlardır. Ayrıca tarih boyunca zaman zaman hak dinden uzaklaşıp batıl inanışlar geliştiren toplumlar, bu mübarek elçilerin tebliğleriyle yeniden tek İlah inancına dönmüşlerdir.

Geçmiş devirlere ait bulgulara bu şekilde ön yargısız bakıldığında, "insanlık tarihi"nin doğru ve net olarak anlaşılması mümkün olur.

Ayrıca daha önce de belirttiğimiz gibi, günümüzle benzer bir şekilde tarihin hemen her döneminde ileri ve geri medeniyetler birarada aynı dönem içerisinde var olmuşlardır. Nasıl ki günümüzde bir yanda uzay teknolojisi yaşanırken, diğer yanda dünyanın çeşitli bölgelerinde insanlar ilkel koşullarda yaşamlarını devam ettiriyorlarsa, geçmişte de bir yanda görkemli Mısır medeniyeti varken, diğer yanda oldukça geri medeniyete sahip toplumlar var olmuştur. Son derece gelişmiş şehirler inşa eden, ileri bir teknolojiye sahip oldukları bıraktıkları izlerden açıkça anlaşılan Mayalar, Venüs'ün yörüngesini hesaplayıp, Jüpiter'in uydularını keşfederken, aynı dönemde Avrupa'nın pek çok bölgesinde insanlar dünyanın Güneş Sistemi'nin merkezinde olduğuna inanıyordu. Mısırlılar başarılı beyin ameliyatları yaparlarken, diğer bazı bölgelerde insanlar hastalıkların sözde kötü ruhların etkisiyle oluştuğunu sanıyorlardı. Sümerler hukuk sistemleri, edebiyatları, sanat anlayışları, astronomi bilgileriyle Mezopotamya'da köklü bir medeniyet inşa ediyorlarken, dünyanın bir başka köşesinde henüz yazıyı kullanmayan topluluklar vardı. Dolayısıyla, nasıl ki günümüzde sadece ileri medeniyetler yaşamıyorsa, geçmiş de sadece geri medeniyetlerin var olduğu bir dönem değildi.

Kitabın buraya kadar olan bölümlerinde tarihin farklı dönemlerine ait delilleri ve bundan yüz binlerce ya da on binlerce yıl önce yaşamış insanların kültürlerinin örneklerini inceledik. Daha yakın tarihe baktığımızda ise yine "insanın her zaman insan olduğu" gerçeğinin delillerinden biri ile karşılaşırız. Karşımızda sözde "maymunu"luktan yeni kurtulmuş "ilkel" insanlar değil, binlerce yıldır süregelen bir medeniyetin torunları oldukları anlaşılan uygar insanlar vardır.

20. yüzyılda gelişen teknolojiyle arkeolojik çalışmalar büyük bir hız kazanmış ve bu hızla birlikte insanlık tarihinin gerçek yüzüne ait önemli deliller toprak altından birer birer toplanmaya başlanmıştır. Böylece binlerce yıl önce, Mısır'da, Orta Amerika'da, Mezopotamya'da ve diğer bölgelerde yaşanan hayatın, pek çok yönden günümüzle paralellik gösterdiği ortaya çıkmıştır.

İnsanlık Tarihinin Şaşırtıcı Eserleri: Megalitler

Megalit, büyük taş bloklardan oluşan yapıtlara verilen isimdir. Bu yapıtlar farklı amaçlarla inşa edilmiştir. İnsanlık tarihine bakıldığında, geçmişten günümüze pek çok megalitin kaldığı görülmektedir. Bu yapıtların en şaşırtıcı yönlerinden biri, bazıları bin tondan daha ağır olan taş blokların, söz konusu yapıların inşasında nasıl kullanıldıklarıdır. Bu dev taşlar ne şekilde inşaat alanına getirilmiş, hangi teknikler kullanılarak kaldırılmışlardır? O dönemin insanları bunları nasıl üst üste koyarak bu yapıtları inşa etmişlerdir? Genellikle taşların uzak bölgelerden taşınmasıyla inşa edilen bu megalitler, birer inşaat ve mühendislik harikası olarak değerlendirilmektedir. Bu tip eserleri meydana getiren insanların ise, oldukça ileri bir teknolojiye sahip olmaları gerektiği açıktır.

Bu yapıtların meydana getirilmesi için öncelikle planlanmaları gerekir, bu planın inşaatın yapımında çalışacak tüm insanlara doğru ve eksiksiz olarak bildirilmesi şarttır. Plan yapılırken, yapıtın nereye nasıl inşa edileceğini gösteren teknik çizimler yapılmalıdır. Üstelik bu teknik çizimlerdeki hesaplamaların hatasız olması gerekir, çünkü en küçük bir hesaplama hatası yapıtın inşasını imkansız hale getirebilir. Tüm bunların yanı sıra, inşaatın gerçekleşebilmesi için organizasyonun da kusursuz olması gerekir. Çalışanların koordinasyonunun sağlanması, ihtiyaçlarının (yemek, dinlenme vs) karşılanması, inşaatın istenildiği gibi ilerlemesi ve neticelenmesi için önemli hususlardır.

Bu yapıtları inşa eden insanların, tahmin edilenin ötesinde bir bilgi birikimine ve teknolojiye sahip oldukları açıkça görülmektedir. Kitabın önceki sayfalarında da değindiğimiz gibi, medeniyet her zaman ileri gitmemekte, kimi zaman da gerilemektedir. Hatta, çoğu zaman da ileri ve geri medeniyetler aynı tarih döneminde dünyanın farklı köşelerinde birarada yaşayabilmektedirler.

Söz konusu megalitleri inşa eden insanların da ileri bir medeniyeti yaşamış olmaları -arkeolojik ve tarihsel kanıtların gösterdiği gibi- oldukça yüksek bir ihtimaldir. Çünkü ortaya koydukları eserler, kapsamlı matematik ve geometri bilgisine sahip olduklarını, engebeli arazilerde, sabit noktaları ölçüp üzerine yapıt inşa edebilecek teknik bilgiyi bildiklerini, coğrafi konumları belirleyebilecek malzemeler (pusula gibi) kullandıklarını, gerektiğinde kilometrelerce uzaklıktan inşaatları için gerekli malzemeleri nakledebildiklerini göstermektedir. Tüm bunları birtakım ilkel malzemeler ve sadece insan gücü kullanarak başarmadıkları açıktır. Nitekim, günümüz araştırmacıları ve arkeologları tarafından yapılan pek çok deney, evrim teorisinin öne sürdüğü koşullarla, bu yapıtların inşa edilmiş olmasının imkansız olduğunu gözler önüne sermiştir. Evrimcilerin öne sürdüğü hayali koşulları günümüz şartlarında oluşturarak, benzer yapıtlar inşa etmeye çalışan araştırmacılar, büyük bir başarısızlıkla karşı karşıya kalmışlardır. Söz konusu araştırmacılar, değil benzer bir yapıyı inşa etmek, bu yapıtların temel malzemeleri olan taşları bir yerden diğerine taşımakta dahi büyük zorluklarla karşılaşmışlardır. Bu da bir kez daha göstermektedir ki, dönemin insanları evrimcilerin öne sürdükleri gibi geri bir hayat yaşamıyorlardı. Sanattan zevk alıyor, mimariyi iyi biliyor, inşaat teknolojisini ustaca kullanıyor, astronomik incelemelerde bulunuyorlardı.

Geçmiş medeniyetlerden geriye, çoğu zaman taş blokların, kütsel taş yapıların ya da yüz binlerce yıl öncesinden sadece birtakım taş aletlerin kalmış olması ise son derece olağan bir durumdur. Birtakım taş yapıtlara ve eserlere bakarak dönemin insanların sadece taşı kullanıp işleyebilen, teknolojiden uzak geri medeniyetler olduğunu öne sürmek ise makul değildir. Bunlar, çeşitli dogmaların etkisiyle yapılan yorumlar olmanın ötesinde bilimsel bir anlam taşımamaktadır. Daha önce de vurguladığımız ve pek çok önde gelen evrimci tarafından da kabul edildiği gibi, elde edilen kalıntılar toplumsal yaşam hakkında bizlere kesin bilgiler veremez. Ancak bu bulgular ön yargıların olumsuz etkisinden kurtularak değerlendirilirse, gerçeğe daha yakın yorumlar yapılabilir. Yüz binlerce yıl öncesine ait bir toplumdan geriye; bu toplum görkemli ahşap köşklere

yaşıyor, camdan zemini olan estetik villalar inşa ediyor, en estetik iç dekorasyon malzemeleri kullanıyor olsa dahi, bunların yüz binlerce yıl boyunca maruz kalacağı rüzgarlar, yağmurlar, depremler, sellerle aşınmaları neticesinde net deliller kalmayacağı açıktır. Ahşabın, camın, bakırın, tuncun ve diğer çeşitli metallerin doğal koşullarda aşınması en fazla ortalama 100-200 yıl sürmektedir. Yani, aradan geçen 150-200 yıl sonra evinizin beton veya ahşap duvarları aşınıp gidecek, içindeki malzemelerden ise geriye çok az iz kalacaktır. Depreme, sele veya fırtınaya maruz kalınması durumunda geriye kalan izler iyice yok olacaktır. Geriye ancak aşınması çok daha uzun zaman alan blok taş parçalar kalacaktır. Zira, küçük parçalara ayrılan taş malzemeler de ufalanıp gidecektir. Dolayısıyla salt bu taş bloklara dayanarak o dönemde yaşamış toplumların gündelik hayatları, sosyal ilişkileri, inançları, zevkleri, sanat anlayışları hakkında yapılacak yorumların kesinlik taşıması mümkün değildir.

Ne var ki evrimciler mümkün olmayanı yapmaya çalışmakta, birtakım buluntuları hayali yorumlarla süsleyip, çeşitli senaryolar üretmektedirler. Gerçekleri saptırarak hikayeler üretmek, aslında bazı evrimciler tarafından da bizzat eleştirilen bir durumdur. Hatta bu yaklaşımın bir de ismi vardır: **"İşte öylesine hikayeler."** Bu isim, evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, İngiliz öykü yazarı ve şair Rudyard Kipling (1865-1936) tarafından 1902 yılında yayınlanan aynı isimli kitaba atfen yaptığı eleştirden gelmektedir. Kipling, çocuklara yönelik hikayelerini derlediği bu kitabında; canlıların çeşitli organlarını nasıl kazanmış olabileceğine dair hayal gücüne dayalı gelişimsel masallar anlatmıştı. Örneğin Kipling, filin hortumunu anlattığı hikayesinde şunları yazıyordu:

Günün birinde bir yavru fil annesinin gerektiği kadar yakınında durmuyordu. Nehrin parlak sularını gördü ve meraklı bir şekilde kıyıya yanaştı incelemeye koyuldu. Suyun yüzeyinde çıkıntı yapan bir tümsek vardı ve bunun ne olduğunu merak eden fil yavrusu daha yakından bakmak için suya doğru eğildi. Birdenbire o tümsek yukarı fırladı ve küçük filin burnunu yakaladı. [Bu, bir timsahtı]... Sonra filin yavrusu kalçasının üzerine oturdu ve kendisini geri itmeye başladı, itti, itti ve burnu giderek uzamaya başladı. Ve timsah çırpınarak kıyıya doğru çekildi ve kuyruğunun darbeleriyle suyu krema gibi beyaz yaptı; timsah da [filin burnunu] çekti, çekti ve çekmeye devam etti.^{4 0}

Gould da bazı evrimci bilim adamlarını, literatürü yukarıdaki bu hikayeye büyük paralellikler gösteren ve hiçbir şeyin kanıtı olmayan "işte öylesine hikayeler"le doldurmakla eleştirmiştir. Aynı durum evrim teorisiyle toplumların gelişimini açıklamaya çalışanlar için de geçerlidir. Kipling'in hikayeleri gibi, evrimci sosyal bilimcilerin işte-öylesine hikayeleri de sadece hayal gücüne dayanır. Ve aslında, önceleri sadece birtakım hırıltılar çıkararak kaba taş aletler kullanabilen, mağaralarda yaşayan, avcılık ve toplayıcılıkla geçinen, sonra geliştikçe tarımla uğraşmaya başlayan, daha sonra diğer madenleri kullanmaya başlayan ve gittikçe zihinsel gelişim göstererek topluluklar şeklinde yaşayıp sosyal ilişkiler kuran sözde insanlık tarihi de suyun kenarında hortumu uzayan filin masalından farklı değildir.

Bu bilim dışı anlayışı Gould şöyle ifade eder:

Bilim adamları bu masalların hikaye olduğunu bilirler; maalesef, bunlar profesyonel literatürde fazlasıyla ciddi ve gerçekçi gibi alınırlar. Daha sonra bunlar [bilimsel] 'gerçekler' haline dönüşür, popüler literatüre girerler.^{4 1}

Gould ayrıca, bu hikayelerin evrim teorisi açısından hiçbir şeyin kanıtı olmadığını şu sözleriyle belirtmiştir:

Evrimsel doğa tarihinin 'işte-öylesine hikayeler' geleneğindeki bu masallar, hiçbir şeyin kanıtı değildirler. Ancak bunların oluşturduğu ağırlık ve benzer birçok durum benim kademeli gelişim fikrine (gradualism) olan inancımı uzun bir süre önce öldürdü. Daha yaratıcı zihinler bunları hala idare edebilir, ancak sadece becerikli spekülasyonla kurtarılmış kavramlar bana fazla bir şey ifade etmiyor.^{4 2}

Newgrange

MÖ 3200 yıllarında inşa edildiği kabul edilen Newgrange, Dublin yakınlarında bir anıt mezardır. Henüz Mısır medeniyetinin ortada olmadığı, Babil veya Girit medeniyetinin doğmadığı dönemde Newgrange vardı. Bu dönemde, dünyanın ünlü taş yapıtlarından biri olan Stonehenge dahi henüz inşa edilmemişti. Yapılan araştırmalar, Newgrange'in sadece bir mezar olmadığını göstermekte, bu anıtı inşa eden kişilerin kapsamlı bir astronomi bilgisine sahip olduklarını da ortaya koymaktadır. Newgrange'in astronomik özelliklerine geçmeden önce inşaat özelliklerine değinmekte yarar vardır. Çünkü Newgrange'i inşa edenlerin, üzerinde önemle durulması gereken bir mühendislik teknikleri ve mimari bilgileri vardır.

Newgrange, pek çok arkeolog tarafından teknik bir mucize olarak adlandırılmaktadır. Örneğin, yapının üzerindeki kubbe, başlı başına bir mühendislik harikasıdır. Alt tarafları ağır, üst tarafları hafif olan yekpare taşlar öylesine üst üste konulmuştur ki, her üste konan taş alttakinden biraz daha dışarı çıkık vaziyettedir. Bu şekilde, yapının üstünde orta kısımda 6 metre yüksekliğinde altıgen bir baca ortaya çıkmıştır. Bacanın sonunda istenildiğinde açılıp kapanan bir kapak taşı vardır.

Bu dev yapının, mühendislikten çok iyi anlayan, iyi hesap yapabilen, doğru planlama yeteneğine sahip, yük taşımacılığı yapan ve pratik inşaat bilgilerini iyi kullanan insanlar tarafından inşa edildiği açıkça görülmektedir. Evrimcilerin iddialarıyla böyle bir yapının nasıl inşa edildiği açıklanamaz. Çünkü evrimcilerin gerçek dışı yorumlarına göre bu dönemin insanları geri ve ilkel koşullara sahiptir. Ancak böylesine dev bir yapının ilkel koşullarla, mühendislik ve inşaat bilgisi olmayan insanlar tarafından inşa edilmiş olması imkansızdır.

Yapının astronomik özellikleri de hayret vericidir. Bu dev anıt öyle bir şekilde inşa edilmiştir ki, Güneş'in dönüm günlerinde yapının içinde çok etkileyici bir ışık oyunu meydana gelmektedir. Kış güneşinin dönüm gününde, yani yılın en kısa gününün gün doğumundan kısa bir süre sonra, güneş ışığı doğrudan Newgrange'in mezar odasına düşmektedir. Bundan sonra çeşitli koridor kapılarına ve dev taşlara yansarak

ilerlemekte ve en son olarak arka duvara kadar ulaşmaktadır. Ve bu esnada mükemmel bir ışık oyunu meydana getirmektedir. Dikkat çekici bir husus, ışığın yapının içine koridordan değil, koridor kapısının çatısının üzerinde özel olarak yapılmış dar delikten girmesidir. Ve yerleştirilen tüm blok taşlar da ışığın değip yansıyabileceği açıdadır. Zaten, ışık oyununu görkemli kılan unsurlardan biri de budur.

Dolayısıyla bu dev yapıyı inşa edenlerin, mühendislik bilgilerinin yanı sıra, gün dönümlerini ve Güneş'in hareketini hesaplayacak astronomi bilgisine de sahip oldukları ortaya çıkmaktadır.

Newgrange, Britanya'da eski dönemlerden geriye kalan pek çok taş yapıdan sadece birisidir. Bu yapıya bakılarak yapılması gereken yorum, söz konusu yapının köklü bir bilgi birikimine sahip insanlar tarafından, gelişmiş inşaat teknikleri ve araçları kullanılarak yapılmış olduğudur. Dönemin insanların nasıl bir hayat sürdürdüklerine dair yapılması gereken yorum ise, böylesine bir yapıyı inşa edebilecek insanların kendi yaşadıkları ortamların da konforlu ve gelişmiş olabileceğidir. Astronomi bilgileri, uzayı gözlemleyebilecek teknolojiye ve gözlemlerini doğru şekilde yorumlayabilecek bilgi birikimine sahip olduklarını işaret etmektedir. Uzayı gözlemleyip elde ettikleri bulguları doğru şekilde yorumlayabilen insanların, günlük yaşamları da bu birikimle doğru orantılı olarak, medeni olmalıdır. Belki de son derece konforlu konaklarda oturan, bakımlı bahçeleri olan, iyi hastanelerde tedavi olma imkanına sahip, ticari faaliyetlerde bulunan, sanata, edebiyata önem veren, geniş bir kültür birikimine sahip bu topluluktan geriye sadece bu taş yapıt kalmıştır. Bunların hepsi, arkeolojik bulgular ve tarihsel verilere dayanılarak, bu taş yapıt ve bu yapıtı inşa edenler hakkında yapılabilecek gerçekçi yorumlardır. Ne var ki evrimciler, sadece materyalist kalıplar içinde düşünmeye alıştıklarından, akla ve bilime uygun bu yorumlar yerine, belirli dogmaların ürünü olan hikayeleri anlatıp dururlar. Ancak bu hikayeler hiçbir zaman kesin bir gerçeği ifade edemez.

Stonehenge

Stonehenge çember halinde yerleştirilmiş, büyük taş bloklardan oluşan bir yapıttır. Ortalama 4.5 metre yüksekliğinde, her biri ortalama 25 ton ağırlığında yaklaşık 30 adet taş bloğun biraraya gelmesiyle oluşmuştur. İngiltere'de bulunan bu yapıt araştırmacıların çok ilgisini çekmektedir. Yapımı ve yapılış amacı hakkında pek çok teori ortaya atılmıştır. Burada üzerinde durulması gereken bu teorilerden hangilerinin doğruluk içerdiği değildir. Önemli olan bu yapıtın, evrim teorisinin insanlık tarihini açıklamak için öne sürdüğü iddiaları geçersiz kılan örneklerden biri olmasıdır.

Yapılan araştırmalar Stonehenge'in üç inşaat aşamasında meydana geldiğini ortaya koymaktadır. Birçok kaynağa göre, Stonehenge'in en eski dönemi MÖ 2800 yılına dayanmaktadır. Yani Stonehenge'in tarihi bundan yaklaşık 5000 yıl öncesine kadar uzanmaktadır. Tarihi kaynaklar, ilk inşaat sırasında arazide dev taşlardan küçük bir çember yapıldığını ve bu çemberin dışına da bir topuk taşı yerleştirildiğini ortaya

koymaktadır. Daha sonra, yine dev taşlarla ikinci bir çember oluşturulmuş, bundan sonra da çemberlerin iç kısmına "mavi taş" denilen taş bloklar yerleştirilmiştir.

Bu yapının en dikkat çekici yönlerinden biri, burada kullanılan mavi taşlardır. Çünkü Stonehenge'in yakınında herhangi bir mavi taş kaynağı yoktur. Yapılan araştırmalar, bu taşların Prescelly dağlarından, yapıtın olduğu yere getirildiğini ortaya koymuştur. Burada ise karşımıza yine olağanüstü bir durum çıkmaktadır. Çünkü, söz konusu mavi taş kaynağı, Stonehenge'den yaklaşık 380 km (kara yoluyla) uzaklıktadır. Eğer dönemin insanları evrimci hikayelerde anlatıldığı gibi, ilkel koşullarda yaşayan, ellerindeki tek malzeme ağaçtan kaldıraçlar, kütükten yapılmış salllar ve taş baltalar olan insanlar olsaydı, tonlarca ağırlığındaki bu taşlar Stonehenge'in olduğu bölgeye nasıl getirilmiş olacaktı? İşte bu, evrimcilerin hayal ürünü senaryolarıyla, cevaplanması mümkün olmayan bir sorudur.

Bir grup araştırmacı, o dönemin koşullarını canlandırarak mavi taşları Stonehenge'e kadar taşımaya çalışmışlardır. Bunun için ağaçtan kaldıraçlar kullanmışlar, üç sandalı birbirine bağlayarak benzer büyüklükteki taşların sığabileceği bir sal meydana getirmişler, ağaçtan sııkları kullanarak salı nehir yukarı taşımaya çalışmışlar, daha sonra da kabaca hazırlanmış tekerlekler üzerinde taşları tepeye doğru çıkarmaya uğraşmışlardır. Ancak tüm bu uğraşları sonuçsuz kalmıştır. Bu, mavi taşların Stonehenge'in olduğu yere nasıl taşındığını anlayabilmek için yapılan denemelerden sadece biridir. Daha pek çok deneme yapılmış ve dönemin insanların nasıl bir nakliye imkanı kullandığı anlaşılmaya çalışılmıştır. Ancak evrimci ön yargıların ışığında yapılan bu araştırmalar neticeye ulaşmaktan hep uzak kalmışlardır. Çünkü tüm bu denemeler, Stonehenge'in yapıldığı dönemde yaşayanların sadece taş ve ağaç gibi kaba malzemeler kullandıkları ve geri bir medeniyete sahip oldukları yanılgısı ışığında yapılmaktadır.

Burada üzerinde durulması gereken bir husus daha vardır. Söz konusu denemeler yapılırken gemi tersanelerinde yapılan çeşitli modellerden yararlanılmakta, gelişmiş fabrikalarda üretilen halatlar kullanılmakta, detaylı hesaplar ve planlamalar yapılmaktadır. Yani günümüz teknolojisinin imkanlarından faydalanılmaktadır. Buna rağmen sonuç elde edilememektedir. Bundan yaklaşık 5000 yıl önce yaşayan insanlar ise, tonlarca ağırlığındaki bu taşları taşımışlar, coğrafi konumlarını hesaplayarak bir çember haline getirmişlerdir. Tüm bunları taş baltalar, kütükten yapılmış salllar, ağaçtan inşa edilmiş kaldıraçlarla yapmadıkları açıktır. Stonehenge ve diğer pek çok megalit, belki de bizim dahi tahmin edemeyeceğimiz bir teknoloji kullanılarak inşa edilmiştir.

Tiahuanaco Şehrindeki Hayret Verici Kalıntılar

Bolivya And dağları üzerinde, Bolivya ile Peru arasında, deniz seviyesinden yaklaşık 4 bin metre yükseklikte bulunan tarihi Tiahuanaco şehri, görenleri hayrete düşüren pek çok kalıntı ile doludur. Bu bölge Güney Amerika'nın arkeolojik harikalarından biri olarak kabul edilmektedir. Tiahuanaco'da bulunan en şaşırtıcı

kalıntılardan biri, ekinoksları, mevsimleri, ayın her saatteki durumunu ve hareketlerini gösteren bir takvimdir. Bu takvim, söz konusu bölgede yaşayan insanların çok ileri bir medeniyet seviyesine sahip olduklarını gösteren delillerdendir. Tiahuanaco'daki diğer şaşırtıcı eserler ise, bazıları 100 ton ağırlığını bulan taş bloklardan oluşan yapıtlardır.

Reader's Digest Tiahuanaco şehrindeki anıtlar ve taş kalıntılar hakkında, "...Günümüzün en iyi mühendisleri, hala kendilerine bu kadar büyük kaya kütlelerini kesip taşıyarak bir şehir imar edip edemeyeceklerini sormaktadırlar. Devasa bloklar sanki bir metal kalıp kullanılarak kesilmiş gibi..." yorumunu yapmaktadır.^{4 3}

Örneğin bu şehirde duvarlar 100 ton ağırlığındaki kumtaşı blokları üzerine 60 tonluk başka bloklar konularak inşa edilmiştir. Bu duvarların yapılması için büyük ustalık isteyen taş işçiliği kullanılmıştır. Büyük kare taşlar, pürüzsüz oluklarla birleştirilmişlerdir. 10 ton ağırlığındaki taş bloklarda, 2.5 metre uzunluğunda delikler açılmıştır. Kalıntıların çeşitli yerlerinde 1.80 metre uzunluğunda ve yarım metre genişliğinde su kanalları vardır. Bu kanallar, günümüzde dahi eşine az rastlanır bir düzgünlüktedir. Bu insanların, -evrimci yalanlarda öne sürüldüğü gibi- teknolojik imkanları olmadan bu eserleri meydana getirmiş olmaları mümkün değildir. Zira evrimcilerin öne sürdüğü sözde ilkel koşullarda, bu eserlerden tek bir tanesinin dahi oluşturulması için bir insanın ömründen daha uzun bir süre gereklidir. Bu durumda Tiahuanaco'nun meydana getirilmesi yüzlerce yıl sürerdi, ki bu da evrimci tezlerin doğru olmadığını göstermektedir.

Tiahuanaco'da en dikkat çekici yapıtlardan biri de Güneş Kapısı'dır. Yekpare taştan meydana getirilen bu eser, 3 metre yüksekliğinde ve 5 metre genişliğindedir. Ağırlığının yaklaşık 10 ton olduğu tahmin edilmektedir. Kapının üzeri çeşitli çizimlerle süslenmiştir. Bu bölgede yaşayanların Güneş Kapısı'nı, nasıl bir yöntem kullanarak inşa ettikleri hala açıklanamamaktadır. Böyle görkemli bir kapının inşasında nasıl bir teknoloji kullanılmıştır? 10 ton ağırlığında kayalar, taş ocaklarından nasıl çıkarılmışlar, nereden hangi tekniklerle taşınmışlardır? Bütün bu işler yapılırken, evrimcilerin iddia ettiği gibi, basit araçlar ve gereçler kullanılmadığı açıktır. Tiahuanaco'nun kurulmuş olduğu bölgenin coğrafi koşulları düşünüldüğünde, herşey çok daha şaşırtıcı bir hal almaktadır. Şehir, normal yerleşim alanlarından kilometrelerce uzakta ve yaklaşık 4 bin metre yükseklikte kurulmuştur. Şehrin bulunduğu yüksek platoda, atmosfer basıncının deniz seviyesinden neredeyse yarı yarıya düşmesi, oksijen oranının da çok azalması nedeniyle, insan gücü gerektiren işleri yapmak çok daha zor hale gelmektedir.

Tüm bu bilgiler, dünyanın pek çok bölgesinde olduğu gibi burada da geçmişte çok ileri medeniyetlerin yaşadığını dolayısıyla da insanlık tarihinin ileri doğru evrimleştiği iddiasının geçersiz olduğunu göstermektedir.

Sanat ve Bilim Yönünden Muhteşem Bir Medeniyet: Antik Mısır

Antik Mısır, insanoğlunun binlerce yıl önce kurduğu sanat ve bilim yönünden en etkileyici medeniyetlerden bir tanesidir. Eski Mısırlılar, ilkel bir toplumun devamı

olamayacak kadar engin bir tecrübeye ve bilgi birikimine sahiptiler. Putperest sapkın bir dine mensup olan Mısırlılar arasında Hz. Nuh döneminden, Hz. İbrahim döneminden gelen sanat bilgisine sahip olan ustalar vardı. Bu Musevi ustalar, geçmiş peygamberler döneminden öğrendikleri bilgileri kullanıyorlardı.

Günümüzde dünyanın pek çok bölgesinde, Mısırlıların ulaşmış olduğu medeniyet seviyesine ulaşamamıştır. Örneğin bugün Afrika'nın çeşitli bölgelerinde, Güney Amerika'nın bazı yörelerinde, Asya'nın çeşitli topraklarında Mısır da dahil olmak üzere pek çok bölgede, geçmişteki medeniyet seviyesinden çok geri bir yaşam sürülmektedir. Tıp, anatomi başta olmak üzere şehir planlamacılığında, mimaride, güzel sanatlarda, tekstilde çok başarılı olan Mısır medeniyeti, bugün büyük bir takdirle ve hayretle bilim adamları tarafından incelenmektedir.

Tıbbın Kökeni Antik Mısır'da

Eski Mısır'da tıbbın ulaştığı gelişmişlik düzeyi oldukça şaşırtıcıdır. Kazılarda ele geçen bulgular, arkeologların yanı sıra birçok tarihçiyi de hayrete düşürmüştür. Çünkü hiçbir tarihçi MÖ. 3000'lerde yaşamış eski bir medeniyetten böylesine gelişmiş bir teknoloji beklemiyordu. Bugün X-ışınları kullanılarak, mumyalar üzerinde yapılan incelemeler sonucunda Antik Mısır'da beyin ameliyatlarının yapılmış olduğu anlaşılmıştır.⁴⁵ Üstelik bu ameliyatlar oldukça profesyonel yöntemler kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Cerrahi operasyon geçirmiş mumyaların kafatasları incelendiğinde, ameliyat yerlerinin düzgünce kesilmiş olduğu görülmektedir. Hatta bu insanların ameliyattan sonra hayatta kaldıklarını ispatlayan, kaynamış kafatası kemiklerine rastlanmıştır.^{4 6}

Diğer bir örnek ise bazı ilaçlarla ilgilidir. 19. yüzyılda oldukça hızlı bir ilerleme kaydeden deneysel bilim sonucunda tıp alanında da büyük gelişmeler oldu. Antibiyotikğin keşfi de bu yüzyıldaki gelişmelerden biridir. Aslında bunlara "keşfedildi" demek hata olur, çünkü bu tekniklerin büyük bir bölümü Antik Mısır'da zaten kullanılıyordu.^{4 7}

Mısırlıların tıp ve anatomide ne kadar ileride olduklarını gösteren en önemli eserlerden biri de, kuşkusuz geride bıraktıkları mumyalardır. Mısırlılar mumyalama konusunda yüzlerce farklı teknik kullanmışlardır.

Cansız bedenin binlerce yıl bozulmadan saklanabilmesine olanak sağlayan mumyalama işlemi, aslında oldukça karmaşık bir işlemdir. Bu konuda Mısırlıların kullandığı teknik özetle şu şekildedir: İlk önce ölünün iç organları dışarı çıkarılır, burundan beyin alınır, vücut sterilize edilir ve beden natron denilen bir madde ile sarılıp 40 gün bekletilirdi. (Natron; sodyum karbonat, sodyum bikarbonat ve sodyum kloridle, sodyum sülfatın karışımından oluşan bir maddedir.) Daha sonra bu madde vücuttan çıkarılır, kol ve bacaklar gibi vücudun eklemleri yerleri çamur ya da kumla sarılır, sonra beden reçineye batırılmış ketenle, kokulu bir çeşit sarı sakızla ve tarçınla sarılırdı. Bir çeşit merhemin vücuda sürülmesinden sonra da ince bir keten tülle örtülürdü.^{4 8}

Mısırlılar mumyalama tekniklerini sadece insanlarda değil, farklı hayvanlarda da denemişlerdir. Antik Mısır'da tıbbın oldukça gelişmiş olduğu, ele geçen arkeolojik buluntulardan ve özellikle mumyalama tekniklerinden açıkça anlaşılmaktadır. Ayrıca unutmamak gerekir ki, vücudun şeklini bozmadan, ölünün tüm iç organlarını çıkartarak mumyalamaları, bu işi yapan insanların, her organın yerini bilecek bir anatomi bilgisine sahip olduklarını göstermektedir.

Mumyalamanın dışında Mısırlılar tarafından 5000 yıl önce kullanılmış olan birçok tıbbi teknik ve alet de yapılan araştırmalarda gün ışığına çıkarılmıştır. Bu konuyla ilgili pek çok detay sıralayabiliriz:

-Mısır'da tıpla ilgilenen rahipler, tapınaklarda çeşitli hastalıkları tedavi ediyorlardı. Mısırlı doktorlar, günümüzdeki gibi farklı alanlarda uzmanlaşmışlardı. Her doktorun kendine ait bir branşı vardı. Göz doktorlarından, dişçilere kadar her konuda ihtisaslaşmış hekimler hizmet veriyordu.

-Mısır'da doktorlar, devlet denetimindeydiler. Eğer hastası iyileşmezse, yahut ölürse devlet bu hatanın sebeplerini soruşturur ve doktorun kullandığı yöntemin kurallara uygun olup olmadığını öğrenirdi. Tedavi sırasında bir ihmalkarlık yapılmışsa, bu durum tespit edilir ve doktora kanunlar çerçevesinde ceza verilir.

-Tapınakların her biri, ilaçların hazırlandığı ve depolandığı tam teçhizatlı bir laboratuvara sahipti.

-Bilinen ilk eczacılık uygulamaları, bandaj ve kompres kullanımı örneklerine Mısır'da rastlanmıştır. Smith Papirüsü'nde, keten bezinden yapılan yapışkan bantların yaraları kapamada ne şekilde kullanıldığından bahsedilmektedir. Keten bez, bunun dışında bandaj için de uygun bir malzemeydi.

-Arkeolojik bulgulardan, Mısır'daki tıbbi uygulamaların tamamına ait detaylı bir tablo ele geçmiştir. Bununla beraber, her biri kendi alanında ihtisaslaşmış 100'den fazla doktorun ismi ve ünvanı da bulunmuştur.

- Ayrıca Kom Ombo'daki bir başka tapınak duvarındaki rölyeflerde bir cerrahi alet kutusu resmedilmiştir. Bu kutuda büyük metal bir makas, cerrahi bıçaklar, testereler, sondalar, spatulalar, küçük kancalar ve pensler mevcuttu.

-Teknikler çok sayıda ve çok çeşitliydi. Kırıklar, çatlaklar tam olarak oturtuluyor, kırık tahtaları kullanılıyor ve yaralar dikişle kapatılıyordu. Mumyaların çoğunda çok başarılı bir biçimde tedavi edilmiş kırıklara rastlamak mümkündür.

-Mumyalarda herhangi bir cerrahi dikiş izine rastlanmamasına rağmen yara dikilmesi ile ilgili Smith Papirüsü'nde (bu papirüsün tamamı tıpla ilgilidir) on üç referans mevcuttur. Bu, Mısırlıların estetik yara dikimini de başarmış olduklarına işaret etmektedir. Yara dikiminde keten iplik kullanılıyordu. İğneler ise muhtemelen bakırdandı.

-Mısırlı doktorlar, steril yaralar ile enfeksiyonlu yaraları ayırt edebiliyorlardı. Enfeksiyonlu yaraların temizlenmesinde keçi yağı, köknar yağı ve ezilmiş bezelyeden oluşan bir karışım kullanıyorlardı.

-Penisilin ve antibiyotiğin bulunuşu oldukça yenidir. Fakat Eski Mısırlılar bu tür tedavilerin ilk organik versiyonlarını kullanıyorlardı. Ayrıca, Mısırlılar antibiyotiğin farklı çeşitlerini biliyorlardı. Belli türdeki hastalıklara uygun reçeteleri yazıyorlardı.^{4 9}

Görüldüğü gibi Mısır medeniyeti tıp konusunda oldukça önemli adımlar atmış, tedavi yöntemleri geliştirmiş, uzman doktorlar yetiştirmiştir. Yapılan kazılarda, tıp alanında sağlanan bu önemli başarıların yanı sıra, Mısırlıların şehir planlamacılığı ve mimari gibi konularla da çok ilgili oldukları ortaya çıkmıştır.

Eski Mısır'da Gelişmiş Metalurji

Metalurji en genel anlamıyla, gerekli hammaddeler kullanılarak metal ve alaşımlarının üretilmesi, saflaştırılması, şekillendirilmesi ve korunmasını içeren bilim ve teknoloji dalıdır. Eski Mısır medeniyeti incelendiğinde, bundan yaklaşık 3000 - 3500 yıl önce, Mısırlıların başta altın, bakır, demir olmak üzere çeşitli maden ve metallerin çıkarılması ve işlenmesi konusunda uzman oldukları görülmektedir. Metalurjinin gelişmiş olması, Antik Mısırlıların, cevherlerin bulunması, çıkarılması, işlenmesi alanlarında ileri bir teknolojiye ve aynı zamanda gelişmiş bir kimya bilgisine sahip oldukları anlamına da gelmektedir.

Yapılan arkeolojik çalışmalar MÖ 3400 yıllarında Mısırlıların bakır cevherleri hakkında detaylı çalışmalar yaptıklarını ve metal alaşımları meydana getirdiklerini ortaya koymuştur. Dördüncü Hanedanlık döneminde (MÖ 2900 yılları), madenlerin araştırma ve işletmesinin en yüksek düzey yetkililer tarafından takip edildiği ve Firavunların oğulları tarafından denetlendiği bilinmektedir.

Bakırın yanı sıra, eski Mısırlıların sıkça kullandıkları madenler ve metaller arasında demir de vardı. Bronzun üretimi için tin, camların renklendirilmesinde de kobalt kullanılıyordu. Mısır'da bulunmayan metaller ise başta İran olmak üzere diğer bölgelerden getirtiliyordu.

Antik Mısırlıların en çok kullandıkları ve değer verdikleri maden ise altındı. Mısır'da ve Antik Mısır'ın sınırları içinde olan bugünkü Sudan'ın belli bölgelerinde, eski Mısırlılara ait olduğu tahmin edilen yüzlerce altın maden yatağı bulunmuştur. Apollinopolis yakınlarındaki bir altın madeninin planının bulunduğu MÖ 14. yüzyıla ait bir papirüs, eski Mısırlıların altın madenleri konusundaki profesyonelliklerini ortaya koymuştur. Papirüste yer alan bilgilere göre, maden çevresinde sayısı 1300'den fazla evin yalnızca madende çalışanların konaklaması için inşa edildiği anlatılmaktadır. Antik Mısır'da altın işlemeciliği ve mücevher sanatının önemi, bu bilgilerden anlaşılmaktadır. Nitekim arkeolojik kazılarda bulunan, yüzlerce altından yapılmış, kullanım ve süs eşyası da, eski Mısırlıların altın madenciliği ve işlemeciliği konusundaki uzmanlıklarının bir göstergesidir.

Tüm bu bilgiler eski Mısırlıların maden yataklarını tespit edebilecek, bu yataklardan madeni çıkarabilecek, çıkan madeni işleyebilecek, ayrıştırabilecek ve yeni metaller oluşturabilecek bilimsel bilgiye ve teknolojiye sahip olduklarını göstermektedir.

Şehir Planlamacılığı ve Alt Yapının Eski Mısır'daki Önemi

Mısır'ın kuru bir iklime sahip olması, bugün bize bu medeniyetten geriye pek çok ipucu bırakmıştır. Bu bilgiler, antik Mısır şehirlerinin son derece gelişmiş bir alt yapıya sahip olduğunu göstermektedir.

Kuşkusuz alt yapının gelişmiş olması, bu şehirleri inşa edenlerin ileri bir mimari ve mühendislik bilgisine sahip olduklarını göstermektedir. Yer altından yol yapıldığında statüğün ölçülmesi, nerelere girişler konması gerektiğinin saptanması, ne kadar derine inileceğinin ve ne kadar uzunlukta yol alınacağını belirlenmesi, havalandırmanın nerede, nasıl etkili olacağını hesaplanması, temiz ve kirli suların birbirine karışmadan nakledilebilmesi gibi birçok detayın ince ince düşünülmesi ve en önemlisi de bunların yapımında hiçbir hatanın meydana gelmemesi gerekir. Tüm bu teknikleri Mısırlılar biliyorlardı. Elimize ulaşan bilgiler bu gerçeği açıkça kanıtlamaktadır.

MÖ 3000'lerde Mısırlıların kullandıkları mimari teknikleri ve altyapı sorununa yaklaşımları, son derece profesyonel ve sorunları çözmeye yöneliktir. Kurak bir ülke olan Mısır için suyun önemi çok büyüktür. Nitekim bu konuda da kalıcı çözümler bulmuşlardır. Alt yapıyla ilgili olarak, Mısırlıların geliştirdikleri en önemli projelerden birisi suyu korumak için inşa ettikleri depolardır.

Örneğin, Fayyum vahasında keşfedilen büyük su deposu bunlardan biridir. Antik Mısır'da hayatın belli bir bölgede sürekliliğini sağlayabilmek için suni göletler de inşa edilmiştir. Bu sayede Nil'in suyu bu göletlerde biriktirilerek Mısır çöllerinde ileri bir medeniyet inşa edilebilmiştir. Bugünkü Kahire'nin seksen kilometre güneyindeki Moris Gölü, Mısırlılar tarafından, Nil'in suyunu bir kanal aracılığıyla depolamak amacıyla yapılan bu göletlerden biridir. Bu su haznesinin yakınlarına ise ev ve mabetler inşa edilmiştir.^{5 0}

Mısırlıların tıbbi bilgileri, şehir planlaması, mühendislik bilgileri ve uygulamaları son derece ileri bir medeniyete sahip olduklarını gösteren önemli delillerden birkaçıdır. Bu bilgi ve uygulamalar, evrimcilerin iddia ettiği, "toplumların ilkelden medeniyeye doğru ilerledikleri" tezini bir kez daha yerle bir etmektedir. Günümüzden yaklaşık 5000 yıl önce yaşayan bir toplum, günümüzdeki çeşitli toplumlardan, hatta günümüzde bu topraklarda yaşayan bazı topluluklardan dahi daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir ve bu durumun evrimle açıklanabilmesi mümkün değildir. Kuşkusuz, Mısırlıların bu yüksek medeniyeti yaşadığı dönemde, dünyanın farklı bölgelerinde daha geri medeniyetler, daha ilkel koşullarda yaşayan insanlar da var olmuştur. Ancak bunların hiçbirisi, ne daha az insan özelliklerine sahiptir, ne de sözde maymunu özelliklere. Antik Mısırlılar da, Antik Mısırlılarla aynı dönemde ilkel koşullarda yaşayan insanlar da, bundan yüz binlerce yıl önce var olmuş insan toplulukları da, günümüz insanı da tüm özellikleriyle hep insan olarak var olmuşlardır. Kimi toplumların daha ileri kimilerinin ise daha geri koşullarda yaşamış olmaları, Darwinistlerin iddia ettikleri gibi, onların asla hayvanlardan meydana gelen bir tür olduğunu veya birinin diğerinden evrimleştiğini göstermez. Bu bilime, akla ve mantığa aykırı bir yorumdur.

Antik Mısırlıların Tekstildeki Başarıları

Eski Mısır'da keten kumaşı dokuması yapıldı. MÖ 2500'den kalan kumaş parçalarından anlaşıldığına göre, o dönemde gerek iplik bükümü, gerekse dokuma tarzı bakımından çok kaliteli kumaşlar üretilmiştir. Fakat her şeyden önemlisi bu kumaşların dokumasındaki detaylardır. Günümüzde teknoloji yardımıyla donatılmış makinelerde üretilen ince iplikleri Mısırlılar, MÖ 2500 tarihlerinde üretmiş ve keten iplikten dokunmuş kumaşları, mumyalama işleminde kullanmışlardır. Bu kumaşlardaki ince dokuma, antik Mısır ile ilgilenen bilim adamlarını hayrete düşürmüştür. Büyüteçle sayılabilen dokumalardaki ipliklerin inceliği, bugün makine ile dokunan ipek kumaşlar ayarındadır.^{5 1} Günümüzde dahi bu kumaşların kalitesi meşhurdur ve Mısır keteni günümüzdeki ününü MÖ 2000'lerde yaşamış olan Antik Mısır halkından almıştır.^{5 2}

Matematikte İleri Seviye

Mısır'da rakamlar çok eski zamanlardan itibaren kullanılıyordu. MÖ 2000 yılına ait birtakım aritmetik problemlerini açıklayan papirüsler ele geçmiştir. Bu dokümanlar, Kahun, Berlin ve Rhind papirüsleri diye bilinmektedir. Bu belgelerde, ölçülerin ne gibi esaslara göre yapılacağı örneklerle belirtilmiştir. Mısırlılar, Pisagor Teoremi'ni, ölçüleri 3-4-5 olan bir üçgenin dik üçgen olduğunu biliyor ve bundan inşa ölçümlerinde faydalanıyorlardı.^{5 3}

Ayrıca Mısırlılar, yıldızlarla gezegenler arasındaki ayrımı da biliyorlardı. Astronomi ile ilgili çalışmalarına görülmesi çok zor olan yıldızları da eklemişlerdi.

Diğer taraftan Mısırlıların hayatı, Nil'in yükselme ve alçalmasına bağlı olduğundan, bu durumu daima ölçmeleri ve kontrol etmeleri gerekliydi. Hükümdar, Nil'in yükselme ve alçalmasını kaydettirmek için, bir "Nilometre" yaptırmış ve bu işle uğraşmak üzere memurlar tayin etmişti.^{5 4}

Sırlarla Dolu İnşa Teknolojisi

Antik Mısır'da inşa edilen ve günümüzde hala büyük bir hayranlıkla izlenen en önemli eserler gizemli piramitlerdir. Bu piramitlerin en ihtişamlısı olan "Büyük Piramit" şimdiye kadar dünya üzerinde inşa edilmiş en büyük taş yapı olarak kabul edilir. Bu piramitin nasıl inşa edildiği konusunda Herodot zamanından itibaren birçok tarihçi ve arkeolog, çeşitli teoriler ortaya atmıştır. Kimileri bu piramitin yapımı sırasında kölelerin çalıştırıldığını ve rampa tekniğinden basamaklı piramite kadar birçok yöntemin kullanıldığını savunmuştur. Bu yöntemlerin karşımıza çıkan manzarası şöyledir:

-Bu piramidi kölelerin inşa etmiş olma ihtimali durumunda, çalışan köle sayısının 240.000 gibi olağanüstü bir rakam olması gerekirdi.

-Eğer inşa tekniği olarak rampa yöntemi kullanılmış olsaydı, piramitin yapımı bittikten sonra bu rampanın yıkılması için yaklaşık 8 yıl gerekirdi. Danimarkalı bir inşaat mühendisi olan Garde-Hanson'a göre bu, oldukça saçma bir teoriydi. Çünkü bu

rampanın yıkılmasından sonra geride kalan dev moloz artıklarını bir yerlerde görmemiz gerekirdi. Ama böyle bir delile hiçbir yerde rastlanmamıştır.^{5 5}

Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt adlı kitabında Garde-Hanson'ın diğer teorisyenlerin önemsemediği bazı yönleri ele aldığını belirten Moustafa Gadalla şöyle devam eder:

Piramidi ziyaret ettiğinizde şaşırtıcı görüntüleri gözünüzün önüne getirmeye çalışın: 5000 yıl önceki taş ocağı işçisi, günde, piramitlerin inşasında kullanılan 330 taş blok üretiyor. Suyun bastırıldığı mevsimde, günde 4000 blok Nil nehrinin üzerinde taşınıyor ve Giza platosuna gelindiğinde bu taşlar platodan yukarıya taşınarak, piramidin inşa edileceği bölgeye ulaştırılıyor. Eğer bu şartlar altında taşıma işlemi gerçekleşiyor olsaydı, dakikada 6.67 blok taşınması gerekirdi. Bu sonuç, sunulan teorinin geçersizliği için yeterli bir rakamdır.^{5 6}

-Tüm bunların yanında, piramidin bir yüzeyinin alanının yaklaşık olarak 2.5 hektar olduğu düşünülürse, her bir yüzeyin yaklaşık olarak 115.000 kaplama taşıyla kaplanmış olması gerekir. Bu taşlar da öylesine itinayla yerleştirilmiştir ki, taşlar arasında bırakılan mesafe bir kağıdın geçmesine olanak vermeyecek derecede dardır.^{5 7}

Tüm bunlar piramitlerin yapımlarıyla ilgili sırların günümüz bilim ve teknolojiyle dahi çözülemediğini gösteren bilgilerden bazılarıdır.

Piramitler Tekrar İnşa Edilmek İstense...

1978'de Amerika'daki, Indiana Limestone Institute of America Inc. (dünyada kireçtaşı ocakları konusunda en büyük ve en uzman kuruluş), bugün Büyük Piramit gibi bir piramit inşa edilmek istense, insan gücü ve materyallerin ne olması gerektiği hakkında bir araştırma yapmıştır. Sonuç oldukça düşündürücüdür; şirket yetkilileri, piramitlerin inşasındaki zorluğu şöyle açıklamaktadırlar:

Eğer mümkün olan gücü maksimuma çıkartsak, bu da bugünkü üretimi üç katına çıkartmak anlamına gelir ki, bu kadar kireçtaşını ocaktan çıkarmak ve transfer etmek ancak 27 yıl sürer. Üstelik tüm bu çalışmalar Amerika'nın üstün teknolojiyle yani hidrolik çekiçler, elektronik kristal başlı testereler kullanılarak yapılabilir. Bu büyük çaba, sadece kireçtaşını madenden çıkarmak ve onu taşımak için kullanılacaktır. Ve buna, Büyük Piramit'in inşası için gerekli olan laboratuvar testleri ve bunun gibi ön çalışmalar dahil değildir.^{5 9}

Peki Antik Mısır'da bu dev piramitler nasıl inşa edilmiştir? Kayalık taraçalar hangi güçle, hangi makinelerle, hangi teknikle düzleştirilmiştir? Kaya mezarları hangi imkanlarla kazılmıştır? İnşaat sırasında aydınlatma nasıl sağlanmıştır? (Piramitlerin ve mezarların duvarlarında ve tavanlarında, herhangi bir kararma ve is izine rastlanmamıştır.) Taş bloklar taş ocaklarından nasıl çıkarılmış, farklı şekillerdeki taşların kenarları nasıl düzleştirilmiştir? Tonlarca ağırlığındaki bu taşlar nasıl taşınmış ve birbirlerine santimetrenin binde biri gibi bir yakınlıkta nasıl birleştirilmiştir? Bu sorular daha da

artırılabilir. Peki bu sorular evrimcilerin insanlık tarihi yanılışıyla akılcı ve mantıklı bir şekilde cevaplanabilir mi? Elbette hayır.

Antik Mısır'da, sanatıyla, tıbbıyla, mimarisi ve kültürüyle dev bir medeniyet kurulmuştur. Mısırlıların geride bıraktıkları eserler, kullandıkları tedavi yöntemleri, sahip oldukları bilgi birikiminin ve tecrübenin en önemli delillerindendir. Bugün bazı bilim adamları, tarihin evrimi iddiasına göre piramitleri yapması oldukça zor olan Mısırlıların eserlerinin, uzaylılar tarafından yapıldığını dahi iddia edebilmektedirler.

Elbetteki "piramitleri uzaylılar inşa ettiler" iddiası, demagoji ile bile bir açıklama yapamadıklarında evrimcilerin sığındıkları son derece akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Her şeyden önce buna dair en ufak bir bilgi veya delil dahi bulunmamaktadır. Evrimciler tesadüflerle veya hayali evrimsel süreçle açıklama yapamayacaklarını anladıkları zaman hemen "uzaylılara" sığınmaktadırlar. Nitekim canlılığın yapı taşı olan ilk proteinin ve hücrenin çekirdeğindeki DNA'nın, tesadüfen cansız maddelerden meydana gelebilecek kadar kompleks ve olağanüstü bir yapıya sahip olduğunu anladıklarında şöyle gülünç bir iddiada bulunmuşlardır: "İlk canlı organizmayı dünyaya uzaylılar getirip bıraktılar." Bazı evrimci bilim adamları tarafından savunulan bu iddianın saçmalığı elbette ki evrimcilerin içine düştükleri çaresizliğin göstergelerindendir.

Mısır'da kurulan medeniyet ve tarih boyunca kurulan diğer tüm medeniyetlerin her biri akıl ve irade sahibi insanlar tarafından kurulmuştur. Üstelik bunlar çok eski dönemlere ait medeniyetlerdir. Bugün Mısır'ın MÖ 3000 yılındaki eserlerini inceleyerek hayranlığımızı dile getiriyoruz ve bilim adamları ve konuyla ilgili uzmanlar bu eserlerin nasıl meydana getirilmiş olabileceğini tartışıp araştırıyorlar. Ancak şu nokta çok önemlidir; Mısır'da bugün izlerine rastlanan 5000 yıl önceki medeniyet, elbette ki binlerce yılın tecrübe ve bilgi birikimi ile oluşmuştur. Yani bu medeniyetin kökleri daha da öncesine dayanmaktadır. Dolayısıyla evrimcilerin ve tarihin evrimine inananların iddia ettikleri gibi ilk çağlarda ilkel ve konuşma yeteneğinden yoksun, sadece hayvan avlayarak geçimini sağlayabilen, yarı hayvan insanlar yoktu. İnsan ilk yaratıldığı günden bu yana, günümüz insanının sahip olduğu zeka, estetik anlayışı, kavrayış, bilinç ve ahlak gibi tüm insani özelliklere sahipti.

Sümer Medeniyeti

Darwinist bilim adamları insanlık tarihinin sözde evrimini anlatırlarken, çok önemli bir konuda daha aciz kalmaktadırlar. Bu da insanlığın üniversiteler, hastaneler, fabrikalar, devletler kurmasına, besteler yapmasına, olimpiyatlar düzenlemesine, uzaya gitmesine vesile olan, kısaca insanı insan yapan en önemli özelliklerinden biri olan "akıldır."

Evrimsel insan aklının, sözde yaşayan en yakın akrabası şempanzelerle ayrıldıktan sonra yaşanan süreçte evrimleşerek bugünkü halini aldığını iddia ederler. Aklın sözde evriminde var olduğunu iddia ettikleri sıçramaları ise beyinde meydana gelen rastlantısal değişimlere ve alet yapımı yeteneğinin geliştirici etkisine dayandırır. Bu iddialarını televizyon belgesellerinde, dergi ve gazete yazılarında sık sık karşımıza

çıkartır ve önce taştan bıçak, sonra da mızrak yapmayı öğrenen maymun adamların hikayesini anlatırlar. Ancak bu propaganda geçersizdir. İnsanlara aktarılan senaryolar bilimsel gösterilmeye çalışılmalarına karşın tamamen bilim dışıdır ve tek kaynakları Darwinist ön yargılardır. Ve kuşkusuz en önemlisi, insan aklının maddeye indirgenemez oluşudur. Bu gerçek materyalizmin geçersizliğini belgeleyerek aklın evrimi iddialarını temelinden yıkmaktadır.

Gerçekte aklın evrimle ortaya çıktığını iddia eden evrimciler, ilkel bir akıl seviyesine sahip olmanın neye benzediğini kişisel olarak tecrübe etme ve sözde evrimsel süreçteki şartları tekrarlama imkanına sahip değildirler. Evrimci yayınlarıyla bilinen Nature dergisinin editörü Henry Gee, bir evrimci olmasına karşın bu tür iddiaların bilim dışı olduğunu açıkça kabul etmektedir:

Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, sahiplerinin iddia ve otoritesine dayanır.^{7 0}

Bu tür senaryolar bilim dışı olmalarının yanı sıra mantıksal açıdan da tutarsızdırlar. Evrimciler sözde evrimle ortaya çıkan akıl sayesinde alet kullanımının ortaya çıkıp geliştiğini; alet kullanımı sayesinde de aklın geliştiğini savunmaktadırlar. Oysa böyle bir gelişim ancak insan akli zaten mevcutken mümkündür. Bu anlatıma göre ilk olarak teknolojinin mi yoksa aklın mı sözde evrimle ortaya çıktığı sorusu cevapsızdır.

Darwinizm'in en etkili eleştirmenlerinden Phillip Johnson bu konuda şunları yazar:

Aklın ürünü olan bir teori, teoriyi üreten akli uygun bir şekilde asla açıklayamaz. Mutlak doğruyu keşfeden üstün bilimsel aklın hikayesi ancak ve ancak akli verilmiş bir yetenek olarak kabul ederseniz tatmin edicidir. Akli kendi icatlarının bir ürünü olarak açıklamaya çalıştığımız anda, çıkışı olmayan aynalı bir koridora girmişizdir.^{7 1}

Darwinistlerin insan aklını açıklamakta aciz kalmaları, insanlığın kültürel ve sosyal tarihi hakkında öne sürdükleri iddiaların da geçersiz olduğunu gözler önüne serer. Nitekim buraya kadar incelediğimiz bütün bilgiler ve bulgular da Darwinist bilim adamlarının, "tarihin evrimi" iddiasını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır.

İnsanlık tarihi, eski dönemlerde yaşayanların -evrimcilerin iddialarının aksine- tahmin edilenden çok daha üstün bir teknoloji ve medeniyete sahip olduklarını gösteren yüzlerce delil ve bulguyla doludur. Bunlardan biri de Sümer medeniyetidir. Sümerlerin geriye bıraktığı eserler, insanoğlunun binlerce yıl önce sahip olduğu bilgi birikiminin delillerindendir.

İleri Bir Medeniyet: Sümerler

Mezopotamya, Yunancada "nehirler arasında" anlamına gelir. Bu bölge, dünyadaki en verimli topraklardan biridir ve bu özelliğiyle büyük medeniyetlerin geliştiği bir bölge olmuştur.

Bu toprakların güneyinde bulunan ve bugün Kuveyt ve Kuzey Suudi Arabistan olarak bilinen bölgeden çıkan bir grup insan, diğer topluluklardan farklı bir dil konuşuyor, şehirlerde oturuyor, hukuki düzene dayalı bir monarşi ile yönetiliyor ve yazıyı kullanıyorlardı. Bu toplum Sümerlerdi. MÖ 3000'den itibaren büyük şehir devletleri kurarak gittikçe genişlemiş, geniş kitleleri kontrol altına almışlardı.^{7 2}

Sümerler ilerleyen tarihlerde, Akad toplumu tarafından yenilgiye uğratılarak kontrol altına alınmışlardır. Ancak Akadlar, Sümerlerin kültürünü, dinini, sanatını, hukukunu, yazısını, devlet yapısını ve edebiyatını benimseyerek, Mezopotamya uygarlığının devam etmesini sağlamışlardır.

Sümerler döneminde teknolojiye sanata, hukuktan edebiyata kadar tüm alanlarda önemli gelişmeler yaşanmıştır. Sümerlerin gelişmiş ticaretleri ve güçlü bir ekonomileri vardı. Tunç metalurjisi, tekerlekli araçlar, tekneler, heykeller ve anıtsal yapılar bu dönemdeki hızlı gelişimin günümüze ulaşan kanıtlarından birkaçıdır. Ayrıca Sümerlerin, günümüze kadar ulaşmamış olan birçok el sanatına da sahip olduğu bilinmektedir. Mezopotamya kentleri için önemli bir dış satım malı olan yün dokumaların dokunup boyanması da, gelişmiş yan sanatlara örnek olarak verilebilir.^{7 3}

Sümerlerin toplumsal alanda da gelişmiş bir yapılanması vardı. Sümer devleti monarşik bir yapıya sahipti. İktidarda bulunan rahip-kral, devleti bir dizi bürokratlar yardımıyla yönetiyordu. Yardımcıları, hasattan sonra, ürünleri halk arasında paylaştırır, toprakları gezip gözlem yaparlardı. Sümerlerin sahip olduğu yönetim sisteminin temelini bürokrasi oluşturmaktaydı. Her bölgedeki rahip, orada yaşayan halkın sorumluluğunu üstüne alır ve özellikle büyük şehirlerde gıda paylaşımının dikkatli bir şekilde yapılmasını sağlardı. Rahiplerin bu çalışmaları kaydedilerek saklanırdı.

Günümüzden yaklaşık 5000 yıl önce yaşamış olan Sümerlerin sosyal, sanatsal, bilimsel ve ekonomik alandaki yaşantıları, evrimcilerin öne sürdükleri sözde "ilkelden gelişmişe doğru ilerleyen insan" modeliyle tamamen çelişmektedir. Sümerlerin inşa etmiş olduğu büyük medeniyet hem kendi devrinde son derece ileridir, hem de günümüzde dahi pek çok toplumla kıyaslandığında oldukça gelişmiş bir medeniyettir. Evrimcilerin iddialarıyla, sözde maymunluktan bir müddet önce kurtulmuş, hırıltılar çıkarmaktan konuşmaya geçeli kısa bir süre olmuş, daha yeni sosyalleşmeye başlamış, hayvan yetiştirmeyi, tarımla uğraşmayı yeni öğrenmiş insanların nasıl olup da bu derece gelişmiş bir kültür inşa ettikleri açıklanamaz. Açıkça görülmektedir ki, tarihin her döneminde insan zihniyle, yetenekleriyle, zevkleriyle, sosyal ilişkileriyle insan olarak var olmuştur. Evrimcilerin çeşitli yayın organlarında sıkça gündeme getirdikleri, ateş başında oturan, mağaralara sığınmış, kaba taştan aletler yaparak günlerini geçiren yarı maymun-yarı insan çizimleri ise hayal ürünü olmaktan öteye gitmeyen, tarihsel, arkeolojik ve bilimsel bulgularla hiçbir şekilde uyuşmayan hikayelerden ibarettir.

Sümerler ve Bilim

Sümerler, matematikte sayı sistemini uygulamışlardır. Günümüzde kullanılan 10 sayısına dayalı matematik sistemi yerine, 60 sayısına dayalı bir matematik sistemi kullanmışlardır. 60 sayısı, halen bazı hesaplamalarda önemli bir yer tutar, bir saatin 60 dakikadan, bir dakikanın 60 saniyeden oluşması ya da dairede 360 derece olması gibi... Bu nedenledir ki, geometri ve cebirin de ilk formüllerini ortaya koyan Sümerlerin matematik bilgileri, günümüz matematiğinin temeli olarak kabul edilir.

Ayrıca Sümerler, astronomide oldukça ileri bir düzeye ulaşmış, ay, yıl, gün hesaplarını günümüzle neredeyse aynı şekilde yapmışlardır. 12 aydan oluşan bir takvime sahip olan Sümerlerin takvimini, Antik Mısırlılar, Yunanlılar ve bazı Semitik toplumlar da kullanmıştır. Bu takvime göre, bir yıl kış ve yaz olmak üzere iki mevsimden oluşmaktaydı. Yaz mevsimi ilkbahardaki gün dönümünde, kış mevsimi ise sonbahardaki gün dönümünde başlıyordu.

Sümerler, "Ziggurat" adını verdikleri kulelerde uzayı da incelemişlerdir.^{7 4} Güneş ve Ay tutulmalarını önceden saptayabildikleri, çeşitli kayıtlarda açıkça görülmektedir. Sümerlerin bir diğer astronomik bulgusu da, pek çok takımyıldızın haritasını çıkarmış olmalarıdır. Güneş ve Ay'ın yanı sıra, Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn'ün de hareketlerini takip edip kaydetmişlerdir. Bundan 5000 yıl önce Sümerlerin uzayla ilgili yaptıkları bilimsel saptamalar, bugün uzay araçlarından gönderilen görüntülerle doğrulanmaktadır.

Hiç şüphesiz bu durum, tarihin evrimi iddialarıyla tamamen çelişmektedir. Ortada, günümüzün dev teleskopları, gelişmiş bilgisayarları, her türlü teknik alt yapıya sahip gözlem merkezleri sayesinde ancak yeni elde edilmiş bilgileri, bundan 5000 yıl önce keşfetmiş bir topluluk vardır. Bu durumda evrimci bilim adamlarının yapması gereken, ön yargılarını bir kenara bırakarak, bilimsel ve tarihsel bulguların onlara gösterdiği gerçeğe göre hareket etmektir. Ve bu gerçek, Darwinistlerin iddia ettiği gibi, medeniyetlerin sürekli ilkelden gelişmişe doğru ilerlediği, toplumların ve kültürlerin evrim geçirdiği tezinin bilimsel ve tarihsel bir geçerliliği olmadığını göstermektedir. Medeniyetler kuran, besteler yapan, sanat eserleri meydana getiren, görkemli yapılar inşa eden, uzayla ilgili araştırmalar yapıp önemli veriler elde eden, bilimsel gelişmelere imza atan, teknolojik buluşlar ortaya koyan insanın tarihini sözde evrimsel bir süreçle açıklamaya çalışmanın temelinde yatan neden, birtakım ideolojik kaygılardır. Bilim adamlarına yakışan tavır ise ideolojik kaygılara göre değil, deneylere, bulgulara, gözlemlere kısaca bilimsel verilerin ortaya koyduğu delillere göre davranmaktır.

Tarihin Evrimi İddılarını Çürüten Bir Başka Medeniyet: Mayalar

Evrimci yayınların hemen hepsinde ortak bir nokta vardır. Bu yayınlarda bir canlıya ait biyolojik yapı veya özelliğin niçin evrimleşmiş olabileceğine dair hayali senaryolara yer verilir. Dikkat çekici olansa, evrimcilerin hayal gücüyle ürettikleri hikayelerin bilimsel gerçeklermiş gibi anlatılmasıdır. Oysa bu yayınlarda anlatılanlar "Darwinist masallar"dan

başka bir şey değildir. Evrimciler kendi zihinlerinde kurguladıkları senaryoları, topluma sözde bilimsel kanıt gibi sunmaya çalışmaktadırlar. Oysa bu anlatımlar tümüyle aldatıcıdır. Darwinist masallar, herhangi bilimsel bir değer taşımazlar; evrimci iddialar için de asla kanıt oluşturmazlar.

Evrimci literatürde sıkça rastlanılan hikayelerden biri de, sözde maymun su varlıklarının insana dönüşmesi ve ilk başlarda sözde ilkel olan insanın da belirli bir süreç içerisinde sosyalleşerek gelişmesidir. Hiçbir bilimsel kanıt olmamasına rağmen, yarı dik yürüdüğü, hırıltılar çıkardığı varsayılan "mağara adamları"nın ailesiyle birlikte gezerken ya da ellerindeki kaba aletlerle avlanırken veya bir ateş başında otururlarken resmedildiği sözde ilkel insan canlandırmaları da bu hikayenin en bilinen parçalarıdır.

"İnanın ve böyle olduğunu hayal edin" anlamına gelen bu canlandırmalar, evrimcilerin, insanları somut gerçeklerle değil de hayali masallarla iknaya çalıştıklarının en önemli göstergelerindendir. Çünkü bunlar bilimsel kanıtlara değil, sahibinin kabullerine ve ön yargılarına dayalı hikayelerdir.

Evrimciler bu hikayeleri anlatmanın yanlışlığını bile bile bunları profesyonel literatürde tutmakta, topluma bilimsel gerçekler gibi sunmakta bir sakınca görmemektedirler. Ancak evrimcilerin sık sık anlattığı bu senaryolar evrim teorisine hiçbir bilimsel destek oluşturmamaktadır. Çünkü insanın maymun su atalardan türediği iddiasını destekleyen bir tek bilimsel bulgu dahi bulunmamaktadır. Aynı şekilde, toplumların ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiğini gösteren hiçbir arkeolojik ve tarihsel bulgu da yoktur. İnsan var olduğu ilk günden beri insandır ve her dönemde farklı medeniyetler, kültürler inşa etmiştir. Bu medeniyetlerden biri de, geride bıraktığı izlerle büyük hayranlık uyandıran Maya medeniyetidir.

Tarihi kaynaklarda, bu bölgede yaşayan toplumlara gelen, uzun boylu, beyaz kıyafetli bir kişiden bahsedilmektedir. Yazıtlarda yer alan bilgiye göre, kısa bir dönem için, tek ilah inancının yayıldığı ve bilimde, sanatta gelişme kaydedildiği belirtilmektedir.

Matematik Uzmanı Mayalar

MÖ 1000 yıllarında Orta Amerika'da, diğer medeniyetlerden oldukça uzakta yaşayan Mayalar, tıpkı Mısır, Yunan veya Mezopotamya'daki uygarlıklar gibi gelişmiş bir medeniyet oluşturmuşlardır. Mayaların en önemli özelliği ise, astronomi ve matematik alanındaki çalışmaları ve oldukça karmaşık yazı dilleriyle bilime öncülük etmiş olmalarıdır.

Mayaların zaman, astronomi ve matematik alanlarındaki bilgileri, kendi dönemlerinin Batı dünyasının bilgisinden bin yıl ilerideydi. Mesela Dünya'nın bir yıllık dönüşü hakkındaki hesapları, bilgisayar icat edilmeden önce yapılan hesaplardan daha kesin ve hatasızdı. Matematikte sıfır kavramı, Avrupalı matematikçilerin keşfetmesinden bin yıl önce Mayalar tarafından kullanılıyordu. Matematikte kendi çağdaşlarından çok daha gelişmiş rakamlar ve işaretler kullanmışlardı.

Maya Takvimi

Mayaların kullandığı takvim de, ileri medeniyetlerini gösteren delillerden biridir. Mayalar tarafından kullanılan "Haab takvimi" 365 günden oluşmaktadır. Ayrıca Mayalar, bir yılın 365 günden biraz daha uzun olduğunu da hesaplamışlardır. Mayaların yaptıkları hesaplamalara göre bir yıl 365.242036 günden oluşmaktadır. Günümüzde kullanılan Gregoryen takvimi ise 365.2425 günden oluşmaktadır.^{7 6} Görüldüğü gibi iki rakam arasında çok küçük bir fark bulunmaktadır. Bu da, Mayaların matematik ve astronomi konusundaki uzmanlıklarını gözler önüne seren bir başka delildir.

Mayaların Astronomi Bilgileri

Mayalardan günümüze gelen ve Kodeks olarak isimlendirilen üç kitapta, Mayaların yaşantılarına ve astronomi ilimlerine dair önemli bilgiler bulunmaktadır. Madrid Kodeksi, Paris Kodeksi ve Dresden Kodeksi olarak adlandırılan bu üç kitaptan, Dresden Kodeksi Mayaların astronomi hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olduklarını göstermesi açısından çok önemlidir. Mayalar oldukça karmaşık bir yazı stiline sahiptirler ve bugüne kadar Maya yazısının %5-%30'luk kısmı çözülebilmiştir. Bu bile, Mayaların ne kadar ileri bir bilim seviyesine sahip olduklarını göstermek için yeterli olmuştur.

Örneğin Dresden Kodeksi'nin 11. sayfasında Venüs gezegenine dair bilgiler bulunur. Mayalar bir Venüs yılını 583.92 gün olarak hesaplamışlar ve bu rakamı yuvarlayarak 584 gün olarak kabul etmişlerdir. Bununla birlikte binlerce yıllık Venüs devrelerini çizimleriyle ortaya koymuşlardır. Aynı kodekste iki sayfa Mars'a, dört sayfa Jüpiter ve uydularına ait bilgilere, sekiz sayfa da Ay'a, Merkür'e, Satürn'e ayrılmıştır. Bu sayfalarda, sözü edilen gezegenlerin Güneş etrafındaki dönüşleri, Güneş'le birlikte hareketleri, gezegenlerin birbirleriyle ilişkileri, Dünya'yla ilişkileri gibi oldukça karmaşık hesaplamalarla belirlenen bilgileri açıklamışlardır.

Mayalıların astronomi bilgisi, Venüs yörüngesinin her 6000 yılda bir gün geri alınmasının gerekli olduğunu tespit edecek kadar mükemmeldir. Böyle bir bilgi birikimini nasıl edindikleriyse, günümüzde halen astrologlar, astro-fizikçiler ve arkeologlar tarafından tartışılmaktadır. Günümüzde böyle karmaşık hesaplar bilgisayar teknolojisinin yardımıyla yapılabilmektedir. Bugünün bilim adamları uzay hakkında bilgilerini, her türlü teknolojik ve elektronik cihazla donatılmış gözlem merkezlerinde ve üslerde edinmektedirler. Mayalar ise bundan yüzlerce yıl önce günümüz teknolojisiyle ulaşılan bilgi ve hesaplamalara sahiptirler. Bu durum bir kez daha, toplumların sürekli olarak sözde illiklikten medeniyete doğru ilerledikleri tezini geçersiz kılmaktadır. Tarihte yaşamış pek çok toplum, günümüz toplumları kadar hatta bazılarından çok daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir. Ve günümüzde de geçmişte yaşamış toplumların seviyesine dahi ulaşamamış gerilikte yaşayan birçok toplum bulunmaktadır. Kısaca, medeniyet kimi zaman ileri, kimi zaman geri gitmekte, kimi zaman da hem ileri hem geri medeniyetler aynı dönem içerisinde yaşayabilmektedir.

Eski Maya Şehri Tikal'deki Yol Ağı

Tikal, en eski Maya şehirlerinden biridir. MÖ 8. yüzyılda kurulmuştur. Vahşi bir orman arazisinin içine kurulmuş olan Tikal şehrinde yapılan arkeolojik kazılarda şimdiye kadar, evler, saraylar, piramitler, tapınaklar, toplantı alanları ortaya çıkarılmıştır. Tüm bu alanların birbirleriyle yollar aracılığıyla bağlantılı olduğu görülmüştür. Hatta uçaktan çekilen bazı radar fotoğraflarında, komple bir kanalizasyon sisteminin yanı sıra şehrin her alanını kapsayan bir de sulama sistemi olduğu anlaşılmıştır. Ne deniz ne de nehir

kenarında bulunan Tikal'de sulamanın gerçekleşebilmesi için yaklaşık on tane de dev su deposu kullanıldığı açığa çıkarılmıştır.

Tikal'den ormana doğru uzanan beş ana cadde vardır. Bunlar arkeologlar tarafından merasim yolları ya da seramoni caddeleri olarak adlandırılmaktadır. Havadan çekilmiş olan fotoğraflar ise, Maya şehirlerinin geniş bir yol ağıyla birbirlerine bağlı olduklarını göstermektedir. Yaklaşık toplam 300 km uzunluğundaki bu yollar, detaylı bir mühendislik çalışması yapıldığını ortaya koyar niteliktedir. Tüm yollar, kırılmış kayalardan yapılmış ve üzerleri açık renk dayanıklı bir tabakayla kaplanmıştır. Cetvelle çizilmiş gibi düzgün bir hatta sahip olan bu yolların nasıl inşa edilmiş olduğu, yollar inşa edilirken Mayaların yönlerini nasıl belirlemiş oldukları, hangi araç ve gereçlerden yararlanmış oldukları cevaplanması gereken önemli sorulardır. Evrimci anlayışla bu sorulara akılcı ve mantıklı cevaplar verilmesi mümkün değildir. Çünkü mühendislik harikası, kilometrelerce uzunluktaki yollar söz konusudur. Gayet açıktır ki, bu yollar ince hesaplamaların, ölçümlerin, yön tayininin, gerekli araç ve gereçlerin kullanımının eseridir.

Mayaların Kullandığı Dişli Çarklar

Mayaların yaşamış oldukları bölgelerde yapılan araştırmalar, dişli çark mekanizmasına sahip aletler yaptıklarını göstermektedir.

Mayaların önemli kentlerinden biri olan Copan'da çekilmiş olan arka sayfadaki fotoğraf, bu durumun delillerinden biridir. Dişli çark mekanizmasını kullanan bir toplumun makine mühendisliği bilgisine sahip olması, kuvvet ve hareketin etkileşimlerini bilmesi şarttır.

Bu bilgilere sahip olmayan birinin dişli çark mekanizmasını meydana getirmesi mümkün değildir. Örneğin sizden, bu resimdekine benzer bir mekanizma oluşturmanızı isteseler, gereken eğitimi almadan bu mekanizmayı meydana getirmeniz ve kusursuz işlemlerini sağlamanız olanaksızdır.

Oysa Mayalar bunu başarmıştır. Bu da Mayaların bilgi seviyesinin önemli bir göstergesi, evrimcilerin iddia ettiği gibi "geçmişte yaşayanların geri" olmadıklarının ispatıdır.

Buraya kadar ele alınan bilgiler bize geçmişte yaşamış olan toplumların ileri medeniyet seviyelerinden birkaç küçük örnek sunmaktadır. Bu örnekler, oldukça önemli bir gerçeği göstermektedir: Yıllardır evrimci zihniyetle telkin edilen, geçmişte yaşamış toplumların geri, ilkel ve basit bir yaşamları olduğu tezi doğru değildir. Tarihin her döneminde farklı medeniyet seviyelerinde, farklı kültürlere sahip toplumlar yaşamıştır. Ancak hiçbirisi diğerinden evrimleşmemiştir. Bundan 1000 yıl önce bazı geri medeniyetlerin yaşamış olması, tarihin evrimleştiğini, toplumların ilkelden gelişmiş doğru ilerlediğini gösteren bir durum değildir. Çünkü bundan bin yıl önce bu geri toplumlarla beraber, bilim ve teknolojide ilerlemiş, köklü medeniyetler inşa etmiş, son derece ileri toplumlar da yaşamıştır. Toplumların ilerlemesinde, kültürlerin birbirlerinden

olan etkileşimleri, nesillerin birbirlerine aktardıkları bilgi birikimi, kuşkusuz önemli bir rol oynar. Ama bu bir evrimleşme değildir.

Kuran-ı Kerim'de de geçmişte yaşamış toplumlardan örnekler verilirken, bunların bazılarının ileri bir medeniyet inşa etmiş oldukları haber verilir:

Onlar, yeryüzünde gezip-dolaşmıyorlar mı ki, böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kuvvet ve yeryüzündeki eserleri bakımından kendilerinden daha üstün idiler... (Mümin Suresi, 21)

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kendilerinden (sayıca) daha çoktu ve yeryüzünde kuvvet ve eserler bakımından daha üstündüler. Fakat kazandıkları şeyler, (azaba karşı) onlara hiçbir şey sağlayamadı. (Mümin Suresi, 82)

(Halkı) Zulmediyorken yıkıma uğrattığımız nice ülkeler vardır ki, şimdi onların altları üstlerine gelmiş ıpıssız durmakta, kullanılamaz durumdaki kuyuları (terk edilmiş bulunmakta), yüksek sarayları (çın çın ötmektedir). (Hac Suresi, 45)

Kuran'da haber verilen bu gerçekler, arkeolojik bulgularla da desteklenmektedir. Yeryüzündeki pek çok arkeolojik bulgu ve geçmiş toplumların yaşama alanları incelendiğinde, gerçekten de, bu toplumların çoğunluğunun günümüzdeki bazı toplumlardan dahi ileri bir seviyede yaşadıkları, inşaat teknolojisinde, astronomide, matematikte, tıpta çok büyük aşamalar kaydettikleri görülür. Bu da Darwinistlerin, tarihin ve toplumların evrimi masalını bir kez daha geçersiz kılmaktadır.

Dilin Evrimi Açmazı

Tarihin evrimi hikayesini anlatırken evrimcilerin karşılarına çıkan pek çok önemli sorun vardır. Bunlardan biri, insan bilincinin nasıl ortaya çıktığı, diğeri de konuşmanın ilk olarak nasıl meydana geldiğidir. Bu iki konu, insanı diğer canlılardan ayıran önemli özelliklerdir.

Bizler konuşurken düşüncelerimizi dil sayesinde düzenli kalıplar ve karşı tarafın anlayacağı şekilde anlamlı ifadelerle aktarırız. Tüm bunlar son derece özelleşmiş kas hareketleri ve söz dizimi gerektirdiği halde biz bunları dikkate bile almayız. Biz sadece konuşmayı "dileriz". 100'e yakın kasın uyumlu şekilde kasılıp gevşeyerek sesler, heceler ve kelimeler çıkarması ve özne, yüklem, zamir gibi öğelerin uygun sırada dizilmesiyle karşı tarafın anlayacağı cümleler ortaya çıkar. Bu kadar kompleks aşamalara dayalı bir yeteneği kullanmak için bizim 'dilemek' dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyor oluşumuz, konuşmanın biyolojik yapılarla sınırlı bir yetenek olmadığını açıkça göstermektedir.

İnsanın konuşma becerisi, evrim sürecinin hayali gereklilikleriyle veya hayali mekanizmalarıyla açıklanamayan son derece kompleks bir yetenektir. Evrimciler, uzun çalışmalarına rağmen, son derece kompleks bir yetenek olan konuşmanın, basit hayvansı

iletişim şekillerinden evrimleştiği yönündeki iddialarına kanıt göstermede tamamen başarısız olmuşlardır. Pennsylvania niversitesi'nden David Premack'ın, "İnsan dili, evrim teorisi için bir utançtır"⁷⁷ şeklindeki sözleri bu başarısızlığı net bir şekilde ortaya koymaktadır.

nl dilbilimci Derek Bickerton, 'utancın' sebeplerini şylezetlemiştir:

Konuşma insanncesine bir nesilden gelmiş olabilir mi? Hayır. Hayvan iletişimi yapılarına benzeşmekte midir? Hayır... Hiçbir maymun, yoğun eğitime rağmen, dilbilgisi kurallarının köklerine vakıf olamamıştır. Kelimeler nasıl ortaya çıktı, sözlerin dizilişi nasıl ortaya ıktı? Bu problemler konuşmanın evriminin kalbinde yatmaktadır.⁷⁸

Yeryüzünde mevcut tüm diller komplekstir ve bu kompleksliğin kademeli olarak nasıl kazanılmış olabileceği evrimcilerce hayal dahi edilememektedir. Evrimci biyolog Richard Dawkins'e göre, en ilkel olarak bilinen kabile dilleri de dahil olmak üzere, dünya üzerindeki her dil yüksek derecede komplekstir:

Bu konuda en aıkrnek konuşmadır. Hiç kimse nasıl başladığını bilmemektedir... Anlambilim, yani kelimeler ve anlamlarının kökeni de eşit derecede belirsizdir... Dünya zerindeki binlerce dilin hepsi de çok komplekstir. Bunun kademeli olarak geliştiğini düşünmeye eğilimliyim, fakat böyle olması gerektiği tam olarak açık değildir. Bazıları, belli bir yer ve belli bir zamanda tek bir zeka tarafından icat edildiğini ve aniden başladığını düşünür.⁷⁹

W. K. Wilkins ve J. Wakefield adlı iki evrimci beyin araştırmacısı ise bu konuda şunları söylemektedirler:

Dil evriminin geçiş aşamalarıyla ilgili delil yoktur. Buna rağmen, alternatif fikirleri kabul etmemiz zordur. Eğer trezg bazızellikler parçalara ayrılmış bir şekilde evrimleşmiyorsa, bu durumu açıklamak için iki yol gözüküyor. Ya henüz keşfedemediğimiz bir g, belki de İlahi bir müdahaleyle, olması gerektiği gibi yerleştirilmiştir. Ya da türlerin gelişiminde nispeten ani bir değişikliğin, belki de bir tür spontane ve yaygın mutasyonun sonucudur... Ama böyle tesadf bir mutasyonun rastlantısal doğası, bu iddiayı şüpheli bir hale getiriyor. Dahance belirtildiği gibi (Pinker and Bloom, 1990), dil gibi kompleks ve görünüşe göre görevlerine bu kadar ideal bir şekilde uygun bir sisteme yol açacak mutasyonun ihtimali yok denecek kadar düşüktür.⁸⁰

Dilbilimci Noam Chomsky de konuşma yeteneğinin kompleksliği karşısında düşüncelerini şu şekilde ifade eder:

Konuşmanın oluşumu ile ilgili olarak buraya kadar hiçbir şey söylemedim. Sebebi ise, söylenebilecek çok az şey olması. Dışarıdan görünen birkaç husus dışında, konuşmak byklde bir sırdır.⁸¹

Evrimcin yargılara saplanıp kalmayan birisi için ise konuşma becerisinin kaynağı çok açıktır. Bu yeteneği insana veren Yüce Allah'tır. Allah insanlara konuşmayı ilham eder ve onları konuşturur. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şöyle haber verilir:

... Dediler ki: "Her şeye nutku verip-konuşturan Allah, bizi konuşturdu. Sizi ilk defa O yarattı ve O'na döndürölüyorsunuz." (Fussilet Suresi, 21)

Evrinciler, dilin dayandığı biyolojik yapıların kompleksliğini açıklayamadıkları gibi, dili mümkün kılan bilincin kökenini de açıklayamamaktadırlar. Maddeye hiçbir şekilde indirgenemeyen insan bilinci ve dildeki komplekslik, dili üstün bir aklın yarattığını göstermektedir. Bu üstün aklın sahibi Rabbimiz olan Yüce Allah'tır.

HAK DİN TARİHİNİN İLK GÜNÜNDEN BERİ VARDI

Tarihin ve toplumun evrimleştiği aldatmacasını öne sürenlerin bir diğer yanılgıları da, toplumların en önemli değeri olan dinin de evrim geçirdiği iddiasıdır. Bu iddia, 19. yüzyılda ortaya atılmış, materyalistler ve ateistler tarafından hararetle savunulmuş, ancak bu iddiayı destekleyen hiçbir arkeolojik bulgu elde edilemediği için, bir spekülasyon olarak kalmıştır.

İnsanlığın daha eski çağlarda sözde "ilkel", yani çok-tanrılı ve kabilesel dinlere inandığı, tek Allah'a inanma ve tüm insanlığa hitap etme esasına dayalı hak dinin -ki bu din, ilk insan olan Hz. Adem'den bu yana Rabbimiz'in insanlığa vahy ettiği Hak Din'dir- sonradan ortaya çıktığı iddiasının hiçbir dayanağı yoktur. Ne var ki bazı evrimciler, bu iddiayı sanki kanıtlanmış tarihsel bir gerçekmiş gibi göstermeye çalışmakta, ancak bu tutumlarıyla büyük bir hata yapmaktadırlar. Darwin'in biyolojik evrim teorisi nasıl bir aldatmaca ise, ondan ilham alınarak geliştirilen dinlerin evrimi teorisi de bir aldatmacadır.

Dinlerin Evrimi Yanılgısı Nasıl Gelişti?

Günümüzden yaklaşık bir buçuk asır önce, Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının henüz ilk baskısının yapıldığı dönemde, evrim kavramı materyalist ve ateist çevrelerden destek almaya başlamıştı. Çağın bazı düşünürleri, insanın çevresinde olup biten herşeyin evrimle açıklanabileceğini sanıyorlardı. Bu yanılgıya göre herşey, sözde ilkelden ve basitten başlıyor, daha sonra gelişerek en mükemmel olana ilerliyordu.

Bu yanılgı pek çok alana uygulanmaya çalışıldı. Örneğin ekonomi alanında Marksizm, evrimsel bir ilerlemenin kaçınılmaz olduğunu ve sonunda tüm milletlerin komünizmi kabul edeceği iddiasını öne sürüyordu. Bunun sadece bir hayalden ibaret olduğu ve Marksizm'in öne sürdüğü iddiaların gerçekleri yansıtmadığı zaman içerisinde yaşanan tecrübelerle kanıtlandı.

Psikoloji alanında Freud, insanın evrimsel olarak ileri bir tür olduğunu, ancak psikolojik olarak hala sözde ilkel atalarının sahip olduğu güdülerle hareket ettiğini söylüyordu. Bu büyük yanılgı, yapılan psikoloji araştırmalarıyla bilimsel olarak tamamen çürütüldü. Freudizm'in temel varsayımlarının hemen hiçbir bilimsel dayanağı olmadığı ortaya çıktı.

Aynı şekilde sosyoloji, antropoloji, tarih gibi bilim dallarında da evrim teorisinin etkisi olmuş, ancak son yüzyılda elde edilen bilgiler ve bulgular bu etkinin ne derece yanlış olduğunu göstermiştir.

Tüm bu evrimsel teorilerin ortak noktası ise Allah inancına karşı olmalarıydı. Dinlerin evrimi yanılgısı da bu amaçla ve bu felsefi temeller üzerinde ortaya atıldı. Bu

yanılığının önde gelen savunucularından Herbert Spencer'ın gerçek dışı iddialarına göre, insanlığın ilk dönemlerinde hiçbir dini inanç yoktu. Sözde ilk dinler ise ölümlere tapınmayla başlamıştı. Dinlerin evrimi aldatmacasını savunan başka antropologlar daha farklı hikayeler öne sürdüler. Kimisine göre dinin kaynağı animizme (doğaya canlılık atfetme, onda ruh olduğuna inanma), kimilerine göre ise totemizme (sembol olarak seçilen bir insan, grup ya da eşyaya tapma yanılığı) dayanıyordu. Bir diğer antropolog olan E. B. Taylor'a göre, tarih içinde sırayla animizm (tabiata canlılık atfetme), manizm (atalar kültü), politeizm (çok tanrıcılık) ve son olarak da monoteizm (tek tanrıcılık) geliyordu.

Oysa 19. yüzyılın ateist antropologları tarafından masa başında yazılan senaryolarla ortaya atılan ve sonra da sürekli gündemde tutulan bu teori, bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Arkeolojik ve tarihsel bulguların da gösterdiği gibi, söz konusu kişilerin öne sürdüklerinin aksine, tarihin ilk gününden beri Allah'ın, peygamberleri aracılığıyla insanlara vahyettiği hak din var olmuştur. Ancak hemen her dönemde hak dinle birlikte, batıl ve sapkın inanışlar da var olagelmıştır. Günümüzde de, Allah'ın Bir ve Tek olduğuna iman eden, Rabbimiz'in indirdiği dine uyan insanlar olduğu gibi, taştan, tahtadan yapılmış putlara, birtakım ruhlara, şeytana, çeşitli hayvanlara, atalarına, Güneş'e, Ay'a, yıldızlara tapma yanılığına düşen insanlar da vardır. Üstelik bunların önemli bir kısmı da, geri değil tam tersine son derece gelişmiş koşullarda yaşayan kimselerdir.

Öte yandan, tarih boyunca Allah'ın indirdiği hak dinlerin emirlerini, uygulamalarını ve ahlaki değerlerini bozmaya çalışan insanlar da olmuştur. Kuran'da, bazı insanların birtakım batıl inanış ve uygulamaları dine dahil etmeye çalıştıkları, dolayısıyla kendilerine gönderilen hak dini değiştirip bozdukları haber verilmiştir:

Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için "Bu Allah Katındandır" diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına. (Bakara Suresi, 79)

Bu durum Allah'ın varlığına ve birliğine inanan ve Rabbimiz'in bildirdiği hükümlere uyan bazı insanların, zaman geçtikçe hak dinden uzaklaşma ve sapkın inanışlara, batıl uygulamalara yönelmelerine neden olmuştur. Böylece, birtakım sapkın inanışlar ve batıl uygulamalar ortaya çıkmıştır. Diğer bir deyişle, bazı kimselerin öne sürdüğü gibi "dinlerin evrimi" diye bir süreç asla yaşanmamış, ancak hak dinin belli dönemlerde insanlar tarafından bozulmasıyla sapkın dinler ortaya çıkmıştır.

Hak Dinin Tahrif Edilmesi

20. yüzyılda dinlerin kökeni hakkında ciddi araştırmalar yapılmaya başlandı. Bu sayede dinlerin evrimi iddialarının hiçbir bilimsel değeri olmayan, hayal ürünü senaryolar olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Andrew Lang, Wilhelm Schmidt gibi antropologların önderliğinde dünya üzerindeki dinlerin incelenmesi ile ortaya çıkan sonuçlar, dinlerin

evrim geçirmediğini, aksine zaman zaman tahrif edildiklerini gösterdi. Schmidt'in önderliğinde yayınlanan ve dinlerin kökeni konusunu ele alan *Anthropos* isimli dergide bu bilgiler çok ayrıntılı olarak incelendi.

Özellikle 1900-1935 yılları arasında yapılan çalışmalarda dinlerin evrimi iddialarının tamamen yanlış olduklarının anlaşılması, birçok antropoloğun evrimci fikirlerini terk etmesine yol açtı. Ancak tüm bu bilimsel ve tarihsel gerçeklere rağmen, bazı radikal ateistler bu çökmüş senaryoyu savunmaya devam ettiler.

Mezopotamya ve Mısır'da Elde Edilen Arkeolojik Bulgular

Mezopotamya ovası tarihsel kaynaklarda "uygarlıkların beşiği" olarak nitelendirilir. Mezopotamya ovasına çok da uzakta olmayan bir yerde ise Antik Mısır medeniyeti bulunmaktadır.

Bu uygarlıklarla ilgili yapılan arkeolojik çalışmalarda dikkat çeken hususlardan biri, bu toplulukların dini inançlarına dair elde edilen bulgularıdır. Elde edilen yazıtlarda sayısız sahte ilahların yaptıkları işler anlatılıyordu. Daha çok bulgu ele geçtikçe ve araştırmacılar bunları çözmekte daha başarılı yöntemler buldukça bu uygarlıkların inançlarıyla ilgili bazı detaylar ortaya çıkmaya başladı. Dikkati çeken en önemli nokta ise bu kavimlerin inandığı batıl ilahların hepsinin üstünde tek bir ilah inancının bulunuyor olmasıydı. Elde edilen tarihi kayıtlar ve bulgular, tarih boyunca hak dinin var olduğunu göstermekteydi. İlerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz Mezopotamya, Mısır, Hint, Avrupa medeniyetlerinin yanı sıra Aztek, İnka, Mayalar gibi Amerika medeniyetlerinin de tek ilah inancını bildiklerini, kendilerine hak dini tebliğ eden uyarıcıların geldiğini gösteren deliller elde edilmiştir. Çok tanrılı inancın içinde tek Tanrı inancının gizli olduğunu bulan araştırmacılardan ilki, Oxford Üniversitesi'nden Stephen Langdon'du. Langdon, 1931 yılında elde ettiği bulguları bilim dünyasına duyururken, elde ettiği bilgilerin çok beklenmedik olduğunu söylüyordu, çünkü bu bulguların daha önceki evrimci açıklamalarla tamamen çelişmekte olduğunu farkındaydı. Langdon bulgularını şöyle açıklıyordu:

Benim görüşüme göre insanın en eski tarihi, tek tanrı inancından çok sayıda (sözde) tanrının ve kötü ruhların varlığının inancına doğru çok çabuk bir bozulmayı gösteriyor...^{8 2}

Langdon 5 yıl sonra, *The Scotsman* adlı dergide ise şunları yazıyordu:

... Tüm deliller, kesinlikle başlangıçta bir "tek Tanrı" inancının bulunduğunu gösteriyor. Semitik kökenli halkların arkeolojik ve edebi kalıntıları da en eski zamanlarda bile bir "tek Tanrı" inancının var olduğunu gösteriyor. **Yahudi dininin ve diğer Semitik kökenli dinlerin, totemistik, putlara dayanan bir kökeni olduğu teorisinin tamamen geçersiz olduğu bugün anlaşılmış durumda.**^{8 3}

Günümüzde Tell-Esmar olarak isimlendirilen MÖ 3000 yılına ait bir Sümer şehrinde yapılan kazılarda da Langdon'un söylediklerini tamamen doğrulayacak bulgular elde edildi. Kazı çalışmalarını yöneten Henry Frankfort resmi raporunda şöyle diyordu:

Kazılarımız, tüm değerli bulgulara ek olarak Babil dinleri hakkında çok önemli bazı gerçekleri daha ortaya çıkardı. Bir sosyal sistem içinde dinsel değerlerin nasıl yerleştirilmiş olduğuna ilk defa şahit oluyoruz.

Bir tapınak ve bu tapınakta ibadet etmekte olan kişilerin evlerinin kalıntıları bulundu. Bu sebeple tek başına bir anlam ifade etmeyen bulguları bir bütün olarak değerlendirebilmekteyiz.

Örneğin, mühürlerin üzerindeki resimlerde genel olarak ilahlara yapılan tapınmalar resmediliyor. Ancak bu resimlerin tümünde bu tapınakta sadece tek bir Tanrı inancının olduğu görülmekte. **Bu sebeple, en eski zamandaki Sümer-Akad inanç sistemi içinde, bu tek İlah'ın değişik sıfatlarının ayrı ilahlar olarak görülmediği anlaşıyor.**^{8 4}

Frankfort'un bulguları çok önemli bir gerçeği gösteriyordu: Batıl, çok tanrılı inanç sisteminin ortaya çıkışı şekli. Birden çok ilaha tapınma sapkınlığı, dinlerin evrimi teorisinin iddia ettiği gibi insanların doğa güçlerini temsil eden bazı kötü ruhlara tapınmalarıyla ortaya çıkmamıştı. **Bir ve tek olan İlah'ın farklı sıfatları çeşitli insanlar tarafından zaman içinde değişik yorumlanmışlar ve bir İlah inancında bozulmalar meydana gelmişti.** Tek bir İlah'ın değişik sıfatları, zaman içinde birçok ilah inancına dönüşmüştü.

Langdon'un Sümer tabletlerinin tercümelerini yayınlamasından bir süre önce, Friedrich Delitzch isimli araştırmacı da benzer bir keşifte bulunmuştu. Bu araştırmacı, Babil inanç sistemi içindeki çok sayıdaki ilahın, gerçekte o dönemde Marduk olarak adlandırılan tek bir İlah'ın farklı özelliklerinden türediğini ortaya çıkarmıştı. Yapılan araştırmalar, Marduk inancının da hak olan tek İlah inancının zaman içinde bozulmasıyla türediğini gösteriyordu.

Marduk olarak adlandırılan tek İlah'ın çeşitli isimleri vardı. Bunlardan bazıları "Ninib", yani "Güç Sahibi", "Nergal" yani "Savaş Tanrısı", "Bel" yani "Tek İlah", "Nebo" yani "Mesaj Getiren İlah", "Sin" yani "Geceyi Aydınlatan", "Shamash" yani "Adalet Tanrısı", "Addu" yani "Yağmur Tanrısı"ydı. Zaman içinde Marduk'un bu özellikleri, sanki Marduk'tan bağımsız güçlermiş gibi değişik tanrılara dönüştürülmüştü. Aynı şekilde Güneş tanrısı, Ay tanrısı gibi birçok batıl ilahlar hayal gücünün etkisiyle üretilmişlerdi. Görüldüğü gibi, hem Marduk inancı hem de bu sahte ilahın diğer isimleri, bu inancın aslında Allah inancının zaman içinde bazı insanlar tarafından bozulmasıyla ortaya çıktığını göstermektedir.

Benzer bir bozulmanın izlerini Antik Mısır'da da görmek mümkündür. Araştırmacılar Antik Mısır'ın başlangıçta tek Tanrılı bir inanç sistemine sahip olduğunu, daha sonra bu tek Tanrılı inancın bazı kimseler tarafından tahrif edilerek Güneş'e tapan "Sabiilik'e dönüştüğünü bulmuşlardı. Antropolog M. de Rouge bu konuda şunları söyler:

Mısır dininin oluşumu, çok sayıda tanrının elenerek tek Tanrıya dönüşmesiyle olmamıştı. Aksine, Mısır dininin tek Tanrı inancına yakın olduğu zamanlar bu uygarlığın

şahit olunan en eski zamanlarına denk geliyordu. Mısır dininin son aşamaları ise tüm Mısır dininin en çok bozulmuş hali olmuştur.^{8 5}

Antropolog Sir Flinders Petrie de, çok tanrılı batıl inanışların tek Tanrılı tevhid inancını taşıyan dinlerin zaman içinde tahrif edilmesiyle ortaya çıktığını söylemektedir. Üstelik bu bozulma süreci, sadece geçmişte yaşamış topluluklarda değil, günümüzde de gözlemlenmektedir. Petrie şöyle demektedir:

Eski zamanlardaki dinlerde birçok sınıfta tanrıya rastlanır. Ancak günümüzdeki pek çok kültürde de böyle bir yaklaşım sergilenir. Örneğin bir Hindu, sayıları gittikçe artmakta olan tanrı ve tanrıçalar arasında yaşamaktan zevk duyar... Diğerleri ise tanrılara bile tapmazlar, animistik ruhlara, şeytanlara tapınırlar...

Eğer ruhlara tapmak tek bir İlah'a tapmaya uzanan bir evrim sürecinin ilk basamağı olsaydı, bu durumda çok tanrılılığın gittikçe tek tanrılılığa evrimleşmesinin kanıtlarını görmemiz gerekirdi... Bunun tam aksine tek görebildiğimiz, tek Tanrı inancının her zaman ilk basamak olduğudur...

Çok tanrı inancını ilk oluşumuna kadar izleyebildiğimiz her yerde, bunun tek Tanrı inancının bir çeşitlemesi olduğunu görüyoruz...^{8 6}

Hindistan'da Batıl Çok Tanrılı İnancın Kökeni

Hint kültürü, Ortadoğu kültürleri kadar eski olmasa da, dünyanın eski medeniyetlerden birisi sayılmaktadır.

Hindistan'daki batıl inanışlarda tapılan sözde ilahlar neredeyse sayısızdır. Bu batıl dinleri inceleyen araştırmacılardan bir tanesi ise Andrew Lang'dir. Lang, uzun araştırmaları sonucunda, çok tanrılı dinlerin Ortadoğu'da çıkış sürecinin bir benzerinin Hindistan'da da yaşanmış olduğunu ortaya koymuştur.

Edward McCrady de, Hintlilerin *Veda* isimli kitaplarını incelerken, Hint kültürünün erken dönemlerinde tanrıların, tek bir üstün İlah'ın değişik özellikleri olarak yorumlandıklarını yazar.^{8 7} *Veda* kitabındaki ilahilerde de, açık olarak tek Tanrılı tevhid inanışının bozuluşunun izlerini görmek mümkündür. Konuyu inceleyen araştırmacılardan Max Müller, başlangıçta tek İlah inancının bulunduğunu kabul etmektedir:

Veda'da tek Tanrı inancının çok tanrı inancından daha önce olduğunu görüyoruz. Sayısız tanrıya dualarında dahi tek bir sonsuz Tanrı'nın zikri, göğü bir sis gibi sarmış olan putperest anlayışın arasından, mavi göğün belirivermesi gibi ortaya çıkıyor.^{8 8}

Bundan da bir kez daha anlaşılmaktadır ki, dinlerin evrimi değil, hak dine insanlar tarafından birtakım batıl inanışlar eklenerek veya bazı emirler ve yasaklar göz ardı edilerek dini inançların zaman içinde bozulması söz konusudur.

Avrupa Tarihinde Dinlerin Tahrif Edilmesi

Tarihi Avrupa toplumlarının inanışlarında da benzer bir bozulmanın izini görmek mümkündür. Örneğin Eski Yunan'ın batıl inançları üzerine araştırmalar yapmış olan Axel W. Persson, *Tarih Öncesi Yunan* isimli eserinde şöyle der:

İlk baştan beri var olan tek Tanrı inancı, daha sonra Yunan dinsel mitlerinde gördüğümüz sayısız önemli önemsiz tanrısal kişiliklere dönüşmüştür. Benim görüşüme göre bu birçok ilahın varlığı, tek ve bir olan bir Tanrı'yı tanımlayan değişik isimlerin zamanla değişik yorumlanmasına bağlıdır.^{8 9}

Aynı tahrifatın izlerini İtalya'da da takip etmek mümkündür. Arkeolog Rosenzweig, erken Etrüsk dönemine rastgelen "Iguvine Tabletleri" üzerinde yaptığı incelemelerde "ilahlar ilk olarak sıfatların, değişik özellikler olarak yorumlanmasından ortaya çıkmaktadır" demektedir.^{9 0}

Kısacası yaklaşık bir yüzyıldır ele geçirilen tüm antropolojik ve arkeolojik bulgular, tarih boyunca toplumlarda önce tek Tanrı inancının var olduğunu, ancak bunun zamanla bozulduğunu göstermektedir. Başlangıçta herşeyi yoktan var eden, herşeyi gören ve bilen, tüm alemlerin sahibi olan Allah'a inanan toplumlar, zamanla Rabbimiz'in sıfatlarını ayrı ayrı ilahlar olarak düşünme yanlışlığına düşmüş ve birden fazla batıl ilaha tapınmaya başlamışlardır. Hak ve gerçek olan din, bir ve tek ilah olan Allah'a ibadet edilen dindir. Çok tanrılı dinler ise, Rabbimiz'in Hz. Adem'den beri insanlara vahy ettiği hak dinin insan eliyle bozulması sonucunda ortaya çıkmışlardır.

Allah'ın Vahy Ettiği Hak Din

Yeryüzünün farklı coğrafyalarında yaşayan veya yaşamış olan toplumların dini değerlerine ve kültürlerine baktığımızda, çok fazla ortak inanç içerdiklerini görürüz. Aralarında kültürel bir alışveriş yaşanmasının mümkün olmadığı toplumların dinlerinde, melek, cin ve şeytan gibi insanla aynı boyutta yaşamayan varlıklardan, ahiret inancına, insanın çamurdan yaratılmasından, yapılan ibadetlere kadar birçok ortak yön bulunmaktadır. Örneğin Nuh Tufanı ile ilgili bilgiler, Sümer kayıtlarından Galler inanışlarına, Çin yazıtlarından antik Litvanya inanışlarına kadar pek çok farklı kültürde bulunmaktadır.

Bu gerçek ise, din ahlakını bir ve tek olan Yüce bir İlah'ın, yani alemlerin Rabbi olan Allah'ın vahy ettiğini gösteren delillerden biridir. Dünyanın dört bir yanındaki farklı kültürler, aynı yüce makamdan gelen, eşi ve benzeri olmayan tek bir İlah'ın varlığını haber veren dinlerle eğitilmişlerdir. Rabbimiz, tarihin her döneminde seçkin ve üstün kıldığı bazı kulları aracılığıyla, Kendisi'ni insanlara tanıtmış ve insanlar için seçtiği dini bildirmiştir. Yüce Allah'ın son vahyi olan Kuran'da, **"her topluluk için bir hidayet önderi olduğu"** (Rad Suresi, 7) haber verilmiştir. Başka ayetlerde ise, Allah'ın her topluma bir uyarıcı gönderdiği şu şekilde bildirilmektedir:

Kendisi için bir uyarıcı olmaksızın, Biz hiçbir ülkeyi yıkıma uğratmış değiliz. Hatırlatma (yapılmıştır); Biz zulmedici değiliz. (Şuara Suresi, 208-209)

Bu mübarek elçiler, toplumlarına hep bir ve tek olan Allah'a iman ve kulluk etmeleri gerektiğini öğretmişler, iyiliği emredip kötülükten sakındırmışlardır. İnsanları kurtuluşa ulaştıracak olan da Rabbimiz Katında seçkin ve kutlu olan bu elçilere ve onların miras bıraktıkları İlâhi kitaplara uymaktır. Rabbimiz'in alemlere rahmet olarak gönderdiği, son peygamber olan Hz. Muhammed (sav) ve İlâhi kitapların sonucusu olan ve sonsuza kadar Yüce Allah'ın koruduğu Kuran-ı Kerim de insanlığın en doğru yol göstericisidir.

SONUÇ

Zamansızlık Gerçeğini Göz Ardı Etmemek

Kitap boyunca incelediğimiz tarihsel ve arkeolojik bulguların da açıkça gösterdiği gibi Darwinistlerin tarihin ve toplumların evrimi iddiası bir safsatadan ibarettir. Bilimsel hiçbir dayanağı olmayan bu iddiaların gündemde tutulmasının temelinde ise materyalizmi ayakta tutma kaygısı vardır. Bilindiği gibi materyalistler yaratılış gerçeğini reddetme yanılığı içindedirler. Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve sonsuza kadar da mutlak bir varlık olarak kalacağını zannederler. Diğer bir deyişle kendilerince maddeyi ilahlaştırırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.) Oysa artık bugün bilimin ulaştığı son nokta, "evrenin yoktan var edildiği" yani yaratıldığı gerçeğini teyid etmekte, materyalizmi ve materyalist görüşe dayalı tüm teori ve felsefeleri yalanlamaktadır.

Buna rağmen materyalistler, maddenin mutlak değil, yaratılmış olduğu gerçeğini bilimle çatışmak pahasına da olsa kabul edemezler. Oysa ön yargılarından ve dogmalarından bir an için uzaklaşırsalar onlar da apaçık olan gerçekleri görebilecekler, materyalist telkinlerin üzerlerinde yaptığı büyü etkisinden kurtulabileceklerdir. Bunun için alışageldikleri bakış açısını bir kenara bırakıp, ideolojik taassuplardan kendilerini arındırarak samimi düşünceleri yeterli olacaktır.

İlk olarak düşünülmesi gereken konulardan biri de zaman kavramının asıl niteliği olmalıdır. Zira materyalistler maddenin yanı sıra, zamanın da mutlak olduğunu sanırlar. Ve bu yanılığı pek çok gerçeği görmelerine engel olur. Modern bilim, maddenin olduğu gibi, maddenin bir türevi olan zamanın da maddeyle birlikte yokluktan var edildiğini ve zamanın da bir başlangıcı olduğunu ispatlamıştır. Aynı zamanda, zamanın izafi (göreceli) bir kavram olduğu, materyalistlerin yüzyıllardır zannettikleri gibi değişmez ve sabit olmadığı, değişken bir algı biçimi olduğu da bu yüzyılda ortaya çıkmıştır.

Zaman Kavramının Aslı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme tekrar vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak zaman algısını elde eder. Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.

Ünlü fizikçi Julian Barbour, zamanın tarifini şöyle yapmaktadır:

Zaman eşyaların pozisyonlarını değiştirme ölçüsünden başka bir şey değil. Bir sarkaç sallanır, saatin kolları ilerler.^{9 1}

Kısacası zaman, beyinde saklanan birtakım hayaller arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır. Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "Ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyinde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

"Geçmiş" Kavramı Hafızamızdaki Bilgilerden İbaredir

Biz, bize verilen telkinden dolayı, geçmiş, şu an ve gelecek gibi bölümlere ayrılmış zaman dilimlerini yaşadığımızı zannederiz. Oysa, "geçmiş" gibi bir kavrama sahip olmamızın tek nedeni, -daha önce de belirttiğimiz gibi- hafızamıza bazı olayların verilmesidir. Örneğin, ilkokula kaydolduğumuz an hafızamızda bulunan bir bilgidir ve biz bu nedenle bunu geçmiş bir olay olarak algılarız. Gelecekle ilgili olaylar ise hafızamızda bulunmaz. Bu nedenle biz henüz haberdar olmadığımız bu olayları "yaşanacak", "gelecekte meydana gelecek" olaylar olarak kabul ederiz. Oysa geçmiş nasıl bizim için yaşanmış, tecrübe edilmiş, görülmüş olaylar ise, gelecek de aynı şekilde yaşanmıştır. Ancak bu olaylar bizim hafızamıza verilmediği için biz bunları bilemeyiz.

Eğer Allah, gelecekle ilgili olayları da hafızamıza vermiş olsaydı, o zaman gelecek de bizim için geçmiş olurdu. Örneğin, 30 yaşındaki bir insanın hafızasında 30 yıllık hatıralar, olaylar bulunur ve bu nedenle bu insan 30 yıllık bir geçmişi olduğunu düşünür. Eğer bu insanın hafızasına 30 ile 70 yaş arasındaki geleceğine dair olaylar da verilecek olsa, o zaman 30 yaşındaki bu insan için hem 30 yılı hem de 30 ile 70 yaşı arasındaki "geleceği" geçmişi haline gelir. Çünkü, bu durumda geçmişi de geleceği de hafızasında mevcut bulunacak, her ikisi de onun için yaşanmış, görülmüş, tecrübe edilmiş olaylar olacaktır.

Ancak Allah, bize olayları belli bir sıra içinde, küçükten büyüğe doğru akacak şekilde, sanki geçmişten geleceğe akan bir zaman varmış gibi algılattığı için, bize geleceğimizle ilgili olayları bildirmez, bunların bilgisini hafızamıza vermez. Gelecek bizim hafızamızda yoktur, ancak Allah'ın sonsuz hıfzında, tüm insanların geçmişleri ve gelecekleri bulunmaktadır. Bu bir insanın hayatını, zaten mevcut olan bir film den izlemesi gibidir. Film, zaten çekilmiş ve bitmiştir. Ancak, bu filmi ileri sarma imkanı bulunmayan insan, kareleri teker teker seyrettikçe hayatını görür. Henüz seyretmediği karelerin ise geleceği olduğunu zannederek yanılır.

Dünya Tarihi de Göreceli Bir Kavramdır

Tüm bu gerçekler toplumsal yaşam ve tarih için de geçerlidir. Toplamların, dolayısıyla dünyanın tarihini de kendimizin sınırlı olduğu zaman ve mekan kavramları

içinde algılayıp değerlendiririz. Bu göreceli algımıza göre, dünya tarihini dönemlere ayırır, inceleriz.

Biz 5 duyumuzla hisseder ve yaşarız. Beş duyumuzun izin verdiği şeyleri algılar, bunun dışına hiçbir zaman çıkamayız. İçinde yaşadığımız zamanı ve mekanı da böyle algılarız. Beynimiz 5 duyuyla bir varlığı tespit edemiyorsa, o varlık için "yok oldu" deriz. Buna bağlı olarak hafızamız hangi olayı ya da görüntüyü veya algıyı muhafaza ederse o bizim için vardır yani diridir, neyi de unutursa artık o bizim için yoktur. Diğer bir deyişle hafızamızda olmayan varlıklar ve olaylar bizim için ölmüştür, geçmiştir, yok olmuştur.

Fakat bu, yalnızca insanlar için geçerli bir durumdur; çünkü yalnızca insanların hafızası sınırlıdır. Allah'ın hafızası ise her şeyin üstündedir, sınırsız ve sonsuzdur. Ancak burada şunu da belirtmek gerekir: "Allah'ın hafızası" kavramının kullanılması yalnızca konuyu açıklayabilmek amaçlıdır, yoksa iki hafıza arasında herhangi bir kıyas ya da benzetme yapılması asla mümkün değildir. Allah, her şeyi yoktan var eden ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilendir.

Allah'ın hafızası sonsuzdur, o halde onda var olan hiçbir şey yok olmaz. Diğer bir deyişle Allah'ın yarattığı hiçbir canlı ölüp kaybolmaz, hiçbir çiçek solup yok olmaz, hiçbir ipecek bitmez, hiçbir süre geçmez, hiçbir yiyecek tükenmez... Allah Katında evren ilk toz bulutu olduğu haliyle durmakta, Stonehenge'in taşları taşınmakta, Mısır piramitleri inşa edilmekte, Sümerler gökyüzünü incelemekte, Neandertaller yaşamlarını devam ettirmekte, Lascaux Mağarasındaki sanatçı resmini yapmakta, Çatalhöyük'te günlük yaşam sürmekte, II. Dünya Savaşı devam etmekte, kısaca tarih boyunca yaşanmış her an Allah Katında olduğu gibi durmaktadır. Aynı şekilde bundan binlerce yıl sonra yaşayacak olan toplumlar da Allah Katında medeniyetlerini inşa etmekte, düzenlerini kurmakta, günlük hayatlarını devam ettirmektedir.

Her varlığın ve olayın yaratıldığı anda aslında onun için sonsuzluk da başlamıştır. Örneğin bir çiçek yaratıldığında aslında bir daha yok olmamak üzere yaratılmıştır. Bu varlığın ya da nesnenin insanın görüntüsünden çıkması, insanın hafızasından silinmesi onun yok olması, ölmesi anlamına gelmez. Önemli olan Allah'ın hafızasındaki, Allah'ın Katındaki halidir. Ve Allah'ın hafızasında bu canlının var oluşu da, yaşamı boyunca geçirdiği anlar da, ölümü de mevcuttur.

Samimi Düşünmek

Kuşkusuz tüm bunlar, bir insanın yaşamında ki en büyük ilimlerden biridir. Üstelik bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır**. Zaman kavramının asıl mahiyetini, sonsuzluk kavramıyla ilgili bu gerçekleri çoğu insan ilk kez duyuyor, ilk kez düşünüyor olabilir.

Önemli olan şudur; Allah Kuran'da yalnızca "**içten Allah'a yönelen**" (Kaf Suresi, 8) kimselerin öğüt alabileceğini haber vermektedir. Yani samimi kalple Allah'tan yardım dileyen, O'nun sonsuz kudretini takdir etmeye çalışan, Rabbimiz'in büyüklüğünü

kavramak için çaba gösteren insanlar burada anlatılan gerçeklerden de öğüt alacak ve bu gerçekleri kavramaya başlayacaklardır.

Bir insan hayatı boyunca materyalist telkinlerin etkisi altında kalmış olabilir. Bu telkinler nedeniyle gerçekleri samimi olarak düşünme fırsatı bulamamış olabilir. Ancak bu durum tüm hayatını yanılgılar içinde devam ettirmesini gerektirmez. Yapılması gereken, doğruyu gören bir insanın, vicdanının ve aklının sesine uyarak yanlış olanda ısrar etmemesidir. Her insanın, Kuran-ı Kerim'de bildirildiği gibi, vicdanıyla doğruyu gördüğü halde bundan kaçınan bir kişi olmaktan sakınması gerekir:

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 14)

Doğruyu gören ve tasdik edenler ise Allah'ın izniyle hem dünyada hem de ahirette kurtuluşa kavuşanlar olacaktır:

Doğruyu getiren ve doğrulayanlara gelince; işte onlar muttaki (takva sahibi) olanlardır. (Zümer Suresi, 33)

NOTLAR

1. Paul Bahn, Arkeolojinin ABC'si, sf.16; Burak Eldem, 2012: Marduk'la Randevu, İnkılap Kitabevi, İstanbul, 2003, sf. 23
2. Richard Leakey, The Origin of Humankind, Basic Books, New York, 1994, sf. 12
3. L.S.B.Leakey, İnsanın Ataları, Türk Tarih Kurumu Yayınları: Ankara, 1988, sf.8
4. Natinoal Geographic Türkiye, Ekim 2004
5. Abram Kardiner, *Posthumous Essays by Branislau Malinowski* isimli yazının özeti, Scientific American, June 1918, sf.58
6. Melville Herskovits, *Man and His Works*, Knopf: NY, 1950, sf. 467
7. Melville Herskovits, *Man and His Works*, Knopf: NY, 1950, sf.476
8. Edward A.Freeman, *Race and Language*, The Colonial Press, New York: 1900
9. Ahmad Thomson, *Making History*, Ta-ha Publishers Ltd, London, 1997, sf.4
- 10- Discover Special Issue, Vol. 27, No 1, sf. 28
11. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 148
12. BBC News, 22 Şubat 200
13. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 193
14. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 193
15. BBC News, 10 January 2002
16. *National Geographic*, Ağustos 2001, sf. 156
17. BBC News, 9 Ağustos 200
18. <http://www.goldenageproject.org.uk/108catalhuyuk.html>
19. *Fenomen*, 15 Eylül 1997, sf. 45
20. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature* 385, Feb. 27, 1997, sf. 767
21. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature* 385, Feb. 27, 1997, sf. 767
22. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature* 385, Feb. 27, 1997, sf. 767
23. Hartmut Thieme, "Lower Palaeolithic Hunting Spears from Germany", *Nature* 385, Feb. 27, 1997, sf. 807
24. Taş Devrinde Yaşam, Terra X Belgeseli, TRT
25. *Bilim ve Teknik*, Eylül 2000
26. Philip Cohen, "Open Wide," *New Scientist*, No. 2286, 14 Nisan 2001, s. 19New Scientist, 11 Nisan 2001

27. Glynn Isaac, Barbara Isaac, *The Archaeology of Human Origins*, Cambridge University Press: Cambridge, 1989, sf.71; C.B.M Mc Burney, Hava Fteah, Cambridge University Press: Cambridge, 1967, sf.90
28. Vadim N.Stpanchuk, "Prolom II, A Middle Palaeolithic Cave Site in the Eastern Crimea with Non-Utilitarian Bone Artefacts", *Proceedings of the Prehistoric Society* 59, 1993, sf. 17-37, sf. 33- 34.)
29. Paul Mellars, *The Neandertal Legacy*, Princeton: University Press, 1996, sf. 17 ve Vadim N. Stpanchuk, "Prolom II, A Middle Palaeolithic Cave Site in the Eastern Crimea with Non-Utilitarian Bone Artefacts", *Proceedings of the Prehistoric Society* 59, 1993, sf. 17-37, sf. 17)
30. Neandertals Lived Harmoniously, *The AAAS Science News Service*, 3 April 1997
31. Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Cilt 39, 1996, s. 178
32. Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, sf. 5
33. Chi, Nisan 2005, sf. 46
34. Cremona and Thompson, *Forbidden Archaeology*, sf. 392
35. Brewster, *Queries and Statements Concerning a Nail Found Embedded in a Block of Sandstone*, II, sf. 51
36. Micheal Baigent, *Ancient Traces*, sf. 14
37. John Baines ve Jaromir Malek, *Eski Mısır Medeniyeti*, İletişim Yayınları, İstanbul, 1986, Giriş Bölümü
38. William Howells, *Getting Here: The Story of Human Evolution*, Compass Press, Washington, DC.,1993, sf 229
39. <http://www.kuranikerim.com/telmalili/hud.htm>
40. <http://www.boop.org/jan/justso/elephant.htm>
41. Stephen Jay Gould, Introduction, in Björn Kurtén, *Dance of the Tiger: A Novel of the Ice Age* (New York: Random House, 1980), xvii-xviii
42. Gould S.J., "The Return of the Hopeful Monster," in "The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History," [1980], Penguin: London , 1990, reprint, sf.158
43. Simone Waisbard, in *The World's Last Mysteries*, (2nd edition) p. 138, Reader's Digest, 1978
44. Graham Hancock, *Heaven's Mirror*, Three River Press, New York, 1998, sf. 304
45. Moustafa Gadalla, *Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt*, Basted Publishing, Erie, Pa.USA, 1996, sf.295
46. Interview with Dr.Zaki Hawass, Director of the Pyramids, <http://www.pbs.org/wgbh/nova/pyramid/excavation/hawass.html>
47. Moustafa Gadalla, *Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt*, Basted Publishing, Erie, Pa.USA, 1996, sf.296
48. www.trms.ga.net/~jtucker/lessons/ss/ancegypt.html

49. Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyet*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara: 1956, sf.318
50. Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyet*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara: 1956, sf.87
51. Prof.Dr.Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyeti*, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara, 1956, sf.201
52. J.H.Breasted, *Ancient Times*, 1916, sf.64
53. Moustafa Gadalla, *Egyptian Harmony: The Visual Music*, NC: Tehuti Research Foundation, 2000, sf. 64
54. John Baines, Jaromir Baines, *Eski Mısır*, İletişim Yayınları, İstanbul: 1986, sf.69
55. Moustafa Gadalla, sf.115
56. Moustafa Gadalla, sf.116
57. Moustafa Gadalla, sf.116
58. *Sfenks'in Gözleri*, İnkılap Kitabevi, İstanbul, 1989, sf. 152
59. Nova Productions, Who Built the Pyramids, www.pbs.org
60. http://www.world-mysteries.com/sar_7.htm
61. Donald E. Chittick, The Puzzle of Ancient Man, s. 109-110
62. The six thousand yer old space suit. Vaughn M. Greene, önsöz Zecharia Sitchin
63. <http://www.dreamscape.com/morgana/triton2.htm>
64. <http://www.dreamscape.com/morgana/triton2.htm>
65. <http://www.bilgisayardershanesi.com/bilgisayartarihi.htm>
66. Donald E. Chittick, The Puzzle of Ancient Man, Advanced
67. <http://observer.guardian.co.uk/world/story/0,,1854232,00.html>, Revealed: world's oldest computer, Helena Smith, Sunday August 20, 2006
68. William R. Corliss, *Ancient Man: A Handbook of Puzzling Artifacts*, Maryland: The Sourcebook Project, 1978, s. 443
69. *Yüce Tanrı'nın İzinde*, Cep Kitapları, İstanbul, Nisan 1995, sf. 186
70. Henry Gee, *In Search of Deep Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, sf. 5
71. Phillip E. Johnson, *Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in Science, Law & Education* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1995), sf. 62
72. *Temel Britannica*, Cilt 16, Ana Yayıncılık, İstanbul: Haziran 1993, sf.203
73. Georges Contenau, *Everday Life in Babylon and Assyria*, Edward Arnold Publishers, London, 1964
74. S.N.Kramer, *Tarih Sümer'de Başlar*, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara: 1990, sf. 224-231
75. <http://news.bbc.co.uk/1/low/sci/tech/380186.stm>
76. <http://webexhibits.org/calendars/calendar-mayan.html>
77. Swisher III, Roger Lewin, *Java Man*, Abacus, London, 2002, sf. 205

78. Derek Bickerton, "Babel's Cornerstone," *New Scientist* (vol. 156, October 4, 1997), sf. 42
79. Richard Dawkins, *Unweaving the Rainbow* Boston, Houghton-Mifflin Co., 1998, sf. 294
80. Wilkins, W.K. & Wakefield, J., *Brain evolution and neurolinguistic preconditions. Behavioral and Brain Sciences* 18 (1): 161-226
81. Noam Chomsky, *Powers and Prospects*, sf.16
82. Stephen H. Langdon, "Semitic Mytology of All Races", Vol. V, *Archaeol. Instit. Amer.*, 1931, s. xviii
83. Stephen H. Langdon, *The Scotsman*, 18 Kasım 1936
84. H. Frankfort, Third Preliminary Report on Excavations at Tell Asmar (Eshnunna): Quoted by P.J. Wiseman in *New Discoveries in Babylonia about Genesis*, Marshall, Morgan and Scott, sf. 24.
85. P. Le Renouf, "Lectures on the Origin and Growth of Religion" as illustrated by the Religion of Ancient Egypt, Williams and Norgate, London, 1897, s. 90
86. Sir Flinders Petrie, *The Religion of Ancient Egypt*, Constable, London, 1908, sf. 3-4
87. Edward McCrady, *Genesis and Pagan Cosmogonies*, Trans. Vict. Instit. 72 (1940), sf.55
88. Max Muller, *History of Sanskrit Literature*: Quoted by Samuel Zwemer, sf. 87
89. Axel Persson, *The Religion of Greece in Prehistoric Times*, University of California Press, 1942, sf. 124
90. Book review, *American Journal of Archaeology*, 43 (1939): sf. 170-171
91. Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", *Discover*, Aralık 2000, sf. 54

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

ÖNSÖZ

Kendisinin ve tüm diğer canlıların nasıl var oldukları sorusunu araştıran insan iki farklı açıklama ile karşı karşıya kalır. Birincisi, insan dahil tüm canlıları sonsuz akıl ve güç sahibi olan Allah'ın yarattığı gerçeğidir. İkinci açıklama ise, canlıların doğal süreçlerin ve rastlantısal etkilerin ürünü olduklarını iddia eden "evrim" teorisidir.

Evrım teorisi, yaklaşık bir buçuk yüzyıldır bilim dünyasında yaygın bir kabul görmektedir. Biyoloji bilimi, evrimsel kavramlarla tanımlanmaktadır. Bu nedenle de çoğu insan, yaratılış ve evrim açıklamalarından bilimsel olanının evrim olduğunu sanır. Evrimi, gözlemsel bilimin bulgularıyla desteklenen bir teori, yaratılışı ise sadece kabule dayanan bir inanç zanneder. Oysa aksine, bilimsel bulgular evrim teorisinin lehinde değildir. Özellikle, son 10-20 yıl içinde elde edilen bulgular, evrim teorisinin temel varsayımları ile açık bir biçimde çelişmektedir. Paleontoloji, biyokimya, popölasyon genetiğı, moleküler biyoloji karşılaştırmalı anatomi, biyofizik gibi pek çok bilim dalı, canlılığın evrim teorisinin iddia ettiğı gibi doğal süreçler ve rastlantısal etkilerle açıklanamayacağını, tüm canlıların kusursuz bir şekilde yaratıldıklarını göstermektedir.

Bu kitapta evrim teorisinin karşılaştığı bu bilimsel krizi inceleyeceğiz. Kitap tümüyle bilimsel bulgulara dayanılarak hazırlanmıştır. Evrim teorisini bilim adına savunanların, mutlaka bu bulgularla yüzleşmeleri ve şimdiye kadar sahip oldukları bazı ön kabulleri sorgulamaları gerekmektedir. Eğer bundan kaçınırlar ise, evrim teorisine olan bağlılıklarının bilimsel değil, tümüyle dogmatik bir bağlılık olduğunu fiilen kabul etmiş olacaklardır.

KISA BİR TARİH

Evrım teorisi, felsefi kökenleri Eski Yunan'a kadar uzanmasına karşın, bilim dünyasının gündemine 19. yüzyılda girdi. Önce Fransız biyolog Jean-Baptiste Lamarck, Zoological Philosophy adlı kitabında canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştikleri varsayımını ortaya attı. Lamarck, canlıların yaşamları sırasında kazandıkları değişimleri sonraki nesillere aktardıklarını öne sürmüştü. Ünlü zürafalar örneğinde, bu canlıların eskiden çok daha kısa boyunlu olduklarını, ancak yüksek ağaçlara ulaşmak için çabalarken nesilden nesile boyunlarının uzadığını iddia etmişti.

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması"olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirdi. 20. yüzyılın ortalarında DNA'nın yapısının keşfiyle birlikte, canlıların hücrelerinin çekirdeğine kodlanmış çok özel bir genetik bilgiye sahip oldukları ve bu genetik bilginin, "kazanılmış özellikler" tarafından değiştirilemeyeceği ortaya çıktı. Yani bir canlı ağaçlara uzanabilmek için yaşamı boyunca çabalayıp boynunu birkaç santim uzatsa bile, doğurduğu yavrular yine o türe ait standart boyun ölçüleri ile doğacaklardı. Kısacası Lamarck'ın evrim teorisi, bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihin derinliklerine gömüldü.

Ancak Lamarck'tan birkaç nesil sonra yaşamış olan bir başka doğa bilimcinin evrim teorisi, daha uzun ömürlü oldu. Söz konusu doğa bilimci Charles Robert Darwin, teorisinin ismi ise "Darwinizm"dir.

Darwinizm'in Doğuşu

Charles Darwin 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H. M. S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Genç Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilendi. Bu kuşların gagalarındaki farkların, farklı çevrelere uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü.

Darwin bu gezisinin ardından İngiltere'deki hayvan pazarlarını gezmeye başladı. İnek yetiştiricilerinin farklı inek cinslerini çiftleştirerek yeni cinsler türettiklerine şahit oldu. Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerini de bu gözlemlerine eklediğinde, kafasında bir teori şekillenmeye başladı.

Sonunda bu fikirlerini 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında açıkladı. Bu kitapta, tüm canlı türlerinin tek bir ortak atadan geldiklerini, ancak zaman içinde küçük değişimlerle birbirlerinden evrimleştiklerini iddia ediyordu.

Darwin'in teorisini Lamarck'ın teorisinden farklı kılan nokta, asıl vurguyu "doğal seleksiyon" kavramına yapmış olmasıdır. Doğal seleksiyon, doğadaki yaşam mücadelesinde, güçlü veya ortamın şartlarına daha uygun olan canlıların hayatta kalmaları anlamına gelir. Darwin şöyle bir mantık kurmuştur:

"Bir canlı türü içinde doğal ve rastlantısal farklılıklar olmaktadır. Örneğin bazı inekler daha büyük, bazıları daha koyu renklidir. Bu değişikliklerin hangisi avantajlı ise, o özellik doğal seleksiyon tarafından seçilecektir. Böylece söz konusu avantajlı özellik, o hayvan topluluğuna hakim hale gelecektir. Bu özelliklerin uzun zaman içinde birikmesiyle de, ortaya yeni bir tür çıkacaktır."

Ancak Darwin'in ortaya attığı bu "doğal seleksiyonla evrim" teorisi, daha ilk başta pek çok soru işaretini beraberinde getirmişti: Darwin'in "doğal ve rastlantısal farklılıklar" dediği şey gerçekte ne idi? Bazı ineklerin daha büyük, bazılarının daha koyu renkli doğabildikleri doğrudu, ama bu farklılıklar milyonlarca bitki ve hayvan türünü nasıl açıklayabilirdi?

1) Darwin "canlılar kademe kademe evrimleşmişlerdir" diyordu. Bu durumda çok sayıda "ara tür" yaşamış olmalıydı. Ama fosil kayıtlarında bu teorik canlılardan iz yoktu. Darwin bu sorun üzerinde çok kafa yormuş ve sonuçta "bu fosiller ileride bulunabilir" demek zorunda kalmıştı.

2) Canlıların göz, kulak, kanat gibi kompleks organları doğal seleksiyonla nasıl açıklanabilirdi? Tek bir dokuları eksik olsa hiçbir işe yaramayacak olan bu organların, "kademe kademe" gelişmiş oldukları nasıl savunulabilirdi?

3) Tüm bunların öncesinde, Darwin'in "tüm canlıların ortak atası dediği" ilk canlı organizma nasıl oluşmuştu? Cansız madde, doğal süreçlerle canlı hale gelemeyeceğine göre, Darwin ilk canlının oluşumunu nasıl açıklayacaktı?

Darwin bu sorunların en azından bir kısmının farkındaydı. Kitabına eklediği "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümde bunları kabul etmişti. Ancak bu sorunlara getirdiği cevapların bilimsel açıdan bir geçerliliği yoktu. İngiliz fizikçi H. S. Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.¹

Darwin bilimsel araştırmalar ilerledikçe, "Teorinin Zorlukları"nın ortadan kalkacağını umuyordu. Ama aksine, yeni bilimsel bulgular bu zorlukları daha da büyüttü.

Hayatın Kökeni Sorunu

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan **spontane jenerasyon** adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu.

Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılabilecekti ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddelerden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog **Louis Pasteur**, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "**Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.**"²

Evrin teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi. Bu konunun detaylarını kitabın ilerleyen bölümlerinde inceleyeceğiz.

Genetik Sorunu

Darwin'in teorisini çıkmaza sokan bir diğer konu ise kalıtım oldu. Darwin'in teorisini geliştirdiği dönemde canlıların özelliklerini sonraki nesillere nasıl aktardıkları, yani kalıtımın nasıl gerçekleştiği tam olarak bilinmiyordu. Bu nedenle kalıtımın kan yoluyla sağlandığı gibi ilkel düşünceler yaygın kabul görüyordu.

Kalıtım hakkındaki bu belirsizlik, Darwin'in de teorisini geliştirirken tümüyle yanlış birtakım varsayımlara dayanmasına neden oldu. Darwin "evrim mekanizması" olarak temelde doğal seleksiyonu gösteriyordu. Ama doğal seleksiyon tarafından seçilecek olan "yararlı özellikler" nasıl ortaya çıkacak ve nesilden nesile nasıl aktarılacaktı? İşte Darwin bu noktada Lamarck tarafından ortaya atılmış olan "kazanılmış özelliklerin sonradan aktarılması" tezine sarıldı. Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında Darwin'in Lamarckizm'den yoğun biçimde etkilendiğini şöyle anlatır:

Lamarckizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının (*Türlerin Kökeni*) 1859 baskısında "dış şartların değişiminin" varyasyonlara kaynaklık ettiğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla iş birliği

yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... 1868'de *Varieties of Animals and Plants under Domestication* isimli kitabını yayınladığında, Lamarckist kalıtıma delil oluşturduğunu düşündüğü bir dizi örnek vermiştir... Bazı erkek çocuklarının organlarının ön derilerinin, nesiller boyu yapılan sünnet nedeniyle kısaldığı gibi.³

Ancak Lamarck'ın tezi, başta da belirttiğimiz gibi, Avusturyalı botanikçi Rahip Gregor Mendel'in keşfettiği kalıtım kanunları tarafından yalanlandı. Bu durumda "yararlı özellikler" kavramı da havada kalmış oluyordu. Genetik kanunları, kazanılmış özelliklerin aktarılmadığını ve kalıtımın değişmez bazı yasalara göre gerçekleştiğini gösteriyordu. Bu yasalar, türlerin değişmezliği görüşünü destekliyordu. Darwin'in İngiltere'deki hayvan pazarlarında gördüğü inekler, ne kadar farklı kombinasyonlarla çiftleşirlerse çiftleşsinler, tür değiştirmeyecek ve inek olarak kalacaklardı.

Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında bilimsel bir dergide açıklamıştı. Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün oldu. 20. yüzyılın başlarında bu kanunların doğruluğu tüm bilim dünyası tarafından kabul edildi. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmazla sokmuş oluyordu.

Burada genel bir bilgi yanlışını da düzeltmek yerinde olur: Mendel, sadece Lamarck'ın evrim modeline değil, aynı zamanda Darwin'in evrim modeline de karşı çıkmıştı. *Journal of Heredity* dergisinde yayınlanan "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin" (Mendel'in Evrim ve Darwin'e Muhalefeti) başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, "Mendel, *Türlerin Kökeni*'ne aşinaydı ve Darwin'in teorisine karşı çıkıyordu. Darwin, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisini öne sürerken, Mendel özel yaratılışa inanıyordu."⁴

Mendel'in bulduğu kanunlar, Darwinizm'i zora soktu. İşte bu nedenlerle, Darwinizm'i savunan bilim adamları, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yeni bir evrim modeli geliştirmeye çalıştılar. Böylece neo-Darwinizm doğdu.

Neo-Darwinizm'in Çabaları

Darwinizm ile genetik bilimini bir şekilde uyuşturmayı hedefleyen bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir yorum getirmek oldu.⁵

Bu kişiler, genetik kanunlarının ortaya koyduğu "genetik sabitlik" gerçeğine karşı, Hollandalı botanikçi Hugo de Vries tarafından yüzyılın başında ortaya atılan "mutasyon" kavramını kullandılar. Mutasyonlar, bilinmeyen nedenlerle canlıların kalıtım

mekanizmalarında meydana gelen bozukluklardı. Mutasyon geçiren canlılar, ebeveynlerinden aldıkları genetik bilginin dışında, bazı anormal yapılar geliştiriyorlardı.

Amerikan Jeoloji Derneği'nde toplanan bilim adamları bu mutasyon kavramını benimsediler ve Darwin'in Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalıştığı "**canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?**" sorusuna, "**rastgele mutasyonlar**" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "**Modern Sentetik Evrim Teorisi**" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "**neo-Darwinizm**" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar.

Ancak önemli bir sorun vardı: Mutasyonların canlıların genetik bilgisini değiştirdiği doğrudu, ama bu değişim hep olumsuz yönde oluyordu. Gözlemlenen tüm mutasyonlar, ortaya sakat, hastalıklı, zayıf bireyler çıkarıyor, kimi zaman da doğrudan ölüme neden oluyordu. Bu nedenle neo-Darwinistler çok sayıda deney ve gözlem yaparak canlıların genetik bilgisini geliştiren "yararlı mutasyon" örnekleri elde etmeye çalıştılar. Meyve sinekleri ve diğer bazı türler üzerinde on yıllar süren mutasyon denemeleri yapıldı. Ancak bu deneylerde hiçbir zaman mutasyonların canlıların genetik bilgisini geliştirdiği gözlemlenemedi.

Bugün hala mutasyon konusu Darwinizm için büyük bir açmazdır. Darwinizm'in "yararlı değişiklikler"i'n yegane kaynağı olarak gösterdiği mutasyonların, gerçek anlamda hiçbir yararlı (genetik bilgiyi geliştiren) örneği gözlemlenememektedir. Bu konuyu bir sonraki bölümde ayrıntılarıyla inceleyeceğiz.

Neo-Darwinist teoriyi açmaza sokan bir diğer alan ise, fosil kayıtları oldu. Fosiller, Darwin zamanında dahi teorinin önüne büyük bir engel oluşturmuştu. Darwin, teorisini destekleyecek "ara tür" canlılara ait fosillerin bulunmadığını kabul etmiş, ama yeni araştırmalar sayesinde bu fosillere ulaşılacağını öne sürmüştü. Oysa her türlü paleontolojik çabaya karşın fosil kayıtları, teorinin önünde büyük bir engel olarak durmaya devam etti. Darwin zamanında teoriyi destekleyen büyük birer delil olarak görülen "körelmiş organlar", "embriyolojik rekapitülasyon" ve "homoloji" gibi kavramlar da, yeni bilimsel bulgular karşısında birer birer eridi. Tüm bu konuları kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylarıyla ele alacağız.

Kriz İçinde Bir Teori

Darwinizm'in ortaya atıldığı günden bu yana karşılaştığı açmazları bu noktaya kadar kısaca özetledik. Bu açmazların ne denli büyük olduğunu birazdan incelemeye başlayacağız. Bu kitaptaki amacımız, evrim teorisinin bazı insanların sandıkları ya da göstermeye çalıştıkları gibi "açık bir bilimsel gerçek" olmadığıdır. Aksine, evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük çelişkiler çıkmaktadır. Evrim teorisi, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji, moleküler biyoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, evrim teorisi tek kelimeyle bir "kriz" içindedir.

Bu tanım, Avustralyalı biyokimyacı ve tanınmış bir Darwinizm eleştirmeni olan Prof. Michael Denton tarafından yapılmıştır. Denton, 1985 yılında yayınlanan *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında teoriyi farklı bilim dallarının ışığı altında incelemiş ve doğal seleksiyon teorisinin canlılığı açıklamaktan uzak olduğu sonucuna varmıştır.⁶ Denton, Darwinizm'i bir başka görüşün doğruluğunu göstermek için eleştirmemiş, sadece teoriyi bilimsel bulgularla karşılaştırmıştır. Son 20 yıl içinde daha pek çok bilim adamı evrim teorisinin bilimsel geçersizliği hakkında çok önemli bilimsel çalışmalar ortaya koymuştur.

Bu kitapta evrim teorisinin içine düştüğü bu krizi inceleyeceğiz. Belki bazı okuyucular, kendilerine her ne anlatılırsa anlatılsın evrim teorisine inanmaktan vazgeçmeyecek bir bakış açısına sahip olabilirler. Ancak yine de bu kitabı okumaları, en azından inandıkları teorinin bilimsel bulgular karşısındaki gerçek konumunu görmeleri açısından kendilerine yarar sağlayacaktır.

DARWINİZMİN MEKANİZMALARI

Evrım teorisine göre, canlılık rastlantılarla doğmuş ve yine rastlantısal etkilerle gelişmiştir. Bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl kadar önce, dünya üzerinde hiçbir canlı yok iken, önce canlı hücreler, sonra çok hücreli kompleks canlılar oluşmuş ve giderek daha kompleks türler ortaya çıkmıştır. Bir başka deyişle, Darwinizm'e göre, doğadaki birtakım etkiler, basit cansız elementlerden son derece kompleks ve kusursuz tasarımlar ortaya çıkarmışlardır.

Bu iddiayı ele alırken, öncelikle doğada gerçekten böyle bir güç olup olmadığına bakmak gerekir. Daha açık bir ifadeyle, böyle bir evrimi gerçekleştirebilecek doğal mekanizmalar var mıdır?

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, bu konuda iki temel mekanizma öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Bu senaryoyu biraz incelediğimizde ise, aslında ortada somut bir "evrim mekanizması" bulunmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadır.

Darwinizm'in temelinde doğal seleksiyon kavramı yatar. Darwin'in teorisini ortaya koyduğu kitabının başlığında bile vurgulanan iddia budur: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, doğada daimi bir yaşam mücadelesi olduğu ve hayatta kalanların hep "güçlü ve doğal şartlara uygun" canlılar olacağı varsayımına dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, çoğunlukla hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Bir süre sonra ise bu geyik sürüsü, hızlı koşabilen bireylerden ibaret hale gelecektir.

Ancak dikkat edilirse bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Zayıf geyikler elenir, güçlüler hayatta kalır, ama sonuçta geyiklerin genetik bilgisinde bir değişiklik olmadığı için, bir "tür değişimi" gerçekleşmez. Geyikler ne kadar seleksiyona uğrarlarsa uğrasınlar, geyik olarak yaşamaya devam ederler.

Geyik örneği tüm türler için geçerlidir. Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir popülasyon içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyler ayıklanır. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar ortaya çıkamaz; yani, canlılar evrimleşemez. Darwin de bu gerçeği **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz."** diyerek kabul etmiştir.⁷ İşte bu nedenle neo-Darwinizm doğal seleksiyonun yanına, genetik bilgiyi değiştiren bir etken olarak mutasyon mekanizmasını eklemek durumunda kalmıştır.

Mutasyonları biraz sonra ele alacağız. Ancak öncelikle doğal seleksiyon kavramını biraz daha ayrıntılı olarak inceleyelim ve çelişkilerini ele alalım.

Yaşam Mücadelesi

Doğal seleksiyon teorisinin en temel varsayımı, doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğüdür. Darwin, bu fikri ortaya atarken, İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Malthus ayrıca, aşırı nüfus artışının kıtlık ve hastalık gibi etkenlerle kontrol altında tutulduğunu iddia etmişti. Darwin ise, insanlar arasındaki bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya da uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir sonucu olduğunu iddia etmişti.

Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi mutlak bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog V. C. Wynne Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engellediklerini ortaya koydu.

Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlayarak kontrol ediyorlardı.⁸

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi A. D. Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı.⁹ Öte yandan karıncalar, balıkları gibi topluluklarda rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinistik yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturuyordu.

Son yıllardaki bazı araştırmalar, fedakarlık davranışının bakterilerde bile var olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bir beyne ya da sinir sistemine sahip olmayan, dolayısıyla düşünme yetenekleri bulunmayan bu canlılar, bir virüs tarafından işgal edildiklerinde, diğer bakterileri korumak için intihar etmektedirler.¹⁰

Bu örnekler, doğal seleksiyonun temel varsayımı olan "mutlak yaşam mücadelesi" kavramını geçersiz kılmaktadır. Doğada rekabetin bulunduğu doğrudur, ama bu rekabetin yanında çok belirgin fedakarlık ve dayanışma örnekleri de vardır.

Gözlem ve Deneyler

Doğal seleksiyonla evrimleşme teorisi, üstte belirttiğimiz teorik zayıflığının yanı sıra, asıl olarak somut bilimsel bulgular karşısında açmaz içindedir. Bir teorinin bilimsel değeri, gözlem ve deneyler karşısındaki başarısı ya da başarısızlığı ile ölçülür. Doğal seleksiyonla evrimleşme teorisi ise, gözlem ve deneyler karşısında kesinlikle başarısızdır.

Darwin'den bu yana, doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların evrimleştiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiliz Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizm'in en çok tartışılan konusu da budur.^{1 1}

Fransa'nın en ünlü zoologlarından, 35 ciltlik *Traité de Zoologie* ansiklopedisinin editörü ve Fransız Bilimler Akademisi'nin (Académie des Sciences) eski başkanı Pierre-Paul Grassé ise, *Evolution of Living Organisms* adlı kitabının "Evrin ve Doğal Seleksiyon" bölümünü şöyle bitirir:

J. Huxley ve diğer biyologların evrimin doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla işlediği teorisi, demografik gerçeklerin, genotiplerin bölgesel dalgalanması ve coğrafi dağılımların bir gözleminden başka bir şey değildir. Çoğunlukla ele alınan türler on binlerce sene hiç değişmeden kalmaktadır. Koşullara bağlı olarak meydana gelen dalgalanmalar, genlerin önceden değişmesiyle beraber ele alındığında evrime delil olarak kullanılamaz; ve bunun en güzel delili de milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yaşayan fosillerdir.^{1 2}

Evrin teorisini savunan biyologların "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" olarak gösterdikleri nadir birkaç olaya baktığımızda ise, bunların gerçekte evrim teorisi lehine bir delil oluşturmadıklarını kolaylıkla görebiliriz.

Endüstri Devrimi Kelebeklerinin Gerçek Hikayesi

Evrinçi kaynaklara bakıldığında, doğal seleksiyonla evrimleşme tezine örnek olarak hemen her zaman İngiltere'deki Endüstri Devrimi dönemi kelebeklerinin verildiği görülebilir. Ders kitaplarında, dergilerde, hatta akademik kaynaklarda, bu konu evrimin en somut ve gözlemlenmiş örneği olarak sunulur.

Oysa gerçekte bu örneğin evrimle bir ilgisi yoktur. Önce örneğin ne olduğunu kısaca hatırlatalım: Anlatıldığına göre, İngiltere'de Endüstri Devrimi'nin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilir ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl

sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalır.

Bu olay, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin büyük bir delili sanılmakta, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir yanılgı içinde değerlendirilmektedir.

Oysa bu örneğin doğruluğu varsayılsa bile, evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Endüstri Devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir.¹³ Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Endüstri Kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da ilginç bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* adlı kitabında açıkladığı gibi, hemen her evrim yanlısı biyoloji kitabında yer alan ve bu nedenle bir "ikona" haline gelmiş olan Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. Wells, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bilimsel bir skandal niteliğinde olduğunu anlatmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

- Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke, Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, **"Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini"** bildirdiler.¹⁴

- Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki (correlation) yoktu.

- İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: **Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle**

görüntülemişti. Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil, dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme ihtimali pek yoktu.^{1 5}

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. On yıllardır "evrime giriş" derslerinin en büyük malzemesi olan Endüstri Kelebekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne, şöyle diyordu:

Gerçeği (benekli kelebekler sahtekarlığını) öğrendiğimde verdiğim tepki, 6 yaşımıdayken, Noel hediyelerimi Noel Baba'nın değil de babamın getirdiğini öğrendiğimde yaşadığım ümitsizlik duygusu oldu.^{1 6}

Böylece "doğal seleksiyonun en ünlü örneği" de, bir bilim skandalı olarak tarihe geçmiş oldu.

Böyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü doğal seleksiyon, evrimcilerin iddiasının aksine, bir "evrim mekanizması" değildir; bir canlıya herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil"de, İngiltere'deki Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir.

Doğal Seleksiyon Kompleksliği Neden Açıklayamaz?

Başta da belirttiğimiz gibi, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin en büyük açmazı, doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların yeni organlar ve özellikler kazanmamalarıdır. Doğal seleksiyon yoluyla bir türün genetik bilgisi gelişmez ve dolayısıyla yeni türlerin oluşumu açıklanamaz. Harvard Üniversitesi paleontoloğu Stephen J. Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.^{1 7}

Doğal seleksiyon konusunda kullanılan yanıltıcı üslaplardan biri, bu mekanizmanın bilinçli bir tasarımcı gibi anlaşılmasıdır. Oysa **doğal seleksiyonun bir bilinci yoktur.** Canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon, kompleks yapıya sahip sistemlerin ve organların nasıl var olduklarını asla açıklayamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın birarada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, "**indirgenemez komplekslik**" olarak tanımlanan özelliğe sahiptir. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise, bilinç ve irade sahibi bir mekanizma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek,

"Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle **kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır.**" diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini yıkmaktadır.^{1 8}

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmiş ve mükemmele götürmez. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradıkları türden değişiklikler olabilir: Yani ölümler ve sakatlar...

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı biyolog B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

İlk olarak, mutasyonlar doğada çok ender meydana gelirler. İkinci olarak, bunlar genlerin yapısındaki düzenli değişiklikler değil, rastgele değişikliklerdir; bu nedenle çoğunlukla zararlıdır. Son derece düzenli bir sistem içindeki rastgele herhangi bir değişiklik, daha iyiye yönelik değil, daha kötüye yönelik olacaktır. Örneğin eğer bir deprem, bina gibi son derece düzenli bir yapıyı sarsacak olursa, binanın iskeletinde rastgele bir değişiklik olacak ve bu binayı kesinlikle geliştirmeyecektir.^{1 9}

Nitekim bugüne kadar **hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi.** Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?^{2 0}

Yıllar boyu sürdürülen "faydalı mutasyon oluşturma" çabalarının tamamı başarısızlıkla sonuçlandı. Evrimci biyologlar, çok hızlı ürettiği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, **meyve sinekleri** üzerinde on yıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

Bu çok çarpıcı ama bir o kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için laboratuvarlarda meyve

sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.^{2 1}

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

Morgan, Goldschmidt, Muller ve diğer genetikçiler meyve sineği jenerasyonlarını sıcak, soğuk, aydınlık, karanlık ve kimyasal ve radyoaktif işlemler gibi uç koşullara maruz bırakmışlardır. Pratikte tamamen ufak tefek ya da gerçekten zararlı, her tip mutasyon üretilmiştir. Peki sonuç insan yapımı evrim mi? Hayır değil. Genetikçilerin canavarlarından çok azı üretildikleri şışelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Uygulamada mutantlar ölmekte, kısır kalmakta veya ilk hallerine yeniden dönme eğilimi göstermektedirler.^{2 2}

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan **mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik** gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da kanser gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları ya sakat bırakan ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Amerikalı patoloğ David A. Demick, mutasyonlar hakkında yazdığı bilimsel bir makalede bu konuda şunları söyler:

Son yıllarda genetik mutasyonlarla bağlantılı olan binlerce insan hastalığı sınıflandırılmıştır. Yeni yayınlanan bir kaynak kitapta, 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Dahası, moleküler genetik analizlerden önce klinik olarak tanımlanan bazı kalıtsal sendromların (örneğin Marfan sendromunun) mutasyonların sonucu olduğu anlaşılmıştır...

Mutasyonların oluşturdukları tüm bu hastalıkların yanında, faydalı etkileri de var mıdır? Tanımladığımız binlerce zararlı mutasyon örneğinin yanında, elbette ki bazı olumlu örnekler de tanımlamak gerekmektedir - eğer makroevrim doğru ise. Bu olumlu örnekler, hem daha kompleks yapılar oluşturmak için evrime gerekecek, hem de çok sayıdaki zararlı mutasyonun bozucu etkisini dengelemek için lazım olacaktır. Ama iş bu faydalı mutasyonları tanımlamaya gelince, evrimci biyologlar hep garip bir sessizlik içindedirler.^{2 3}

Evrimci biyologların "yararlı mutasyon" olarak sözünü ettikleri tek örnek, hemen her zaman için orak hücre anemisi hastalığıdır. Bu hastalıkta, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülü bir mutasyon sonucunda bozulur ve yapı değişikliğine uğrar. Bunun sonucunda da hemoglobinin oksijen taşıma yeteneği ciddi bir biçimde zarar görür. **Orak hücre anemisine** yakalanan insanlar, bu nedenle giderek artan bir solunum zorluğu çekerler. Tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneği, başta belirttiğimiz gibi bazı evrimci biyologlar tarafından çok garip bir şekilde "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmektedir. Bu hastalığa sahip kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğu

söylenmektedir. Eğer bu mantıkla düşünülürse, genetik olarak kötürüm doğan insanların yolda yürümedikleri ve bu sayede trafik kazalarında ölmekten kurtuldukları da söylenebilir ve kötürüm olmak "yararlı bir genetik özellik" sayılabilir. Şüphesiz bu mantığın hiçbir tutarlı yanı yoktur.

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açıktır. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları **"yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları"**na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozar. Grassé bu olguyu şöyle açıklamıştır:

Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.^{2 4}

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle **"mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler."**^{2 5}

Pleiotropik Etki

Mutasyonların canlılara sadece hasar verdiklerinin bir diğer kanıtı ise, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Örneğin bir gen, hem boy uzunluğunu, hem de canlının göz rengini kontrol ediyor olabilir. Moleküler biyolog Michael Denton, genlerin "pleiotropik etki" denen bu özelliğini şöyle açıklar:

Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derecede farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği *Drosophila Melanogaster*'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye sahiptir. Pleiotropik etki ismi verilen bu olay hakkında (Ernst) Mayr "yüksek organizmalarda pleiotropik olmayan herhangi bir genin bulunuşu şüphelidir" der.^{2 6}

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik nedeniyle, tesadüfi bir mutasyon sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen bozukluk, birden fazla organa etki edecektir. Böylece mutasyon sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır. Eğer bu etkilerin birinin çok nadir rastlanacak bir tesadüf sonucunda yararlı olabileceği varsayılsa bile, diğer etkilerin kaçınılmaz zararı bu yararı da yok edecektir.

Mutasyonların neden evrim sağlayamayacağını üç ana maddede özetlemek mümkündür:

- **Mutasyonlar her zaman zararlıdır:** Mutasyon rastgele meydana geldiği için, hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve kompleks olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez, aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

- **Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez:** Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

- **Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir:** Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Tüm bunlar, doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkiye sahip olmadıklarını göstermektedir. Nitekim şimdiye kadar bu yolla elde edilmiş hiçbir gözlemlenebilir "evrim" örneği yoktur. Buna karşılık evrimci biyologlar kimi zaman "doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının evrimleştirici etkisini gözlemleyemiyoruz, çünkü bu mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir "evrim" gözlemlenmemektedir. Pierre-Paul Grassé, bakterilerin, evrimi geçersiz kılan değişmezliği hakkında da şunları söyler:

Bakteriler... çok sayıda üremeleri nedeniyle, en çok mutant (mutasyon geçirmiş canlı) ortaya çıkaran canlılardır. Ancak bakteriler... kendi türlerine çok büyük bir sadakat gösterirler. *Escherichia coli* bakterisinin mutantları çok dikkatli bir biçimde incelenmiştir ve bu konuda çok iyi bir örnektir. Okuyucular da kabul edecektir ki, evrimi kanıtlamak ve mekanizmalarını keşfetmek için örnek olarak seçilen bu canlının bir milyar yıldır hiçbir değişime uğramamış olması son derece şaşırtıcıdır. Eğer evrimsel bir değişim meydana getirmiyorlarsa, bu canlıların geçirdikleri bunca mutasyonun ne anlamı vardır? Sonuçta, bakterilerin ve virüslerin geçirdikleri mutasyonel değişimlerin, belirli bir genetik ortalamanın etrafında dönüp dolaşan kalıtsal dalgalanmalardan başka bir şey oluşturmadıkları ortaya çıkmaktadır; biraz sağa, biraz sola dalgalanma olmakta, ama nihai bir evrimsel değişim yaşanmamaktadır. Hamam böcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen Devri'nden bu yana en az *Drosophila* kadar çok mutasyon geçirmiş, ama hiçbir değişim yaşamamıştır.^{2 7}

Kısacası, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bir evrim süreci ile değil, aksine evrime tümüyle ters bir tablo ile karşılaşırız.

GERÇEK DOĞA TARİHİ -1

(OMURGASIZLARDAN SÜRÜNGENLERE)

Doğa tarihi kavramı, bazı insanlara evrim teorisini çağrıştırır. Bunun nedeni, bu yönde yapılan yoğun propagandadır. Çoğu ülkede doğa tarihi müzeleri, materyalist evrimci biyologların denetimindedir ve bu müzelerdeki malzemeler de onlar tarafından yorumlanır. Tarih öncesi devirlerde yaşamış canlılar ve bu canlılara ait fosil izleri, hep Darwinist kavramlarla birlikte anılır. Bunun bir sonucu olarak da çoğu insan, doğa tarihini incelediğinde "evrim" denen kavramla karşılaşacağını sanır.

Oysa gerçekler çok farklıdır. Doğa tarihi, bizlere farklı canlı sınıflamalarının yeryüzünde hiçbir "evrim" olmadan, bir anda ve kompleks yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir. Farklı canlı türleri, birbirlerinden bağımsız bir biçimde, aralarında hiçbir "ara form" olmadan belirmişlerdir.

Bu bölümde fosil kayıtlarını temel alarak doğanın gerçek tarihini inceleyeceğiz.

Canlıların Sınıflandırılması

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma, Linneaus olarak tanınan 18. yüzyıl İsveçli bilim adamı Carl von Linneaus'a kadar uzanır. Linneaus'un kurduğu sınıflandırma sistemi günümüze kadar geliştirilerek devam etmiştir.

Bu sınıflama içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu alemler kendi içlerinde filumlara ("şubelere") bölünür. Filumlar da daha alt gruplara ayrılırlar. Sınıflama yukarıdan aşağı şu şekildedir:

- Alem (Kingdom)
- Filum (Phylum, çoğulu Phyla)
- Sınıf (Class)
- Takım (Order)
- Aile (Family)
- Cins (Genus, çoğulu Genera)
- Species (Tür)

Bugün biyologların çoğunluğu, beş (veya altı) ayrı alem olduğunu kabul eder. Bitkiler ve hayvanların yanında, mantarlar, protista (algler ve amip gibi hücre çekirdeği olan tek hücreliler) ve monera (bakteriler gibi hücre çekirdeği olmayan tek hücreliler) ayrı birer alem sayılır. Bazen bakteriler, öbakteri ve arkebakteri olarak iki alt gruba ayrılırlar; bazen de öbakteri, arkebakteri ve ökaryot olarak üç aleme ayrılırlar. Bu alemlerin en önemlisi, kuşkusuz hayvanlar alemidir. Hayvanlar aleminin kendi içindeki en

büyük bölünme ise, başta belirttiğimiz gibi, farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken, her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin *Artropodlar* (böcekler, örümcekler ve diğer eklem bacaklılar) kendilerine has bir filumdur ve filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptirler. *Chordata* olarak adlandırılan filum ise, notochord (embriyonun sırt tarafında omurgayı oluşturacak olan hücre kümesinin oluşturduğu uzun kordon) veya daha çok omuriliğe sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi omuriliğe sahip olan hayvanların tümü, *Chordata*'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

Yaklaşık 35 farklı hayvan filumu arasında, ahtapotlar gibi yumuşak bedenli canlıları barındıran *Molluska* filumu ya da yuvarlak solucanları barındıran *Nemotoda* filumu gibi çok farklı kategoriler vardır. Bu kategorilerin en önemli özelliği ise, başta da belirttiğimiz gibi tamamen farklı vücut planlarına sahip olmalarıdır. Filumların altındaki kategoriler, temelde benzer vücut planlarına sahiptir, ama filumlar birbirlerinden çok farklıdır.

Biyolojik sınıflandırma hakkındaki bu genel bilgiden sonra, şimdi bu filumların nasıl ve ne zaman yeryüzünde ortaya çıktıkları sorusuna bakalım.

Fosiller "Hayat Ağacı"nı Reddediyor...

Önce Darwinizm'in bu konudaki varsayımını ele alalım. Bilindiği gibi Darwinizm, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğini ve küçük değişimlerle farklılaştığını öne sürmektedir. Bu durumda, canlılığın, ilk başta birbirine çok benzer ve basit formlarda ortaya çıkmış olması gerekir. Yine aynı iddiaya göre, canlıların birbirlerinden farklılaşmaları ve kompleksliklerinin artması da, zamanın akışına paralel olmalıdır.

Kısacası, Darwinizm'e göre, canlılık tek bir kökten gelen, ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayat ağacına göre, canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan filumların da, soldaki şemada görüldüğü gibi, kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce tek bir filum oluşmalı, sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. Darwinizm'in bu varsayımına göre, hayvan filumlarının sayısında da kademeli bir artış yaşanmış olmalıdır. Yandaki çizim, Darwinist varsayımlara göre hayvan filumlarında beklenen kademeli sayı artışını göstermektedir.

Darwinizm'e göre canlılık bu şekilde gelişmiş olmalıdır. Peki ama gerçekten de böyle mi olmuştur?

Kesinlikle hayır. Aksine hayvanlar, ilk ortaya çıktıkları dönemden itibaren çok farklı ve çok komplekstirler. **Bugün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen Devir olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.** Kambriyen Devir, yaşı 570-505 milyon yıl olarak hesaplanan 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir.

Ana hayvan gruplarının ani ortaya çıkış süresi Kambriyen Dönemi'nin, genellikle "Kambriyen patlaması" olarak bahsedilen daha da kısa bir dönemine rastlamaktadır. Stephen C. Meyer, Paul A. Nelson ve Paul Chien detaylı bir literatür araştırmasına dayanan, 2001 tarihli makalelerinde, "Kambriyen patlaması jeolojik zamanın, 5 milyon yıldan fazla sürmeyen, fazlasıyla dar bir zaman aralığında oluşmuştur." demektedirler.^{2 8}

Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen Devir gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (5 milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir.) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır!

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks hem de çok farklıdır. *Science News* dergisinin yazarlarından Richard Monestarsky, Kambriyen patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

Yarım milyar yıl önce... Bugün görmekte olduğumuz oldukça **kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır**. Bu an, 550 milyon yıl önce, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki, denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen Devrinde zaten vardır ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.^{2 9}

Aynı makalede Çin'deki, Chengjiang bölgesinde yer alan Kambriyen tabakalarını inceleyen paleontolog Jan Bergström'ün şu sözleri aktarılmaktadır: "Chengjiang faunası, günümüzdeki büyük hayvan filumlarının erken Kambriyen Devri'nde zaten olduklarını ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklı olduklarını ortaya koymaktadır."^{3 0}

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire birbirlerinden çok farklı filumlarla dolup taşıdığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan farklı canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrim teorisine göre asla cevaplandırılmayan bir sorudur. Darwinizm'in dünya çapındaki en önde gelen savunucularından biri olan İngiliz biyolog Richard Dawkins, bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. **Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.**^{3 1}

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkinin şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk havyan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: **Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.**^{3 2}

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar, hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir. 53. sayfadaki grafikler, fosil kayıtlarının filumların kökeni hakkında ortaya koyduğu bu gerçeği göstermektedir:

Görüldüğü gibi, Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde sadece tek hücreli canlıların oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyen'de ise, 60-100 arasında farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır.

Bilim yazarı Roger Lewin, Darwinizm'in, hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağanüstü durumdan şöyle söz eder:

"Hayvanların tüm tarihindeki en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda **var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı** yönündedir.^{3 3}

Burgess Shale Fosil Yatağı

Lewin, Darwinizm'e duyduğu sadakat adına Kambriyen Devrindeki bu olağanüstü olayı "evrimsel olay" olarak tanımlamaya devam etmektedir, ama eldeki bulguların hiçbir evrimci yaklaşımla açıklanamayacağı açıktır. İşin ilginç yanı, yeni fosil bulgularının evrim teorisinin Kambriyen sorununu giderek daha da büyütmesidir. Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında bu konuyu ele almıştır. Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale adlı fosil yatağındaki Kambriyen Dönemi fosillerinin konu edildiği yazıda, bu bölgedeki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığı kabul edilmektedir.

Burgess Shale'deki söz konusu fosil yatağı, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılmaktadır. Kambriyen devre ait bu fosil canlıların özelliği, çok farklı filumlara ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır. *TIG* dergisi, Darwinizm'in önündeki bu büyük paleontolojik sorunu şöyle ifade etmektedir:

Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetle tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükabilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen Devri'nde yaşayan hayvanların fosil

kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.^{3 4}

"Hiçbiri ikna edici olmayan" bu fikirler, evrimci paleontologlara aittir. TIG dergisi bu konuda iki ünlü otoriteden söz etmektedir: Stephen J. Gould ve Simon Conway Morris. Her ikisi de Burgess Shale'deki "aniden ortaya çıkış"ı evrime göre açıklayabilmek için birer kitap yazmıştır. Gould'un kitabı *Wonderful Life*, Morris'inki ise *The Crucible of Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals* adını taşımaktadır. Ancak bu iki otorite de, TIG dergisinin vurguladığı gibi, ne Burgess Shale fosillerini ne de genel olarak Kambriyen devre ait diğer fosil kayıtlarını bir türlü açıklayamamaktadır.

Tüm Filumların Aynı Anda Ortaya Çıkışı

Kambriyen patlaması incelendiğinde, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. Science dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, "Yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu." denilmektedir.³⁵ Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır: "Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur."^{3 6}

Kambriyen Devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da, doğaüstü bir yaratılışla var olduklarını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. **Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir Akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.**^{3 7}

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmiş doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, bilinçli bir yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. New York State Üniversitesi'nden Ekoloji ve Evrim Profesörü Jeffrey S. Levinton, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin

Big Bang'" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği istemeden de olsa kabul etmekte ve "Kambriyen Devri'nde çok özel ve gizemli bir yaratıcı gücün varlığını görüyoruz" demektedir.^{3 8}

Moleküler Karşılaştırmalar, Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor

Evrin teorisini Kambriyen patlaması konusunda giderek daha fazla açmaza sokan bir diğer gerçek, farklı canlı kategorileri arasında yapılan genetik karşılaştırmalardır. Bu karşılaştırmaların sonuçları, evrimci biyologların yakın zamana kadar "yakın akraba" saydıkları hayvan kategorilerinin genetik olarak çok farklı olduklarını ortaya koymakta, böylece zaten sadece teoride var olan "ara form" varsayımlarını temelden çökertmektedir. *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde 6 ayrı bilim adamının imzasıyla yayınlanan 2000 tarihli bir makalede, DNA analizlerinin "eskiden ara form sayılan" kategorileri bu durumdan çıkardığı şöyle açıklanmaktadır:

DNA sekans analizleri, filogenetik ağaçlar için yeni yorumlar gerektirmektedir. Metazoa (çok hücreli canlılar) ağacının tabanında yer alan ve daha önceden birbirini izleyen komplekslik derecelerini temsil ettikleri düşünülen canlı sınıflamaları, yer değiştirmekte ve ağacın çok daha üst kısımlarına taşınmaktadır. Bu, geriye hiçbir evrimsel "ara form" bırakmamaktadır ve bizi Bilateria (simetrik vücuda sahip canlılar)ın kompleksliğinin kökeni hakkında yeniden düşünmeye zorlamaktadır.^{3 9}

Yine aynı makalede, evrimci yazarlar, daha önceden süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar gibi omurgasız deniz canlıları grupları arasında "ara form" saydıkları bazı kategorilerin, yeni genetik bulgular nedeniyle artık böyle sayılamayacaklarını belirtmekte ve bu gibi evrim ağaçları kurgulama konusunda artık "ümitlerini yitirdiklerini" şöyle ifade etmektedirler:

Yeni moleküler temelli filogeninin bazı önemli sonuçları vardır. Bunların en önemlisi, süngerler, cnidarians ve ctenophores arasındaki "ara form" sınıflamaların ve bilateryen canlıların son ortak atasının, yani "urbilateria"nın ortadan kalkmasıdır... Bunun doğal sonucu olarak, urbilateria'ya giden soy ağacında çok büyük bir boşluğumuz var... Kademeli bir biçimde giderek artan bir komplekslik senaryosu yoluyla, "boşluktaki atayı" yeniden inşa etme yönündeki umudumuzu -ki bu eski evrimsel mantık yürütmeye çok yaygındır- kaybetmiş bulunuyoruz.^{4 0}

Omurgalı Canlıların Evrimi İddiası

Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıkan hayvan filumlarından biri, başta da belirttiğimiz gibi merkezi bir sinir ağına sahip olan Chordata filumudur. Chordata ya da Türkçe'de kullanılan karşılığıyla "kordalılar"ın bir alt sınıfı ise, omurgalılarıdır. Balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel sınıflara ayrılan omurgalılar, kuşkusuz hayvanlar aleminin en önemli canlılarını oluştururlar.

Evrimci paleontologlar, her canlı filumunu bir başka filumun evrimsel devamı olarak görmeye çalıştıkları için, kordalıların bir başka omurgasız filumundan evrimleştiğini iddia ederler. Ancak tüm filumlar gibi Chordata filumunun üyelerinin de Kambriyen Devri'nde ortaya çıkmış olması, bu iddiayı ilk baştan tutarsız hale getirmektedir.

Önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi, 1999 yılında 530 milyon yıllık Kambriyen balıkları bulunmuştur ve bu çarpıcı bulgu evrim teorisinin bu konudaki tüm iddialarını yıkmaya yeterlidir.

Kambriyen Devri'nde belirlenen en eski kordalı ise, *Pikaia* adı verilen, uzun bir vücuda sahip ve ilk bakışta solucanları andıran deniz canlısıdır.^{4 1} *Pikaia*, atası olarak öne sürülebilecek tüm diğer filumlardaki türlerle aynı anda ve hiçbir ara form olmadan ortaya çıkmıştır. Evrimci biyolog Prof. Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar* adlı kitabında bu ara form yokluğunu şöyle ifade eder:

Kordalıların omurgasız hayvanlardan oluştuğu konusunda kuşku yoktur. Yalnız omurgasızlarla, kordalılar arasındaki geçişi aydınlatacak bir fosilin bulunmaması, bu konuda birçok varsayımın ortaya atılmasına neden olmuştur.^{4 2}

Eğer ortada bir ara geçiş formu yok ise, nasıl olur da "bu evrimin gerçekleştiği konusunda kuşku yoktur" denilebilir? Bir varsayımı, onu destekleyen delil olmadığı halde hiç kuşku duymadan kabul etmek, bilimsel değil dogmatik bir tavidir. Nitekim Sayın Prof. Kuru, yukarıdaki ifadesinden sonra omurgalıların kökeni hakkındaki evrimci varsayımları uzun uzun anlattıktan sonra, ortada bir delil olmadığını bir kez daha kabul etmek durumunda kalmaktadır:

Kordalıların kökeni ve evrimi konusunda yukarıda belirtilen görüşler, herhangi bir fosil kaydına dayanmadığından, her zaman kuşku ile karşılanmıştır.^{4 3}

Evrimci biyologlar kimi zaman "kordalıların ve diğer omurgalıların kökeni hakkında fosil kaydı bulunmayışının nedeni, omurgasız canlıların yumuşak dokulu olmaları ve dolayısıyla fosil izi bırakmamalarıdır" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu açıklama gerçekçi değildir, çünkü omurgasız canlılara ait de çok sayıda fosil kalıntısı vardır. Kambriyen Devri canlılarının hepsi omurgasızdır ve bu türlere ait on binlerce fosil örneği bulunmuştur. Örneğin Kanada'daki Burgess Shale yatağında yumuşak dokulu pek çok canlının fosili vardır; bilim adamları Burgess Shale gibi bölgelerde, canlıların oksijen oranı çok düşük çamur tabakaları ile aniden kaplandıklarını ve bu sayede yumuşak dokularının dağılmadan fosilleştiğini düşünmektedirler.^{4 4}

Evrin teorisi, *Pikaia* gibi ilk kordalıların da zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Robert Carroll evrimcilerin içinde bulundukları, erken dönem omurgalıları arasındaki çeşitli sınıfların kökenine ilişkin çıkmazı şöyle itiraf eder:

Halen sefalokordatlar ve kraniyatlar arasındaki geçişin doğasına ilişkin hiçbir delilimiz yoktur. En erken döneme ait yeterince bilinen omurgalılar zaten kraniyatların fosiller içinde saklamasını bekleyebileceğimiz tüm tanımlayıcı özellikleri sergilemektedir. Çeneli omurgalıların kökenini açığa çıkartabilecek bilinen hiçbir fosil yoktur.^{4 5}

Bir başka evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?^{4 6}

Kara Canlılarının Evrimi İddiası

Dört ayaklılar (tetrapodlar), karada yaşayan omurgalı canlıların geneline verilen isimdir. Bu sınıflama içinde amfibiye, sürüngenler ve memeliler yer alır. Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı ise, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de fosil kayıtları yönünden temelsizdir.

Bir balığın karada yaşamaya uygun hale gelmesi için, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok büyük değişimler geçirmesi gerekir. Solungaçlar akciğere dönüşmeli, yüzgeçler vücut ağırlığını taşıyacak biçimde ayak özelliği kazanmalı, vücut artıklarını arıtmak için böbrekler oluşmalı, deri sıvı kaybetmeyi engelleyecek bir yapı kazanmalıdır. Tüm bu değişimler gerçekleşmediği sürece, bir balık karaya çıktığında en fazla birkaç dakika yaşayacaktır.

Peki kara canlılarının kökeni evrim teorisine göre nasıl açıklanır? Evrimci literatüre bakıldığında, bu konudaki bazı yüzeysel yorumların **Lamarckist mantıklar** taşıdığını görebiliriz. Örneğin yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi konusunda, "yüzgeçler, balıkların karada sürünmeye çalışmalarıyla birlikte yavaş yavaş ayak haline geldi" gibi yorumlar yapılmaktadır. Türkiye'nin önde gelen evrimci bilim adamlarından biri olan Prof. Ali Demirsoy şöyle yazmaktadır: "Belki çamurlu sularda sürüne sürüne bu akciğerli balıkların yüzgeçleri bir zaman sonra amfibi ayağı şeklinde gelişmiştir."^{4 7}

Bu yorumlar başta da belirttiğimiz gibi Lamarckist bir mantığa dayanmaktadır. Çünkü yorumun temelinde "kullanılan organın gelişmesi" ve bunun sonraki nesillere aktarılması kavramları vardır. Lamarck'ın bir asır önce bilimin dışına itilmiş olan teorisi, görünen odur ki, hala evrimci biyologların bilinçaltılarında büyük bir etkiye sahiptir.

Söz konusu Lamarckist ve dolayısıyla bilim dışı senaryoları bir kenara bırakırsak, doğal seleksiyon ve mutasyona dayalı olan senaryoları incelememiz gerekir. Bu mekanizmalarla düşündüğümüzde ise, sudan karaya geçiş iddiasının tümüyle çıkmaz içinde olduğunu görürüz.

Sudan karaya çıkan bir balığın nasıl olup da karaya uygun hale gelebileceğini düşünelim: Eğer bu balık, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok hızlı bir biçimde değişim geçirmez ise, kaçınılmaz olarak ölecektir. Öyle bir mutasyon zinciri olmalıdır ki bu, balığa anında bir akciğer kazandırmalı, yüzgeçlerini ayaklara dönüştürmeli, ona bir böbrek eklemeli, derisini su tutacak bir yapıya sokmalıdır. Bu mutasyon zincirinin tek bir hayvanın yaşam süreci içinde gerçekleşmesi de zorunludur.

Böyle bir mutasyon zincirini hiçbir evrimci biyolog savunmaz, çünkü bu düşüncenin saçmalığı ve imkansızlığı ortadadır. Buna karşılık, evrimciler "ön-adaptasyon" (pre-adaptation) kavramından söz ederler.

Bunun anlamı, balıkların, karada yaşamak için gerekli olan değişimleri, henüz suda yaşarken edindikleridir. Yani, bu teoriye göre, bir balık türü, henüz suda yaşarken ve hiç ihtiyaç duymazken, karada yaşamasını sağlayacak özellikleri kazanmıştır. "Hazır" hale gelince de karaya çıkıp burada yaşamaya başlamıştır.

Ancak böyle bir senaryonun evrim teorisinin kendi varsayımları içinde bile bir mantığı yoktur. Çünkü denizde yaşayan bir canlının karaya uygun özellikler kazanması, onun için bir avantaj oluşturmaz. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon tarafından seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyonun "ön-adaptasyon" geçiren bir canlıyı elemesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir.

Kısacası, "denizden karaya geçiş" senaryosu tümüyle çıkmaz içindedir. *Nature* dergisinin editörü Henry Gee'nin bu senaryoyu bilimsel olmayan bir hikaye olarak görmesinin nedeni budur:

Evrimle ilgili "kayıp halkalara" ilişkin geleneksel hikayeler, kendi içlerinde test edilebilir değildir, çünkü olayların tek bir olası gidişatı vardır- hikaye tarafından ifade edilen. Eğer hikayeniz bir grup balığın nasıl karaya doğru emeklediği ve bacaklarının nasıl evrimleştiği ise, bunu yalnızca bir kez oluşabilecek bir olay olarak görmeye zorlanıyorsunuz, çünkü hikayenin gidiş yolu budur. Hikayeye itibar ederseniz ya da etmezsiniz –başka alternatifler yoktur.^{4 8}

Sadece evrimin sözde mekanizmaları değil, fosil kayıtları ve yaşayan tetrapodlar üzerinde yapılan araştırmalar neticesinde elde edilen bulgular da, evrim teorisinin açmazda olduğunu açıkça göstermektedir. Robert Carroll, "Ne fosil kayıtları ne de modern familya cinslerindeki gelişmeler üzerindeki çalışmalar henüz tetrapodlardaki vücuda eklemlemlerle bağlanan organ çiftlerinin nasıl evrimleştiğine ilişkin tam bir resim sunamamaktadır." diye itiraf etmek zorunda kalır.^{4 9}

Balıklarla kara canlıları arasındaki geçişi gösterdiği iddia edilen canlılar ise, gerçekte çeşitli balık ve amfibi türleridir; bunların hiçbirisi ara geçiş formu özelliği göstermemektedir.

Evrimci doğa tarihçileri dört ayaklıların atası olarak genellikle **Rhipidistian ya da Coelacanth** sınıflarına ait balıkları sayarlar. Bunlar, Crossopterygian takımına ait balıklardır ve evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre "etli" oluşudur. Oysa bu balıklar birer ara form değildir ve amfibiyle aralarında doldurulamaz anatomik ve fizyolojik uçurumlar vardır.

Balıkların amfibiyle evrimsel atası sayılamamasının en önemli nedenlerinden biri, aralarındaki çok büyük anatomik farklılıklardır. Bunun iki örneği, tetrapodların kökenine ilişkin evrimsel senaryoların çoğunda kullanılan *Eusthenopteron* (soyu tükenmiş bir balık) ve *Acanthostega* (soyu tükenmiş bir amfibi)dir. Robert Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı kitabında aralarında evrimsel ilişki olduğu iddia edilen bu canlılar hakkında aşağıdaki yorumu yapmaktadır:

Eusthenopteron ve *Acanthostega*, balık ve amfibiye­nler arasındaki ge­çişin son noktaları olarak alınabilir. Bu iki cins arasında karşılaştırması yapılabilecek 145 anatomik özellikten, 91'i karada yaşama adaptasyonla ilişkili de­ğişiklikler göstermiştir... Bu, Paleozoik tetrapodların on beş temel grubunun kökeniyle ilgili ge­çişlerin herhangi birinde ortaya çıkan de­ğişikliklerin sayısından çok daha fazladır.^{5 0}

145 anatomik özelliğın üzerinde 91 de­ğişiklik... Ve evrimciler bütün bunların yaklaşık 15 milyon yıllık bir süreç içinde, bir dizi rastgele mutasyon sonucunda oluştuğuna inanmaktadırlar.^{5 1} Böyle imkansız bir senaryoya inanmak evrim teorisini ayakta tutabilmek için gerekli olabilir, ancak bu bilime ve mantığa aykırı bir inançtır. Aynı durum diğ­er balık-amfibiye­n senaryoları için de geçerlidir. *Nature* dergisinin editörü Henry Gee, *Ichthyostega* (*Acanthostega*'ya çok benzer özellikleri olan soyu tükenmiş bir amfibiye­n) üzerine temellendirilmiş bir başka senaryo üzerinde şöyle bir yorum yapar:

Ichthyostega'nın balıklar ve daha sonraki dönem tetrapodları arasındaki kayıp halka olduğuna dair açıklama, üzerinde çalışıyor olmamız gereken canlıdan çok, ön yargılarımızı ortaya koymaktadır. Gerçek bizim hayal edebileceğimizden daha büyük, daha acayip ve daha farklı olduğ­u zaman, gerçeğın üzerine kendi sınırlı deneyimimizi temel alarak sınırlandırılmış bir görüşü ne denli empoze ettiğimizi gösterir.^{5 2}

Amfibiye­nlerin kökenine ilişkin bir başka dikkate değ­er özellik de, üç amfibiye­n kategorisinin ani ortaya çıkışındır. R. Carroll "Kurbağalar, caecilianlar ve semenderlerin en erken fosillerinin tümü Erken Jura Dönemi'nden Orta Jura Dönemi'ne kadar görülmektedir. Hepsi şu anda yaşayan torunlarının önemli özelliklerinden çoğ­unu taşımaktadır."^{5 3} der. Başka bir deyişle, bu hayvanlar aniden ortaya çıkmışlar ve o dönemden bu yana hiçbir "evrime" maruz kalmamışlardır.

Sudan Karaya Ge­çiş İddiasının Fizyolojik Engelleri

Balıkların kara canlılarının atası olduğ­u iddiası, fosil bulguları kadar anatomik ve fizyolojik incelemeler tarafından da geçersiz kılınmaktadır. Deniz canlıları ile kara canlıları arasındaki büyük anatomik ve fizyolojik farkları incelediğimizde, bu farkların rastlantılara dayalı kademeli bir evrim süreci tarafından giderilmesinin mümkün olmadığını görürüz. Söz konusu farkların en belirginlerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Ağır­lığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağır­lıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar. Vücut yapıları da böyle bir işleve yönelik de­ğildir. Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin %40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçtiğ­i iddia edilen bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilecek yeni kas ve iskelet yapısına gereksinim duyması kaçınılmazdır, fakat bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün de­ğildir.

Evrime­nlerin, *Cœlacanth* ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni ise, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ağır­lık taşıyıcı ayaklara dönüştüğ­ünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri

ile kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır: Balıklardaki kemikler, canlının omurgasına bağlı değildir. Omurgaya bağlı olmadıkları için de ağırlık taşıma gibi bir işlev üstlenemezler. Kara canlılarında ise kemikler doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası da temelsizdir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa göre bir vücut sistemine sahip olan bir canlı, karada yaşayabilmek için, karadaki sıcaklık değişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sisteme kavuştuklarını öne sürmek, son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek şekilde olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, bulundukları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Tatlı su balığında, nitrojen içeren atıkların çoğu (yüksek miktarlarda amonyak (NH_3) dahil) solungaçlardan yayılma yoluyla çıkar. Böbrekler, boşaltım sisteminin bir organı olmaktan çok, hayvanın su dengesini korumaya yarar. Deniz balıklarının iki türü vardır. Köpek balıkları, tırpana ve kedi balıkları kanlarında çok yüksek seviyede üre taşıyabilirler. Köpek balıklarının kanı diğer omurgalılarda %0.01-0.03 olan orana karşın %2.5 üre taşıyabilir. Diğer tür, örneğin kemikli balıklar çok daha farklıdır. Sürekli olarak su kaybederler, ancak deniz suyunu içtikten sonra tuzdan arındırarak kaybettikleri suyu karşılarlar. Vücutlarındaki atık maddeleri atmak için, kara omurgalılarındakinden farklı sistemlere sahiptirler. Bu nedenle sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmeleri gerekir.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için, bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir.

Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise, elbette imkansızdır.

Sürüngeçlerin Kökeni

Dinozor, kertenkele, kaplumbağa ya da timsah... Tüm bu canlılar, "sürüngeçler" olarak bilinen aileye aittir. Dinozorlar gibi bazı sürüngeçlerin soyu tükenmiştir, ama bazıları hala yaşamaktadır. Sürüngeçlerin kendilerine has özellikleri vardır. Hepsinin vücudu, "pul" olarak adlandırılan sert kabuklarla kaplıdır. Soğukkanlıdırlar, yani kendi

vücut ısılarını üretemezler. Bu yüzden de her gün güneşe çıkıp vücutlarını ısıtma ihtiyacı duyarlar. Yavrularını ise yumurtlayarak dünyaya getirirler.

Bu canlıların kökeni ele alındığında, evrim teorisinin yine açmazda olduğu görülür. Bu konudaki Darwinist iddia, sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiği şeklindedir. Ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşamasının mümkün olmadığını göstermektedir.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun **yumurta yapılarıdır**. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişimleri için uygun bir yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zar ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır. Biyolog Michael Denton bu konudaki evrimci açmazın detaylarını şu şekilde açıklar:

Tüm evrim ders kitapları sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiğini ileri sürer, ancak hiçbirisi sürüngenlerin temel ayırt edici adaptasyonu olan amniotik yumurtanın birbiri ardınca oluşarak biriken küçük değişikliklerin sonucu nasıl dereceli şekilde ortaya çıktığını açıklamaz. Sürüngenlerin amniotik yumurtası, amfibiyenlerinkinden büyük ölçüde daha kompleks ve tamamen farklıdır. Bütün hayvanlar aleminde birbirinden bu kadar farklı başka iki yumurta yoktur... Amniotik yumurtanın ve amfibiyen-sürüngen geçişinin kökeni, evrim şemalarında hiçbir zaman gösterilemeyen temel omurgalı bölümlerinden biridir. Örneğin bir amfibiyenin kalp ve aort damar kemerlerinin nasıl dereceli olarak sürüngen ve memeli koşullarına dönüştüğünü tasarlamak, kesinlikle korkunç problemler ortaya çıkartacaktır...^{5 4}

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır.

Robert L. Carroll, "en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini" kabul etmek zorunda kalır. Klasik çalışması *Vertebrate Paleontology and Evolution* adlı kitabında, "Erken dönem amniotları tüm Paleozoik Dönem amfibiyenlerinden yeterince farklıdır ve ataları belirlenmemiştir."^{5 5} diye yazmaktadır. 1997 yılında yayınlanan *Patterns and Processes of*

Vertebrate Evolution adlı sonraki kitabında ise, "Modern amfibiyen türlerinin kökeni ve erken dönem tetrapodları arasındaki geçiş, diğer birçok temel grubun kökeniyle birlikte halen çok az bilinmektedir." diye itiraf etmektedir.^{5 6}

Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, "**Hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların** (sürüngen, kuş ve memelilerin) **atası olarak görünmüyor.**" demektedir.^{5 7}

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşamış olmasının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus* ve *Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.^{5 8} "Sürüngenlerin atası"nın sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması, elbette imkansızdır.

Kısacası bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Yılanlar ve Kaplumbağalar

Öte yandan yılan, timsah, dinazor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen sınıflamaları arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Bu farklı sınıflamaların her biri, fosil kayıtlarında birbirlerinden çok farklı yapılarıyla ve birdenbire belirir. Evrimciler, bu farklı gruplar arasında, yapılarına bakarak evrimsel süreçler hayal ederler. Ama bu varsayımların fosil kayıtlarında bir karşılığı yoktur. Örneğin yaygın bir evrimci varsayım, yılanların, ayaklarını kademeli olarak yitiren kertenkelelerden evrimleştiği yönündedir. Ancak ayaklarını mutasyon sonucunda kaybetmeye başlayan bir kertenkelenin nasıl olup da daha "avantajlı" hale gelebileceği ve doğal seleksiyon tarafından "seçileceği" sorusu cevapsızdır.

Kaldı ki, fosil kayıtlarında bulunan en eski yılanlar da, hiçbir "ara form" özelliği taşımayan ve günümüzdeki örneklerinden farksız canlılardır. Bilinen en eski yılan fosili, Güney Amerika'da Üst Cretaceous Devri'ne ait kayalıklarda bulunmuş olan *Dinilysia*'dır. Robert Carrol, bu canlının "son derece ilerlemiş bir evrim düzeyinde olduğunu", yani yılanların karakteristik özelliklerine zaten sahip olduğunu kabul etmektedir.^{5 9}

Bir diğer sürüngen sınıfı olan **kaplumbağalar** da, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirir. Evrimci bir kaynakta kaplumbağaların kökeni hakkında şu ifadeler yer verilmektedir:

Maalesef, kaplumbağalar diğer omurgalılarından çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmasına rağmen, bu oldukça başarılı cinsin kökeni erken dönem fosillerinin eksikliğinden dolayı bulanıklaşmıştır. Triassic Dönemi'nin (yaklaşık 200 milyon yıl önce) ortalarına doğru kaplumbağalar sayısızdı ve temel kaplumbağa özelliklerine sahipti...

Kaplumbağalar ile muhtemelen kurbağaların evrimleşmiş olduğu ilkel sürüngenler olan cotylosaurılar arasındaki geçiş tamamen eksiktir.^{6 0}

Robert Carroll da, kaplumbağaların kökenini "halen çok az bilinen önemli geçişler" arasında saymak zorunda kalmıştır.^{6 1}

Tüm bu söz konusu canlı sınıflamaları, yeryüzünde bir anda ve ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bu durum, canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir kanıtıdır.

Uçan Sürüngenler

Sürüngenler sınıfı içinde yer alan ilginç bir canlı grubu, uçan sürüngenlerdir. Bunlar, yaklaşık 200 milyon yıl önce Üst Triasik Devri'nde ilk kez ortaya çıkmış ve daha sonra ise soyları tükenmiş bir canlı grubudur. Bu canlılar birer sürüngendirler, çünkü sürüngen sınıfının temel özelliklerine sahiptirler: Metabolizmaları soğukkanlıdır (ısı üretemezler) ve vücutları pullarla kaplıdır. Ancak güçlü kanatlara sahiptirler ve bu kanatlar sayesinde uçabildikleri düşünülmektedir.

Uçan sürüngenler bazı popüler evrimci yayınlarda Darwinizm'i destekleyen paleontolojik bir bulgu olarak gösterilir, ya da en azından böyle bir imaj oluşturulur. Oysa aksine, uçan sürüngenlerin kökeni evrim teorisi adına ciddi bir sorundur. Bunun en açık göstergesi de, uçan sürüngenlerin, kara sürüngenleriyle aralarında hiçbir geçiş türü olmadan, bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmalarıdır. Uçan sürüngenler, kusursuzca yaratılmış kanatlara sahiptir ve bu organlar hiçbir kara sürüngeninde yoktur. "Yarım kanatlı" herhangi bir canlıya ise, fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır.

Nitekim "yarım kanatlı" canlıların yaşamış olması da mümkün değildir. Çünkü bu tür hayali canlılar, eğer yaşamış olsalardı, ön ayaklarını kaybettikleri, ama henüz uçacak durumda da olmadıkları için diğer sürüngenlere göre dezavantajlı hale geleceklerdi. Bu durumda ise, evrimin kendi kabulüne göre elenip soylarının tükenmesi gerekirdi.

Nitekim uçan sürüngenlerin kanatlarının yapısı incelendiğinde, bunun asla evrimle açıklanamayacak kadar kusursuz bir yaratılışa sahip olduğu görülür. Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayakları gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmalardan ortalama 20 kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer kara sürüngenleri uçan sürüngenlere evrimleşmişlerse, o halde söz konusu **dördüncü parmak** da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olmalıdır. Sadece dördüncü parmak değil, tüm kanat yapısı, rastlantısal mutasyonlarla gelişmeli ve tüm bu süreç de canlıya avantaj kazandırmalıdır. Evrim teorisinin paleontolojik düzeydeki önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Duane T. Gish, bu noktada şu yorumu yapar:

Bir kara sürüngeninin kademeli bir biçimde bir uçan sürüngene dönüşebileceği varsayımı tümüyle tutarsızdır. Böyle bir dönüşüm sırasında ortaya çıkacak olan yarım, tamamlanmamış yapılar, canlıya bir avantaj kazandırmak bir yana, onu tümüyle dezavantajlı hale getirecektir. Örneğin evrimciler, bazı mutasyonların sadece dördüncü parmağı etkilediğini ve onu zaman içinde yavaş yavaş uzattığını varsayarlar. Elbette,

diğer bazı rastlantısal mutasyonların da, her ne kadar inanılmaz gözükse de, bu yönde tam bir iş birliği yaparak, kanat zarının, uçuş kaslarının, tendonların, sinirlerin, kan damarlarının ve kanat için gereken diğer yapıların kademeli olarak evrimleşmesini sağlamaları gerekmektedir. Belirli bir aşamada, gelişmekte olan bu uçan sürüngen %25'lik bir kanat dokusuna sahip olacaktır. Ancak bu garip yaratık hiçbir şekilde yaşayamayacaktır. %25'lik bir kanat dokusu ona ne avantaj sağlayabilir? Açıktır ki, bu canlı uçamayacaktır ve artık eskisi gibi koşamayacaktır da.^{6 2}

Kısacası uçan sürüngenlerin kökeninin Darwinist evrim mekanizmalarıyla açıklanması imkansızdır. Nitekim fosil kayıtları da böyle bir evrimin yaşanmamış olduğunu ortaya koyar. Fosil katmanlarında, sadece bugün tanıdığımız gibi kara sürüngenleri ve kusursuz uçan sürüngenler vardır. Hiçbir ara form yoktur. R. Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda şu itirafta bulunur:

Triasik Devir'de ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (pterosaur) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur.^{6 3}

Carroll, daha sonra, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı çalışmasında pterosaurları, hakkında fazla bir şey bilinmeyen önemli geçiş türleri arasında saymaktadır.^{6 4}

Görüldüğü gibi, uçan sürüngenlerin evrime delil oluşturan hiçbir yönü yoktur. Ancak sürüngen terimi çoğu insan için sadece karada yaşayan canlıları ifade ettiği için, popüler evrimci yayınlar, "uçan sürüngen" kavramıyla "sürüngenlerin kanatlanıp uçtuğu" imajını vermeye uğraşırlar. Oysa kara sürüngenleri ile uçan sürüngenler, aralarında hiçbir evrimsel ilişki olmadan ortaya çıkmışlardır.

Deniz Sürüngenleri

Sürüngenler sınıflamasının bir diğer ilginç kategorisi ise, deniz sürüngenleridir. Bu canlıların büyük bölümünün soyları tükenmiştir; deniz kaplumbağaları ise bu grubun halen yaşayan bir cinsidir. Deniz sürüngenlerinin kökeni, aynı uçan sürüngenler gibi, evrimci bir yaklaşımla açıklanamaz durumdadır. Bilinen en önemli deniz sürüngenini, *Ichthyosaur* olarak bilinen canlıdır. Edwin H. Colbert ve Michael Morales, *Evolution of the Vertebrates* adlı kitaplarında bu canlıların kökeni hakkında evrimci bir yorum yapılamayışını şöyle kabul ederler:

Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan *Ichthyosaur*, erken Triasik Devri'nde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, *Ichthyosaur*ların muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur... *Ichthyosaur* ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışındır.^{6 5}

Bir başka omurgalı tarihi uzmanı Alfred S. Romer ise şöyle yazmaktadır:

(*Ichthyosaur* hakkında) hiçbir ilkel form bilinmemektedir. *Ichthyosaur* yapısının kendine özgü özellikleri, gelişmek için çok uzun bir zaman dilimi gerektirmektedir ve dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarını gerektirir. Ama bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permian Devri sürüngenini bilinmemektedir.^{6 6}

Carroll, *Ichthyosaurlar* ve *Nothosaurlar*'ın (bir başka deniz sürüngenini ailesi) kökeninin evrimciler için "çok fazla bilinmeyen" birçok durumdan biri olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır.^{6 7}

Sonuç olarak, sürüngenler sınıflaması içinde yer alan farklı canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki olmadan yeryüzünde ortaya çıkmıştır. Aynı durum, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, memeliler için de geçerlidir. Uçan memeliler vardır (yarasa) ve deniz memelileri vardır. (yunuslar ve balinalar) Bu farklı sınıflamalar ise evrime bir kanıt değil, aksine evrim için açıklanamayan büyük birer sorundur. Çünkü tüm farklı sınıflamalar, aralarında hiçbir geçiş formu bulunmadan ve tümüyle farklı yapılarıyla yeryüzünde aniden belirmiştir.

Bu ise, tüm bu canlıların yaratılmış olduklarının çok açık bir bilimsel kanıtını oluşturmaktadır.

GERÇEK DOĞA TARİHİ -II (KUŞLAR VE MEMELİLER)

Yeryüzünde binlerce çeşit kuş yaşar. Bu kuşların her biri değişik özelliklere sahiptir. Şahinin keskin gözleri, geniş kanatları ve sivri pençeleri vardır. Kolibri kuşu uzun gagasıyla bitkilerin özlerini emer. Bazıları, her yıl binlerce kilometre yol katederek dünyanın bir ucundan öteki ucuna göç eder. Ve tüm bu kuşları diğer hayvanlardan ayıran çok önemli bir özellik vardır: Uçmak. Biyolojik olarak kuş sınıfına dahil edilen hayvanların tamamına yakını, uçabilme özelliğine sahiptir.

Peki, kuşlar nasıl var olmuştur?

Evrim teorisi kuşların kökenine uzun bir senaryo ile açıklama getirmeye çalışır: Buna göre, kuşların ataları sürüngenlerdir. Kuşlar günümüzden yaklaşık 150-200 milyon yıl önce, bu sürüngen atalarından ayrılmışlardır. İlk kuşlar uçuş yeteneği çok zayıf olan yaratıklardır. Ancak evrim süreci içerisinde bu ilkel kuşların pullarla kaplı kalın derileri, yerlerini, uçmak için kullandıkları tüylere bırakırlar. Ön ayaklar da tamamen tüylerle kaplanıp artık ayak olarak kullanılamaz hale gelir ve kanatları oluştururlar. Böylece bazı sürüngenler, kademeli bir evrim süreci sonunda kendilerini uçmaya adapte ederler ve günümüz kuşları oluşur.

Bu senaryo evrimci kaynaklarda bilimsel bir edayla savunulur. Ancak biraz detaylara inildiğinde ve bilimsel veriler incelendiğinde, senaryonun bilimsel verilere değil, hayal gücüne dayandığı görülmektedir.

Evrimcilere Göre Uçuşun Kökeni

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları evrimciler arasında çeşitli spekülasyonlara neden olmuş bir konudur. Bu konuda başlıca iki teori vardır: İlk teori, kuşların atalarının ağaçlardan yere indiklerini savunur. Bu teoriye göre, kuşların ataları, ağaçlarda yaşayan sürüngenlerdir ve bunlar zamanla "daldan dala atlayarak kanatlanmışlardır". Buna "**arboreal teori**" denilir. Bir diğer görüş de, kuşların yerden yukarı doğru havalandıkları şeklindedir ve "**cursorial teori**" olarak bilinir.

Her iki teori de tamamen spekülatif temellere dayanmaktadır. Ne arboreal teoriyi ne de cursorial teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt yoktur. Evrimcilerin bu soruna karşı buldukları çözüm de oldukça basittir; böyle bir delili "varsayarlar". Cursorial teoriyi ortaya atan Yale Üniversitesi Jeoloji Kürsüsü profesörü John Ostrom, bu yaklaşımını şöyle açıklar:

Herhangi bir pro-avis'e (uçuş öncesi canlıya) ait hiçbir fosil kanıtı yoktur. O tamamen kuramsal bir kuş öncülüdür... Böyle bir canlının yaşamış olması gerekmektedir.^{6 8}

Ancak arboreal teoriye göre "yaşamış olması" gereken bu ara geçiş formu, hiçbir zaman bulunamamıştır. cursorial teori daha da problemlidir. Bu teorinin temel argümanı, bazı sürüngenlerin böcek avlamak için ön kollarını uzun süre ve sık sık çırpıtları ve zaman içinde de bu ön kolların kanatlara dönüştüğü şeklindedir. Kanat gibi son derece kompleks bir organın, sinek yakalamak için birbirine çırpılan ön kollardan nasıl meydana geldiği hakkında ise hiçbir açıklama yapılmamaktadır.

Evrin teorisini kuşların kökeni konusunda çaresiz bırakan noktalardan biri, kanatların sahip olduğu indirgenemez kompleks yapıdır. Bir başka deyişle, kanatlar ancak mükemmel yapılarıyla işe yaramakta, "eksik" bir kanat ise hiçbir işlev görmemektedir. Bu durumda evrimin öne sürdüğü yegane mekanizma olan "kademeli gelişim" modeli hiçbir şey ifade etmemektedir. Türk biyolog Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle kabul eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde görevlerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.^{6 9}

Robert Carroll ise, "Tüylerin uçuş organlarının bir unsuru olarak evriminin nasıl başladığını göstermek güçtür, çünkü *Archaeopteryx*'te görünen büyük boyuta ulaşana kadar nasıl işlevsel olabildiklerini anlayabilmek çok zordur." diyerek itirafta bulunmak zorunda kalmıştır.^{7 0} Daha sonra ise, tüylerin yalıtım için evrimleşmiş olabileceğini iddia eder, ancak bu açıklama tüylerin uçmak için özellikle biçimlenmiş olan kompleks tasarımını açıklamamaktadır.

Kanatların; kuşun göğüs çıkıntısına sağlam bir biçimde tutturulmuş olması, kuşu havaya kaldırmaya, havadaki dengesini ve her yöne hareketini sağlamaya elverişli bir yapıda olması zorunludur. Kuşun kanat ve kuyruk tüylerinin hafif, esnek ve birbiriyle orantılı bir yapıda olması, kısaca uçuşa imkan veren mükemmel bir aerodinamik düzende işlemesi de şarttır. İşte evrim, bu noktada büyük bir açmaz içindedir: Kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Önceki sayfalarda belirtildiği gibi, "yarım kanatla uçulmaz". Dolayısıyla eğer herhangi bir mutasyonun bir sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişim yaptığını varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabileceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir

bedene sahip olması anlamına gelir. Evrim teorisinin kurallarına göre de, doğal seleksiyon bu sakat canlıyı ayıklayacaktır.

Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve güdük kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır. Hem de bu mutasyonlar gerçekte her zaman için zararlı etki oluştururken...

Kuşlar ve Dinozorlar

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod (iki ayaklı) dinozorlardan, yani bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngen arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunların en önemlilerinden biri, kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın, yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. (Dinozorların sıcak kanlı oldukları ve hızlı metabolizmaları olduğu iddiası bir spekülasyondur.) Örneğin bir serçenin vücut ısısı hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise, sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, sürüngen-kuş senaryosu hakkında ise genel anlamda şöyle demektedir:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.^{7 1}

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda utanıyor olacaktım." demektedir.^{7 2}

Ancak tüm bilimsel bulgulara rağmen, hiçbir somut delile dayanmayan "dinozor-kuş evrimi" senaryosu ısrarla savunulmaktadır. Özellikle de akademik derinliği olmayan,

popüler yayın organları bu senaryoyu ısrarla sahiplenmektedir. Bu arada, bu senaryoya delil oluşturmeyen bazı kavramlar da, yüzeysel bir üslup içinde hayali "dinozor-kuş bağlantısının kanıtı" gibi sunulmaktadır.

Örneğin bazı evrimci yayınlarda, dinozorların kalça kemiklerindeki farklılıklardan yola çıkılarak, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine bir dayanak sağlandığı sanılmaktadır. Söz konusu kalça kemiği farklılığı, *Saurischian* (sürünge benzeri kalça kemerliler) ve *Ornithischian* (kuş benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar arasındadır. İşte bu "kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" kavramı, zaman zaman "dinozor-kuş evrimi" iddiasına bir delil olarak algılanmaktadır.

Oysa söz konusu kalça kemeri farklılığı, kuşların atalarının dinozorlar olduğu iddiasına hiçbir destek sağlamamaktadır. Çünkü *Ornithischian* (kuş benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar, diğer anatomik özellikleri açısından hiçbir şekilde kuşlara benzemez. Örneğin kısa bacaklara, dev bir gövdeye, zırha benzer dev pullu bir deriye sahip olan (hatta savaş tanklarına benzeten) *Ankylosaurus*, *Ornithischian* grubuna bağlı bir kuş benzeri kalça kemerli dinozordur. Buna karşılık, bazı anatomik özellikleri ile kuşlara benzetilebilecek olan uzun bacaklı, kısa ön ayaklara sahip ince yapılı *Struthiomimus* ise, *Saurischian* (sürünge benzeri kalça kemerliler) grubuna dahildir.^{7 3}

Kısacası, kalça kemeri yapısı hiçbir şekilde dinozorlar ile kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil oluşturmamaktadır. "Kuş benzeri kalça kemerli dinozorlar" tanımı, sadece bir benzerlikten kaynaklanan bir tanımdır ve iki canlı grubu arasındaki diğer büyük anatomik farklılıklar, bu benzerliği evrimci bir bakış açısıyla dahi yorumlamayı imkansız kılmaktadır.

Kuş Akciğerinin Özgün Yapısı

Sürünge-kuş evrimi senaryosunu imkansız kılan bir başka neden, kuş akciğerinin evrimle açıklanamayan özgün yapısıdır.

Kara canlılarının akciğerleri "çift yönlü" bir yapıya sahiptir: Nefes alma sırasında, hava akciğerdeki dallanmış kanallar boyunca ilerler ve küçük hava keseciklerinde son bulur. Oksijen-karbondioksit alış veriş burada gerçekleştirilir. Ancak daha sonra, kullanılmış olan bu hava, tam ters yönde hareket eder ve geldiği yolu izleyerek akciğerden çıkar, ana bronş yoluyla da dışarı atılır.

Kuşlarda ise, hava akciğer kanalı boyunca "tek yönlü" hareket eder. Akciğerlerin giriş ve çıkış kanalları birbirlerinden farklıdır ve bu kanallar boyunca uzanan özel hava kesecikleri sayesinde hava daimi olarak akciğer içinde tek yönlü olarak akar. Bu sayede kuş, havadaki oksijeni kesintisiz olarak alabilir. Böylece kuşun yüksek enerji ihtiyacı karşılanmış olur. "Avien akciğer" olarak bilinen bu özel solunum sistemi, Michael Denton tarafından *A Theory in Crisis* adlı kitabında şöyle anlatılmaktadır:

Kuşlarda ana bronş, akciğer dokusunu oluşturan tüplere ayrılır. "Parabronş" olarak adlandırılan bu tüpler sonunda tekrar birleşerek, havanın akciğerler boyunca tek bir yönde devamlı akımı sağlayacak sistemi meydana getirirler... Kuşlardaki akciğerlerin

yapısı ve genel solunum sisteminin çalışması tümüyle kendine özgüdür. Kuşlardaki bu "avien" sistemi başka hiçbir omurgalı akciğerinde bulunmaz. Bu sistem bütün kuş türlerinde aynıdır.^{7 4}

Önemli olan, çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız oluşudur. Çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modeli mümkün değildir. Bir canlı yaşamak için daimi nefes almak zorundadır ve akciğer yapısını baştan aşağı değiştirecek bir tasarım değişikliği mutlak ölümle sonuçlanacaktır. Kaldı ki bu değişiklik evrime göre milyonlarca yıl boyunca kademe kademe gerçekleşmelidir, oysa akciğeri çalışmayan bir canlı birkaç dakikadan fazla yaşayamaz.

Michael Denton, kuş akciğerinin kökenine evrimci bir açıklama getirmenin imkansızlığını şöyle belirtir:

Böyle tamamen değişik bir solunum sisteminin, azar azar küçük değişikliklerle standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olduğu iddiası, düşünülmeden ortaya atılmış bir tezdır. Solunum faaliyetinin bu evrim süresince hiç aksamadan korunması, organizmanın hayatını sürdürmesi için gereklidir. En küçük bir eksik fonksiyon ölümle sonuçlanacaktır. Kuş akciğeri de, içinde dallanmış olan parabronşlar ve bu parabronşlar hava sağlanmasını garanti eden hava kesesi sistemi ile birlikte en üst düzeyde gelişmiş olana kadar ve beraberce, iç içe geçmiş mükemmel bir şekilde işlevini yapana kadar, bir solunum organı olarak görev yapamaz.^{7 5}

Kısacası, kara tipi akciğerden hava tipi akciğere geçiş, ara geçiş safhasında bulunan bir akciğerin hiçbir işlevselliğinin olmaması nedeniyle mümkün değildir.

Bu konuda belirtilmesi gereken bir ikinci nokta, sürüngenlerin diyaframalı, kuşların ise diyaframsız bir solunum sistemine sahip olmalarıdır. Bu farklı yapı da, yine iki akciğer tipi arasında gerçekleşecek bir evrimi imkansız kılar. Solunumsal fizyoloji alanında otorite sayılan John Ruben, bu konuda şu yorumu yapar:

Theropod bir dinazorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir dezavantaj oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır... Buna neden olabilecek bir mutasyonun selektif bir avantaj sağlaması imkansız gözükmemektedir.^{7 6}

Kuş akciğerinin evrime meydan okuyan bir diğer özelliği, hiçbir zaman havasız kalmayan ve kaldığında "çökme" tehlikesiyle karşılaşan ilginç yapısıdır. Michael Denton, bu konuyu da şöyle açıklar:

Bu denli farklı bir solunum sisteminin, standart omurgalı dizaynından nasıl evrimleşmiş olabileceğini düşünmek neredeyse imkansızdır. Özellikle de solunum sisteminin çalışır halde korunmasının bir organizmanın yaşamı için ne kadar zorunlu olduğu düşünüldüğünde. Dahası, avien akciğerinin kendine özgü form ve fonksiyonu, daha birçok özelleşmiş adaptasyonu gerektirecektir... Çünkü öncelikle, avien akciğeri vücut duvarlarına sıkıca tutturulmuştur ve hacim olarak genişlemesi mümkün değildir.

Öte yandan, akciğerdeki hava tüplerinin çok dar yarıçapları ve bunların içindeki herhangi bir sıvının yüksek yüzey gerilimi nedeniyle, avien akciğeri, diğer omurgalıların aksine, kendi içinde çökmüş bir durumdan alınıp yeniden havayla doldurulamaz... (Bu yüzden Kuşlarda, akciğerin içindeki hava kesecikleri, diğer omurgalıların aksine, hiçbir zaman boşaltılmaz. Aksine ciğerler ilk gelişmeye başladıkları andan itibaren daima ya sıvıyla (embriyo aşamasında) ya da havayla doludurlar.^{7 7}

Yani, kuşların akciğer kanalları o kadar dardır ki, bu akciğerin içindeki hava kesecikleri diğer kara canlılarının ciğerleri gibi havayla dolup boşalamaz. Eğer kuş akciğeri bir kez tam olarak boşalsa, kuş bir daha ciğerlerine hava çekemeyecek ya da en azından bunu yapmakta çok büyük bir zorluk çekecektir. Bu yüzden akciğerin etrafına yerleştirilmiş olan hava kesecikleri sürekli bir hava akışı sağlar ve ciğerleri havasız kalıp sönmekten korur.

Elbette ki, sürüngenlerin ve diğer omurgalıların akciğerlerinden tamamen farklı olan ve olağanüstü derecede hassas dengelere dayanan bu sistem, evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz mutasyonlarla, kademe kademe gelişmiş olamaz. Denton, kuş akciğerinin bu yapısının Darwinizm'i geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

Kuş akciğeri, bizleri, Darwin'in "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" şeklindeki meydan okuyuşuna cevap vermeye götürmektedir.^{7 8}

Kuş Tüyleri ve Sürüngen Pulları

Kuşlarla sürüngenler arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir başka özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir. Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır. Kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiği varsayımı tamamen temelsizdir ve fosil kayıtları tarafından geçersiz kılınmaktadır. Evrimci paleontolog Barbara Stahl şu itirafta bulunur:

Tüylerin, sürüngen pullarından evrimleştikleri varsayımı, analizlerce doğrulanmamaktadır... Tüylerin kompleks yapısı göstermektedir ki, böyle bir yapının sürüngen pullarından evrimleşmesi olağanüstü derecede uzun bir zaman ve çok sayıda ara geçiş formu gerektirecektir. **Bu zamana dek fosil kayıtları böyle bir varsayımı desteklememiştir.**^{7 9}

Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush ise, "Tüyler ve pullar... genetik yapılarından gelişimlerine, morfolojilerinden doku organizasyonlarına kadar herşeyde birbirlerinden farklıdır." diyerek aynı gerçeği kabul eder.⁸⁰ Dahası, Prof. Brush'a göre "kuş tüylerinin protein yapısı da diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün" bir yapıdır.^{8 1}

Bunun yanı sıra, kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiklerini gösterebilecek hiçbir fosil delili de yoktur. Aksine, Prof. Brush'ın ifadesiyle, "tüyler fosil kayıtlarında sadece kuşlara has bir özellik olarak bir anda belirirler".⁸² Sürüngenlerde

kuş tüylerine köken oluşturabilecek "hiçbir epidermal (üst deriye ait) yapı ise belirlenememiştir".^{8 3}

Şimdiye dek pek çok fosil üzerinde "tüylü dinazor" spekülasyonu yapılmış, ama detaylı araştırmalar bu iddiaları yalanlamıştır. Ünlü kuş bilimci Alan Feduccia, "On Why Dinosaurs Lacked Feathers" (Dinazorların Neden Tüylerinin Olmadığı Üzerine) adlı makalesinde şöyle yazar:

Tüyler tamamen kuşlara özgü yapılardır ve sürünge pulları ile kuş tüyleri arasında geçiş formu oluşturabilecek hiçbir bilinen yapı yoktur. *Longisquama* gibi bazı örneklerde rastlanan uzunlamasına pulların yapısı hakkında yapılan spekülasyonlara katılmıyorum. Bunların tüy benzeri yapılar olduğu yönünde hiçbir somut kanıt yoktur.^{8 4}

Tüylerin Yaratılışı

Öte yandan, kuş tüylerinde hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar kompleks bir yaratılış vardır. Tüylerin ortasında hepimizin bildiği uzun ve sert bir boru vardır. Bu borunun her iki tarafından yüzlerce tüy çıkar. Boyları ve yumuşaklıkları farklı olan bu tüyler kuşa aerodinamik özellik kazandırır. Ancak daha da ilginç olanı, bu tüylerin her birinin üzerinde de, "tüycük" denilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük olan çok daha küçük tüylerin bulunmasıdır. Bu tüycüklerin üzerinde ise, "çengel" adı verilen minik kancalar vardır. Bu kancalar sayesinde her tüycük birbirine sanki bir fermuar gibi tutunur.

Turna kuşunun tek bir tüyünün üzerinde, tüy borusunun her iki yanında uzanan 650 tane incecik tüy vardır. Bunların her birinde ise 600 adet karşılıklı tüycük bulunur. Bu tüycüklerin her biri ise, 390 tane çengelle birbirlerine bağlanır. Çengeller bir fermuarın iki tarafı gibi birbirine kenetlenmiştir. Çengeller herhangi bir şekilde birbirinden ayrılırsa, kuşun bir silkinmesi veya daha ağır hallerde gagasıyla tüylerini düzeltmesi tüylerin eski haline dönmesi için yeterlidir.

Tüylerin bu kompleks yapısının, rastlantısal mutasyonlar sonucunda sürünge pulundan evrimleştiğini savunmak, hiçbir bilimsel temeli olmayan dogmatik bir inanıştan başka bir şey değildir. Nitekim neo-Darwinizm'in duayenlerinden biri olan Ernst Mayr, bu konuda yıllar önce şu itirafta bulunmuştur:

Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi kusursuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.^{8 5}

Tüylerdeki bu yaratılış, Charles Darwin'i de çok düşündürmüştü, hatta tavus kuşu tüylerindeki mükemmel estetik, kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"tir. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta "Gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım." dedikten sonra

şöyle devam eder: "Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. **Örneğin bir tavus kuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor.**"^{8 6}

Kısacası, kuş tüyleri ile sürüngen pulları arasındaki büyük yapısal farklar ve kuş tüylerinin son derece kompleks yapısı, tüylerin pullardan evrimleştiği iddiasını tümüyle temelsiz bırakmaktadır.

Archæopteryx Yanılgısı

Sürüngen-kuş evrimi konusundaki iddiaları destekleyebilecek bir fosil örneği sorulduğunda, evrimci kaynaklarda hemen her zaman tek bir canlıdan söz edilir. Bu, hala ısrarla savunulan az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan *Archæopteryx* isimli fosil kuştur.

"Günümüz kuşlarının atası" olduğu öne sürülen *Archæopteryx*, bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamıştır. Teoriye göre, *Velociraptor* veya *Dromeosaur* ismi verilen küçük yapıli dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardır. *Archæopteryx*, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk türdür.

Oysa *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler bu anlatımın bilimsel bir temeli olmadığını göstermektedir. Bu kuş bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türüdür.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci kaynaklarda çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun, yani göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağını en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde bu yeni bulunan fosil şöyle anlatılıyordu:

Son bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan dikdörtgensel bir göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala şüpheli, ama göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.^{8 7}

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınıninkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak

uabildiğini gösteriyordu. nl paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu".^{8 8}

Paleontolog Robert Carroll ise konu hakkında şu açıklamayı yapar:

Archaeopteryx'in uçuş tüylerinin geometrisi günümüz uçucu kuşlarınıninki ile tamamen aynıdır, uçucu olmayan kuşların ise tüyleri simetriktir. Tüylerin kanat üzerindeki düzeni de günümüz kuşlarınıninkiyle benzerdir... Van Tyne ve Berger'e göre *Archaeopteryx*'in kanatlarının boyutu ve şekli, tavuk cinsinden kuşlar, kumrular, ağakakanlar, ulluklar ve tneyen tc kuşların çoğu gibi bitki örtüsünün sınırlı açıklıkları boyunca hareket eden kuşlarınkine benzerdir... Uçuş tüyleri en az 150 milyon yıldan beri durağandır (değişmemiştir).^{8 9}

Archaeopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısını korumalarıdır. *Archaeopteryx*'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı olduğunu, yani vücut ısını korumaya ihtiyaı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

Dişler, Pençeler ve Diğer Yapılar

Evrimci biyologların, *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, *Touraco corythaix* ve *Opisthocomus hoazin*'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuştur. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

İşin en önemli yanı ise, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinazorların diş yapılarından çok farklı olmasıdır. L. D. Martin, J. D. Stewart ve K. N. Whetstone gibi ünlü kuş bilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinazorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.^{9 0} Aynı araştırmacılar, aynı zamanda *Archæopteryx* ile onun sözde ataları olan theropod dinazorlarının bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve aralarında hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.^{9 1}

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otoritelerinden biri olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinazorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu S. Tarsitano, M. K. Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.^{9 2}

A. D. Walker, *Archæopteryx*'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının da günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.^{9 3}

Wales Üniversitesi, Biyoloji Bilimleri Enstitüsü'nden J. Richard Hinchliffe ise embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak, kuşların ellerinin II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, theropod dinazorlarının I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu ise, *Archæopteryx*- dinazor bağlantısını savunanlar için büyük bir

problemdir.^{9 4} Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'ın 1997 yılındaki bir sayısında şöyle yayınlanmıştır:

Theropodlarla kuş kemikleri arasındaki homoloji, "dinozor-kökeni" hipotezi ile ilgili diğer bazı problemleri akla getirmektedir. Bunlardan bazıları şunlardır: (i) *Archaeopteryx* kanadı ile kıyaslandığında, (vücut büyüklüğüne göre) theropodun çok daha küçük olan ön kolu. Bu tip küçük kollar oldukça büyük bir dinozorun yerden yukarıya doğru havalanması için ikna edici bir ön kanat değildirler. (ii) Theropodlardaki bilek kemiği, sadece dört türde bulunmaktadır. Theropodların çoğu çok daha fazla sayıda bilek kemiğine ait parçalara sahiptir. Bunun *Archaeopteryx* ile benzerlik oluşturması çok zordur. (iii) Zamanlama ile ilgili bir paradoks ise, pek çok theropod dinozorun ve özellikle de kuşa benzeyen dromaesaurıların fosil kayıtlarında *Archaeopteryx*'den daha sonra bulunmalarıdır.^{9 5}

Hinchliffe'nin belirttiği "zamanlama uyumsuzluğu", *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci iddialara en öldürücü darbeyi indiren gerçeklerden biridir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archaeopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkça gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, *Archaeopteryx*'in atası olarak gösterilen theropod dinozorların, aslında *Archaeopteryx*'ten daha genç olmalarıdır: **"Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, *Archaeopteryx*'in teorik atalarından beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) *Archaeopteryx*'ten daha sonra ortaya çıkarlar."**^{9 6}

Tüm bunlar, *Archæopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir. Bu canlıyı theropod dinozorlarla ilişkilendirmek ise, son derece tutarsızdır. Amerikalı biyolog, Richard L. Deem de "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory" ("Kuşlar Dinozordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde, kuş-dinozor evrimi iddiası ve *Archæopteryx* hakkında şunları yazmaktadır:

Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinozorların elleri (ön kol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... Kuşlar dinozordur teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların ön ayakları *Archæopteryx*'le kıyasla, vücutlarına göre çok küçüktür. Bu canlıların ağır vücutları da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinozorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve *Archæopteryx*'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk

eder. Bir başka sorun ise, theropodların çok büyük kısmının *Archæopteryx*'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır."^{9 7}

Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri

Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianha-i Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. *Archæopteryx* ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüyelerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülmüyordu.⁹⁸ Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı-sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu.Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı L. Hou, L. D. Martin ve Alan Feduccia tarafından Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağızda dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.^{9 9} Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinazorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.^{1 0 0}

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise, *Eoalulavis* oldu. *Archæopteryx*'ten 25-30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülmüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.^{1 0 1}

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin *Confuciusornis* veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Archaeoraptor: Dino-Kuş Sahtekarlığı

Evrin teorisinin savunucuları, *Archæopteryx*'te aradıklarını bulamadıklarından olacak, 1990'lı yıllarda diğer bazı fosillere ümit bağladılar ve bir seri "dino-kuş fosili" iddiası bu yıllarda dünya medyasında boy gösterdi. Ancak bu iddiaların birer yanlış yorum ve hatta sahtekarlık örneği oldukları da kısa sürede anlaşıldı.

"Dino-kuş" iddialarının ilk örneği, 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinazor fosilleri" hikayesiydi. *Sinosauropteryx* adı verilen bir sürüngen fosili bulunmuştu, ancak fosili inceleyen bazı evrimci paleontologlar bunun bilinen sürüngenlerin aksine kuş tüylerine sahip olduğunu ileri sürdüler. Oysa bir yıl sonra yapılan incelemelerde, fosilin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı anlaşıldı. *Science* dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinazorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

Bir yıl önce, paleontologlar "tüylü dinazor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian bölgesinde bulunan *Sinosauropteryx* adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinazorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kolajen fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.^{1 0 2}

Daha büyük bir dino-kuş furyası ise 1998 yılında patlak verdi. *National Geographic* dergisi, Temmuz 1998 sayısında, kuşların dinazorlardan evrimleştiği iddiasının artık sağlam bir fosil kanıtına dayandığını ileri sürüyordu. Çin'de bulunduğu belirtilen fosile makalede geniş yer ayrılıyor, fosilin kuş ve dinazor özelliklerini birarada taşıdığı savunuluyordu. Makaleyi kaleme alan *National Geographic* yazarı Christopher P. Sloan, fosil hakkında yaptığı yoruma o kadar inanmıştı ki, **"insanların memeli olduğunu nasıl kendimizden emin şekilde söyleyebiliyorsak, artık kuşların theropod (dinazor) olduğunu da aynı şekilde söyleyebiliriz"** diyordu. 125 milyon yıl önce yaşadığı söylenen bu türe, hemen bilimsel bir isim de verilmişti: *Archaeoraptor liaoningensis*.^{1 0 3}

Oysa fosil, beş farklı fosilin birbirine ustaca eklenmesiyle üretilmiş sahte bir fosildi! Aralarında üç paleontoloğun da bulunduğu bir grup araştırmacı, bir yıl kadar sonra, bilgisayar tomografisinin yardımıyla sahtekarlığı kanıtladılar. Dino-kuş aslında Çinli bir evrimcinin eseri... Çinli amatörler, yapışkan ve harçlar kullanarak 88 kemik ve taştan dino-kuş oluşturmuştu. *Archaeoraptor*'un ön kısmı tek bir kuşa ait fosildi, ancak dinazorun kuyruğuyla birlikte beden kısmında dört ayrı türden kemikler vardı.

İşin ilginç yanı, *National Geographic* dergisinin böylesine basit bir sahtekarlığı hiç şüphelenmeden yayınlamış ve hatta buna dayanarak "kuşların evrimi" senaryolarının kanıtlandığını ileri sürmüş olmasıydı. ABD'deki ünlü Smithsonian Institution Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Storrs Olson, bu fosilin sahte olduğuna dair daha önceden *National*

Geographic'i uyardığını, ancak dergi yönetiminin bunu tamamen göz ardı ettiğini söylüyordu. Olson'a göre, "zaten *National Geographic*, uzun zamandır sansasyonal, desteksiz ve tabloid habercilik yaparak seviyesini düşürmüş durumdaydı."104

Olson, *National Geographic* bünyesindeki Peter Raven adlı bilim adamına yazdığı aşağıdaki mektupta, derginin "tüylü dinazorlar" furiasının perde arkasını çok detaylı olarak anlatıyordu:

National Geographic'in Temmuz 1998 sayısında yayınlanan, "Dinazorlar Kanatlanıyor" (Dinosaurs Take Wing) başlıklı makalenin yayınlanmasından kısa süre önce, (makaleyi hazırlayan) Christopher P. Sloan'ın fotoğrafçısı olan Lou Mazzatenta beni *National Geographic Society*'e çağırdı, Çin'de bulunan fosillerin fotoğraflarını gösterdi ve bunlar hakkında yayınlanacak hikaye ile ilgili yorumlarımı sordu. O zaman, *National Geographic*'in göstermek istediği tablodan çok daha farklı, alternatif bakış açıları olduğunu söyleyerek itiraz ettim, ama sonunda **açıkça gördüm ki, *National Geographic*, kuşların dinozorlardan evrimleştiği dogması dışında başka hiçbir şeye ilgi duymuyordu.**

Sloan'ın makalesi (kuş-dinazor bağlantısı yönündeki) ön yargıyı tamamen yeni bir boyuta yükseltmekte ve büyük ölçüde doğrulanmamış veya belgelendirilmemiş bilgilere dayanarak, **haberleri aktarmak yerine onları "üretmekte"**dir. "İnsanların memeli olduklarını ne kadar güvenle söyleyebiliyorsak, kuşların birer theropod (iki ayaklı dinazor) olduğunu da o kadar güvenle söyleyebiliriz" şeklindeki basit cümlesi, bir veya bir grup bilim adamının fikri olarak dahi gösterilmemekte, sadece "editöryel propaganda" olarak kalmaktadır. **Bu melodramik iddia, aslında embriyoloji ve karşılaştırmalı anatomi alanında yapılan yeni çalışmalarla çürütülmüştür, ama, elbette, bunlar (*National Geographic* makalesinde) hiç belirtilmemektedir.**

Daha da önemlisi, Sloan'ın makalesinde çizimi yapılan ve kuş tüyleri olduğu iddia edilen yapıların hiçbirinin kuş tüyü olduğu kanıtlanmış değildir. Bunların bu şekilde olduğunu iddia etmek, bir gerçeği dile getirmek değil, sadece bir temenni ifadesidir. Sayfa 103'te yer alan "içi boş, saç benzeri yapılar ilkel kuş tüylerini (protofeathers) karakterize ediyor" şeklindeki ifade saçmalıktır, çünkü "ilkel kuş tüyleri" sadece teorik bir varsayımdır ve dolayısıyla bunların iç yapısı daha da hipotetiktir.

National Geographic Society'de (*National Geographic Derneği*) halen gösterimde olan tüylü dinazorlar sergisi furiası daha da kötüdür ve birçok et yiyici dinazorun kuş tüylerine sahip olduğu yönündeki aldatıcı iddiayı ileri sürmektedir. Tartışmasız bir dinazor olan *Deinonychus* hakkında yapılan bir maket ve bebek tyrannosaurılar hakkında yapılan çizimlerde bu canlılar tüylerle kaplı gibi gösterilmektedir.

Bunların hepsi hayalidir ve bilim kurgu dışında herhangi bir yerleri yoktur...

Saygılarımla,

Storrs L. Olson

Kuşlar Bölümü Başkanı

Smithsonian Enstitüsü, Doğa Tarihi Ulusal Müzesi ¹⁰⁵

Bu fosil sahtekarlığının gösterdiği iki önemli gerçek vardır: Birincisi, evrim teorisine kanıt bulma arayışı içinde kolaylıkla sahtekarlığa başvurabilecek insanlar vardır. İkincisi, evrim teorisini topluma empoze etme gibi bir misyon yüklenmiş olan bazı "bilim dergileri", evrim teorisi lehinde kullanabileceklerini düşündükleri bulguları, yanlış olma veya başka türlü yorumlanabilme olasılıklarını tamamen göz ardı ederek, propaganda malzemesi haline getirmektedirler. Yani bilimsel değil dogmatik davranmakta, inançla bağlı oldukları evrim teorisini savunabilmek için bilimden kolayca taviz vermektedirler.

Konunun bir diğer önemli yönü ise, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine hiçbir kanıt bulunamayışıdır. Kanıt bulunamadığı için sahtesi yapılmakta veya mevcut kanıtlar çarpıtılarak yorumlanmaktadır. Gerçekte ise, kuşların bir başka canlı sınıftan evrimleşmiş olabileceğine dair hiçbir kanıt yoktur. Aksine kanıtlar, kuşların yeryüzünde kendi özgün vücut yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Böceklerin Kökeni

Kuşların kökeninden söz ederken, evrimci biyologların bu konuda ortaya attıkları "**cursorial teori**"den söz etmiştik. O zaman da belirttiğimiz gibi cursorial teori, sürüngenlerin nasıl olup da "kanatlandıkları" sorusu karşısında, "ön ayakları ile sinek avlamaya çalışan sürüngenler"den söz etmektedir. Bu spekülatif teoriye göre, söz konusu sürüngenler sinek avlamaya çalışırken ön ayaklarını zamanla kanatlara dönüştürmüşlerdir.

Bu teorinin hiçbir bilimsel bulguya dayanmadığını da belirtmiştik. Ancak bu teoriyle ilgili olan ve değinmediğimiz önemli bir nokta daha vardır: Zaten uçmakta olan sinekler. Acaba sinekler nasıl olmuş da kanatlanmışlardır? Ve genel olarak, sinekler sınıflamasını da içine alan böceklerin kökeni nedir?

Böcekler, canlı sınıflamasında, artropodlar (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan Insecta alt-filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devoniyen dönemine (410-360 milyon yıl önce) aittir. Daha sonraki Karbonifer döneminde (325-286 milyon yıl önce) ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamam böcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, "350 milyon yıl öncesine ait hamam böceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu" bildirmektedir.¹⁰⁶

Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. *American Association for the Advancement of Science*'ın 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında "**sanki dün ölmüş gibiler**" yorumunu yapmıştır.¹⁰⁷

Uçan böcekler, yani sinekler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkar. Örneğin Pennsylvanian Devri'ne ait çok sayıda yusufçuk fosili bulunmuştur. Ve bu yusufçuklar günümüzdekilerle tamamen aynı yapıya sahiptir.

Burada ilginç olan bir nokta, yusufçuklar gibi sineklerin, kanatsız böcek türleriyle bir anda ortaya çıkmalarıdır. Bu da, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere evrimleştikleri yönündeki varsayımı geçersiz kılar. Robin Wootton ve Charles P. Ellington, *Biomechanics in Evolution* adlı kitapta yer alan bir makalelerinde bu konuda şöyle yazarlar:

Böcekler, Orta ve Üst Carboniferous Devirleri'nde ilk kez ortaya çıktıklarında birbirlerinden çok farklıdır ve büyük bir bölümü de kanatlıdır. Birkaç tane kanatsız ve daha ilkel böcek vardır, ama hiçbir ara form bilinmemektedir.¹⁰⁸

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, bir sinek saniyede ortalama 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eş zamanlı olarak çırpır. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

R. Wootton, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.¹⁰⁹

Bu denli kusursuz bir yaratılışa sahip canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. Bu nedenle Paul Pierre Grassé, "Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz." demektedir.¹¹⁰ Böceklerin kökeni, açıkça tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini doğrulamaktadır.

Memelilerin Kökeni

Evrin teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Ancak bu iki canlı sınıflaması arasında çok büyük farklar vardır. Memeliler sıcakkanlı hayvanlardır (vücut ısılarını kendileri üretir ve sabit tutarlar), yavrularını doğururlar, emzirirler ve vücutları tüylerle kaplıdır. Sürüngenler ise soğukkanlıdır (ısı üretemezler ve vücut ısıları dışarıdaki havaya göre değişir), yumurtlayarak çoğalırlar, yavruları emzirme gibi bir özellikleri yoktur ve vücutları pullarla kaplıdır.

Acaba nasıl olmuştur da, bir sürüngen, vücut ısısı üretmeye başlamış, bu ısıyı kontrol edecek bir terleme mekanizması oluşturmuş, pullarını tüylerle değiştirmiş ve süt salgılamaya başlamış olabilir? Evrim teorisinin memelilerin kökenine açıklama

getirebilmesi için öncelikle bu sorulara tatmin edici bilimsel cevaplar bulması gerekmektedir.

Oysa evrimci kaynaklara baktığımızda, ya bu konuda ısrarlı bir sessizlik olduğunu ya da tümüyle hayali ve bilim dışı senaryolar anlatıldığını görürüz. Bu senaryolardan biri şöyledir:

Soğuk bölgelerde yaşayan bazı sürüngenler, vücutlarını ısıtacak bir yöntem geliştirdiler... Pulları giderek daha sivri hale geldi ve sonunda tüylere evrimleşti. Bu arada gerçekleşen bir diğer adaptasyon ise terlemenin gelişmesi oldu; bu, canlıya gerektiğinde suyun buharlaşması sayesinde vücudunu soğutma imkanı veriyordu. Bu arada beklenmedik bir biçimde, bazı yavrular beslenmek için annelerinin vücudunda oluşan teri yalamaya başladılar. Bazı ter bezleri bu nedenle giderek daha zengin bir salgı salgılamaya başladılar ve bu salgı sonunda süt haline dönüştü. Bu sayede bu ilk memelilerin yavruları hayata daha iyi bir başlangıç yaptılar.^{1 1 1}

Yukarıda anlatılan bu senaryo, bir hayal gücü zorlamasından başka bir şey değildir. Çünkü bu anlatılanların ne gerçekleştiğine dair bir delil vardır, ne de böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkündür. Bir canlının, annesinin vücudundaki teri "yalayarak" ortaya süt gibi son derece iyi hesaplanmış, besleyici değeri çok iyi ayarlanmış bir besini ortaya çıkardığını öne sürmesi, son derece akıl dışı bir iddiadır.

Bu gibi senaryoların üretilmesinin nedeni, memeliler ve sürüngenler arasında gerçekte aşılmaz uçurumlar bulunmasıdır. Bu uçurumların bir başka örneği, **sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır**. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bu dönüşümün hangi aşamalarla gerçekleştiği sorusu ise cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Tüm bunlar, sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden Roger Lewin, "**ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır**" demek zorunda kalır.^{1 1 2}

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve neo-Darwinist teorisinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrim teorisi açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Dünya üzerindeki yaşamın en akıl karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyuncularının çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde

memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devre ait izleri ise yok gibidir.^{1 1 3}

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdır. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü için bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrin) adlı dergide şöyle yazar:

Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.^{1 1 4}

Kısacası memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde açıklanamamaktadır. George Gaylord Simpson, bu gerçeği uzun yıllar önce şöyle itiraf etmiştir:

Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir. Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki, tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır...

Ara formların bu sistemli yokluğu, sadece memelilere has değildir ve paleontologların uzun zamandır fark ettiği gibi neredeyse evrensel bir olgudur. Bu olgu, omurgalı ya da omurgasız neredeyse tüm hayvan sınıfları ve tüm takımlar için geçerlidir. Açıkçası aynı olgu, bitkilerin farklı kategorileri için de söz konusudur.^{1 1 5}

Atın Evrimi Efsanesi

Memelilerin kökeni konusu içinde önemli bir yer tutan başlık, uzunca bir zamandır evrimci kaynakların baş tacı ettikleri "atın evrimi" efsanesidir. Bu bir efsanedir, çünkü bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanır.

"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.^{1 1 6}

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli açmazı dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük çıkmazını, "ara-geçiş formları çıkmazı"nı gündeme getirmiştir. Dr. Niles Eldredge atın evrimi şeması hakkında şunları söyler:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiye, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.^{1 1 7}

Peki "atın evrimi" senaryosunun nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış *Eohippus* (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan Hyrax isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.^{1 1 8}

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at

cinslerinin de (*Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis*) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.^{1 1 9} Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, *Eohippus*'tan *Equus*'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) *Eohippus*'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.^{1 2 0}

Tüm bu gerçekler, evrim teorisinin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

Yarasaların Kökeni

Memeliler sınıflaması içinde yer alan en ilginç canlılardan biri, kuşkusuz yegane uçan memeli cinsi olan yarasalardır.

Yarasaları ilginç kılan özelliklerinin başında, bu canlıların sahip olduğu kompleks "sonar" sistemi gelir. Bu sonar sistemi sayesinde yarasalar zifiri karanlıkta, hiçbir şey görmeden son derece kıvrak ve kusursuz manevralarla uçar. Karanlık bir odanın zeminindeki küçücük bir tırtılı bile algılar ve avlar.

Bu sonar, hayvanın sürekli olarak yüksek frekanslı sesler yayması, bu seslerin yankılarını analiz etmesi ve sonucunda etrafının detaylı bir analizini yapmasıyla çalışmaktadır. Hem de canlı bu işi olağanüstü bir süratle, havada uçtuğu saniyeler boyunca kesintisiz ve kusursuz biçimde başarmaktadır.

Yarasaların sonar sistemi üzerinde yapılan araştırmalar, daha da şaşırtıcı sonuçlar ortaya koymuştur. Hayvanın algılayabildiği frekans aralığı çok dardır, yani ancak belli frekanstaki sesleri algılayabilir. Ancak işte bu noktada çok önemli bir sorun ortaya çıkmaktadır. Doppler Etkisi denen fizik kuralına göre, hareket halindeki bir cisme çarpan sesin frekansı değişir. Bu yüzden, yarasa kendisinden uzaklaşmakta olan bir sineğe doğru ses dalgalarını yaydığı anda, dönen ses dalgaları yarasanın duyamayacağı bir aralığa düşecektir. Bu nedenle yarasanın hareketli cisimleri algılamada büyük zorluklar yaşaması gerekir. Ama böyle olmaz. Yarasa her türlü cismi kusursuzca algılamaya devam eder. Çünkü yarasa, Doppler Etkisini bilirmişcesine, hareketli cisimlere doğru yolladığı ses

dalgalarını değiştirir. Örneğin kendisinden uzaklaşan sineğe en yüksek frekanslı ses dalgasını yollar ki, ses geri döndüğünde duyamayacağı kadar düşük bir frekansa inmesin.

Peki bu ayarlama nasıl gerçekleşir?

Yarasanın beyinde, sonar sistemini denetleyen iki farklı tipte nöron (sinir hücresi) bulunmaktadır; bunlardan biri yansıyan ultrasonu algılar, diğeri bazı kaslara komut vererek yarasanın çığlığını oluşturur. Bu iki nöron beyinde eş güdümlü çalışır; öyle ki yankının frekansı değişince, birinci nöron bunu algılar ve ikinci nöronu baskılayarak veya uyararak, çığlığın frekansının yankının frekansına uymasını sağlar. Sonuçta yarasanın çığlığı ortamın durumuna göre frekans değiştirir ve en verimli şekilde kullanılır.

Tüm bu sistemin evrim teorisinin "rastgele mutasyonlarla kademeli evrim" açıklamasına indirdiği darbeyi görmemek ise mümkün değildir. Yarasadaki sonar sistemi son derece kompleks bir yapıdır ve asla rastgele mutasyonlarla açıklanamaz. Sistemin çalışabilmesi için, tüm ayrıntılarıyla kusursuz olarak var olması zorunludur. Yarasa hem yüksek frekanslarda ses yayacak yapıya, hem bu sesleri algılayıp analiz edecek organlara, hem de hareket değişikliklerine göre frekans ayarlaması yapan sisteme sahip olmalıdır ki, sahip olduğu sonar işe yarasın. Elbette ki tüm bunlar rastlantılarla açıklanamaz ve yarasanın kusursuz bir biçimde yaratıldığını gösterir.

Nitekim fosil kayıtları da, yarasanın yeryüzünde aniden ve bugünkü kompleks yapısıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Evrimci paleontologlar John E. Hill ve James D. Smith, *Bats: A Natural History* adlı kitaplarında bu gerçeği "itiraf" niteliğinde açıklarlar:

Yarasaların fosil kayıtları, erken Eosen Devri'ne kadar uzanır... ve beş ayrı kıtada birden tespit edilmiştir. Tüm fosil yarasalar, hatta en eskileri bile, son derece gelişmiş yarasalardır ve dolayısıyla karada yaşayan atalarından nasıl bir ara geçişle geldikleri konusuna hiçbir ışık tutmazlar.^{1 2 1}

Evrimci paleontolog L. R. Godfrey ise aynı konuda şöyle yazmaktadır:

Erken Tertiriyen Devri'ne ait çok sayıda iyi korunmuş yarasa fosili vardır, örneğin *Icaronycteris* gibi. Ama *Icaronycteris* bizlere yarasalarda uçuşun evrimleşmesi hakkında hiçbir şey söylememektedir, çünkü bu zaten kusursuz bir biçimde uçan bir yarasadır.^{1 2 2}

Evrimci bilim adamı Jeff Hecht de aynı sorunu 1998 tarihli bir *New Scientist* makalesinde şöyle itiraf etmektedir:

Yarasaların kökenleri bir bilmece olmuştur. En eski yarasa fosilleri dahi, 50 milyon yıl önce, bugünkü yarasaların kanatlarına benzeyen kanatlara sahiptirler.^{1 2 3}

Kısacası, ne yarasaların kompleks vücut sistemlerinin evrimle ortaya çıkması mümkündür, ne de fosil kayıtları böyle bir evrim yaşandığını göstermektedir. Aksine, yeryüzünde ilk kez ortaya çıkan yarasalar ile bugün yaşayan örnekleri aynıdır. Yasalar, hep yarasa olarak var olmuştur.

Deniz Memelilerinin Kökeni

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur,

emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir. Nitekim, evrimciler de uzun yıllar boyunca bu konuda sessiz kalmışlardır.

Bu nedenle, evrimciler bu konuyla ilgili uzun bir süreden beri sessizleşmiştir.

Ancak, 1990'lı yıllarda deniz memelilerinin kökeni hakkında yeni evrimci senaryolar ortaya çıktı. Bu senaryolar, 1980'lerde bulunan *Pakicetus* ve *Ambulocetus* gibi bazı yeni fosil bulguları üzerine kuruldu. Dört ayaklı ve kara canlısı oldukları açıkça belli olan bu soyu tükenmiş memelilerin balinaların atası olduğu iddia edildi ve böylece birçok evrimci kaynak onları "yürüyen balinalar" olarak adlandırmakta tereddüt etmedi. (Gerçekte bu canlının tam adı, "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelen *Ambulocetus natans*'dir) *National Geographic* dergisi ise Kasım 2001 sayısında "Balinaların Evrimi" senaryosunu gündeme getirdi. Senaryo, bilimsel delillerin değil evrimci ön yargıların üzerine kurulmuştu.

Yürüyen Balina Masalı

Uzun ismi *Pakicetus inachus* olan bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun bir "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler.

Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil, kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmiştir? Sadece dişlerindeki ve kulak kemiklerindeki bazı ayrıntılar nedeniyle! Oysa bu özellikler *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerinden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Eğer Avustralya'da yaşayan gagalı bir memeli olan Platypuslar ve ördekler soyları tükenmiş canlılar olsalardı, evrimciler aynı mantıkla (gaga benzerliğinden yola çıkarak) bunları da birbirlerinin akrabası ilan edeceklerdi. Oysa Platypus bir memeli, ördek ise bir kuştur ve aralarında evrim teorisine göre de bir akrabalık kurulamaz.

Evrimeçilerin "yürüyen balina" ilan ettiği *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken mesonychid ailesinin

"garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini" belirtmektedir.^{1 2 4} Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel bir ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedirler.

Yaratılış gerçeğini savunan yazar Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu mesonychidler sınıfının, *Archaeocetealar*'ın, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

Evrincilerin mesonychidlerin, *Archaeocetealar*'a dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen mesonychidler ve *Archaeocetealar* arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir.^{1 2 5}

Ambulocetus natans: Pençelerine Perde Geçirilen Sahte Balina

Hayali balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Ambulocetus natans terimi, Latince ambulate (yürümek), cetus (balina) ve natans (yüzme) kelimelerinin birleşmesiyle oluşturulmuştur ve "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelir. Canlının yürüdüğü aşıkardır, çünkü tüm diğer kara memelileri gibi onun da dört ayağı, hatta bu ayaklara bağlı geniş pençeleri ve arka pençelerinin ucunda toynakları vardır. Ancak canlının bir taraftan da suda yüzdüğü, daha doğrusu yaşamını hem karada hem de suda (amfibi şekilde) sürdürdüğü iddiasının, evrimcilerin ön yargıları dışında, hiçbir dayanağı yoktur.

Bu konuda bilimle hayal gücü arasındaki sınırı görmek için, evrim teorisinin en önde gelen savunucularından biri olan ve Kasım 2001 sayısını "Balinaların Evrimi" propagandasına ayıran *National Geographic*'in *Ambulocetus* rekonstrüksiyonuna bir göz atalım. Dergide yayınlanan *Ambulocetus* çizimi şöyle:

Çizime dikkat ederseniz, bir kara canlısı olan *Ambulocetus*'u "balinalaştırmak" için yapılmış iki küçük hileyi kolaylıkla fark edebilirsiniz:

- Hayvanın arka bacakları, yürümeye yarayan ayaklar olarak değil de, yüzmeye yarayan yüzgeçler gibi tasvir edilmiş. Oysa gerçekte canlının bacak kemiklerini inceleyen Carroll, bu canlının "kara üzerinde güçlü bir hareket yeteneğine sahip olduğunu" belirtir.^{1 2 6}

- Hayvanın ön ayaklarına "palet" görüntüsü verebilmek için perdeler çizilmiştir. Oysa eldeki *Ambulocetus* fosillerinden böyle bir sonuca varmak mümkün değildir. Gerçekte fosil kayıtlarında, bu gibi yumuşak dokular hemen hiçbir zaman görünmezler. Dolayısıyla canlının iskeleti dışında kalan özellikleri üzerinde yapılan rekonstrüksiyonlar hep spekülatiftir. Bu da evrimcilere geniş bir propaganda malzemesi sunar.

Ambulocetus'un üstteki çizimi üzerinde yapılane benzer evrimci rötüşlarla, her canlıyı, istenen bir başka canlıya benzer gibi göstermek mümkündür. İsterseniz bir maymun iskeletini de, bacaklarını arkaya doğru çizip "yüzgeç" gibi göstermek ve parmakları arasında perdeler çizmek suretiyle, "balinaların atası olan primat" diye sunabilirsiniz.

Ambulocetus fosili üzerinde yapılan bu çizim hilelerinin geçersizliği, yine *National Geographic*'in aynı sayısında yayınlanan aşağıdaki çizimden anlaşılabilir:

National Geographic, canlının iskeletinin resmini yayınlarken, ister istemez rekonstrüksiyon resimde yaptığı "balinalaştırıcı" rötüşlerden geri adım atmak zorunda kalmış. Canlının ayak kemikleri, iskeletin açıkça gösterdiği gibi, onu kara üzerinde taşıyacak yapıda. Ayaklarında ise hayali "perde"lerden iz yok.

Yürüyen Balina Masalının Geçersizliği

Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğu dair hiçbir kanıt yoktur. Bunlar sadece, teorilerine göre deniz memelileri için karada yaşayan bir ata bulmak zorunda olan evrimcilerin, bazı sınırlı benzerliklerden yola çıkarak belirledikleri "ata adayları"dır. Bu canlıların, kendileriyle çok yakın bir jeolojik devirde fosil kayıtlarında ortaya çıkan deniz memelileri ile ilişkileri bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur.

Evrin şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından söz konusu deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetus*, *Rodhocetus* gibi *Archaeocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. (Az ileride bunlara da değineceğiz.) Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır. Canlıların fosilleri incelendiğinde, birbirlerine bağlanan "ara form"lar olmadıkları açıkça görülür:

- Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu, tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise, omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

- *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. Evrimciler bunların "körelmiş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa söz konusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.^{1 2 7} Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci ön yargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği değişmemiştir. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: "Doğrudan balinalara uzanan bir mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."^{1 2 8} Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze de, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus*, *Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.^{1 2 9}

Kulak ve Burun Evrimi Hikayeleri

Kara memelileri ile deniz memelileri arasında öne sürülecek bir evrim senaryosunun, bu canlı grupları arasındaki farklı kulak ve burun yapılarına açıklama getirmesi gerekir. Önce kulak yapısını ele alalım. Kara memelileri, biz insanlar gibi, dış dünyadaki sesleri kulak kepçeleri ile toplar, orta kulaktaki kemiklerle güçlendirir ve iç kulakta sinyallere çevirirler. Deniz memelilerinin ise kulakları yoktur. Sesleri alt çenelerindeki özel titreşim algılayıcı duyarlarla duyarlar. Bu iki yapı arasında kademeli bir evrim mümkün değildir. Kendi içinde mükemmel bir duyma sisteminden, tamamen farklı bir yapıya sahip bir başka sisteme kademeli evrimle geçilmesi mümkün değildir. Çünkü ara aşamalar verimli olmayacaktır. Yavaş yavaş kulaklarıyla duyma yeteneğini yitiren, çenesiyle duyma yeteneği ise henüz gelişmemiş bir canlı avantajlı değildir.

Kaldı ki, söz konusu "gelişme"nin nasıl sağlanabileceği sorusu da evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Evrimcilerin öne sürdükleri mekanizma mutasyonlardır ve canlılara genetik bilgi ekledikleri hiçbir zaman görülmemiş olan mutasyonlar sonucunda, deniz memelilerinin son derece kompleks algı sistemlerine sahip olduklarını ileri sürmek, akla aykırıdır.

Nitekim fosiller ortada hiçbir evrim olmadığını göstermektedir. *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak sistemi, karasal memelilerinki ile aynıdır. Sözde "evrim şeması"nda bu iki kara memelisinin ardından gelen *Basilosaurus* ise tipik bir balina kulağına sahiptir. Yani dış kulak kepçesiyle değil, çenesine gelen titreşimlerle etrafındaki sesleri algılayan bir canlıdır. Ve *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak yapısı ile, *Basilosaurus*'un kulak yapısı arasında hiçbir "geçiş formu" yoktur.

Benzer bir durum "kayan burun" hikayesi için de geçerlidir. Evrimci kaynaklar, *Pakicetus*, *Rodhocetus* ve günümüz gri balinasına ait üç kafatası iskeletini alt alta dizmekte ve bunların bir "evrim süreci" oluşturduklarını ileri sürmektedir. Oysa üç fosilin,

özellikle de Rodhocetus ve günümüz balinasının burun yapıları, aynı serinin ara formları olarak kabul edilemeyecek kadar farklıdır.

Dahası nefes deliklerinin burundan enseye doğru "yürümesi", söz konusu canlıların anatomisinde çok ciddi bir "yeniden dizayn" gerektirir ki, bunun rastgele mutasyonlar yoluyla sağlandığına inanmak, hayal kurmaktan başka bir şey değildir.

National Geographic'in Lamarckçı Masalları

Aslında, evrimci camianın büyük bir bölümünün canlıların kökeni hakkında temel bir batıl inanışları vardır ve sorun da bundan kaynaklanmaktadır. Bu batıl inanç, canlılara ihtiyaç duydukları organları, biyokimyasal yapıları veya anatomik özellikleri kazandıran adeta sihirli bir "doğa gücü" olduğu düşüncesidir.

Bunu görmek için, Kasım 2001 tarihli National Geographic'in "Balinaların Evrimi" başlıklı yazısındaki bazı ilginç pasajlara göz atalım:

... Bu civarda bulunan balinaların bazı atalarını gözümün önüne getirmeye çalıştım... Her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklarını kullanarak şapıdık şapıdık hareket etmeye çalışıyorlardı... Bir yandan arka bacakları, diğer yandan da gövdelerini destekleyen kalça kemikleri giderek küçülüyordu... Boyun kıaldı, böylece gövdenin ön kısmı, suyu en az dirençle yarıp geçmeyi sağlayan boru biçiminde bir denizaltı gövdesini andırır bir şekle girerken, kollar da dümen biçimini almaya başladı. Dış kulaklara duyulan ihtiyacın azalmasıyla, bazı balinalar sudaki sesleri doğrudan alt çene kemikleriyle algılayıp özel yağ yastıkları üzerinden iç kulağa iletiyorlardı.

Dikkat edilirse, tüm bu anlatımlarda, evrimci mantık örgüsü, sadece canlıların değişen ortama göre değişen ihtiyaçları olduğunu belirtmekte ve bu ihtiyacı başlı başına bir "evrim mekanizması" olarak algılamaktadır: Bu mantığa göre kendisine az ihtiyaç duyulan organlar yok olmakta, ihtiyaç duyulan yeni organlar kendi kendine ortaya çıkmaktadır!

Oysa biyoloji konusunda en temel bilgilere sahip olan bir kimse bile bilir ki, ihtiyaçlarımız organlarımızı kalıtsal olarak şekillendirmez. Bu, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" tezinin çürümesinden bu yana, yani yaklaşık 100 yıldır, bilinen kesin bir gerçektir. Ama evrimci yayınlara bakıldığında, hala Lamarck'ın teorisiyle düşünüyor gibidirler.

Eğer kendilerine itiraz ederseniz, "hayır biz Lamarckçı değiliz, kastımız, çevre şartlarının canlılar üzerinde evrimsel bir baskı oluşturduğu, bu baskı sonucunda uygun canlıların seçildiği ve böylece türün evrimleştiğidir" diyeceklerdir. Ama zaten konunun püf noktası da buradadır: Evrimcilerin "evrimsel baskı" dedikleri şey, canlılara ihtiyaca göre yeni özellikler kazandıramaz. Çünkü bu baskıya cevap vereceğini umdukları iki sözde evrim mekanizması, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlılara yeni organlar kazandırma özelliği yoktur:

- Doğal seleksiyon, sadece zaten var olan özellikleri seçebilir, yeni bir özellik üretemez.

- Mutasyonlar, canlılara genetik bilgi eklemeyizler, sadece mevcut genetik bilgiyi tahrip ederler. Genetik bilgi ekleyen, (dolayısıyla yeni bir organ veya biyokimyasal yapı oluşturan) bir mutasyon asla gözlemlenmemiştir.

Bu gerçekler ışığında *National Geographic*'in üstteki "şapıdık şapıdık hareket eden balinalar" masalına bir kez daha bakarsak, aslında gerçekten de oldukça ilkel bir Lamarckçılık yaptıklarını görürüz. Dikkat edilirse *National Geographic* yazarı Douglas H. Chadwick, "**her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklar**"dan söz etmektedir. Acaba nasıl olur da "her kuşakta" bir canlı türünde morfolojik değişim, hem de belli bir yöne doğru değişim olabilir? Bunun için; o türün her kuşaktaki kimi temsilcilerinin bacaklarının kısalmasına neden olacak mutasyonlara uğraması; bu mutasyonların canlıya başka hiçbir zarar vermemesi; mutasyona uğrayan bireylerin diğerlerine göre avantajlı olup seçilmesi; bir sonraki kuşakta, ne tesadüfse yine aynı genin aynı noktasının aynı mutasyona uğraması; bunun nesiller boyu hiç değişmeden devam etmesi; tüm bunların tesadüfen kusursuz gerçekleşmesi gerekir.

Eğer *National Geographic* yazarları buna inanıyorlarsa, "biz sülale olarak uçmayı çok seviyoruz, oğlum da ne tesadüf bir mutasyon geçirdi ve koltuk altlarında kuş tüyünü andıran birkaç küçük yapı belirdi. Torunum da aynı mutasyondan geçecek ve tüyleri biraz artacak, bu nesiller boyu devam edecek ve sonunda sülalemiz kanatlanıp uçacak" diyen bir insana da inanabilirler. İki hikayenin saçmalık düzeyi aynıdır çünkü.

Bu durum, başta belirttiğimiz gerçeği, yani evrimcilerin, canlıların ihtiyaçlarının adeta doğadaki sihirli bir güç tarafından karşılandığına dair batıl inancını ortaya çıkarmaktadır. Gerçekte animist kültürde yer alan "doğaya bilinç atfetme" inancı, ne ilginçtir ki 21. yüzyılda "bilim" kisvesi altında karşımıza çıkmaktadır. Oysa Darwinizm'in ünlü eleştirmenlerinden biri olan Fransa'nın ünlü biyoloğu Paul Pierre Grassé'nin belirttiği gibi, "**hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir**".^{1 3 0}

Fazla sözü edilmeden empoze edilmek istenen bir başka senaryo da, söz konusu canlıların vücut yüzeyleriyle ilgilidir. Karasal canlılar oldukları kabul edilen *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un diğer memeliler gibi tüylü bir vücuda sahip oldukları herkesin ortak görüşüdür. Nitekim rekonstrüksiyonlarda her iki canlı sık tüylerle çizilmektedir. Ancak daha sonraki canlılara (yani gerçek deniz memelilerine) geçildiğinde, birden tüyler yok olmaktadır. Bunun evrimsel açıklaması, üstte anlattığımıza benzer Lamarckçı hikayelerden farklı bir şey değildir.

Gerçek ise, söz konusu canlıların her birinin, yaşadıkları ortama göre en uygun biçimlerde yaratılmış olduklarıdır. Bu kusursuz canlıları mutasyonlarla veya daha da basit Lamarckçı hikayelerle açıklamaya çalışmak, akıl dışıdır. Canlılıktaki her özellik gibi, söz konusu canlıların mükemmel sistemleri de bu canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Deniz Memelilerinin Kendi İçindeki Evrimi Senaryosunun Açmazları

Bu noktaya kadar, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryonun geçersizliğini inceledik. Bilimsel bulgular, evrimcilerin bu senaryonun başlangıcına yerleştirdiği iki kara memelisi (*Pakicetus* ve *Ambulocetus*) ile deniz memelileri arasında hiçbir bağ bulunmadığını göstermektedir. Peki senaryonun geri kalan kısmı?

Bu konuda da evrim teorisi yine açmazdadır. Teori, bilimsel sınıflamada Archaeocetea (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasıdır. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

Bu Archaeocetealar'ın kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir günümüz balinasının atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.^{1 3 1}

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir. Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların (*Odontoceti*) ve balenli balinaların (*Mysticeti*) ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

Cetaceanlar'ın (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolojisyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar... Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri... ve amino asit karşılaştırmaları... uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.^{1 3 2}

Kısacası, deniz memelileri, yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birine isyan etmektedirler.

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci propagandada bir kez daha ortaya çıktığı gibi, ortada gerçek kanıtlara dayanan bir evrim süreci değil, evrim teorisine göre bir şemaya yerleştirilmeye çalışılan, ama bir türlü bu şemaya uygun gelmeyen kanıtlar vardır.

Kanıtların ön yargısız incelenmesiyle ortaya çıkan sonuç ise, tarihteki farklı canlı gruplarının, birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ortaya çıktıklarıdır. Bu da, tüm canlıların yaratılmış oldukları gerçeğinin bilimsel bir kanıtıdır.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması çok güçtür. Bir sonraki soru ise, bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Deniz memelilerinin hayali evriminin mutasyon ve doğal seleksiyon aracılığıyla açıklanamayacağı son derece açıktır. GEO dergisinde yayınlanan bir makale, deniz memelilerinden mavi balinanın kökeninden söz ederken, Darwinizm'in bu konudaki çaresizliğini şöyle ifade eder:

Mavi balinalar gibi, denizde yaşayan diğer memeli hayvanların da vücut yapıları ve organları balıklarinkine benzer. Bunların iskeletleri de balıklarinkiyle benzerlik gösterir. Balinalarda bacaklar diyebileceğimiz arka uzuvlar tersine gelişme göstererek güdük kalmıştır. Ancak bu hayvanların şekil değişiklikleri hakkında elde en ufak bir bilgi bile mevcut değildir. Denize geri dönüşün Darwinizm'in iddia ettiği gibi uzun süreli yavaş bir geçişle değil, anlık sıçramalar halinde olduğunu kabul etmek zorundayız. Paleontologlar günümüzde balinanın hangi memeli hayvan türünden geldiği konusunda yeterli bilgiye sahip değildir.^{1 3 3}

Karada yaşayan küçük bir memeli hayvanın, evrim süreci sonucunda nasıl olup da 30 metre boyunda 60 ton ağırlığında bir balınaya dönüştüğünü düşünmek gerçekten de çok zordur. Darwinistlerin bu konuda yapabildikleri tek şey, *National Geographic* dergisinde yayınlanan aşağıdaki anlatımda olduğu gibi, hayal güçlerini zorlayarak senaryo üretmektir:

Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçamsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.^{1 3 4}

Üstte anlatılan kademeli evrim senaryoları, bu senaryoyu yazanlar dahil, hiç kimseyi tatmin etmemektedir. Biz yine de bu kurgunun detaylarına inelim ve ne denli gerçek dışı olduğunu aşama aşama inceleyelim.

Deniz Memelilerinin Özgün Yapıları

Evrincilerin deniz memelileri ile ilgili evrim senaryolarının ne kadar imkansız olduğunu gösteren diğer bazı kanıtlar da, bu canlıların son derece özgün yapılarıdır. Solunum için akciğerlerini kullanan memeli bir canlının deniz ortamında geçirmesi

gereken adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Böyle bir geçişte evrim süreci içinde ara basamaklardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecek ve evrim sürecini durduracaktır.

Deniz memelilerinin su ortamına geçerken sahip olmaları gereken adaptasyonlar şöyle sıralanabilir:

1- Suyun Korunumu: Deniz memelileri su ortamında yaşamalarına rağmen, su ihtiyaçlarını, balıklar gibi, yani tuzlu sudan faydalanarak gideremezler. Yaşamak için tatlı suya ihtiyaçları vardır. Deniz memelilerinin su kaynakları pek iyi bilinmemesine rağmen, su ihtiyaçlarının büyük kısmını, okyanustaki tuz oranının üçte biri kadar tuz içeren canlıları yiyerek sağladıkları düşünülmektedir. Bu kadar kıt su kaynaklarına sahip deniz memelileri için, suyun azami derecede korunması ve tasarruf edilmesi son derece önemlidir. İşte bu nedenle deniz memelileri, develerde görülen su koruması mekanizmalarına sahiptir. Aynı develer gibi deniz memelileri de terlemez. Böbrekler, üreyi insanlardan çok daha iyi bir şekilde konsantre ederek onlara su kazandırır. Böylece su kaybı en aza indirilmiş olur. Sudan tasarruf en küçük detaylarda bile kendini gösterir. Örneğin anne balina yavrusunu peynir kıvamındaki çok yoğun bir sütle besler. Bu süt insan sütünden on kez daha yağlıdır. Sütün bu derece yağlı olmasının birtakım kimyasal sebepleri vardır. Yağ, yavru tarafından vücuda alındıktan sonra işlenirken yan ürün olarak su açığa çıkar. Böylece anne, en az su kaybıyla yavrusunun su ihtiyacını gidermiş olur.

2- Görme ve Haberleşme: Yunusların ve balinaların gözleri farklı görmelere imkan verecek şekildedir. Suyun altında ve üzerinde aynı mükemmellikte görebilirler. (Oysa başta insan olmak üzere çoğu canlı, ışığın kırılmasındaki farklılıklar nedeniyle, kendi doğal ortamının dışında iyi göremez.) Bir yunus, suyun 6 metre kadar üstüne zıplayabilir ve kendisi için havada tutulmakta olan bir yiyeceği çok büyük bir hassaslıkla alabilir.

Deniz memelilerinin gözü ile kara canlılarının gözü arasındaki farklar şaşırtıcı derecede detaylıdır. Karada gözü bekleyen tehlikeler, fiziksel darbeler ve tozdur. Bu nedenle kara hayvanlarının göz kapakları vardır. Su ortamında ise en büyük tehlikeler tuz oranı, derinlere dalarken meydana gelen basınç ve deniz akıntılarının oluşturduğu hasarlardır. Akıntılarla doğrudan temas olmaması için gözler kafanın yan tarafındadır. Ayrıca derin dalışlarda gözü basınca karşı koruyan sert bir tabaka vardır. 9 metre derinlikten sonra denizin dibi karanlık olduğu için, su memelilerinin gözü, karanlık ortamlara uyum sağlayabilen birçok özellikle donatılmıştır. Lens mükemmel bir daire biçimindedir. Işığa hassas olan çubuk hücreleri, renklere ve detaylara duyarlı olan koni hücrelerinden daha fazladır. Dahası, gözlerde özel bir fosforlu tabaka vardır. Bu sebeple deniz memelilerinin karanlık ortamlardaki görüşleri kuvvetlidir.

Yine de deniz memelilerinin birincil algıları görme değildir. Kara memelilerinin aksine, onlar için duyma çok daha önemlidir. Görme ışık gerektirir, ama duyma için böyle bir ihtiyaç yoktur. Birçok balina ve yunus, deniz dibindeki karanlık bölgelerde bir tür

doğal "sonar" sayesinde avlanır. Özellikle dişli balinalar ses dalgaları aracılığıyla "görebilir". Ses dalgaları, aynı görmede olduğu gibi, odaklanır ve bir noktaya gönderilir. Geriye dönen dalgalar, hayvanın beyinde analiz edilir ve yorumlanır. Bu yorum, hayvana karşısındaki cismin biçimini, büyüklüğünü, hızını ve konumunu açıkça belli eder. Bu canlılardaki sonik sistem inanılmaz derecede hassastır. Örneğin bir yunus suya atlayan bir kişinin "içini" de algılayabilir. Ses dalgaları yön bulmanın yanı sıra haberleşme için de kullanılır. Birbirinden yüzlerce kilometre uzaktaki iki balina ses kullanarak anlaşabilir.

Bu hayvanların haberleşmek ve yön bulmak için çıkarttıkları sesi nasıl ürettikleri sorusu hala büyük oranda cevapsızdır. Ancak bilinenler arasında, yunusun vücudundaki çok şaşırtıcı bir ayrıntı dikkat çeker: Hayvanın kafatası yapısı, beyni bile tahrip edecek kadar sürekli ve şiddetli bir biçimde yaydığı ses bombardımanından korunmak için ses yalıtımlıdır.

Şimdi tüm bunların üzerinde düşünelim. Deniz memelilerinin sahip oldukları tüm bu şaşırtıcı özellikler, evrim teorisinin yegane iki mekanizması, yani mutasyon ve doğal seleksiyon kanalıyla oluşmuş olabilirler mi? Hangi mutasyon bir yunusun bedenine sonar sistemi yerleştirebilir ve sonra da hayvanın beynini sonardan korumak için kafatasını ses yalıtımlı hale getirebilir? Hangi mutasyon, bu canlılara karanlık sularda görmelerini sağlayacak göz yapıları kazandırabilir? Hangi mutasyon, eskiden karada yaşadıkları öne sürülen bu hayvanların "suya geçiş"lerini sağlayabilir? Hangi mutasyon, bu hayvanların bedenlerine suyu en ekonomik şekilde kullanmalarını sağlayacak hassas mekanizmaları yerleştirebilir?

Bunlar gibi yüzlerce soru çoğaltmak mümkündür. Ve evrimin bunların hiçbirine verebilecek bir cevabı yoktur. Balıkların sularda "tesadüfen" oluştuklarını, sonra yine tesadüfler yardımıyla karaya çıkıp sürüngen ve memelilere evrimleştiklerini, sonra da bu memelilerin yeniden suya dönerek suda yaşam için gerekli olan özellikleri yine tesadüfen kazandıklarını öne süren, tüm bu fantastik hikayeyi yazan evrim teorisi, bu aşamaların hangisini kanıtlayabilir? Cevap her seferinde olumsuzdur. Evrim teorisi bu aşamaların gerçekleştiğini ispatlamak bir yana, bunların gerçekleşmeleri için en küçük bir ihtimalin var olduğunu bile ispatlayamamaktadır.

Sonuç

Buraya dek incelediğimiz tüm bulgular göstermektedir ki, canlı türleri yeryüzünde her zaman için arkalarında hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu durum, evrimci biyolog Douglas Futuyma'nın **"canlılar eğer dünya üzerinde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir"** (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197) derken kabul ettiği gibi, canlıların yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır.

Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları, ortada hiçbir evrim olmadığına göre, "yaratılışın sıralaması"dır. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

İNSANIN KÖKENİ

Darwin, insanlarla maymunların ortak bir atadan geldikleri iddiasını, 1871 yılında yayınlanan *İnsanın Türeyişi (Descent of Man)* adlı kitabında öne sürmüştü. O zamandan bu yana da Darwin'in yolunu izleyenler bu iddiayı desteklemeye çalıştılar. Ancak yapılan tüm araştırmalara rağmen, başta fosiller alanında olmak üzere, "insanın evrimi" iddiası hiçbir somut bilimsel bulgu ile desteklenemedi.

Sokaktaki insan çoğunlukla bu gerçekten habersizdir ve insanın evrimi iddiasının pek çok delille desteklenen somut bir gerçek olduğunu sanır. Bu yanlış kanının nedeni, bu konunun medyada sıkça gündeme getirilmesi ve ispatlanmış bir gerçek gibi sunulmasıdır. Ancak gerçekte konunun uzmanları "insanın evrimi" iddiasının bilimsel bir temeli bulunmadığının farkındadırlar. Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam şöyle demektedir:

Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle "bu konuyu unutup; devam etmek için yeterli delil yok diyecektir."^{1 3 5}

Paleoantropoloji hakkında önemli bir kitabın yazarı olan William Fix ise şu yorumu yapar:

İnsanın kökeni hakkında hiçbir şüphe duymamamız gerektiğini söyleyen hala sayısız bilim adamı vardır, ancak tek eksiklikleri bir delillerinin olmamasıdır...^{1 3 6}

"Delili olmayan" bu evrim iddiası, insanın soy ağacını *Australopithecus* adlı bir maymun türüyle başlatır. İddiaya göre *Australopithecus* zamanla ayağa kalkmış, beyni büyümüş ve çeşitli aşamalardan geçerek günümüz insanı (*Homo sapiens*) haline gelmiştir. Ancak fosil bulguları bu senaryoyu desteklememektedir. Her türlü ara form iddiasına rağmen, insan ve maymunlara ait fosil kalıntıları arasında aşılabilir bir sınır vardır. Dahası birbirinin atası olarak gösterilen türlerin gerçekte aynı dönemde yaşamış çağdaş türler oldukları ortaya çıkmıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *One Long Argument* adlı kitabında "Özellikle yaşamın ya da *Homo sapiensler*'in kökeni gibi tarihi (bilmeceler) fazlasıyla zordur ve hatta nihai, tatmin edici bir açıklamaya direnebilir niteliktedir." diyerek bu gerçeği kabul eder.^{1 3 7}

Peki, ama "insanın evrimi" tezinin sözde dayanağı nedir?

Bu sözde dayanak, evrimcilerin üzerinde spekülasyon yapabilecekleri fosillerin çokluğudur. Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri evrimciler için çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Öte yandan insan ırklarının anatomileri arasında da büyük farklılıklar vardır. Özellikle tarih öncesindeki insan ırkları arasındaki farklılıklar çok daha büyüktür. Çünkü zamanın ilerlemesiyle birlikte insan ırkları belirli ölçüde birbirleri ile karışmış ve asimile olmuştur. Buna rağmen, bugün dünya üzerinde yaşayan İskandinavlar, zenciler, pigmeler, eskimolar ya da Avustralya yerlileri arasında dahi önemli farklılıklar görülmektedir.

Evrimci paleoantropologlar tarafından "insanimsı" (hominid) olarak adlandırılan fosillerin ise, gerçekte farklı maymun türlerine ya da kaybolmuş insan ırklarına ait olmadığını gösterecek hiçbir kanıt yoktur. Bir başka deyişle, insan ile maymunlar arasında kalan hiçbir "ara form" örneği bulunmamaktadır.

Bu genel açıklamalardan sonra, şimdi "insanın evrimi" senaryosunun bilimsel bulgularla nasıl çeliştiğini birlikte inceleyelim.

İnsanın Hayali Soy Ağacı

Darwinist teori, bugün yaşayan günümüz insanının maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 5-6 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

- 1 - *Australopithecines* (*Australopithecus* cinsine ait türler)
- 2 - *Homo habilis*
- 3 - *Homo erectus*
- 4 - *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecus* cinsinin çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, *Homo* yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre *Homo* serisindeki canlılar, *Australopithecus*'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, *Homo sapiens*, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

Evrimci yayınlarda ve ders kitaplarında yer alan ya da medyada zaman zaman adı geçen "**Java Adamı**", "**Pekin Adamı**", "**Lucy**" gibi fosiller de üstte saydığımız dört türden birine dahil edilirler. Bu türlerin de kendi içlerinde alt türleri olduğu kabul edilir.

Ramapithecus gibi bir zamanların çok iddialı ara form adayları ise, sıradan bir maymun olmalarının anlaşılması üzerine, insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmışlardır.^{1 3 8}

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarlarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını

göstermektedir. Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlardır.

"Java'nın en son *Homo Erectus*'u: Güneydoğu Asya'daki *Homo Sapiens*ler ile Potansiyel Çağdaşlığı" (Latest *Homo Erectus* of Java; Potential Contemporaneity with *Homo sapiens* in Southeast Asia) başlıklı makalede, Java'da bulunan *Homo erectus* fosillerinin "ortalama yaşlarının 27 ± 2 'den 53.3 ± 4 bin yıl öncesi" olduğu ve bunun "*H. erectus*'un, Güneydoğu Asya'daki anatomik açıdan günümüz insanlarıyla (*H. sapiens*) aynı dönemde yaşadığı ihtimalini artırdığı" belirtilmektedir.^{1 3 9}

Ayrıca, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (günümüz insanı) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. Bu ise, elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Özetle, tüm bilimsel bulgular ve araştırmalar, evrimcilerin öne sürdükleri fosillerin bir evrim sürecini göstermediğini ortaya çıkarmıştır. İnsanın ataları olarak öne sürülen fosillerin bir kısmı maymun türlerine, bir kısmı da farklı insan ırklarına aittir.

Peki eldeki fosillerin hangileri insan, hangileri maymundur? Bunların herhangi birisinin gerçekten bir "ara form" sayılabilmesi neden mümkün değildir? Bu soruların cevabını görmek için, söz konusu kategorileri sırayla ele alalım.

Australopithecus

İlk kategori olan *Australopithecus* "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecus* türleri arasında bazı ayrımlar vardır. Evrimciler en eski *Australopithecus* türünün *A. afarensis* olduğunu varsayarlar. Bundan sonra ise, daha ince kemikli olan *A. africanus* ile ondan daha büyük kemiklere sahip olan *A. robustus* gelir. *A. boisei* bazı araştırmacılara göre ayrı bir tür, bazılarına göre ise *A. robustus*'un alt türü olarak kabul edilmektedir.

Australopithecus türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerinkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek *Australopithecus* dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*'ların, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "**dik yürüme**" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı,

Australopithecus'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarıninkine aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, *Australopithecus*'un sadece **sıradan bir maymun türü** oldukları ve **kesinlikle dik yürümedikleri** sonucuna varmıştır.^{1 4 0} Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*'un iskelet yapılarını günümüz orangutanlarıninkine benzetmektedir.^{1 4 1}

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori *Australopithecus* cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... *Australopithecus*lar ve *Homo* türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, *Homo* türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.^{1 4 2}

Homo habilis

Australopithecus'un iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*'dan sonra *Homo erectus* gelir. *Homo erectus*, isminin başındaki "homo" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecus*'un iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan *Homo erectus*'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte *Homo habilis* kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus habilis* olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellikler taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınıninkine benziyordu. 630 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının bir göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından bir ara form olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecus*lar gibi soyu tükenmiş bir maymundu.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH62 ismi verilen iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınıninki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında "homo" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, *Australopithecus* ve *Homo habilis* türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını, ancak *Homo erectus* ve *Neandertal* türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.^{1 4 3}

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı, çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld vardıkları sonucu şöyle özetlediler:

Fosil hominidler arasında, günümüz insanı morfolojisini gösteren ilk tür *Homo erectus*'tur. Tersine, güney Afrika'dan gelen ve *Australopithecus* ve *Paranthropus* olarak yorumlanan kafatasındaki yarı dairesel kanal boyutları, günümüze kadar yaşayan büyük maymunlara benzemektedir.^{1 4 4}

Stw 53 adındaki *Homo habilis* örneği üzerinde incelemeler yapan Spoor, Wood ve Zonneveld, "Stw 53'ün, *Australopithecine*ler'den daha az iki ayaklı davranışları gösterdiğini" buldular. Bu *H. habilis* örneğinin *Australopithecus* türünden çok daha fazla maymuna benzediği anlamına gelmektedir. Dolayısıyla söz konusu bilim adamları, Stw 53'ün "*Australopithecine*ler ve *H. erectus*'da görülen morfolojiler arasında ara geçiş olması mümkün değildir." sonucuna vardılar.^{1 4 5}

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermektedir:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte "homo" yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur.

Homo rudolfensis Hakkındaki Yanılgı

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de *Homo rudolfensis* adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, *Homo rudolfensis* denen canlının da aslında bir *Homo habilis*, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılabaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise, aynı *Australopithecus*'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.^{1 4 6}

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in *Australopithecus* ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken *Homo* örnekleri gibi, öteki ince yapılı *Australopithecus*'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer geç *Homo* örneklerinde (yani *Homo erectus*'ta) bulunmaz.^{1 4 7}

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise, çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: "Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir *Australopithecus* yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."^{1 4 8}

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının *Homo erectus* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir "homo" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.^{1 4 9}

Kısacası, *Australopithecus* ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, *Australopithecus*

serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflaması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taşta aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, *Homo* kategorisine dahil edilmiştir. Birkaç istisna haricinde, bu (*Homo*) cinsinin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve *Homo*'nun sınırının belirlenmesi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflamaları *Homo* cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, *Homo* kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiçbirisi tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarılamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...

Bir başka deyişle, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*'e ait fosil bulguları eklendiğinde, *Homo* cinsi iyi bir cins değildir. Dolayısıyla, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*, *Homo* cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem *H. habilis*'in hem de *H. rudolfensis*'in *Australopithecus* cinsine geçirilmesini öneriyoruz.¹⁵⁰

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* kategorisine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiçbir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Homo erectus

Evrimcilerin hayali şemasına göre *Homo* türünün kendi içindeki evrimi şöyledir: Önce *Homo erectus*, sonra *Homo sapiens archaic* ve *Neandertal* (*Homo sapiens neanderthalensis*) insanı, sonra da Cro-magnon Adamı (*Homo sapiens sapiens*). Oysa bu sınıflamaların hepsi, gerçekte sadece özgün insan ırklarıdır. Aralarındaki fark, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir.

Öncelikle evrimcilerin en ilkel insan türü saydıkları *Homo erectus*'u inceleyelim. "Erect" terimi "dik" demektir. *Homo erectus* ise "dik yürüyen insan" anlamına gelir.

Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneğinde görülmediği kadar diktir. **Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.**

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır. (örneğin Avusturalya yerlileri Aborijinler'de)

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise, bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.^{1 5 1}

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, *Homo erectus* olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının, bazı evrimciler tarafından *Homo ergaster* adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır. Biz söz konusu fosillerin hepsini *Homo erectus* sınıflaması içinde ele alacağız.)

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler. Walker kafatasını gördüğünde güldüğünü, çünkü kafatasının "bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini" yazar.¹⁵² Neandertaller biraz sonra inceleyeceğimiz gibi günümüz insanın bir ırkıdır. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Nitekim evrimci paleoantropolog Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.^{1 5 3}

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo*

erectus' un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

Hepsi *Homo sapiens* türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, *Homo erectus*'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (*Homo sapiens*'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmetedir.^{1 5 4}

Homo erectus' un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte *Homo sapiens*' ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, son yıllarda bilim dünyasında giderek daha fazla dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000 yılında bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve *Homo erectus*'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, *Homo erectus*'un bir tür olarak geçerliliği bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini savundular. *Homo* cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani *Homo sapiens* türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu. Konferansın konusu, *Homo erectus*'un var olmadığıydı.^{1 5 5}

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, "*Homo erectus*, *Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (*Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis*) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Neandertaller:

Anatomileri ve Kültürleri

Neandertaller (*Homo neanderthalensis*) bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bazı evrimci paleoantropologlar bu insanları çok uzun zaman "ilkel bir tür" olarak kabul etmiş, ama bulgular *Neandertal* insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen

bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertallerin anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.^{1 5 6}

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, *Neandertal* insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak *Homo sapiens neandertalensis* demektedir.

Öte yandan fosil bulguları, *Neandertallerin* ileri bir kültüre de sahip olduklarını göstermektedir. Bunun en ilginç örneklerinden biri, *Neandertal* insanları tarafından yapılmış olan fosilleşmiş bir flütür. Bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan söz konusu flüt, arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuz'unda Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada bulunmuştur. Daha sonra da bir müzikolog olan Bob Fink, flütü analiz etmiştir. Fink, karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin, 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonlar ve tam tonların da olduğunu tespit etmiştir. Bu keşif, neandertallerin Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır" diyen Fink, **Neandertallerin müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu** belirtmektedir.^{1 5 7}

Diğer bazı fosil bulguları, *Neandertallerin* ölülerini gömdüklerini, hastalarına baktıklarını, kolye ve benzeri takı eşyaları kullandıklarını göstermektedir.^{1 5 8}

Öte yandan fosil kazıları sırasında *Neandertal* insanları tarafından kullanıldığı tespit edilen 25 bin yıllık bir dikiş iğnesi de bulunmuştur. Kemikten yapılmış olan bu iğne son derece düzgündür ve iplik geçirilmesi için açılmış bir deliğe sahiptir.^{1 5 9} Elbette dikiş iğnesine ihtiyaç duyacak bir giyim-kuşam kültürüne sahip olan insanlar "'ilkel" sayılamazlar.

Neandertallerin alet yapma yetenekleri hakkında yapılan en iyi araştırma New Mexico Üniversitesi'nde antropoloji ve arkeoloji profesörü olan Steven L. Kuhn ve Mary C. Stiner'a aittir. İki bilim adamı da evrim teorisini savunmalarına rağmen, yaptıkları arkeolojik araştırmalar ve analizler sonucu, İtalya'nın güneybatı sahilindeki mağaralarda binlerce yıl yaşamış olan *Neandertallerin*, **günümüz insanı gibi kompleks bir düşünce yapısı gerektiren faaliyetlerde bulunduklarını** ortaya koymuşlardır.^{1 6 0}

Kuhn ve Stiner bu mağaralarda çeşitli aletler bulmuşlardır. Buluntular, mızrak uçları da dahil olmak üzere kesici türden sivri uçludur ve dikkatli bir şekilde çakmak taşının kenarlarındaki katmanların yontulmasıyla yapılmıştır. Böyle sivri uçlar meydana getirecek şekilde katmanları yontmak, kuşkusuz zeka ve beceri gerektiren bir işlemdir.

Bu işlemdeki en önemli problemlerden biri, kayaların ucundaki baskılar sonucu meydana gelen kırılmalardır. Bu yüzden işlemi yapan kişi, bir dahaki sefere uçları doğru muhafaza edebilmek için "ne kadar vurmalıyım" ya da eğri bir alet yapıyorsa "ne kadar eğiltmem gerekir" diye karar vermek ve kendi kendine ince bir hesap yapmak durumundadır.

California Üniversitesi'nden Margaret Conkey, neandertallerden önceki dönemlere ait olan aletlerin dahi ne yaptığının bilincinde olan zeki topluluklar tarafından yapıldığını şöyle anlatmaktadır:

Arkaik insanların elleriyle yaptıkları nesnelere bakacak olursanız, hiç de acemi işi şeyler olmadıklarını görürsünüz. Arkaik insanlar kullandıkları malzemenin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl bir dünyada yaşadıklarının bilincindedirler.^{1 6 1}

Kısacası, bilimsel bulgular, *Neandertallerin* zeka ve kültür düzeyi yönünden bizlerden farkı olmayan bir insan ırkı olduğunu göstermektedir. Bu ırk, diğer ırklarla karışıp asimile olarak ya da bilinmeyen bir şekilde tükenerek tarih sahnesinden çekilmiştir. Ama hiçbir şekilde "ilkel", "yarı maymun" vs. değildir.

***Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis* ve Cro-Magnon**

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntlarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller ise, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alına sahiptir. 1600 cc'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal Adam'ının ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, *Cro-magnon* kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, *Cro-magnon*'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, *Cro-magnon* ve *Neandertal*

ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir.

Sonuç itibarıyla, bu insanların hiçbiri "ilkel tür"ler değildir. Tarih içinde yaşamış veya diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş farklı insan ırklarıdır.

Evrin Ağacının Çöküşü

Şimdiye kadar incelediklerimiz bize açık bir tablo oluşturdu: "İnsanın evrimi" senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için, maymunlarla ortak bir atadan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. (En son olarak 1994 yılında iç kulaktaki denge kanalları üzerinde yapılan incelemelerin de *Australopithecus* ve *Homo habilis*'i maymun sınıfına, *Homo erectus*' u ise insan sınıfına ayırdığına değinmiştik.)

Bu farklı türler arasında bir soy ağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve birarada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettikleri gibi *Australopithecus* zamanla *Homo habilis*'e, onlar da zamanla *Homo erectus*'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrincilerin kendi hesaplamalarına göre, *Australopithecus* 4 milyon yıl öncesinden 1 milyon yıl öncesine kadar yaşamıştır. *Homo habilis* olarak sınıflandırılan canlıların ise 1,7-1,9 milyon yıl öncesinde yaşadıkları hesaplanmaktadır. *Homo habilis*'ten daha "ileri" olduğu söylenen *Homo rudolfensis* için biçilen yaş ise, 2.5-2.8 milyon yıl kadar eskidir! Yani *Homo rudolfensis*, "atası" olması gereken *Homo habilis*'ten neredeyse 1 milyon yıl daha yaşlıdır. Öte yandan *Homo erectus*'un yaşı 1.6-1.8 milyon yıl kadar geri gitmektedir. Yani *Homo erectus* örnekleri de, sözde ataları olan *Homo habilis* sınıflamasıyla yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmışlardır.

Alan Walker, "Doğu Afrika'da *Australopithecus* bireyleri ile *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.^{1 6 2} Louis Leakey, Olduvai Gorge bölgesindeki Bed II katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* fosillerini neredeyse yan yana bulmuştur.^{1 6 3}

Elbette böyle bir soy ağacı olamaz. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de evrim teorisini benimsemesine karşın, Darwinist teorisinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş

olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.^{1 6 4}

Homo erectus' t a n *Homo sapiens*'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soy ağacı olmadığını görürüz. *Homo erectus*'un ve *Homo sapiens archaic*'in günümüzden 27.000 yıl öncesine, hatta 10.000 yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık *Homo erectus* kafatasları bulunmuştur.^{1 6 5}

Bu konuda ortaya çıkan en şaşırtıcı bulgulardan biri de, 1996 yılında Java'da bulunan 30 bin yıllık *Homo erectus*, *Neandertal* ve *Homo sapiens* fosilleridir. *The New York Times* gazetesi bu fosiller hakkında ön sayfadan verdiği haberinde, "Birkaç on yıl öncesine kadar, bilim adamları insanın gelişimini, bir türden bir diğerine doğru giden doğrusal bir çizgi olarak görüyorlardı. Ve iki türün aynı dönemde ya da bölgede birlikte bulunmasının imkansız olduğu düşünülüyordu." diye yazmıştır.¹⁶⁶ Söz konusu bulgu, insanın kökeni hakkında ortaya atılan "evrim ağacı"nın tutarsızlığını bir kez daha sergilemektedir.

Homo sapiens'in Gizli Tarihi

Tüm bu incelediklerimizin yanında, hayali evrim soy ağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek ise, *Homo sapiens*'in, yani **günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir**. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanların yaşadıklarını göstermektedir.

Bu konudaki ilk bulgular, ünlü evrimci paleoantropolog Louis Leakey'e aitti. Leakey, 1932 yılında Kenya'da Victoria gölü yakınlarındaki Kanjera bölgesinde anatomik olarak günümüz insanından farkı olmayan, Orta Pleistosen Devri'ne ait birkaç tane fosil buldu. Ancak Orta Pleistosen Devri, bundan bir milyon yıl öncesi demektir.¹⁶⁷ Bu bulgular evrim soy ağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. Ama Leakey, hesaplarının doğru olduğunu her zaman için savundu.

Bu tartışma unutulmaya başlamıştı ki, 1995 yılında İspanya'da bulunan bir fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Söz konusu fosil, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog tarafından İspanya'daki Atapuerca adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bulundu. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzü parçasıydı. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. *Discover* dergisi, Aralık 1997 sayısında, konuya geniş yer verdi.

Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras, şöyle diyordu:

Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800.000 yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı.

Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat, en etkileyici olanı bugüne ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyi geçmişte bulmanız. Bu bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi bir şey. Böyle bir şey çok şaşırtıcı olurdu elbette. Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.^{1 6 8}

Bu fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soy ağacına göre 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden *Homo antecessor* adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

Kulübeler ve Ayak İzleri

Şimdiye kadar ele geçen pek çok bulgu, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıldan bile çok daha eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, yine Louis Leakey'in 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulunduğu bir yapıydı. Leakey, burada, taştan yapılmış bir kulübenin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en garip yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece *Homo sapiens*ler tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'in bulgularına göre, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.^{1 6 9} Bu gerçek, elbette, günümüz insanların *Australopithecus* olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini kesin biçimde geçersiz kılıyordu.

Aslında şimdiye dek günümüz insanların izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular ele geçti. Bu bulguların en önemlisi, Mary Leakey tarafından 1977 yılında Tanzania'nın Laetoli bölgesinde bulunan ayak izleriydi. Bu izler, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan bir tabakanın üzerindeydi ve en önemlisi, günümüz insanının bırakacağı ayak izlerinden tamamen farksızdı.

Mary Leakey'in bulunduğu bu ayak izleri daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezsiniz.^{1 7 0}

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise, ayak izlerini inceledikten sonra şöyle diyordu:

Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.^{1 7 1}

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan, hem de günümüz insanı (*Homo sapiens*) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle, şöyle yazıyordu:

Bu izler, çıplak ayaklı bir *Homo sapiens* tarafından bırakılmış olmalıdır... Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınkinden farklı olmadığını göstermektedir.^{1 7 2}

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

Bu durum, Laetoli izlerini on yıllar boyu tartışma konusu haline getirdi. Evrimci paleoantropologlar, insanın 3.6 milyon yıl önce yeryüzünde yürüyebildiğini kabul edememenin sıkıntısı içinde, bir açıklama yapmaya çalıştılar. 90'lı yıllarda bu "açıklama" şekillendi. Evrimciler bu izlerin bir *Australopithecus* tarafından bırakılmış olması gerektiğine karar verdiler; çünkü bundan 3.6 milyon yıl önce bir *Homo* türünün yaşamış olması -teorilerine göre- mümkün değildi! Russell Tuttle, 1990 tarihli bir makalesinde şöyle yazıyordu:

Sonuçta, Laetoli G bölgesindeki 3.5 milyon yıllık ayak izleri bugünkü günümüz insanların izlerine çok benzemektedir. Bulgu, bu izleri bırakan canlıların bizden daha kötü ya da farklı yürüyen bir canlı olduğunu göstermemektedir. Eğer bu izler bu kadar eski olmasalardı, bunların da bizim gibi bir *Homo* türü tarafından bırakıldıklarını hiç tartışmasız kabul edebilirdik... Ama yaş sorunu nedeniyle, bu izlerin Lucy fosili ile aynı türe, yani *Australopithecus afarensis* türüne ait bir canlı tarafından bırakıldığı varsayımını kabul etmek durumundayız.^{1 7 3}

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin *Australopithecus*'a ait olması imkansızdı. Ayak izlerinin *Australopithecus* tarafından yapıldığının düşünülmesinin nedeni ise sadece, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler *Australopithecus*'a atfedilmişti.

Laetoli izleri hakkında yapılan bu yorumlar, bizlere çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Evrimciler, teorilerini bilimsel bulgulara dayanarak değil, bilimsel bulgulara rağmen savunmaktadırlar! Ortada ne olursa olsun, körü körüne savunulan bir teori vardır ve ele geçirilen her aleyhte bulgu, bu teoriye uydurulmak için çarpıtılmakta ya da görmezden gelinmektedir.

Kısacası, evrim teorisi bilimsel bir teori değildir. Bilime rağmen yaşatılan bir dogmadır.

Son Kanıt: Sahelanthropus tchadensis ve Evrim Ağacının Çöküşü

Evrin teorisinin insanın kökeni hakkındaki iddialarını yıkan en son bulgu ise, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan ve Sahelanthropus tchadensis adı verilen fosil oldu.

Bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü Nature dergisi, fosili duyuran haberinde, "Bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir." itirafında bulundu.¹⁷⁴

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun "küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"nı söyledi.¹⁷⁵

Bunun nedeni, bulunan fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki Australopithecus türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, gerçekte hepsi soyu tükenmiş maymun türleri arasında, son derece subjektif ve ön yargılı olan "insana benzerlik" kriterlerine göre kurulan evrimsel ilişkilerin tamamen hayali olduğunu gösteriyordu.

John Whitfield, 11 Temmuz 2002 tarihli Nature dergisinde yayınlanan "Oldest Member of Human Family Found" başlıklı makalesinde, George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood'dan alıntı yaparak bu görüşü doğruluyordu:

Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görölüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı.¹⁷⁶

Yeni bulunan maymun fosili konusunda Nature dergisinin editörü ve önde gelen bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemliydi. Gee, The Guardian gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değiniyor ve şöyle yazıyordu:

Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) ıkayıp halka' düşüncesi saçmadır... Şu an çok açık olarak görölmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.¹⁷⁷

İki Ayaklılık Sorunu

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm fosil kayıtlarının yanı sıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

Peki acaba iki ayaklılık evrimcilerin iddia ettikleri gibi maymunların dört ayaklı yürüyüşünden mi evrimleşmiştir?

Hayır... **Araştırmalar göstermiştir ki, iki ayaklılığın evrimi hiçbir zaman gerçekleşmemiştir, gerçekleşmesi de mümkün değildir.** Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrimin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: **Bir canlı ya tam dik ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.**^{1 7 8} Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir.

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır:

1) Neden iki ayak üzerinde yürüdüler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler?

Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir.^{1 7 9}

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü bilim adamlarından biridir. On yıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, pek çok araştırma yürütmüş, hatta bu araştırmaları nedeniyle kendisine "Lord" ünvanı verilmiştir. Zuckerman bir evrimcidir, yani evrim

konusunda yaptığı yorumların kasıtlı olarak aleyhte olabileceği düşünülemez. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri on yıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki, teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür^{1 8 0}

İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde ise, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır:

Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız.^{1 8 1}

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propagandanın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soy ağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.^{1 8 2}

Aynı gerçek, ünlü *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan *In Search of Deep Time* adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların ön yargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bilimsel bir hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır -eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir-, ama bilimsel değildir.^{1 8 3}

Görüldüğü gibi evrim teorisinin dayanağı, bu teoriyi destekleyen herhangi bir bilimsel bulgu değil, bu teoriye körü körüne inanmış bazı bilim adamlarıdır. Bu bilim adamları, hiçbir bilimsel temeli olmamasına rağmen, evrim efsanesine hem kendileri

inanmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak kitleleri inandırmaktadırlar. İlerleyen sayfalarda evrim adına yapılan bu söz konusu yanıltıcı propagandanın birkaç örneğini inceleyeceğiz.

Rekonstrüksiyon Yanılgısı

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusunda başarısız olsalar da, bir konuda oldukça başarılıdırlar: Propaganda. Bu propagandanın en önemli unsuru ise "rekonstrüksiyon" adı verilen sahte çizimlerdir.

Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için, bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılara dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "Benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş **teori, daima gerçek verilere baskın çıkar.**" derken bu gerçeği vurgular.^{1 8 4} İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılara dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değildir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.¹⁸⁵

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilir. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur.

Sonuç

Evrin teorisini desteklemek uğruna yapılan tüm bu bilimsel sahtekarlıklar ya da ön yargılı değerlendirmeler, bu teorinin bilimsel bir açıklamadan ziyade, bir tür ideoloji olduğunu göstermektedir. Her ideolojinin olduğu gibi, bu ideolojinin de fanatik taraftarları vardır ve bunlar evrimi her ne pahasına olursa olsun ispatlama çabası içindedirler. Ya da teoriye o denli dogmatik bir biçimde bağlanmışlardır ki, ellerine geçen her bulguyu, evrimle hiçbir ilgisi olmasa da, teorinin büyük bir kanıtı olarak algılamaktadırlar. Bu kuşkusuz bilim adına üzücü bir tablodur; çünkü bilim dünyasının temelsiz bir dogma uğruna yanlış yönlendirildiğini gösterir.

İskandinav bilim adamı Søren Løvtrup ise, *Darwinism: The Refutation of a Myth* adlı kitabında bu konuda şöyle demektedir:

Sanırım herkes, bir bilim dalının tamamının yanlış bir teoriye bağımlı hale gelmesinin çok büyük bir şanssızlık olacağını kabul edecektir. Ancak biyolojide yaşanan şey tam da budur: Uzun bir zamandır insanlar evrimsel konuları Darwinist kavramlarla tartışıyor, "adaptasyon", "seleksiyon basıncı" ya da "doğal seleksiyon" gibi kavramlarla. Sonra da bu tartışmalarla doğal olayların açıklanmasına katkıda bulunduklarını sanıyorlar. Ama gerçekte hiçbir katkı sağlamıyorlar... İnanıyorum ki, Darwinizm efsanesi bir gün bilim tarihindeki en büyük aldaniş olarak tanımlanacaktır.^{1 8 6}

Darwinizm'in "bilim tarihindeki en büyük aldaniş" olduğunun çok önemli bazı kanıtları da, moleküler biyolojiden gelmektedir.

MOLEKÜLER BİYOLOJİ VE HAYATIN KÖKENİ

Kitabın önceki bölümlerinde, fosil kayıtlarının ve karşılaştırmalı anatominin evrim teorisinin iddialarını geçersiz kıldığını incelemiştik. Ancak evrim teorisinin iddiaları, gerçekte türler arasındaki bu ilişkiyi incelemeye gerek kalmadan, daha ilk aşamada

çıkmaza girmektedir. Bu ilk aşama, yeryüzünde ilk canlı yaşamın nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrin teorisi, bu soruya yanıt olarak, canlılığın rastlantılar sonucu meydana gelen bir ilk hücreyle başladığı iddiasını öne sürer. Senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş, yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır.

Oysa, cansız maddelerin biraraya gelerek canlılığı oluşturabilecekleri iddiası, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlem tarafından doğrulanmamış, bilim dışı bir iddiadır. Aksine, bütün bulgular, bir canlının ancak yine bir başka canlıdan türediğini ispatlamaktadır. Her canlı hücre, bir başka hücrenin çoğalmasıyla oluşur. Dünya üzerinde hiç kimse, en gelişmiş laboratuvarlarda dahi, cansız kimyasal maddeleri biraraya getirerek canlı bir hücre yapmayı başaramamıştır.

Evrin teorisi ise, insan aklı, bilgisi ve teknolojisi sonucunda bile elde edilemeyen canlı hücresinin, ilkel dünya koşullarında rastlantılarla doğduğu iddiasındadır. İlerleyen sayfalarda bu iddianın neden bilimin ve aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu inceleyeceğiz.

"Rastlantı" Mantığına Bir Örnek

Bir canlı hücresinin rastlantılarla oluşabileceğini düşünen bir insanın, aşağıda anlatacağımız benzer bir hikayeye de kolaylıkla aklının yatması gerekir. Bu, bir şehrin hikayesidir.

Varsayalım ki bir gün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağın yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kayaların arasında kuruyup katlaşır ve şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında kendisi gibi başka tuğlaların oluşmasını bekler. Bu bekleyiş, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek asırlarca sürer. Bu arada büyük bir tesadüf eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir kayıp olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgarlara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaştınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulur ve rastlantı eseri yan yana ve üst üste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir filizleri de "doğal şartlar"la şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbette ki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap basittir: Binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme, üzerinde yükseldiği toprakta vardır. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları vs. için gereken demir, toprağın altında bol miktarda bulunmaktadır.

Bütün bu malzemelerin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağın yağmur, biraz fırtına ve yer sarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar tuğlaların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştir ki, tuğlalar, ileride doğal şartlarla cam diye bir şeyin oluşacağını biliyormuşcasına, gerekli pencere boşluklarını bırakarak dizilmişlerdir. Hatta ileride yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır. İşler o kadar rast gitmiştir ki, "rastlantılar" ve "doğal şartlar", kusursuz bir tasarım ortaya koymuştur.

Bu hikayeye inanabilen bir kişi, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, alt yapının, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da düşünüp bulabilir. Hatta konuyla da biraz ilgiliyse, şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerini açıkladığı birkaç ciltlik "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilir. Bu üstün çalışmalarından dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendisinin insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olduğunu zannedebilir.

Canlılığın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi, işte tam bu derece, belki de bundan daha gerçek dışı bir teoridir. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle bu büyük şehirle benzer bir kompleksliğe sahiptir. Ünlü moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* adlı kitabında hücrenin bu kompleks yapısından şöyle söz eder:

Hayatın moleküler biyoloji tarafından ortaya çıkarılan gerçekliğini kavrayabilmek için, bir hücreyi yaklaşık bir milyon kez büyütmemiz gerekir, ta ki çapı 20 km'ye varsın. Bu durumda hücre, New York ya da Londra gibi büyük bir şehri kaplayacak boyutta dev bir uzay gemisine benzeyecektir. Bu durumda karşımızda benzersiz derecede kompleks bir sistem ve kusursuz bir tasarım olduğunu görürüz. Hücrenin yakınına gelir de onu incelersek, üzerindeki milyonlarca küçük kapıyla karşılaşırız. Aynen bir uzay gemisinde olabilecek otomatik kapılar gibi, bu kapılar sürekli olarak açılıp-kapanarak hücrenin içine ya da dışına yapılan madde akışını kontrol ederler. Eğer bu kapıların herhangi birinden içeri girersek, olağanüstü bir teknoloji ve şaşkınlığa düşürecektir bir komplekslikle karşılaşırız. Her türlü insan yapımı ürünün çok üstünde olan bu teknoloji, bizim yaratıcı zekamızı fazlasıyla aşar. Bu sistem, "tesadüf" kavramının her anlamda tam bir antitezini oluşturmaktadır.^{1 8 7}

Hücredeki Kompleks Yapı ve Sistemler

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar"

cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü.¹⁸⁸ Darwin'in destekçilerinden Alman biyolog Ernst Haeckel ise, bir araştırma gemisi tarafından okyanus dibinden çıkartılan bir çamur karışımını mikroskop altında incelemiş ve bunun canlıya dönüşen cansız bir madde olduğunu iddia etmişti. Bathybus Haeckelii (Haeckel Çamuru) olarak anılan bu sözde "canlanan çamur", evrim teorisini kuran kişilerin canlılığı ne denli basit bir olgu olarak gördüklerinin bir ifadesiydi.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistemlerden biri olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine ham maddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışarıdan gelen ham maddeleri işe yarayacak parçalara ayırtıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Bu saydıklarımız hücredeki kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluşturur.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, "Canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinelerden çok daha komplekstir." diye yazar.¹⁸⁹

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlu ulaştığı yüksek teknolojiyle bile bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki bugün, hücrenin üretilmesi hedefi bir yana bırakılmıştır ve artık bu yönde çalışma yapılmamaktadır.

Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin, ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, rastlantı eseri bir ansiklopedinin basılabileceğinden çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de Nature dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığının isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla **tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması** arasında bir fark olmadığını belirtir.¹⁹⁰ Yani, hücrenin kendi kendine, rastlantılar sonucu oluşması mümkün değildir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "indirgenemez komplekslik" özelliğidir. Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin, doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir ihtimali yoktur. Dolayısıyla, yeryüzünde oluşan ilk hücrenin, yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir.

Proteinlerin Kökeni Sorunu

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Evrim teorisi hücrenin alt parçacıkları karşısında bile çaresizdir. Hücreyi oluşturan yüzlerce çeşit kompleks protein molekülünden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapı taşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asidin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. (Kaldı ki teori henüz amino asitlerin 'tesadüfen oluştukları' iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirememektedir, bunu da biraz sonra inceleyeceğiz.)

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin rahatlıkla anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi görülebilir.

Örneğin bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10300 farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir. Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10300'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 1050'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazı bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39'un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaştığımız rakamlar ise, imkansız kavramının çok ötesindedir.

Şu anda bu satırları okuyan ve şimdiye kadar evrim teorisini bilimsel bir açıklama sanmış olan bazı okuyucular, belki buradaki rakamların abartıldığından, gerçekleri

yansıtmadığından endişe edebilirler. Hayır; bunlar kesin ve somut gerçeklerdir. Hiçbir evrimci de bu rakamlar karşısında bir itirazda bulunamaz.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, "**Bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir.**"^{1 9 1} demektedir.

Evrinciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes *Essentials of Earth History* adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken, "Eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.^{1 9 2}

Peki tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.^{1 9 3}

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınının ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanı sıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde, gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve plan çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapı taşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 200.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, 1040.000'de 1 ihtimaldir.^{1 9 4} (Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan akıl almaz bir sayıdır.)

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe bu sayı karşısında şu yorumu yapar:

Bu sayı (1040.000) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleşemeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.^{1 9 5}

Prof. Fred Hoyle ise, tüm bu sayılar karşısında şöyle demektedir:

Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.^{1 9 6}

Science News' ın Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede de, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği şöyle belirtilmektedir:

Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapı taşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel dünyanın varsayılan koşulları amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.^{1 9 7}

Sol-Elli Proteinler

Protein oluşumuyla ilgili evrimci tezlerin gerçekleşmesinin imkansızlığını biraz daha detaylı olarak inceleyelim.

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten her birinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asidin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır. Aynen insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi...

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile, o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrim teorisinin iddia ettiği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol-elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü, kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de, birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asidin karışmadığı bilim adamlarının hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Böyle özel ve bilinçli bir seçicilik evrim teorisinin önemli açmazlarından birini oluşturur.

Dahası, açıkça görüldüğü gibi proteinlerin bu özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan amino asitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu amino asitlerin hepsinin sol-elli olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ-elli amino asit bulunmaması da zorunludur. Çünkü amino asit dizisine eklenen hatalı bir sağ-elli amino asidin yanlış olduğunu tespit ederek onu zincirden çıkaracak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir sağ-elli amino asidin bile sol-elli amino asitlerin arasına karışmaması gerekir. Bu da, rastlantı kavramını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum *Britannica Bilim Ansiklopedisi*'nde şöyle ifade edilir:

... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol el ya da sağ el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmasa da, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.^{1 9 8}

Bir para milyonlarca kez havaya atıldığında hep tura geliyorsa, bunu tesadüfle açıklamak mı, yoksa, birinin bilinçli bir şekilde havaya atılan paraya müdahale ettiğini kabul etmek mi daha mantıklıdır? Cevap ortadadır.

Amino asitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapı taşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün amino asitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanmasının mümkün olmadığı, baştan beri incelediğimiz olasılıklarla kesin olarak ispatlanmaktadır: 400 amino asitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin, sadece sol-elli amino asitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2400'de, yani 10120'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 1079 olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılmaz hale gelir.

Peptid Bağı Zorunluluğu

Evrin teorisinin tek bir proteinin oluşumu aşamasındaki çıkmazları buraya kadar saydıklarımızla sınırlı değildir. Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino

asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri de yetmez. Tüm bu şartların yanı sıra, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "**peptid bağı**" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asidin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması, bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar, kendi aralarında rastgele birleşen amino asitlerin en fazla %50'sinin peptid bağı ile birbirine bağlandığını, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanı sıra) her amino asidin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir. Bu da yaklaşık %50 ihtimaldir.

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asidin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, yine 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2399'da 1 ihtimaldir.

Sıfır Olasılık

Buraya kadar incelediğimiz üç farklı ihtimali (amino asitlerin doğru dizilme ihtimali, hepsinin sol-elli olma ihtimali ve hepsinin peptid bağıyla bağlanma ihtimalini) birbirine eklersek, **10950'de 1 ihtimal** gibi astronomik bir rakamla karşılaşırız. Bu yalnızca kağıt üstündeki bir ihtimaldir. Pratikte ise, böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali "0"dır. Matematikte, "1050'de 1" veya daha küçük bir ihtimal, istatistiksel olarak gerçekleşme ihtimali "0" olan, yani gerçekleşmesi imkansız olan bir ihtimal olarak tanımlanır.

Tek bir protein molekülü oluşturabilmek için amino asitlerin, dünya kurulduğundan beri art arda, hiç vakit kaybetmeden deneme-yanılma yoluyla birleşip ayrıldıklarını farz etsek bile, yine de 10950'de bir ihtimali yakalamaları için gereken süre dünyanın bugüne kadarki ömründen çok çok fazladır.

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç, evrim teorisinin daha tek bir proteinin oluşumunu açıklama aşamasında derin bir imkansızlığa gömüldüğüdür.

Evrım teorisinin en önde gelen savunucularından Prof. Richard Dawkins de teorisinin içinde düştüşü imkansızlığı şöyle ifade etmektedir:

İncelediğimiz türden "şanslı" bir olay o kadar korkunç derecede ihtimal dışı olacaktır ki, evrenin herhangi bir yerinde gerçekleşebilme şansı, her yıl milyar kere milyar kere milyarda bir kadar az olacaktır. Eğer bu yalnızca, evrenin herhangi bir yerindeki tek bir gezegende gerçekleştiyse, bu gezegenin bizim gezegenimiz olması gerekmektedir, çünkü biz burada bu konuda konuşmaktayız.^{1 9 9}

Evrım teorisinin önde gelen otoritelerinden birinin bu yaklaşımı teorisin üzerine kurulu olduğu mantık çöküntüsünü çok açık bir biçimde yansıtmaktadır. Dawkins'in *İmkansızlık Dağını Tırmanmak* adlı kitabında yer verdiği yukarıdaki ifadeleri, evrimcilerin klasik, "biz buradaysak demek ki evrim de gerçekleşmiştir" şeklindeki, hiçbir açıklama içermeyen kısır döngü mantığının çarpıcı bir örneğidir.

Görüldüğü gibi, en üst tutucu evrim savunucuları dahi evrim teorisinin, canlılığın daha başlangıç aşamasını açıklamada imkansızlığa gömüldüğünü itiraf etmektedirler. Ancak ne ilginçtir ki, bu durum karşısında savundukları teorisin gerçek dışılığını kabul etmek yerine, dogmatik bir yaklaşımla evrime bağlanmayı tercih etmektedirler. Bu, tümüyle ideolojik bir bağnazlıktır.

Doğada Deneme-Yanılma Mekanizması Yoktur

Son olarak, buraya kadar bazı örneklerini sıraladığımız ihtimal hesaplarının temel mantığıyla ilgili çok önemli bir noktayı belirtmek gerekir: Yukarıda hesapladığımız ihtimaller, proteinlerin rastlantısal olarak oluşumunun imkansız olduğunu göstermektedir. Ancak olayın çok daha önemli ve evrim teorisi açısından içinden çıkılmaz bir yönü vardır: Gerçekte doğada bu ihtimallerin deneme süreci bile başlayamaz. Çünkü doğada deneme-yanılma yoluyla protein üretmeye çalışan bir mekanizma yoktur.

500 amino asitlik bir proteinin oluşma ihtimalini göstermek için verdiğimiz hesaplar, sadece ideal (gerçek hayatta rastlanamayacak) bir deneme-yanılma ortamı için geçerlidir. Yani bilinçli bir gücün, rastgele 500 amino asidi birleştirip, sonra bunun yanlış olduğunu görüp, hepsini tek tek ayırıp, sonra ikinci kere değişik bir sırada dizdiğini farz ettiğimiz hayali bir mekanizma olduğu takdirde, yararlı proteinin elde edilmesi ihtimali 10950'de "1"dir. Her denemede amino asitlerin tek tek ayrılıp yeni bir sırada dizilmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, 500. amino asit de eklendikten sonra sentezin durdurulması ve tek bir amino asidin bile fazladan araya karışmasının engellenmesi, proteinin oluşup oluşmadığına bakılması, oluşmadığında hepsinin çözülüp yeni bir dizilimin denenmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, araya başka hiçbir yabancı kimyasal maddenin de kesinlikle karışmaması gerekmektedir. Deneme esnasında oluşan zincirin 500 halkaya ulaşmadan parçalanmaması da şarttır. Yani baştan beri bahsettiğimiz ihtimaller, başını, sonunu ve her aşamasını bilinçli bir gücün yönettiği, yalnızca "amino asitlerin seçilimi"nin tesadüflere bırakıldığı kontrollü bir mekanizmayla

gerçekleşmektedir. Doğal şartların bu tür özelliklere sahip olması mümkün değildir. Dolayısıyla doğal ortamda bir proteinin oluşması kesinlikle imkansızdır.

Bu konuları geniş boyutlu değerlendiremeyen ve yüzeysel bir bakış açısıyla yaklaşan kimseler protein oluşumunu basit bir kimyasal reaksiyon olarak düşündükleri için "amino asitler reaksiyon sonucu birleşip protein yapar" gibi gerçek dışı mantıklar kurabilirler. Oysa cansız doğada rastgele gerçekleşen kimyasal reaksiyonlar, ancak basit bileşikler meydana getirebilirler. Bunların sayısı ve çeşidi de belli ve sınırlıdır. Biraz daha kompleks bir kimyasal madde için dev fabrikalar, kimyasal tesisler, laboratuvarlar devreye girer. İlaçlar, günlük hayatta kullandığımız pek çok kimyasal madde hep bu cinstendir. Proteinler ise, endüstride üretilen bu kimyasal maddelerden çok daha kompleks yapılara sahiptirler. Dolayısıyla, her parçasının yerli yerine ve planlı bir biçimde yerleşmesi gereken mekanik bir tasarım ve mühendislik harikası olan proteinlerin rastgele kimyasal reaksiyonlar sonucunda oluşabilmeleri kesinlikle mümkün değildir.

Yukarıda anlattığımız tüm imkansızlıkları bir an için bir kenara bırakıp, yine de yararlı bir protein molekülünün "tesadüfen" kendi kendine oluştuğunu varsayalım. Ancak bu noktada da evrim teorisi bir kez daha çıkmaza girer. Çünkü bu proteinin varlığını sürdürebilmesi için, o an içinde bulunduğu doğal ortamdan yalıtılıp, çok özel şartlarda korunması gereklidir. Aksi takdirde, bu protein dünya yüzeyindeki şartların etkisiyle anında parçalanacak veya başka asitler, amino asitler ya da diğer kimyasal maddelerle birleşerek özelliğini kaybedecek, yararsız, bambaşka bir madde haline dönüşecektir.

Dikkat edilecek olursa, buraya kadar ele aldığımız konu yalnızca tek bir proteinin tesadüfen oluşabilmesinin imkansızlığıdır. Oysa, yalnızca insan vücudunda yaklaşık 100.000 farklı türde protein görev yapar. Dahası, bilinen 1.5 milyon canlı türü vardır, ve daha on milyon kadarının var olduğu sanılmaktadır. Pek çok protein birçok yaşam biçiminde kullanılsa da, bütün bitki ve hayvan aleminde 100 milyon ya da daha fazla protein türü bulunmaktadır. Bugüne kadar nesli tükenmiş olan milyonlarca tür ise bu hesaba dahil değildir. Yani yeryüzünde yüz milyonlarca farklı protein şifresi var olmuştur. Tek bir proteinin rastlantılarla açıklanamadığı düşünülürse, yüz milyonlarca farklı protein şifresinin ne anlama geldiği de anlaşılır.

Bu gerçek göz önüne alındığında, yeryüzündeki canlıların nasıl var olduğu sorusunun cevabının "tesadüfler" olmadığı açıkça görülmektedir.

Hayatın Kökeni Konusundaki Evrimci Çabalar

Herşeyden önce temel bir noktayı akılda tutmakta yarar vardır: Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümünden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir. Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer

önergelerini de iptal etmiş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrim teorisi savunucularının pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak göz ardı edilen bu problem, giderek gizlenemeyecek bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Bu konuya ilk kez el atan kişi, "kimyasal evrim" kavramının kurucusu olan Rus biyolog Alexander I. Oparin oldu. Oparin, tüm teorik çalışmalarına rağmen yaşamın kökenini aydınlatma yönünde hiçbir sonuç elde edemedi. 1936'da yayınladığı *Origin of Life* adlı kitabında şöyle diyordu:

Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.²⁰⁰

Oparin'den bu yana evrimciler hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks yaratılışı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak, evrimcilerin varsayımlarını daha da fazla çürüttü. Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose bu konuda şöyle der:

Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyor ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyor.²⁰¹

Evrimci bilim yazarı John Horgan da, *The End of Science* isimli kitabında, hayatın kökeni konusu için "Bu, modern biyolojinin temelindeki en zayıf parçadır." demektedir.²⁰²

San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın aşağıdaki sözleri ise, 20. yüzyılın sonunda evrimcilerin bu büyük açmaz karşısındaki çaresizliklerinin ifadesidir:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?²⁰³

Şimdi evrim teorisinin bu "en büyük çözülmemiş problem"inin detaylarına bakalım. Göz atmamız gereken ilk konu, ünlü Miller Deneyi'dir.

Miller Deneyi

Hayatın kökeni konusunda evrimci kaynakların en çok itibar ettikleri çalışma ise, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan Miller Deneyi'dir.

(Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.) Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "kimyasal evrim" tezine "delil" olarak öne sürülen yegane girişim, işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların teorilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrim araştırmacıları, benzer deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Stanley Miller'ın amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapı taşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren deneysel bir kanıt ortaya koymaktı. Miller, deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı - daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılabilecek olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerinden deney ortamına dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İlkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapı taşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimci çevrelerde büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar spekülasyon yaptılar. Oysa Miller'ın sentezlediği birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettirler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "bir şekilde" (!) oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yan yana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı.

Oysa, bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller Deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir girişimden başka bir şey değildi.

Miller Deneyi'ni Geçersiz Kılan Dört Neden

Miller'ın, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller, deneyinde, "**soğuk tuzak**" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve bunlar olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, "bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı".^{2 0 4}

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları **ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği** görüşünde birleştiler.

Peki Miller neden bu gazlar konusunda ısrar etmişti? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, Discover dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler... Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyasal atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.^{2 0 5}

Nitekim Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.^{2 0 6}

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, **atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı**. Miller'ın göz ardı ettiği bu gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.^{2 0 7}

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimci teorisyenlerin iddia ettiklerinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahmin ettiklerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksidi ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller Deneyi'ni tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda -henüz ozon tabakası var olmadığından- ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller Deneyi'nin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.²⁰⁸ Yalnızca bu amino asitlerin varlığı bile evrim teorisini kendi mantığı içinde çürütmeye yeterliydi. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindedir.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller Deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceği iddiasını desteklememektedir. Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aparatı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. İlkel dünyada var olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon nedeniyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Gerçekte Miller Deneyi'yle evrimin, "canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucu ortaya çıktığı" şeklindeki iddiası da çürümüştür. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini göstermektedir.

Miller Deneyi, Türkiye'deki bazı kaynaklarda hala önemli bir bilimsel bulgu gibi gösterilse de, aslında evrimci otoriteler tarafından terk edilmiş durumdadır. Son yıllarda Batılı bilim dergilerinde deneyin hayatın kökenini açıklamak yönünden bir anlam ifade etmediği belirtilmektedir. Örneğin 1998'in Şubat ayında yayınlanan ünlü evrimci bilim dergisi Earth'deki "Yaşamın Potası" başlıklı makalede şu ifadeler yer alır:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyi'nde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farz ettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'ın kendisi bile, problemin bu

noktasında ellerini ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil..."^{2 0 9}

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. *National Geographic*'in Mart 1998 sayısındaki, "Yeryüzündeki Yaşamın Kökeni" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyor.^{2 1 0}

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka hiçbir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayabilmektedir. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir. Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri ise, bilime tamamen aykırı birtakım ön yargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.^{2 1 1}

İlkel Atmosfer ve Proteinler

Evrimci kaynaklarda, amino asitlerin kökeni sorunu, buraya dek saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen, Miller Deneyi ile geçiştirilmeye çalışılır. Bu geçersiz deneyle söz konusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim verilerek, evrim teorisinin açmazları örtülmeye çalışılır.

Ancak canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrim teorisini, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: Proteinler. Yani yüzlerce farklı amino asidin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapı taşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha gerçek dışı bir iddiadır. Amino asitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını önceki sayfalarda olasılık hesapları ile incelemiştik. Ancak protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir.

Proteinlerin Suda Sentezlenmesi Sorunu

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı devre dışı bırakmaktadır. Çünkü, kimyada **Le Chatelier Prensibi** olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin olduğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır.^{2 1 2}

Öte yandan, evrim savunucularının bu gerçek karşısında iddialarını değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları var sayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatelier Prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim teorisi açısından tam bir ikilem oluşturmaktadır.

Fox Deneyi

Önceki sayfada açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini alt üst eden bu "su sorunu"nu aşmaya yönelik çeşitli senaryolar üretme yoluna gittiler. Bu araştırmacıların en tanınmış Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler, ilkel okyanusta oluşuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımındaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü derecede bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuvarında, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş, ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettiği, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası, eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutmaya devam etseydi, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar tekrar parçalanacaktı.

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un, daha önce Miller Deneyi'nde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalarda kullanılan saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın deneyinin devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka hiçbir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşamayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapı taşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala çözümlenememişti. Ünlü bilim dergisi *Chemical Engineering News*'da o dönemde yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devirlerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.^{2 1 3}

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama imkanları yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier Prensibi nedeniyle, söz konusu değildi. Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin yaşamın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

DNA Molekölünün Kökeni

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, evrim teorisi moleküler düzeyde de önemli bir açmazdadır. Amino asitlerin kökeni evrim teorisi tarafından hiçbir şekilde açıklanamamıştır. Proteinlerin kökeni ise, evrim açısından çok daha büyük bir sorundur.

Ancak, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle de sınırlı değildir; bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, canlı hücresinin olağanüstü kompleks yapısı evrim açısından büyük bir problem oluşturur. Çünkü hücre, amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değil, insanoğlunun şimdiye kadar karşılaştığı en kompleks sistemlerden biridir.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. 1953 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın hayranlık verecek derecedeki kompleks yapısını ve yaratılışını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bu, dört harfli bir alfabeden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 100 milyar sinir hücresinin, beyin hücreleri arasındaki 1000 trilyon bağlantının, 97.000 kilometre uzunluğundaki damarların ve 100 trilyon hücrenin planı tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir. Fakat, bu inanılmaz hacimdeki bilgi, milimetrenin yüzde biri büyüklüğündeki hücrenin, ondan çok daha küçük olan çekirdeğinde saklı bulunan DNA'nın genlerinde şifrelenmiştir.

DNA Rastlantılarla Açıklanamaz

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda yaklaşık 30 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız

olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.^{2 1 4}

41000'de 1, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10600'de 1 anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 600 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 12 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 600 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması mümkün değildir.

Nükleotidlerin tesadüfen biraraya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmalarının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanmaları. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.^{2 1 5}

Uzun yıllar moleküler evrim teorisini savunan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını itiraf etmiş ve şöyle demiştir:

Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.^{2 1 6}

Evrimci biyolog Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır^{2 1 7}

Bu noktada çok ilginç bir paradoks daha vardır: DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bilim yazarı John Horgan bu ikilemi şöyle açıklar:

DNA, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olmadan yaptığı işi, yeni DNA üretmek de dahil olmak üzere, yapamaz. Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinler olmadığı durumda oluşmaz.^{2 1 8}

Bu durum, canlılığın rastlantılarla oluşması senaryosunu bir kez daha çökertmektedir. Amerikalı kimyacı Prof. Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının, bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına

ait emirlerin o anda ve birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.^{2 1 9}

Prof. Jacobson bu ifadeleri, James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için hala çözümsüz olmaya devam etmektedir. Bu nedenle Alman biyokimyacı Douglas R. Hofstadter şöyle demektedir:

Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.^{2 2 0}

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel ise, 1994 tarihli bir makalesinde aynı gerçek karşısında şöyle demektedir:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.^{2 2 1}

Tüm bunların yanı sıra, değil belli bir enformasyon serisine sahip DNA, RNA gibi nükleik asitlerin rastlantılar sonucu ortaya çıkması, bunları oluşturan nükleotidlerden tek birinin dahi tesadüfler sonucu oluşması ve ilkel dünya koşullarında varlığını ve saflığını koruması kimyasal olarak mümkün değildir. Evrimci çizgide yayın yapan ünlü bilim dergisi *Scientific American*'da yer alan şu satırlar evrimcilerin bu konudaki itiraflarını dile getirir:

Muhtemel ilkel dünya koşullarının taklit edildiği gerçekçi deneylerde, en basit moleküller dahi yalnızca az miktarlarda üretilmiştir. Daha da kötü olan, bu moleküller genelde organik moleküllerin ikinci dereceden yapı taşlarıdır. Normal etkileri gitgide daha karmaşık organik karışımları oluşturmak olan jeokimyasal reaksiyonlar sonucunda nasıl olup da ayrışabildikleri ve saflaşılabildikleri hala bir problem olarak durmaktadır. Biraz daha kompleks moleküller için bu zorluk hızla artar. Özellikle nükleotidlerin bütünüyle jeokimyasal olan kökeni büyük güçlükler arz eder.^{2 2 2}

Buraya kadar anlatılanlardan da görüldüğü gibi, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkması asla mümkün olmadığına göre yaşamı sonsuz kudret sahibi Allah'ın yaratmış açıkça ortaya çıkmaktadır. Evrimcilerin yüzyılın başlarından bu yana sözünü ettikleri "kimyasal evrim" asla yaşanmamış bir masaldan başka bir şey değildir.

Ama çoğu evrimci, bu ve benzeri bilim dışı masallara mutlak birer gerçek gibi inanmaktadır. Çünkü canlıların yaratılmış olduğunu kabul etmek, tüm canlılara hakim olan Yüce Allah'ın varlığını kabul etmek anlamına gelir. Onlar ise kendilerini bu gerçeği kabul etmemek için şartlandırmışlardır. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* adlı kitabında bu ilginç durumu şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da 1000 ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eş değerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!^{2 2 3}

"RNA Dünyası" Tezinin Geçersizliği

70'li yıllarda, ilkel dünya atmosferinin içerdiği gazların amino asit sentezini imkansız kıldığına anlaşılmaması, kimyasal evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Stanley Miller, Sydney Fox, Cyril Ponnamperna gibi evrimcilerin yıllar boyu yürüttüğü "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı.

1986 yılında Harvardlı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmiştir:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek bir tanesinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde bir araya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarlarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?^{2 2 4}

2- Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidler nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiyotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşüncüyü de yıkmaktadır.^{2 2 5}

3- Kaldı ki, eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA,

sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede anlamsızdır.

Bir protein, hücre içindeki son derece kompleks işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş kompleks bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ve ateizmin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiyi indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.^{2 2 6}

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur. Ünlü bilim dergisi Nature'de yer alan bir makalede de "kendini kopyalayan RNA" kavramının tamamen hayal ürünü olduğu, gerçekte ise hiçbir deneyde bu tür bir RNA'nın elde edilemediği belirtilmektedir:

Maynard Smith ve Szathmary, "DNA kopyalanması o kadar hataya açıktır ki, tek bir gen boyundaki bir DNA parçasının doğru kopyalanmasını sağlayacak enzim proteinlerinin önceden varlığına ihtiyaç vardır" demektedirler. Bu durumda, halen bilinen bilgisel ve enzimatik işlev taşıyıcı özelliğiyle RNA, yazarları şunu söylemeye yöneltiyor: "Özde, ilk RNA molekülleri kendilerini kopyalamak için polimerleştirici bir protein enzime ihtiyaç duymadılar; kendi kendilerini kopyaladılar." Bu bir gerçek midir, yoksa bir beklenti mi? Genelde tüm biyologlar için şunu belirtmenin açıklayıcı olduğunu düşünüyorum ki suni olarak sentezlenmiş katrilyonlarca (1024) rastgele RNA dizilimleri arasından tek bir tane bile kendini kopyalayan (self-replicating) bir RNA çıkmamıştır.^{2 2 7}

Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini

kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.^{2 2 8}

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek bilimsel düşünceye aykırıdır. Somut bilimsel gerçekler, hayatın rastlantılarla ortaya çıktığı iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğunu ortaya koymaktadır.

John Horgan da *The End of Science* adlı kitabında, sonradan geçersizliği ortaya çıkmış ünlü Miller Deneyi'nin sahibi Stanley Miller'ın, son dönemlerde ortaya sürülen hayatın kökeni hakkındaki teorileri son derece anlamsız ve küçük gören tavrını şöyle aktarmaktadır:

İlk deneyinden yaklaşık 40 yıl sonra Miller bana, hayatın kökeni bilmeceğini çözmenin kendisinin ya da başka herhangi birinin düşündüğünden çok daha zorlaştığını söyledi... Miller, "anlamsız" veya "kağıt üstü kimyası" adını verdiği, hayatın kökeni ile ilgili yeni tezlerden hiç etkilenmemişe benziyor. Bazı hipotezleri o kadar küçük gören bir tavır takındı ki, onlarla ilgili görüşlerini sorduğumda, kafasını salladı, iç geçirdi ve kıs kıs güldü, adeta insanlığın ahmaklığının farkına varmışcasına... Stuart Kauffman'ın otokataliz teorisi de bu kategoriye girmekte. Miller, "Bir bilgisayarda denklemler hesaplamak bir deney teşkil etmez" diye burun kıvrıldı. Miller, bilim adamlarının nerede ve ne zaman hayatın başladığını hiçbir zaman kesin bir biçimde bilemeyeceklerini de onayladı.^{2 2 9}

Miller gibi, hayatın kökenine evrimci açıklama bulabilme çabasının öncülüğünü yapmış en ateşli evrim taraftarlarının bile, evrim açısından bu derece ümitsiz ifadeleri, teorinin içinde bulunduğu çaresizliği açık bir biçimde yansıtmaktadır.

Tasarım Tesadüfle Açıklanamaz

Bu noktaya kadar hayatın tesadüfler sonucu ortaya çıkmasının olanaksızlığını inceledik. Yine de bir an için bu imkansızlıkları kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak bu noktadan sonraki aşamalar da evrim teorisinin karşısına başka imkansızlıkları getirecektir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbir canlılık kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da onun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mesajcı RNA, mesajcı RNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz.

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte kusursuz bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, olağanüstü derecedeki kompleks yapısıyla, bir anda oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda var olmuşsa bunun anlamı nedir?

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (Gerçekte hücre, motoru ve tüm teknik donanımına rağmen arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir.) Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürdünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi? Arabayı oluşturan tüm ham madde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür mü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bir tasarımın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bir tasarımın eseri olduğunu gösterir.

Kompleks tasarımların tümüyle rastlantıların bir ürünü olabileceğini düşünmek ise, aklın sınırlarının dışında kalan bir inanca sahip olmayı gerektirir. Evrim teorisinin canlılığın kökeni hakkında getirmeye çalıştığı her türlü "açıklama" ise bu şekildedir. Bu gerçeği kabul eden açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre-Paul Grassé'dir. Grassé de bir evrimcidir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüfe maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.^{2 3 0}

Az önce bahsettiğimiz konuya açık birer örnek oluşturan yeryüzündeki tüm canlılar, aynı zamanda tesadüflerin kendi varlıkları üzerinde hiçbir katkısı olamayacağının da canlı kanıtlarıdır. Hatta değil canlı bir varlık, onun tek bir sistemi ya da organı dahi tesadüflerin eseri olamayacak derecede kompleks yapı ve sistemler içerir. Bu konuda fazla uzağa gitmeye gerek kalmadan kendi vücudumuzdan örnekler bulabiliriz.

Bunun bir örneği, gözlerimizdir. İnsan gözü, yaklaşık 40 ayrı parçanın uyum içinde çalışmasıyla görür. Bunların biri olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Bu 40 ayrı parçanın her biri de kendi içinde kompleks bir yaratılışa sahiptir. Örneğin gözün arka kısmındaki retina tabakası, 11 ayrı katmandan oluşur. Her tabakanın ayrı görevi vardır. Retina

içinde gerçekleşen kimyasal işlemler ise, ancak sayfalar dolusu formül ve şema ile açıklanabilecek kadar komplekstir.

Evrin teorisi, değil tüm canlılığın ya da insanlığın, tek bir canlı gözünün dahi nasıl olup da "tesadüfler" sonucu böyle kusursuz ve kompleks yapısıyla ortaya çıktığını açıklayamaz.

Peki canlılıktaki bu olağanüstü özellikler bizlere canlılığın kökeni hakkında neyi kanıtlamaktadır? Kitabın başlarında da belirttiğimiz gibi, canlılığın kökeni hakkında sadece iki farklı açıklama yapılabilir. Bunların birisi yanlış olan evrim açıklamasıdır, diğeri ise apaçık olan "yaratılış gerçeği"dir. Kitap boyunca gördüğümüz gibi evrim iddiası imkansızdır ve bilimsel bulgular yaratılışın doğruluğunu ispatlamaktadır. Bu gerçek, 19. yüzyıldan bu yana "yaratılış" kavramını bilimin dışında gören bazı bilim adamlarını şaşırtıyor olabilir, ama bilim ancak bu tür şaşkınlıkların üzerine gidilmesi ve gerçeklerin kabullenilmesi ile ilerleyebilir. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Yaratıcı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.^{2 3 1}

HOMOLOJİ YANILGISI

Yeryüzündeki farklı canlı türlerini inceleyen her insan, bu türler arasında bazı benzer organlar ve özellikler bulunduğunu gözlemleyebilir. 18. yüzyıldan itibaren biyologların dikkatini çeken bu olguyu evrim teorisiyle ilişkilendiren ilk kişi ise, Darwin olmuştur. Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini öne sürmüştür. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardır, kartalların da kanatları vardır; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir.

Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdır. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamamıştır. Öncelikle, homolog yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamamıştır. Ayrıca;

- 1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,
- 2- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olması,
- 3- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını göstermiştir.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Morfolojik Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin homoloji tezi, benzer morfolojilere (yapılara) sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki kurma mantığına dayanır. Oysa, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirlerine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan sürüngenler de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de, farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlerle sahip ortak bir ataları olduğunu ise, evrimciler bile iddia edememektedirler.

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların "**homolog**" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "**analog**" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrim teorisinin ön kabullerine göre cevaplanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrimci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir. Evrimcilerin tek yaptığı, önceden doğru saydıkları evrim dogmasına göre, karşılarına çıkan bulguları yorumlamaya çalışmaktan ibarettir.

Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü "analog" saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek büyük bir mantıksızlıktır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettikleri gibi tamamen tesadüfen ortaya çıkmışsa, nasıl olur da omurgalı gözü de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkabilir? Bu soruyu düşünmekten "başı ağrıyan" ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.^{2 3 2}

Evrimci teoriye göre, kanatlar da birbirinden bağımsız olarak dört kez "tesadüfen" ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de bu oluşan kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için bir başka baş ağrısı nedeni oluşturur.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler üç temel kategoriye ayrılır; **plasentalılar**, **keseliler** (marsupials) ve **monotreme**'ler (yumurta ile üreyen memeliler). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her üç kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, plasentalılar ve keseliler arasında birbirlerinin neredeyse aynı olan "çiftler" vardır. Keseli kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisinde hem de keseliler kategorisinde birbirlerine çok benzer yapılarıyla bulunmaktadır.^{2 3 3} Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimciler açısından baş ağrısının çok ötesinde sıkıntılara neden olacak bir sorundur.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri, **Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu** arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir.

Evrimci biyologlar, bu iki farklı canlı türünün tamamen ayrı birer evrim tarihine sahip olduklarına inanırlar.²³⁴ (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antartika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları, arka sayfadaki şekilde görüldüğü gibi, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir.

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Daha da ilginç olan, bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durumun gözlemlenmesidir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır. Örneğin kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, bu göz yapısından tamamen farklı olan "yansıtma tipi" aynalı göz bulunur. (Bkz. İndirgenemez Komplekslik bölümü)

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Çıkmazı

Homoloji iddiasını asıl çürüten bulgu, "homolog" olarak kabul edilen organların hemen hepsinin çok farklı genetik şifreler tarafından kontrol edilmesidir. Bilindiği gibi, evrim teorisi canlıların genlerde oluşan rastlantısal ve küçük değişimlerle, yani mutasyonlarla geliştiğini öne sürer. Dolayısıyla birbirlerinin yakın evrimsel akrabası sayılan canlıların da genetik yapıları benzemelidir. Özellikle de benzer organları, birbirine yakın bir gen yapısı tarafından kontrol edilmelidir. Oysa genetik araştırmalar, bu evrimci tezle tamamen çelişen bulgular ortaya koymuştur.

Benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedirler. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* isimli kitabının "The Failure of Homology" (Homolojinin Çöküşü) başlıklı bölümünde bu konuda pek çok örnek verir ve konuyu şöyle özetler:

Homolog yapılar genellikle homolog olmayan genetik sistemler tarafından belirlenir ve homoloji konsepti çok ender olarak embriyolojiye kadar uzanır.^{2 3 5}

Bu genetik sorunu, ünlü evrimci biyolog Gavin De Beer tarafından da dile getirilmiştir. De Beer, 1971 yılında yayınlanan *Homology: An Unsolved Problem* (Homoloji: Çözülmemiş Bir Sorun) adlı kitabında bu konuda çok kapsamlı bir analiz ortaya koymuş ve homolojinin evrim teorisi açısından neden sorun olduğunu şöyle özetlemiştir:

Aynı genler tarafından kontrol edilmedikleri halde, homolog organların, yani aynı biçimlerin ortaya çıkmaları hangi mekanizmanın sonucu olabilir? Bu soruyu 1938'de sordum ve hala cevaplanmadı.^{2 3 6}

De Beer'in bu sözleri söylemesinden yaklaşık 30 sene geçmiş olmasına rağmen soru hala cevapsızdır.

Homoloji iddiasını çürüten üçüncü delil ise, başta belirttiğimiz embriyolojik gelişim konusudur. Homoloji konusundaki evrimci tezin ciddi sayılabilmesi için, benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olmaları gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır. Biyolog Pere Alberch de bu konuda şu tesbiti yapmaktadır:

Homolog organların tamamen farklı başlangıç durumlarından meydana geldikleri, istisnadan daha çok bir kuraldır.^{2 3 7}

Benzer yapıların birbirine hiç benzemeyen süreçler sonucu ortaya çıkışına, gelişme evresinin son dönemlerinde de sık rastlanır. Bilindiği gibi birçok hayvan türü, erişkinliğe giden yolda, "dolaylı gelişim" olarak bilinen bir süreçten, yani larva döneminden geçmektedir. Örneğin, birçok kurbağa hayata yüzen tetarlar olarak başlar ve metamorfozun en son döneminde dört ayaklı bir hayvana dönüşür. Bununla birlikte, larva dönemini pas geçen ve doğrudan gelişen birçok kurbağa türü de vardır. Ancak doğrudan gelişen söz konusu kurbağa türlerinin çoğunun erişkinleri, tetra evresinden geçerek gelişen diğer kurbağa türlerinden neredeyse hiç ayırt edilemezler. Aynı olaya, deniz kestanelerinde ve diğer bazı benzer türlerde de rastlanır.^{2 3 8}

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermektedir. Homoloji, yüzeysel bir bakışla "ikna edici" gibi görünen, ama kapsamlı olarak incelendiğinde tutarsızlığı açıkça ortaya çıkan evrimci bir yanılgıdır.

Tetrapodların Parmak Yapısı Hakkındaki Homoloji Yanılgısı

Morfolojik homoloji iddiasının, yani canlılardaki şekilsel benzerliklere dayanan evrimci tezin geçersizliğini inceledik. Ancak bu konudaki ünlü bir örneği biraz daha yakından incelemek yararlı olacaktır. Bu örnek, evrimle ilgili hemen her kitapta homolojinin en açık delili olarak gösterilen "tetrapodların beş parmaklı el ve ayak yapısı" örneğidir.

Tetrapodların, yani karada yaşayan omurgalıların ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibarıyla "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur.

Evrinciler ise, tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmektedirler ve beş parmaklılık olgusunu da uzun zaman buna delil saymışlardır. Bu iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığı ise anlaşılmış durumdadır.

Öncelikle bugün evrimciler bile, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kuramadıkları farklı canlı gruplarında beş parmaklılık özelliği olduğunu kabul etmektedirler. Örneğin evrimci biyolog M. Coates, 1991 ve 96 yıllarında yayınladığı iki ayrı bilimsel makaleyle, beş parmaklılık (pentadactyl) olgusunun, birbirinden bağımsız olarak iki ayrı kez ortaya çıktığını belirtmektedir. Coates'e göre, beş parmaklı yapı, hem anthracosaurlarda hem de amfibiyenlerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmıştır.^{2 3 9} Bu bulgu, beş parmaklılık olgusunun "ortak ata" varsayımına delil oluşturamayacağının bir göstergesidir.

Evrimci tezi bu konuda zora sokan bir diğer nokta da, söz konusu canlıların hem ön hem de arka ayaklarının beşer parmaklı olmasıdır. Oysa evrimci literatürde ön ve arka ayakların tek bir "ortak ayak"tan geldikleri öne sürülmemektedir ve ayrı ayrı geliştikleri varsayılmaktadır. Dolayısıyla ön ve arka ayakların yapısının da, farklı rastlantısal mutasyonlar sonucu farklı olması beklenmelidir. Michael Denton bu konudan şöyle söz eder:

Gördüğümüz gibi tüm karada yaşayan omurgalıların ön ayakları aynı pentadactyl (beş parmaklı) dizayna sahiptir ve bu da evrimci biyologlar tarafından, bu canlıların ortak bir atasal kaynaktan geldikleri şeklinde yorumlanmaktadır. Ancak arka ayaklarda da yine aynı pentadactyl tasarım vardır ve gerek kemik yapıları gerekse embriyolojik gelişimleri yönünden ön ayaklara çok benzerler. Ancak hiçbir evrimci, arka ayakların ön ayaklardan geldiğini ya da arka ve ön ayakların ortak bir kaynaktan evrimleştiğini savunmamaktadır... Aslında, biyolojik bilgi arttıkça, canlılardaki benzerlikleri ortak atadan geldikleri varsayımı ile açıklamak daha zayıf hale gelmektedir... **Evrime adına öne sürülen diğer pek çok "dolaylı delil" gibi, homolojiden gelen deliller de ikna edici değildir**, çünkü çok fazla anormallikle, çok sayıda karşı-örnek ve kabul edilmiş (evrimsel) tablo içine sığdırılamayan pek çok olguyla karşılaşmaktadır.^{2 4 0}

Beş parmaklılık homolojisi konusundaki evrimci iddiaya asıl darbe ise, moleküler biyolojiden gelmiştir. Evrimci yayınlarda uzunca bir zaman savunulan "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı, bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşıldığında çökmüştür. Evrimci biyolog William Fix, beş parmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

Evrime konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beş parmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. **Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman modifiye edilmiş aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu tezinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir.** Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir

atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.^{2 4 1}

Dikkat edilirse William Fix, "beş parmaklılık homolojisi" hakkındaki evrimci iddiaların eski ders kitaplarında yer aldığını, ancak moleküler kanıtların ortaya çıkmasından sonra bu iddiaların terk edildiğini söylemektedir. Ancak bazı evrimciler hala bu konuyu evrime büyük bir delil göstererek kendilerini avutmaya devam etmektedirler.

Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrincilerin sadece morfolojik düzeyde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili olarak yorumlarlar. Örneğin evrimci yayınlarda sık sık "insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasında büyük bir benzerlik" olduğu söylenir ve bu, insan ile maymun arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasının kanıtı gibi sunulur.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, yeryüzünde yaşayan canlıların birbirlerine yakın DNA yapısına sahip olmaları son derece doğaldır. Çünkü canlıların temel yaşamsal işlevleri birbiriyle aynıdır ve insan da canlı bir bedene sahip olduğuna göre, diğer canlılardan farklı bir DNA yapısına sahip olması beklenemez. İnsan da diğer canlılar gibi karbonhidratlar, yağlar ve proteinlerle beslenerek gelişir, onun da vücudunda kan dolaşır, hücrelerinde her saniye oksijen kullanılarak enerji üretilir.

Dolayısıyla canlıların genetik benzerliklere sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil olarak gösterilemez. Evrimciler, eğer ortak atadan evrimleşme teorisini delillendirmek istiyorlarsa, birbirinin atası olduğu iddia edilen canlıların moleküler yapılarında da bir ata-torun ilişkisi olduğunu göstermek zorundadırlar. Oysa, birazdan inceleyeceğimiz gibi, bu yönde hiçbir somut bulgu yoktur.

İlk olarak **"insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasındaki benzerlik"** konusunu ele alalım. Eğer bu konuda biraz daha geniş bir araştırma yapılırsa, çok daha ilginç başka canlıların DNA'sının da insaninkine benzerlik gösterdiği görülebilir. Bu benzerliklerden biri, insan ile nematod filumuna ait solucanlar arasındadır. *New Scientist* dergisinde aktarılan genetik analizler, **nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik** ortaya koymuştur.^{2 4 2} Bu elbette insan ile nematodlar arasında sadece %25'lik bir farklılık bulunduğu anlamına gelmemektedir! Eğer evrimcilerin kurguladığı soy ağacına bakılırsa, insanın dahil edildiği *Chordata* filumu ile *Nematoda* filumlarının 530 milyon yıl önce bile birbirlerinden ayrı oldukları görülür. Bu durum açıkça göstermektedir ki, iki farklı canlı kategorisinin DNA zincirlerindeki benzerlik, bu canlıların ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil oluşturmamaktadır.

Evrincilerin "insan ile maymun arasındaki genetik benzerlik" konusunda kullandıkları örneklerden bir diğeri, insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrimciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir

ilişkinin göstergesi sayarlar. Oysa eğer evrimcilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın maymundan daha yakın bir akrabası olması gerekirdi: "Patates"! Çünkü patatesin kromozom sayısı insana goril ve şempanzeden çok daha yakındır: 46. Yani insan ve patates kromozomları eşit sayıdadır. Bu durum, DNA benzerliğinin evrime kanıt oluşturmayaçağının çarpıcı bir göstergesidir.

Nitekim farklı türlere ve sınıflara ait canlıların DNA ve kromozom analizleri sonucunda elde edilen bulgular karşılaştırıldığında, canlıların DNA ve kromozomlarındaki benzerliklerin ya da farklılıkların, öne sürülen hiçbir evrimci mantık ya da bağlantıyla uyuşmadığı çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Evrimci teze göre canlıların kompleksliklerinde kademeli bir artış yaşanmış olmalı, buna paralel olarak da genetik bilgilerini oluşturan kromozomlarının sayısının kademeli olarak artması beklenmelidir. Fakat elde edilen veriler bu tezin tamamen hayal ürünü olduğunu göstermektedir.

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki bu kualsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. *Amphiuma* (amfibiye), *Propterus* (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?^{2 4 3}

Moleküler düzeydeki diğer karşılaştırmalar da, evrimci yorumları anlamsız kılan pek çok tutarsızlık örneği oluşturmaktadır. Çeşitli canlılardaki **protein dizilimleri** laboratuvarlarda analiz edildikçe, ortaya evrimciler açısından hiç beklenmedik, hatta kimi zaman hayret verici sonuçlar çıkmaktadır. Örneğin insandaki Sitokrom-C proteini bir atınsından 14 amino asit farklıken, bir kangurununkinden yalnızca 8 amino asit farklıdır. Yine Sitokrom-C dizilimi incelendiğinde, kaplumbağaların insanlara kendileri gibi bir sürüngen olan çingiraklı yılanlardan daha yakın olduğu görülür. Bu durum evrimci bakış açısına göre yorumlandığında kaplumbağaların insanlarla yılanlardan daha yakın akraba oldukları gibi anlamsız bir sonuç çıkacaktır.

Örneğin, tavuk ve su yılanı arasındaki 100 kodondo 17, veya at ve köpek balığı arasındaki 16, hatta iki ayrı filuma ait köpek ve solucan sineği arasındaki 15 amino asitlik farktan bile daha büyüktür.

Benzer gerçekler hemoglobin için de bulunmuştur. Bu proteinin insandaki dizilimi lemurunkinden 20 amino asit farklı iken, domuzdakinden yalnızca 14 amino asit farklıdır. Durum diğer proteinler için de yaklaşık olarak aynıdır.^{2 4 4}

Evrincilerin bu durumda, insanın evrimsel olarak kanguruya, attan daha yakın olması ya da domuzla lemurdan daha yakın akraba olduğu gibi sonuçlara varmaları gerekir. Oysa bu sonuçlar, şimdiye kadar kabul edilmiş tüm "evrimsel soy ağacı"

şemalarına aykırıdır. Protein benzerlikleri şaşırtıcı sürprizler doğurmaya devam etmektedir. Örneğin:

Cambridge'ten Adrian Friday ve Martin Bishop ellerindeki "tetrapodların protein dizilimi" verilerini analiz etmişlerdir. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.^{2 4 5}

Yine, bu benzerliklere evrimci bir mantıkla yaklaşıldığı takdirde, insanın en yakın evrimsel akrabasının tavuk olduğu gibi saçma bir sonuca varmamız gerekmektedir. Paul Erbrich, moleküler analizlerin çok farklı canlı sınıflarını birbirine yakın gibi gösteren sonuçlar verdiğini şöyle vurgular:

Yaklaşık aynı yapı ve fonksiyonlara sahip proteinlere (homolog proteinler), filogenetik olarak değişik, hatta birbirinden çok farklı canlı sınıflarında gittikçe artan sayılarda rastlanmaktadır. (Örneğin omurgalılarıdaki, bazı omurgasızlardaki ve hatta bazı bitkilerdeki hemoglobin gibi.)^{2 4 6}

South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.^{2 4 7}

Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.^{2 4 8}

Schwabe, insülin ve relaxin dışında diğer pek çok protein dizilimlerini karşılaştırdığında da aynı gerçeğe yüz yüze gelmiştir. Relaxin ve insülin türlerinin ortaya koyduğu istisnalar dışında, evrimin öne sürdüğü türden düzenli bir moleküler gelişmeyi yalanlayan pek çok protein türü olduğunu belirten Schwabe şunları söylemektedir:

Relaxin ve insülin aileleri, moleküler evrimin klasik "tek ağaçtan evrimleşme" yorumu karşısındaki yegane istisnalar değildir. Anormal protein benzerliği örneklerindeki

anormallikler, görünürde açıklaması ancak hayal gücüyle sınırlandırılabilcek bir sayıyı kaplamaktadır.^{2 4 9}

Schwabe, canlılardaki lizozimlerin, sitokromların ve pek çok hormonun da amino asit dizilimlerinin karşılaştırılmasının evrimciler açısından "beklenmedik sonuçlar ve anormallikler" ortaya koyduğunu belirtmektedir. Schwabe, tüm bu kanıtlara dayanarak, proteinlerin hepsinin hiçbir evrim geçirmeden başlangıçtaki yapılarına sahip olduklarını ve moleküller arasında, aynı fosiller arasında olduğu gibi, hiçbir ara geçiş formu bulunmadığını savunmaktadır.

Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.^{2 5 0}

"Hayat Ağacı" Çöküyor

1990'lı yıllarda, canlıların genetik şifreleri hakkında yapılan araştırmalar, evrim teorisinin bu konudaki çıkmazını daha da büyütmüştür. Bu araştırmalarda, daha önceden sadece protein dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama evrimciler sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğramışlardır.

Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, "sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."^{2 5 1}

rRNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır. Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.²⁵²

Sonuçta, ne proteinler, ne rRNA, ne de genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır. University of Illinois' Üniversitesi'nden ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiçbir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soy ağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.^{2 5 3}

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikroorganizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey, onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmadığı gibi, onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...

Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiçbir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.^{2 5 4}

Kısacası, moleküler biyoloji geliştikçe, homoloji kavramı da daha fazla çürümektedir. Proteinler, rRNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiçbir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır.

Canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılındaki durumu şöyle özetler:

Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır.^{2 5 5}

Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıların bilimsel açıklaması nasıl yapılabilir? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce

verilmiştir. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için yaratılmış oldukları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir.

BAĞIŞIKLIK, "KÖRELMİŞ ORGANLAR" VE EMBRİYOLOJİ

Önceki bölümlerde, evrim teorisinin paleontoloji ve moleküler biyoloji alanlarında içine düştüğü çelişkileri ve açmazları bilimsel deliller ve bulgular ışığında inceledik. Bu bölümde ise, evrimci kaynaklarda teoriye delil olarak gösterilen bazı biyolojik olguları ele alacağız. Bu olgular, yaygın olan kanının aksine, gerçekte evrim teorisini destekleyen hiçbir bilimsel bulgu olmadığını göstermektedir.

Bakterilerin Antibiyotik Direnci

Evrincilerin teorilerine delil olarak göstermeye çalıştıkları biyolojik olgulardan biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini "faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür.

Oysa bu konuda da evrimciler yanılmaktadırlar.

Antibiyotikler, bazı mikroorganizmalar tarafından diğer mikroorganizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), Staphylococcus bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında yeni bir çığır açmıştır. Mikroorganizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrinciler ise bu olguyu, "bakterilerin şartlara uyum sağlayıp evrimleşmesi" olarak gösterme çabasındadırlar.

Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, 1997 yılında yayınlanan Not By Chance adlı kitabıyla tanınan İsrailli biyofizikçi Prof. Lee Spetner'dir. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiçbir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

- 1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve,

2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikroorganizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.^{2 5 6}

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.^{2 5 7}

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikroorganizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantsal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... Selman ilk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından keşfedilen 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir bakteridir. Ama her ne kadar geçirdikleri mutasyon, Streptomisinin varlığı durumunda mikroorganizmaya yararlı olsa da, yine de bu, neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir prototip oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.^{2 5 8}

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu ribozomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise, ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda Streptomisin ribozoma yapışmamaktadır. Bu, "bakteri Streptomisin'e karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik azalması, yani bir bilgi kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir...^{2 5 9}

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomisin'e karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta, ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala; "Böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddelerin böceklerle uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı." diyerek bu gerçeği kabul eder.^{2 6 0} Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.

Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlansal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.^{2 6 1}

Körelmiş Organlar Yanılgısı

Evrin literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimciler, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Bu kesinlikle bilimsel bir iddia değildi, çünkü bilgi eksikliğine dayanıyordu. "İşlevsiz organlar", aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu.

Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.^{2 6 2}

Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, appendiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. (Appendiks toplumda 'apandisit' olarak bilinen organdır. Yanlış kullanım sonucu dilimizde bu organı tanımlamak için kullanılan 'apandisit' gerçekte bu organın enfeksiyona uğramasına verilen addır.) Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan appendiksin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir:

Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, appendiks, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.^{2 6 3}

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin de boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun ise, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlendi.

İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar"dan sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin, lüteinik hormonu baskılayan melatonin gibi önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu keşfedildi. Tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir vücut gelişimini sağladığı ve metabolizma ve vücut aktivitesinin düzenlenmesinde rol oynadığı saptandı. Pituiter bezin de tiroid, böbrek üstü, üreme bezleri gibi birçok hormon bezinin doğru çalışmasını ve iskelet gelişimini kontrol ettiği ortaya çıktı.

Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda appendiks bulunmaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

İnsanların appendiksi vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda appendiks bulunmaz. Sürpriz bir biçimde appendiks, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?^{2 6 4}

Tüm bunların yanı sıra kullanılmayan bir organın zamanla körelerek yok olduğu gibi bir iddia kendi içinde mantıksal bir çelişki taşımaktadır. Bu çelişkiyi fark eden Darwin, "*Türlerin Kökeni*"nde şöyle bir itirafta bulunmuştur:

Bununla birlikte, arta kalan bir güçlük var. Bir organ artık kullanılmadığı için çok küçüldükten sonra, kendisinden ancak belli belirsiz bir iz kalıncaya dek nasıl küçülebiliyor; ve sonunda nasıl tümüyle ortadan kalkabiliyor. Bir organ bir kez görevsiz kaldıktan sonra, kullanılmamanın onu daha da etkileyebilmesi pek de olanaklı değildir. Burada benim veremeyeceğim ek bir açıklama gereklidir.^{2 6 5}

Kısacası evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu hem kendi içinde mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur.

"Körelmiş Organlar"a Yeni Bir Darbe Daha: Atın Bacağı

Körelmiş organlar masalına en son darbe, atın bacağı üzerinde yapılmış yeni bir çalışmadan gelmektedir. *Nature* dergisinin 20-27 Aralık 2001 tarihli sayısında yayınlanan "Biomechanics: Damper for Bad Vibrations" başlıklı makalede şöyle denmektedir:

Atların bacaklarındaki bazı kas lifleri hiçbir işlevi olmayan evrimsel kalıntılar görünümündedir. Ancak aslında, at koşarken bacağın içinde oluşan zarar verici titreşimleri engelleyecek şekilde davranıyor olabilirler.

Makale şöyle devam etmektedir:

Atların ve develerin bacaklarında 6 milimetreden daha kısa kas liflerine bağlı olan 600 milimetreden daha uzun tendonları olan kasları vardır. Bu tip kısa kaslar hayvan hareket ettikçe ancak birkaç milimetre kadar uzunluğunu değiştirebilir ve bunlar büyük memelilerin pek fazla işine yaramaz gibi görünmektedir. Tendonlar pasif yaylar olarak işlev gösterir ve kısa kas liflerinin gereksiz olduğu, evrim sürecinde fonksiyonlarını kaybetmiş daha uzun liflerin kalıntıları olduğu varsayılmıştır. Ancak Wilson ve meslektaşları... bu liflerin kemik ve tendonları potansiyel olarak zarar verebilecek titreşimlerden koruyarak olabileceğini ileri sürmektedirler...

Deneyleri, kısa kas liflerinin bir ayağın yere çarpmasını izleyen zarar verici titreşimleri yavaşlatabileceğini göstermiştir. Koşan bir hayvanın ayağı yere vurduğunda, bu darbe bacağın titreşmesine neden olur; titreşimlerin frekansı göreceli olarak yüksektir - örneğin atlarda 30-40 Hz- ayak yerdeyken bu darbeler yavaşlatılmazsa çok fazla titreşim devri oluşur.

Titreşimler zarar verebilir, çünkü kemik ve tendonlar yorgunluk durumundan kolayca etkilenir. Kemik ve tendonlardaki yorgunluk, tekrarlanarak uygulanan baskıdan

kaynaklanan hasarın birikmesidir. Kemik yorgunluğu, hem atletlerde hem de yarış atlarında, olumsuz etkiler meydana getiren darbe kırılmalarının nedenidir ve tendon yorgunluğu en azından bazı tendon enfeksiyonlarının nedenini açıklayabilir. Wilson ve arkadaşları çok kısa kas liflerinin, oluşan titreşimleri yavaşlatarak, hem kemikleri hem de tendonları koruduğunu ileri sürmektedirler.^{2 6 6}

Kısacası, atların anatomisinin daha dikkatli incelenmesi, evrimcilerin işlevsiz olarak değerlendirdikleri yapıların çok önemli fonksiyonları olduğunu ortaya koymuştur.

Başka bir deyişle, bilimsel ilerleme, evrimin delili olarak değerlendirilen özelliklerin aslında yaratılış gerçeğinin delili olduğunu göstermiştir. Evrimciler, objektif davranmalı ve bilimsel bulguları akılcı değerlendirmelidirler. Nature dergisinde konu hakkında şu yoruma yer verilmektedir:

Wilson ve arkadaşları, evrimin akışı içinde işlevini kaybetmiş bir yapının kalıntısı gibi görünen bir kasın önemli bir rolü olduğunu buldu. Onların bu çalışması diğer körelmiş organların da (insan appendiksi gibi) göründükleri gibi işlevsiz olup olmadıklarını merak etmemize neden oluyor.^{2 6 7}

Elde edilen bu sonuçlar şaşırtıcı değildir. Doğayla ilgili ne kadar çok şey öğrenirsek, o kadar çok yaratılışın delilini görürüz. Michael Behe'nin belirttiği gibi, "bu sonuca bilmediklerimizden değil, son 50 yıl boyunca öğrenmiş olduklarımızdan varıyoruz".^{2 6 8} Aynı süreç içinde ise, Darwinizm'in cehaletten kaynaklanan bir iddia olduğu ortaya çıkıyor.

Rekapitülasyon Yanılgısı

Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmektedir. Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Önde gelen Darwinistlerden George Gaylord Simpson ve W. Beck, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor." diye yazarlar.^{2 6 9}

16 Ekim 1999 tarihli New Scientist dergisinde yayınlanan bir makalede Haeckel'in Biyogenetik Kanunu için şöyle denmektedir:

(Haeckel) bunu **Biyogenetik Kanunu** olarak adlandırdı ve bu görüş rekapitülasyon olarak ünlendi. Aslında Haeckel'in değişmez gibi görünen kuralının kısa süre sonra yanlış olduğu ortaya çıktı. Örneğin **insan embriyosunun hiçbir zaman balıklar gibi solungaçları yoktur ve hiçbir zaman yetişkin bir sürüngen veya maymuna benzeyen bir evreden geçmez.**^{2 7 0}

American Scientist' te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir:

Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.^{2 7 1}

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapmış olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.^{2 7 2}

Ünlü bilim dergisi *Science* da, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınlandı. "**Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi**" başlıklı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, "(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış" diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, *Anatomy and Embryology* dergisine yazdığı makalede, "embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar" diye not ediyor.

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünüşleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor. Richardson, "Haeckel'in çizimleri) biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri haline geliyor" diyor.

*Science*teki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüzyılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiğinden ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlamasından da şöyle söz edilmektedir:

Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de *Darwin and After Darwin* isimli bir kitapta kullanılmasından sonra ortadan kayboldu. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı.^{2 7 3}

Kısacası, Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu henüz 1901 yılında ortaya çıkmış, ama tüm bilim dünyası bu çizimlerle bir asır boyunca aldatılmaya devam etmiştir.

BITKİLERİN KÖKENİ

Yeryüzündeki canlılar, bilim adamları tarafından beş (veya bazen altı) aleme ayrılır. Buraya kadar, çoğunlukla canlılığın en büyük alemi olan hayvanlar alemi (*Animalia*) üzerinde durduk. Canlılığın kökenini ele aldığımız bir önceki bölümde ise, diğer iki alem olan Prokaryotları ve Protistaları ilgilendiren proteinleri, genetik bilgiyi, hücrenin yapısını ve bakterileri inceledik. Bu noktada üzerinde durulması gereken bir diğer önemli konu, bitkiler aleminin (*Plantae*) kökenidir.

Hayvanların kökenini incelerken karşılaştığımız tablonun aynısını, bitkilerin kökeninde de buluruz. Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflamalarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve arkalarında evrimsel bir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Bitki Hücresinin Kökeni

Bitkilerin ve hayvanların hücreleri, "ökaryot" olarak bilinen hücre tipini oluşturur. Ökaryot hücrelerin en belirgin özellikleri, bir hücre çekirdeğine sahip olmaları ve genetik bilgilerini kodlayan DNA molekülünün de bu çekirdeğin içinde yer almasıdır. Öte yandan bakteriler gibi bazı tek hücreli canlıların ise hücre çekirdeği yoktur ve DNA molekülü hücre içinde serbest haldedir. Bu ikinci tip hücrelere "prokaryot" hücre adı verilir. Bu hücre yapısı, bakteriler için ideal bir tasarımdır, çünkü bakteri popülasyonlarının

yaşamları açısından son derece önemli bir işlem olan "plasmid transferi" (hücreden hücreye yapılan DNA aktarımı), prokaryot hücrenin serbest DNA yapısı sayesinde mümkün olur.

Evrin teorisi ise, canlılığı "ilkelden gelişmişe" doğru bir sıralamaya yerleştirmek zorunda olduğu için, prokaryotların "ilkel" hücreler olduğunu, ökaryotların ise bu hücrelerden evrimleştiğini varsaymaktadır.

Bu iddianın tutarsızlığına geçmeden önce, prokaryot hücrelerin hiç de "ilkel" olmadığını belirtmekte yarar vardır. Bir bakterinin 2000 civarında geni vardır. Her bir gen ise 100 kadar harf (şifre) içerir. Bu da bakterinin DNA'sındaki bilginin en az 2 yüzbin harf uzunluğunda olması demektir. Bu hesaba göre tek bir bakterinin DNA'sının içerdiği bilgi, her biri 10 bin kelimelik 20 romana denktir.^{2 7 4} İşte her bir bakterinin DNA'sında kodlu bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozacak kadar önemlidir. Bakterilerin gen şifrelerinde bir aksaklık olması ise, çalışma sistemlerinin bozulması ve dolayısıyla ölümü anlamına gelir.

Rastlantısal değişikliklere karşı koyan bu hassas yapı yanında, bakteriler ile ökaryot hücreler arasında hiçbir "ara form" bulunmayışı da, evrimci iddiayı temelsiz kılmaktadır. Prof. Ali Demirsoy, bakteri hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsizliğini şu sözleriyle itiraf eder:

Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve kompleks hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu kompleks yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapıları organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.^{2 7 5}

"Evrin teorisinin ısrarlı bir savunucusu olan Prof. Ali Demirsoyu bu derece açık itirafları yapmaya iten nedir?" sorusu akla gelebilir. Bu sorunun cevabı, bakteri hücresi ile bitki hücresi arasındaki büyük yapısal farklılıklara bakıldığında açıkça görülmektedir:

1) Bakteri hücresinin hücre duvarı, polisakarid ve proteinden oluşurken, bitki hücresinin hücre duvarı bunlardan tamamen farklı bir yapı olan selülozdan oluşur.

2) Bitki hücresinde zarla çevrili, son derece kompleks yapılara sahip pek çok organel varken, bakteri hücresinde hiç organel yoktur. Bakteri hücresinde sadece serbest halde dolaşan çok küçük ribozomlar vardır. Bitki hücresindeki ribozomlar ise daha büyüktür ve zarlara bağlıdır. Ayrıca her iki ribozom tipi de farklı yollarla protein sentezi gerçekleştirir.

3) Bakteri hücresindeki ve bitki hücresindeki DNA'ların yapıları birbirlerinden farklıdır.

4) Bitki hücresindeki DNA molekülü çift katlı bir zarla korunurken, bakteri hücresindeki DNA molekülü hücre içerisinde serbest durmaktadır.

5) Bakteri hücresindeki DNA molekülü biçim olarak kapalı bir ilmik görünümündedir, yani daireseldir. Bitki hücresindeki DNA molekülü ise doğrusal biçimdedir.

6) Bakteri hücresindeki DNA molekülü tek bir hücreye ait bilgi taşıırken, bitki hücresindeki DNA molekülü, bitkinin tümüne ait bilgileri taşır. Örneğin meyveli bir ağacın kökleri, gövdesi, yaprakları, çiçekleri ve meyvesine ait tüm bilgiler, ağacın tüm hücrelerinin her birinin çekirdeğindeki DNA'da ayrı ayrı bulunmaktadır.

7) Bazı bakteri türleri fotosentetiktir, yani fotosentez yaparlar. Ancak bitkilerden farklı olarak bakteriler hidrojen sülfid ile sudan ziyade, başka bileşikler kırar ve oksijen bırakmazlar. Ayrıca fotosentetik bakterilerde (örneğin cyano bakterisinde) klorofil ve fotosentetik pigmentler, kloroplast içinde bulunmazlar. Bunlar hücrenin içinde çeşitli zarların içine gömülü olarak dağılmışlardır.

9) Bakteri hücresi ile bitki/hayvan hücresindeki mesajcı RNA'ların biyokimyasal yapıları birbirlerinden oldukça farklıdır.^{2 7 6}

Hücrenin yaşayabilmesinde mesajcı RNA son derece hayati bir görev üstlenmiştir. Ancak mesajcı RNA hem ökaryot hem de prokaryot hücrelerde aynı hayati görevi üstlenmiş olmasına rağmen, biyokimyasal yapıları birbirlerinden farklıdır. *Science* dergisinde yayınlanan bir makalesinde Darnell konuyla ilgili olarak şöyle yazar:

Mesajcı RNA oluşumunun biyokimyasında ökaryotlar ve prokaryotlar kıyaslandığında fark o kadar büyüktür ki, prokaryot hücrenden ökaryot hücreye evrim olası değildir.^{2 7 7}

Yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bakteri ve bitki hücreleri arasındaki büyük yapısal farklılıklar, evrimci biyologları büyük çıkmaza sokmaktadır. Bazı bakterilerin ve bitki hücrelerinin sahip oldukları ortak yönler olmasına rağmen, bu yapılar genel olarak birbirlerinden oldukça farklıdır. Bu farklılıklar ve hiçbir fonksiyonel "ara form"un mümkün olmaması, bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği iddiasını bilimsel yönden geçersiz kılmaktadır.

Nitekim Prof. Ali Demirsoy, "Karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir." diyerek bu gerçeği kabul eder.^{2 7 8}

Endosimbiosis Tezi ve Geçersizliği

Bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleşmesinin mümkün olmayışı, evrimci biyologları bu konuda spekülative teoriler üretmekten alıkoymamıştır. Ancak yapılan deneyler ortaya atılan bu hipotezleri desteklememektedir.²⁷⁹ Bu teorilerden en popüler olanı ise "endosimbiosis" tezidir.

Bu tez, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmektedir. Bu teze göre, bitki hücreleri, bir bakteri hücresinin bir

başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri, ana hücrenin içerisinde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, her nasıl olduysa, çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü olarak eleştirilmiştir: Bu bilim adamlarına örnek olarak D. Lloyd²⁸⁰, M. Gray, W. Doolittle²⁸¹, R. Raff ve H. Mahler verilebilir.

Endosimbiosis tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Endosimbiosis tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1) Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Tabii bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirebilirler. Ama bu, açık bir çelişkidir. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2) Yine, tüm imkansızların gerçekleştiğini ve kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin, ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşıyamaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir.

3) Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmez. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almaz. Bir hücrede tek bir tane kloroplast ve tek bir tane mitokondri yoktur. Sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıklarından, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4) Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.^{2 8 2}

Böyle bir uyumu deneme-yanılma yoluyla elde etmeye çalışırken, DNA üzerinde meydana gelebilecek değişikliklerin ne gibi etkileri olabilir? Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç kesinlikle zararlı olur. Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri* adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamaktadır:

Hatırlayacaksınız, hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme ihtimalini azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.^{2 8 3}

Evrincilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog P. Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

Prokaryotik endosimbiosis (yutma) belki de tüm endosimbiyotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğeri içine alamaz ise, endosimbiozun nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalesef, Margulis ve endosimbioz teori için hiçbir modern örnek yoktur.^{2 8 4}

Fotosentezin Kökeni

Evrin teorisini bitkilerin kökeni konusunda tümüyle çıkmaza sokan bir diğer konu, bitki hücrelerinin nasıl olup da fotosentez yapmaya başladıkları sorusudur.

Fotosentez, yeryüzündeki yaşamın en temel işlemlerinden biridir. Bitki hücreleri, içlerindeki kloroplastlar sayesinde su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Hayvanlar ise, kendi besinlerini üretemez ve bitkilerden gelen nişastayı kullanırlar. İşte bu nedenle fotosentez kompleks yaşamın temel şartıdır. İşin daha da ilginç yanı ise, son derece kompleks bir işlem olan fotosentezin henüz tam olarak çözülememiş oluşudur. Modern teknoloji, fotosentezi taklit etmek bir yana, detaylarını çözmeyi bile henüz başaramamıştır.

Peki, nasıl olur da evrimciler bu denli kompleks bir işlem olan fotosentezin doğal ve rastlantısal süreçlerin bir ürünü olduğuna inanabilirler?

Evrinçi varsayımlara göre, bitki hücreleri fotosentez yapabilmek için, fotosentez yapabilen bakterileri yutup kloroplasta çevirmişlerdir. Peki bakteriler fotosentez gibi

kompleks bir işlemi yapmayı nereden öğrenmişlerdir? Hatta daha da önce, neden böyle bir işlem yapmaya başlamışlardır? Evrimci senaryonun diğer sorulara olduğu gibi bu soruya da verebileceği hiçbir bilimsel cevabı yoktur. Bir evrimci kaynakta yer alan yorumlar, bu konunun ne denli yüzeysel ve "masalsı" bir bakış açısıyla değerlendirildiğini göstermektedir:

İlkel okyanuslarda oldukça fazla sayıda bakteri ve besin değeri taşıyan moleküller vardı. Zamanla okyanuslardaki bakterilerin besinleri azaldı ve bakteriler besin bulamamaya başladılar. Ve birden bakteriler kendi besinlerini kendileri üretmeye başladılar. Bu arada yeryüzüne gelen ultraviyole ve görünür ışık arasından bakteriler ultraviyolenin zararlı, görünür ışığınsa yararlı olduğunu bildiler. Besin elde etmek için zararlı olan ultraviyole ışığı değil de, görünür ışığı kullanmaları gerektiğini keşfettiler.^{2 8 5}

Yine başka bir evrimci kaynak olan *Life on Earth* adlı kitapta, fotosentezin kökeni şöyle anlatılır:

Bakteriler önce okyanuslarda çeşitli karbon bileşikleriyle beslenirlerdi. Sayıları arttıkça besin kıtlığı çekmeye başladılar. Farklı bir besin kaynağı bulabilenler başarılı olacaktı ve sonuçta bazıları başarılı oldu. Çevrelerinden hazır besin bulmaktansa Güneş'ten ihtiyaçları olan enerjiyi alarak, hücre duvarları içinde kendi besinlerini üretmeye başladılar.^{2 8 6}

Kısacası evrimci kaynaklar, insanın bile sahip olduğu tüm teknoloji ve bilgiye rağmen henüz başaramadığı fotosentez gibi bir işlemin bakteriler tarafından bir şekilde tesadüfen "keşfedildiğini" söylemektedir. Bir masaldan hiç farkı olmayan bu anlatımların hiçbir bilimsel değeri yoktur. Konuyu biraz daha detaylı olarak inceleyenler ise, fotosentezin evrim adına büyük bir çıkmaz olduğunu kabul etmek durumunda kalırlar. Örneğin Prof. Ali Demirsoy bu konuda şu itirafta bulunur:

Fotosentez oldukça kompleks bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır.^{2 8 7}

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, fotosentezin, bu yeteneğe sahip olmayan bir hücre tarafından sonradan "öğrenilemeyecek" bir işlem olduğunu belirtir:

Hiçbir hücre, biyolojik bir işlevi sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" olanağına sahip değildir. Bir hücrenin solunum ya da fotosentez yapma gibi bir işlevi doğuşu sırasında yerine getirebilecek konumda olmayıp, daha sonraki yaşam süreci içinde bunun üstesinden gelebilecek duruma gelmesi, bu işlevi sağlayacak beceriyi edinmesi olanaksızdır.^{2 8 8}

Fotosentez, rastlantılar sonucu gelişemeyeceğine ve bir hücre tarafından sonradan öğrenilemeyeceğine göre, yeryüzünde yaşayan ilk bitki hücrelerinin fotosentez yapmak için özel olarak yaratılmış oldukları ortaya çıkmaktadır. Yani Allah bitkileri, fotosentez yeteneğiyle birlikte yaratmıştır.

Alglerin Kökeni

Evrin teorisi, kökenini açıklayamadığı bitki hücrelerinin zaman içinde algleri, yani su yosunlarını oluşturduğunu varsayar. Alglerin kökeni çok eski devirlere kadar uzanmaktadır. Öyle ki, 3.4-3.1 milyar yaşında fosilleşmiş alg kalıntıları bulunmuştur. İlginç olan, bu olağanüstü derecede eski canlıların dahi son derece kompleks ve günümüzde yaşayan örneklerinden farksız yapılara sahip olmasıdır. *Science News*'da yayınlanan bir makalede şöyle denir:

3.4 milyar yıl öncesine ait mavi-yeşil alg ve bakteri fosillerinin her ikisi de G. Afrika'daki kayalarda bulunmuştur. Daha da ilgi çekici olan, pleurocapsalean alg ile modern pleurocapsalean algin hemen hemen birbirlerine denk olduklarının ortaya çıkmasıdır.^{2 8 9}

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, sözde "ilkel" alglerin kompleks yapısı hakkında şu yorumu yapar:

Bugüne kadar bulunabilmiş en eski fosiller, çekirdeksiz algler türünden mineraller içindeki fosilleşmiş cisimlerdir ve bunların 3 milyar yıldan daha uzun bir geçmişi vardır. Ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar, bunlar bile oldukça kompleks ve ustaca organize edilmiş yaşam biçimlerini temsil etmektedirler.^{2 9 0}

Evrin biyologlar, söz konusu alglerin zaman içinde diğer deniz bitkilerini oluşturduğunu ve 450 milyon yıl kadar önce de bir şekilde "karaya taşındıklarını" kabul etmektedirler. Bir başka deyişle, hayvanların "sudan karaya geçiş" senaryosu olduğu gibi, bitkilerin de bir "sudan karaya geçiş" senaryosu vardır. Ancak bu geçiş senaryosu da hayvanlarıki gibi son derece tutarsız ve çelişkilidir. Evrin kaynaklar çoğu kez konuyu "algler bir şekilde kendilerini karaya atıp buraya uyum sağladılar" gibi masalsı ve bilim dışı yorumlarla geçiştirmeye çalışırlar. Ancak bu dönüşümü imkansız kılacak çok sayıda etken vardır. Bunlardan en önemlilerine kısaca bir göz atalım:

1- Kuruma Tehlikesi: Suda yaşayan bir bitkinin karada yaşayabilmesi için öncelikle yüzeyinin fazla su kaybindan korunması gerekmektedir. Aksi takdirde bitki kuruyacaktır. Kara bitkileri, kurumadan korunmak için özel sistemlerle donatılmıştır. Bu sistemlerde çok önemli detaylar vardır. Örneğin bu koruma öyle bir yolla yapılmalıdır ki, oksijen ve karbondioksit gibi önemli gazlar hiçbir engelle karşılaşmadan bitkinin içine girip, dışarı çıkabilmelidir, aynı zamanda buharlaşmanın sağlanması da önlenmelidir. Eğer böyle bir sistem bitkide yoksa, bitkinin bu sistemin gelişmesini bekleyecek milyonlarca yıl zamanı da yoktur. Böyle bir durumda bitki bir süre sonra kurur ve ölür.

2- Beslenme: Su bitkileri, ihtiyaçları olan suyu ve mineralleri doğrudan içinde bulundukları sudan alırlar. Dolayısıyla karaya çıkıp, yaşamaya çalışan bir su yosununun beslenme problemi ortaya çıkacaktır. Bunu halletmeden yaşamını sürdürmesi ise imkansızdır.

3- Üreme: Su yosununun karadaki kısa ömrü sırasında üremek için herhangi bir fırsatı da olamaz. Çünkü üreme hücrelerini dağıtmak için suyu kullanırlar. Karada üreyebilmeleri için kara bitkilerinde olduğu gibi çok hücreli üreme organlarına sahip olmaları gereklidir. Karadaki bitkilerin üreme hücreleri ise, kendilerini kurumaktan

koruyan özel hücrelerle kaplanmışlardır. Kendini karada bulan bir su yosununun da bu üreme hücreleri kuruma tehlikesine karşı hiçbir şekilde korunamayacaklardır.

4- Oksijenin yıkıcı etkisinden korunma: Karaya geçtiği iddia edilen su yosunu, oksijeni o ana kadar suda çözünmüş olarak almıştır. Evrimcilerin iddiasına göre karaya geçtiği anda oksijeni daha önce hiç karşılaşmadığı bir biçimde, yani havadan direkt olarak almak zorunda kalır. Bilindiği gibi normal şartlar altında havadaki oksijenin organik maddeler üzerinde yıkıcı etkisi vardır. Karada yaşayan canlılar bu etkiden zarar görmemelerini sağlayacak sistemlere sahiptirler. Su yosunu ise, bir su bitkisidir, dolayısıyla oksijenin olumsuz etkilerinden korunmak için gerekli olan enzimlere sahip değildir. Bu yüzden karaya geçtiği anda oksijenin zararlı etkisinden kurtulması mümkün değildir. Böyle bir sistemin oluşmasını "beklemesi" de söz konusu değildir, çünkü bu şekilde yaşayamaz.

Alglerin sudan karaya geçişi iddiasını çelişkili hale getiren bir başka nokta da, böyle bir geçişi gerektirecek doğal bir etken olmayışıdır. 450 milyon yıl önceki alglerin doğal ortamlarını düşünelim. Denizlerin suları, onlara ideal bir ortam sunmaktadır. Örneğin sular onları aşırı sıcaklardan koruyup izole etmekte ve ihtiyaçları olan her türlü inorganik minerali sağlamaktadır. Aynı zamanda da fotosentez yoluyla güneş ışınlarını emebilmekte, suda çözünen karbondioksitten kendi karbonhidratlarını (şeker ve nişasta) yapabilmektedirler. Dolayısıyla su yosunlarının karada yaşamalarını gerektirecek, evrimci deyimle bu yönde bir "selektif avantaj" sağlayacak hiçbir durum yoktur.

Tüm bunlar, alglerin karaya çıkarak kara bitkilerini oluşturdukları şeklindeki evrimci varsayımın, tümüyle bilim dışı bir senaryo olduğunu göstermektedir.

Angiospermilerin Kökeni

Karada yaşayan bitkilerin fosil tarihi ve yapısal özelliklerini incelediğimizde ise, yine karşımıza evrim teorisinin öngörülerine hiç uymayan bir tablo çıkar. Neredeyse her biyoloji kitabında karşılaşacağınız "bitkilerin evrim ağacı"nın tek bir dalını bile doğrulayan bir bitki fosili serisi yoktur. Çoğu bitki, fosil kayıtlarında oldukça tatmin edici kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbirisi bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış, apayrı türlerdir ve birbirleri arasında herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog E. C. Olson'un kabul ettiği gibi, "çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur."²⁹¹

Michigan Üniversitesi'nde fosil bitkiler üzerine çalışmalar yapan botanikçi Chester A. Arnold, şu yorumu yapar:

Uzun bir zaman boyunca, soyu tükenmiş olan bitkilerin, şu anda yaşamakta olanların geçirmiş oldukları gelişim aşamalarını ortaya çıkaracağı umut edildi. Ancak açıklıkla kabul edilmelidir ki, bu beklenti sadece çok sınırlı bir dereceye kadar gerçekleşebilmiştir. Oysa paleobotanik araştırmalar bir yüzyılı aşkın bir süredir devam etmektedir.²⁹²

Arnold, paleobotaninin (bitkisel fosil biliminin) evrimi destekleyici bir sonuç ortaya koymadığını, "Şimdiye kadar günümüze ait hiçbir bitkinin başlangıcından bugüne kadar olan evrimsel akrabalık tarihini izleme imkanımız olmadı." diyerek de kabul eder.^{2 9 3} Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, çiçekli bitkilere aittir. Çiçekli bitkiler ya da biyolojik tanımıyla angiospermeler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri de, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkarlar. Bu gerçek 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin angiospermelerin kökenini "**rahatsız edici bir sır**" olarak tanımlamıştır. Darwin'den bu yana yapılan tüm araştırmalar ise sadece bu sırrın "rahatsız edici"lik dozajını artırmış bulunmaktadır. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins* adlı kitabında şu itirafı yapar:

Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermelerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Detaylardaki birkaç istisna dışında, bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.^{2 9 4}

Bir başka paleobotanikçi C. B. Beck ise şöyle yazmaktadır:

Gerçekte, angiospermelerin kökeni ve evrimi hakkındaki sır, bugün de, Darwin'in 1879'da bu problemi vurguladığı zaman olduğu kadar büyük ve etkileyicidir... Verebildiğimiz hiçbir kesin cevap yoktur, çünkü vardığımız sonuçlar sürekli olarak dolaylı delillere dayanmak zorundadır ve doğal olarak son derece spekülatif ve yorumsaldır.

Daniel Axelrod ise, *The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life* adlı kitabında, çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

Angiospermelere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir.^{2 9 5}

Bütün bunların bize gösterdiği tek bir sonuç vardır: Tüm canlılar gibi bitkiler de yaratılmışlardır. İlk ortaya çıktıkları andan itibaren bütün mekanizmaları eksiksiz olarak vardır. Evrimci literatürde kullanılan "zamanla gelişim, tesadüflere bağlı değişimler, ihtiyaçlar sonucunda ortaya çıkan adaptasyonlar" gibi terimler, hiçbir gerçekliğe karşılık gelmemektedir ve bilimsel bir anlamları yoktur.

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK

Darwinist teoriyi bilimsel bulgular karşısında sorgularken başvurulması gereken en temel kaynaklardan biri, kuşkusuz Darwin'in kendi koyduğu kıstaslardır. Darwin, teorisini ortaya atarken, bu teorinin nasıl yanlışlanabileceğine dair birtakım somut ölçüler de ortaya koymuştur. *Türlerin Kökeni* kitabında, pek çok yerde, "eğer teorim doğruysa" diye başlayan pasajlar yer alır ve Darwin, bu pasajlarda teorisinin gerektirdiği bulguları tarif eder.

Darwin'in "eğer teorim doğruysa" diye başlayan söz konusu kıstaslarının önemli bir kısmı fosillerle ve "ara form"larla ilgilidir. Darwin'in bu yöndeki "kehanetlerinin" gerçekleşmediğini, aksine fosil kayıtlarının Darwinizm'in tam aksi bir sonuç ortaya çıkardığını önceki bölümlerde inceledik.

Bunların yanında, Darwin bizlere teorisini test etmek için çok önemli bir kıstas daha vermiştir. Öyle ki, bu kıstas, Darwin'in teorisini "kesinlikle yıkabilecek" kadar somuttur. Darwin şöyle yazmıştır:

Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır. Ama ben böyle bir organ göremiyorum.^{2 9 6}

Darwin'in buradaki kastını iyi incelemek gerekir. Bilindiği gibi, Darwinizm canlıların kökenini iki bilinçsiz doğa mekanizması ile açıklamaktadır: Doğal seleksiyon ve rastlantısal değişiklikler (yani mutasyonlar). Darwinist teoriye göre, bu iki mekanizma, canlı hücresinin kompleks yapısını, kompleks canlıların vücut sistemlerini, gözleri, kulakları, kanatları, akciğerleri, yarasaların sonarını ve daha milyonlarca kompleks tasarımlı sistemi meydana getirmiştir.

Ancak son derece kompleks yapılara sahip olan bu sistemler, nasıl olur da iki bilinçsiz doğal etkenin ürünü sayılabilir? İşte bu noktada Darwinizm'in başvurduğu kavram, "indirgenebilirlik" kavramıdır. Söz konusu sistemlerin çok daha basit hale indirgenebileceklerini ve sonra da kademe kademe gelişmiş olabilecekleri iddia edilir. Her kademe, canlıya biraz daha avantaj sağlayacak, böylece doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Daha sonra tesadüfen küçük bir gelişme daha olacak, bu da avantaj sağlayıp seçilecek ve bu süreç devam edecektir. Bu sayede, Darwinizm'in iddiasına göre, önceden gözü olmayan bir canlı türü kusursuz bir göze sahip olacak, önceden uçamayan bir başka tür de kanatlanıp uçar hale gelecektir.

Bu hikaye evrimci kaynaklarda çok ikna edici ve makul bir hikaye gibi anlatılır. Oysa biraz bile düşünüldüğünde, ortada çok büyük bir yanılgı olduğu görülmektedir. Bu yanılgının birinci yönü, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz bir konudur: Mutasyonların geliştirici değil, tahrip edici bir mekanizma oluşu. Yani canlılara isabet

edecek rastlantısal mutasyonların bu canlılara "avantaj" sağlamaları, hem de bunu binlerce kez üst üste yapmaları, tüm bilimsel gözlemlere aykırı bir hayaldir.

Ancak yanılının bir de çok önemli bir yönü daha vardır. Dikkat edilirse, Darwinist teori, bir noktadan bir başka noktaya (örneğin kanatsız canlıdan kanatlı canlıya) doğru giden aşamaların hepsinin tek tek "avantajlı" olmasını gerektirmektedir. A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde, B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişikliklerle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın, basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuş durumdadır. "İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i, tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.

Bakteri Kamçısı

İndirgenemez komplekslik kavramını bilim dünyasının gündemine taşıyan en önemli isim, ABD'deki Lehigh Üniversitesi'nden biyokimyacı Michael J. Behe'dir. Behe, 1996 yılında yayınlanan *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution* adlı kitabında, canlı hücresinin ve diğer bazı biyokimyasal yapıların indirgenemez kompleks yapısını incelemekte ve bunların evrimle açıklanmasının imkansız olduğunu açıklamaktadır. Behe'ye göre, canlılığın kökeninin gerçek açıklaması, "yaratılış"tır.

Behe'nin kitabı Darwinizm'e karşı çok büyük bir darbedir. Nitekim Notre Dame Üniversitesi'nden felsefe profesörü Peter van Inwagen, bu kitabın önemini şöyle vurgulamıştır:

Eğer Darwinistler bilimsel gerçeklerle dolu bu kitabı, önemsemeyerek, yanlış anlayarak veya ona gülüp geçerek karşılarsa, bu durum bugün Darwinizm'in bilimsel bir teori olmaktan çok bir ideoloji olduğu yönündeki gitgide yayılan şüpheler için önemli bir kanıt olacaktır.^{2 9 7}

Behe'nin kitabında indirgenemez kompleks sistemlere verdiği ilginç örneklerden biri, bakteri kamçısıdır. Bu organ, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır. Organ, bakterinin hücre zarına tutturulmuştur ve canlı ritmik bir biçimde dalgalandırdığı bu kamçıyı bir palet gibi kullanarak dilediği yön ve hızda yüzebilir.

Bakterilerin kamçısı, uzun zamandır bilinmektedir. Ancak son 10 yıl içindeki gözlemler, bu kamçının detaylı yapısını ortaya çıkarınca bilim dünyası şaşkına

dönmüştür. Çünkü kamçının, önceden sanıldığı gibi basit bir titreşim mekanizmasıyla değil, çok karmaşık bir "organik motor" ile çalıştığı ortaya çıkmıştır.

Bakterinin hareketli motoru, elektrik motorlarıyla aynı mekanik özelliğe sahiptir. İki ana bölüm söz konusudur: Bir hareketli kısım (rotor) ve bir durağan kısım (stator).

Bu organik motor, mekanik hareketler oluşturan diğer sistemlerden farklıdır. Hücre, içinde ATP molekülleri halinde saklı tutulan hazır enerjiyi kullanmaz. Bunun yerine kendine özel bir enerji kaynağı vardır: Bakteri, zarından gelen bir asit akışından aldığı enerjiyi kullanır. Motorun kendi iç yapısı ise olağanüstü derecede komplekstir. Kamçıyı oluşturan yaklaşık 240 ayrı protein vardır. Bunlar kusursuz bir mekanik tasarımla yerlerine yerleştirilmiştir. Bilim adamları kamçıyı oluşturan bu proteinlerin, motoru kapatıp açacak sinyalleri gönderdiklerini, atom boyutunda harekete imkan sağlayan mafsallar oluşturdıklarını ya da kırbaçı hücre zarına bağlayan proteinleri hareketlendirdiklerini belirlemişlerdir. Motorun işleyişini basitleştirerek anlatmak amacıyla yapılan modellemeler bile, sistemin karmaşıklığının anlaşılması için yeterlidir.

Sadece bakteri kamçısının bu kompleks yapısı dahi tüm bir evrim teorisini çökertmek için yeterlidir. Çünkü kamçı hiçbir şekilde basite indirgenemeyecek bir yapıdadır. Kamçıyı oluşturan moleküler parçaların tek bir tanesi bile olmasa, ya da kusurlu olsa, kamçı çalışmaz ve dolayısıyla bakteriye hiçbir faydası olmaz. Bakteri kamçısının ilk var olduğu andan itibaren eksiksiz olarak işlemesi gerekmektedir. Bu gerçek karşısında evrim teorisinin "kademe kademe gelişim" iddiasının anlamsızlığı, bir kez daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bugüne kadar hiçbir evrimci biyolog, bakterinin kamçısının kökenini açıklamayı denememiştir bile.

Bakteri kamçısı, evrimcilerin "en ilkel canlılar" saydıkları bakterilerde dahi, olağanüstü tasarımlar bulunduğunu gösteren önemli bir gerçektir. Canlılığın detaylarına inildikçe, Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde basit yapılar sandığı organların ne denli kompleks yapılar olduğu görülmektedir.

İnsan Gözünün Yaratılışı

İnsan gözü yaklaşık 40 ayrı hassas parçanın birleşmesinden oluşan çok kompleks bir sistemdir. Bu parçalardan sadece bir tek tanesi üzerinde düşünelim. Örneğin göz merceği... Biz çoğu zaman farkında olmayız, ama cisimleri net görmemizi sağlayan şey, göz merceğinin her saniye hiç durmadan "otomatik odaklama" yapmasıdır. İsterseniz bu konuda küçük bir deney yapabilirsiniz: İşaret parmağınızı havada tutun. Sonra bir parmağınızın ucuna, bir de arkasındaki duvara bakın. Bakışınızı parmağınızdan duvara doğru her çevirdiğinizde bir "ayarlama" olduğunu hissedeceksiniz.

Bu ayar, göz merceğinin etrafındaki küçük kaslar tarafından yapılmaktadır. Her bakış değişiminde bu kaslar devreye girer ve merceğin şişkinliğini değiştirerek ışığın doğru açıda kırılmasını ve istediğiniz cismi net olarak görmenizi sağlar. Mercek bu ayarı hayatınız boyunca hiç hata yapmadan her saniye gerçekleştirmektedir. Fotoğrafçılar aynı ayarlamayı fotoğraf makinelerinde elle yaparlar ve doğru odaklamayı elde etmek

için bazen uzun uzun uğraşırlar. Modern teknoloji son 10-15 yılda otomatik odaklama yapan kameralar üretmiştir, ama hiçbir kamera göz kadar hızlı ve kusursuz odaklama yapamamaktadır.

Bir gözün görebilmesi için ise, bu organı oluşturan yaklaşık 40 temel parçanın hepsinin de aynı anda birden var olması ve uyum içinde çalışması gerekir. Mercek bunlardan sadece biridir. Kornea, konjonktiva, iris, göz bebeği, retina, koroid, göz kasları, göz yaşı bezleri gibi diğer tüm parçalar olsa ve çalışsa, ama bir tek göz kapağı olmasa göz kısa sürede büyük bir tahribata uğrar ve görme işlevini yitirir. Yine aynı şekilde tüm organeller var olsa ama göz yaşı üretimi dursa göz, birkaç saat içinde kurur, yapışır ve kör olur.

Gözün bu kompleks yapısı karşısında evrim teorisinin "indirgenebilirlik" iddiası tüm anlamını yitirmektedir. Çünkü gözün işe yarayabilmesi için aynı anda tüm bölümleriyle birlikte var olması gerekir. Doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının, gözün onlarca farklı organeli, bu organeller son aşamaya kadar hiçbir "avantaj" sağlamazken oluşturmaları elbette imkansızdır. Prof. Ali Demirsoy, bu gerçeği şu satırlarıyla kabul eder:

Üçüncü bir itiraza yanıt vermek oldukça zordur. Kompleks bir organın, yarar sağlasa da birden oluşması nasıl mümkün olmuştur? Örneğin omurgalılarındaki gözün merceği, retinası, optik siniri ve görmek için etkili olan diğer kısımları birden nasıl oluşmaktadır? Çünkü doğal seçme, görme sinirinden ayrı olarak retina üzerinde seçici olamaz. Mercek oluşsa dahi retina olmadan anlam taşımaz. Görme için tüm yapıların beraberce geliştirilmesi kaçınılmazdır. Ayrı ayrı geliştirilen kısımlar kullanılmayacağı için hem anlamsız olacak, hem de belki zamanla ortadan kalkacaktır. Aynı zamanda hepsini birden geliştirmek de tahmin edilemeyecek kadar küçük olasılıkların biraraya gelmesini gerektirmektedir.^{2 9 8}

Prof. Demirsoy'un "tahmin edilemeyecek kadar küçük olasılıklar" sözüyle ifade ettiği gerçek, aslında "imkansızlık"tır. Gözün rastlantıların bir ürünü olması, açıkça imkansızdır. Darwin de bu gerçek karşısında büyük bir sıkıntı çekmiş ve hatta bu nedenle bir mektubunda, "Gözleri düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu." itirafında bulunmuştur.^{2 9 9}

Darwin *Türlerin Kökeni*'nde gözün kompleks yaratılışı karşısında ciddi bir zorluk çekmiş, tek çözüm olarak da bazı canlıların daha basit, bazılarının ise daha kompleks göz yapıları olduğuna atıfta bulunmuştur. Daha kompleks gözlerin, daha basit gözlerden evrimleştiğini iddia etmiştir. Ancak bu iddia da gerçeklere uygun değildir. Paleontoloji, canlıların yeryüzünde son derece kompleks yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bilinen en eski görme sistemi, **trilobit gözüdür**. 530 milyon yıllık bu petek göz yapısı, önceki bölümlerde değindiğimiz gibi çift mercek sistemiyle çalışan bir "optik harika"dır. Bu durum, Darwin'in "kompleks gözler ilkel gözlerden evrimleşti" varsayımını da tümüyle geçersiz kılmaktadır.

"İlkel Göz"ün İndirgenemez Yapısı

Kaldı ki, Darwin'in "ilkel göz" olarak sözünü ettiği organlar da, asla rastlantılarla açıklanamayan kompleks ve indirgenemez bir yapıya sahiptirler. En basit şekliyle dahi olsa, "görme"nin oluşabilmesi için, bir canlının bazı hücrelerinin ışığa duyarlı hale gelmesi, bu duyarlılığı elektriksel sinyallere aktaracak bir yeteneğe sahip olması, bu hücrelerden beyne gidecek olan özel sinir ağının oluşması ve beyinde de bu bilgiyi değerlendirecek bir "görme merkezi"nin meydana gelmesi gerekir. Tüm bunların rastlantısal olarak ve aynı anda, aynı canlıda oluştuğunu öne sürmek ise akıl dışıdır. Evrimci yazar Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrin Kuramı ve Bağınazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle kabul eder:

Görmek için çok sayıda düzeneğin iş birliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanı sıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağıntılardan söz edilebilir. Bu kompleks yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak doğal seleksiyonda bu kadarcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir? Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir. Oldukça kompleks olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez. Darwin varyasyonların rastgele ortaya çıktığı inancındaydı. Öyle olsaydı, görmenin gerektirdiği o kadar çok sayıda varyasyonun organizmanın değişik yerlerinde aynı zamanda oluşup uyum kurması gizemli bir bilmeceye dönüşmez miydi?.. Oysa görme için birbirini tamamlayıcı bir dizi değişikliklere ve bunların tam bir uyum ve eş güdüm için çalışmasına ihtiyaç vardır... Sıradan bir yumuşakça olan ibiğin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz?.. Darwincilerin bu soruya doyurucu yanıt verip veremedikleri tartışılabilir...^{3 0 0}

Sorun evrim teorisi açısından o kadar büyüktür ki, ne kadar detaya girilirse, o kadar içinden çıkılmaz hale gelmektedir. Bu noktada incelenmesi gereken önemli bir "detay" da, "ışığa duyarlı hale gelen hücre" hikayesidir. Acaba Darwin'in ve diğer evrimcilerin "görme, tek bir hücrenin ışığa duyarlı hale gelmesiyle başlamış olabilir" derken geçıştirdikleri bu yapı, nasıl bir tasarıma sahiptir?

Görmenin Kimyası

Michael Behe, *Darwin's Black Box* adlı kitabında, canlı hücresi yapısının ve tüm diğer biyokimyasal sistemlerin Darwin ve çağdaşları için bilinmeyen bir "kara kutu" olduğunu vurgular. Darwin, bu kara kutuların çok basit yapılara sahip olduklarını ve rastlantılarla oluşabileceklerini varsaymıştır. Oysa modern biyokimya, bu kara kutuları açmıştır ve canlılığın indirgenemez kompleks yapısını gözler önüne sermiştir. Behe,

Darwin'in gözün oluşumu hakkındaki yorumlarının da, 19. yüzyılın söz konusu ilkel bilim düzeyi nedeniyle bazılarını "ikna edici" göründüğünü belirtmektedir:

Darwin dünyanın büyük bir kısmını modern gözün basit bir yapıdan yavaş yavaş meydana geldiğine ikna etmiş görünüyordu, ama görme olayının başlama noktasının nereden geldiğini açıklamayı denememişti bile. Aksine Darwin, bu basit ışığa hassas noktanın yani gözün kökeni sorusunu bilerek göz ardı etmişti... Bu soruyu göz ardı etmek için de mükemmel bir bahanesi vardı: Bu tamamen on dokuzuncu yüzyıl bilimini aşmaktaydı. Gözün nasıl çalıştığı -yani, ışık fotonları retinaya ilk düştüğünde neler olduğu- o dönemde açıklanamazdı.^{3 0 1}

Peki Darwin'in basit bir yapı olarak görüp geçiştirdiği bu sistem gerçekte nasıl çalışır? Gözün retina takabasındaki hücreler, üzerlerine gelen ışık parçacıklarını nasıl algırlar?

Sorunun cevabı oldukça karmaşıktır. Fotonlar retinadaki hücrelere çarptıklarında, adeta birbiri ardına ustaca dizilmiş domino taşlarını harekete geçirirler. Bu domino taşlarının ilki, "11-cis-retinal" ismi verilen ve fotonlardan etkilenen bir moleküldür. Kendisine foton isabet ettiği anda 11-cis-retinal molekülü şekil değiştirir. Bu şekil değişikliği, 11-cis-retinal'e bağlı olan "rodopsin" adlı proteinin de şeklini değiştirir. Rodopsin, bu sayede, daha önce hücre içinde yer alan ama şeklinin uyumsuzluğu nedeniyle etkileşim içine giremediği "transdusin" adlı bir başka proteinle birleşebilecek hale gelir.

Transdusin, rodopsinle tepkimeye girmeden önce GDP isimli bir başka moleküle bağlıdır. Rodopsin'e bağlandığı anda, GDP'den ayrılır ve GTP isimli yeni bir moleküle bağlanır. Artık 2 protein (rodopsin ve transdusin) ve 1 kimyasal molekül (GTP) birbirine bağlanmış durumdadır. Bu yeni yapının tümüne "GTP-transdusinrodopsin" ismi verilir.

Ancak daha işlem yeni başlamıştır. GTP-transdusinrodopsin adlı yeni birleşim, hücrenin içinde önceden beri var olan "fosfodiesteraz" adlı bir başka proteinle bağlanmaya uygun bir yapıdadır. Bu bağlanma zaman geçirilmeden hemen yapılır. Bu bağlanmanın sonucunda ise fosfodiesteraz proteini, yine daha önceden hücre içinde var olan cGMP isimli bir molekülü parçalama özelliği kazanır. Bu işlem birkaç tane değil, milyonlarca protein tarafından gerçekleştirildiği için, hücrenin içindeki cGMP oranı hızla düşer.

Peki tüm bunların görmeye ilgisi nedir? Bu sorunun cevabını bulmak için, bu ilginç kimyasal reaksiyon zincirinin son aşamasına bakalım. Hücrenin içindeki cGMP yoğunluğunun düşmesi, hücrenin içindeki "iyon kanalları"nı etkileyecektir. İyon kanalları dediğimiz şey, hücre içindeki sodyum iyonlarının sayısını düzenleyen proteinlerdir. Normalde cGMP molekülleri, hücreye dışarıdan sodyum iyonları taşımakta, bir başka molekül de fazla iyonları dışarı atmakta ve böylece denge sağlanmaktadır. Ancak cGMP moleküllerinin sayısı azalınca, hücredeki sodyum iyonlarının da sayısı azalır. Bu sayı azalması, hücre içinde elektriksel bir dengesizlik meydana getirir. Bu elektriksel dengesizlik, hücreye bağlı olan sinir hücrelerini etkiler ve bizim "elektrik uyarısı"

dediğimiz şey oluşur. Sinirler bunları beyne aktarır ve orada da "görme" dediğimiz işlem yaşanır.^{3 0 2}

Kısacası tek bir foton, retinadaki hücrelerin tek birisine çarpmış ve birbirini izleyen zincirleme reaksiyonlar sayesinde hücrenin bir elektrik uyarısı üretmesini sağlamıştır. Bu uyarı, fotonun enerjisine göre değişir, böylece bizim "güçlü ışık", "zayıf ışık" dediğimiz kavramlar oluşur. Işın en ilginç yanlarından birisi, üstte anlattığımız tüm bu karmaşık reaksiyonların, saniyenin en fazla binde biri kadarlık kısa bir sürede olup bitmesidir. Daha da ilginç olan bir nokta, bu zincirleme reaksiyon tamamlandığı anda, hücre içindeki özel bazı proteinlerin, 11-cis-retinal, rodopsin, transdusin gibi unsurları tekrar eski hallerine döndürmüş olmasıdır. Çünkü göze her an yeni fotonlar çarpmaktadır ve hücredeki zincirleme sistem, bu fotonların her birini yeniden algılamalıdır.

Burada kısaca özetlediğimiz bu görme işleminin aslında çok daha kompleks detayları vardır. Ancak bu özet bile, ne kadar muhteşem bir sistemle karşı karşıya olduğumuzu göstermeye yeter. Gözün içinde öylesine kompleks, öylesine iyi hesaplanmış bir sistem vardır ki, bu sistemin rastlantılarla ortaya çıkabileceğini iddia etmek, açıkça akıl dışıdır. Sistem, tümüyle indirgenemez kompleks bir yapıya sahiptir. Eğer birbirleri ile zincirleme reaksiyona giren çok sayıda moleküler parçanın tek biri eksik olsa, ya da uygun yapıya sahip olmasa, sistem hiçbir şekilde işlev görmeyecektir.

Bu sistemin Darwinizm'in canlılığa getirdiği "tesadüf" açıklamasına büyük bir darbe indirdiği açıktır. Michael Behe, gözün kimyası ve evrim teorisi hakkında şu yorumu yapmaktadır:

Darwin'in 19. yüzyılda açıklayamadığı görme olayı ve gözün anatomik yapısı, gerçekten de hiçbir evrimci mantıkla açıklanamaz. Evrim teorisinin öne sürdüğü açıklamalar o kadar basittir ki, gözde yaşanan ve kağıda dökülmesi bile zor olan inanılmaz derecedeki kompleks işlemleri asla açıklayamaz.^{3 0 3}

Gözün indirgenemez kompleks yapısı, bir yandan Darwinist teoriyi Darwin'in deyişiyle "kesinlikle yıkarken", bir yandan da canlılığı üstün akıl ve kudret sahibi Allah'ın yarattığını göstermektedir.

Istakoz Gözü

Canlılar dünyasında birbirinden çok farklı göz tipleri vardır. Biz genellikle omurgalılara has olan ve az önce detaylarını incelediğimiz "kamera tipi göz" yapısını biliriz. Bu yapı ışığın kırılması prensibiyle çalışır. Dışarıdan gelen ışık, gözün ön kısmındaki mercekten kırılarak geçer ve bu sayede gözün arka kısmında odaklanır.

Ancak bazı canlıların gözlerinin yaratılışı, çok daha farklı sistemlerle işler. Bunlardan biri, **istakozun gözünde vardır. Istakoz gözü, "kırılma" değil, "yansıma" prensibiyle çalışır.**

Istakoz gözünün ilk dikkat çeken özelliği, yüzeyinin çok sayıda kareden oluşmasıdır. Bu kareler, yan sayfadaki resimde görüldüğü gibi, son derece düzdür. Amerikalı biyolog Hartline, *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle der:

Istakoz bugüne kadar gördüğüm en dikdörtgene benzemez canlıdır. Ama mikroskop altında, istakozun gözü kusursuz bir grafik kağıdına benzemektedir.^{3 0 4}

Istakoz gözü üzerindeki bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyidir. Bu yapı, arıların peteklerine benzetilebilir. Bir peteği gördüğünüzde önce sadece altıgen bir yüzeyle karşılaşsınız. Ancak bu altıgen yüzeyler, aslında içeri doğru derinliği olan altıgen prizmaların yüzeyleridir. Istakoz gözünün farkı, şeklin altıgen değil, kare oluşudur.

Işın daha da ilginç yanı ise, istakoz gözündeki bu kare prizmaların her birinin iç yüzeyinin "ayna" yapısında olmasıdır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu tasarımın en önemli noktası ise, bu ayna yüzeylerden yansıyan ışığın, daha arka taraftaki retina üzerine kusursuz bir biçimde odaklanmasıdır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır.

Buradaki yaratılışın ne denli olağanüstü olduğu açıkça ortadadır. Hepsi kusursuz birer kare prizma olan hücrelerin içi, ayna özelliği gösteren bir doku ile kaplıdır. Dahası bu hücrelerin her biri, ışığı aynı noktaya yansıtmak üzere çok ince bir geometrik hesaplama yerlerine yerleştirilmiştir.

Istakoz gözünün bu yapısını ilk kez detaylı olarak inceleyen bilim adamı, İngiltere Sussex Üniversitesi'nden araştırmacı Michael Land'dir. Land, bu göz yapısının son derece şaşırtıcı ve hayranlık uyandırıcı bir yaratılışa sahip olduğunu belirtmiştir.^{3 0 5}

Istakoz gözündeki bu yaratılışın evrim teorisi adına çok büyük bir sorun oluşturduğu ise açıktır. Öncelikle, göz, "indirgenemez komplekslik" özelliğine sahiptir. Eğer bu gözün ön kısmındaki kare hücreler olmasa, ya da bu hücrelerin yansıtma özelliği olmasa veya arkadaki retina tabakası bulunmasa, göz hiçbir şekilde işlev görmeyecektir. Dolayısıyla istakoz gözünün "kademe kademe" olduğu ileri sürülemez. Bu denli mükemmel bir yapının bir anda tesadüfen oluştuğunu öne sürmek ise, tümüyle akıl dışıdır. Açık ki, Allah, istakozun gözünü bu mükemmel sistemiyle birlikte yaratmıştır.

Istakoz gözünün evrim iddiasını geçersiz kılan başka özellikleri de vardır. Bu gözün hangi canlılarda bulunduğunu incelediğimizde, çok ilginç bir tablo ile karşılaşırız. Istakoz örneği üzerinde incelediğimiz "yansıtma tipi göz yapısı", sadece "kabuklular sınıfı" olarak bilinen deniz canlılarının "uzun ön ayaklılar" olarak bilinen ailesinde bulunur. Bu ailede istakozlar ve karidesler vardır.

Kabuklular sınıfının diğer üyelerinde ise, "yansıtma tipi göz yapısı"ndan tümüyle farklı bir prensiple çalışan "kırılma tipi göz yapısı"na rastlanır. Bu göz yapısında gözün içinde yüzlerce küçük petek vardır. Ama petekler istakoz gözündeki gibi kare değil, altıgen ya da yuvarlaktır. Daha da önemlisi, bu peteklerin içinde ışığı yansıtan değil, kıran merceklerin bulunmasıdır. Mercekler ışığı kırarak arkadaki retina tabakası üzerinde odaklar.

Kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, söz konusu "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. **Kabukluların sadece iki türü, istakoz ve karideste ise, az önce**

incelediğimiz "yansıtma tipi" aynalı göz vardır. Oysa evrimcilerin kabulüne göre, kabuklular sınıfına dahil edilen tüm canlıların ortak bir atadan evrimleşmiş olmaları gerekir. Eğer bu iddiayı kabul edecek olursak, "yansıtma tipi" aynalı göz yapısının da "kırılma tipi" mercekli göz yapısından evrimleştiğini kabul etmek durumunda kalırız.

Ancak böyle bir dönüşüm imkansızdır. Çünkü her iki göz yapısı da kendi sistemleri içinde mükemmel çalışmaktadır ve hiçbir "ara" aşama işe yaramayacaktır. Kabuklu bir canlının gözlerindeki merceğin yavaş yavaş yok olması ve eskiden merceğin bulunduğu yerde aynalı yüzeylerin oluşması, canlıyı henüz ilk aşamada görme yeteneğinden yoksun bırakacak ve dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizmasında elenmesine neden olacaktır.

Açıktır ki, her iki göz yapısı iki ayrı plan üzerine tasarlanmış ve ayrı ayrı yaratılmıştır. Bu gözlerde öylesine kusursuz bir geometrik düzen vardır ki, bunların tesadüfen var olduğunu düşünmek büyük bir saçmalaktır.

Kulaktaki Tasarım

Canlılardaki indirgenemez kompleks organların bir diğer ilginç örneği ise, duyma organlarımız olan kulaklarımızdır.

Duyma işlemi, bilindiği gibi havada yayılan titreşimlerle başlar. Bu titreşimler kulak kepçesinde güçlendirilir. Araştırmalar, kulak kepçesinin konka adı verilen kısmının bir tür megafon görevi yaptığını ve ses dalgalarını dış kulak yolunda yoğunlaştırdığını göstermektedir. Bu şekilde ses dalgalarının şiddeti artar.

Böylece güçlendirilen ses, dış kulak yoluna girer. Dış kulak yolu, kulağın kepçeden, zara kadar olan kısmıdır. Yaklaşık üç buçuk santimetre uzunluğundaki dış kulak yolunun ilginç bir özelliği, düzenli olarak salgılanan kulak sıvısıdır. Bu sıvı, bakterileri ve böcekleri kulaktan uzak tutan antiseptik bir içeriğe sahiptir. Dış kulak yolunun yüzeyindeki hücreler ise, dış yöne doğru bir spiral oluşturacak şekilde dizilmiştir. Bu sayede kulak sıvısı hep kulaktan dışarı doğru akar.

Dış kulak yolundan bu şekilde geçen ses titreşimleri, kulak zarına varır. Kulak zarı öylesine hassastır ki, molekül boyutundaki titreşimleri bile algılar. Kulak zarının bu hassasiyeti sayesinde, gürültüsüz bir ortamda, sizden metrelerce uzakta fısıldayan bir insanı kolaylıkla duyabilirsiniz. Ya da iki parmağınızı birbirine yavaşça sürterek elde ettiğiniz titreşimi işitebilirsiniz. Zarın bir diğer olağanüstü özelliği ise, bir titreşim aldıktan sonra, hemen tekrar normal durumuna dönmesidir. Yapılan hesaplamalar, kulak zarının, en hassas olduğu ses titreşimlerini bile aldıktan sonra, saniyenin binde dördü kadar bir zaman sonra tekrar hareketsiz hale geçtiğini göstermiştir. Eğer zar bu denli hızlı bir biçimde hareketsiz hale dönmeseydi, duyduğumuz her ses kulağımızın içinde yankı yapardı.

Kulak zarı, kendisine ulaşan titreşimleri güçlendirerek orta kulak bölgesine aktarır. Burada birbiri ile çok hassas bir dengede temas eden üç küçük kemik vardır. Örs, çekiç ve üzengi olarak bilinen bu üç kemik, zardan kendilerine ulaşan titreşimleri yükseltirler.

Ancak orta kulağın bir de aşırı derecede yüksek sesleri aşağı indirmek gibi bir tür "tampon" özelliği de vardır. Bu özellik, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini kontrol eden, vücudun en küçük boyuttaki iki kası tarafından sağlanır. Bu kaslar, aşırı derecede yüksek seslerin iç kulağa geçirilmeden önce hafifletilmesini sağlar. Bu sayede bizim için çok yaratacak derecede yüksek sesleri daha alçak düzeylerde duyarız. Bu kaslar bizim kontrolümüz dışında, otomatik olarak devreye girerler. Öyle ki, biz uyurken yanı başımızda yüksek sesli bir gürültü meydana geldiğinde bile, bu kaslar hemen kasılır ve iç kulağa giden titreşimin şiddetini düşürür.

Bu denli kusursuz bir tasarıma sahip olan orta kulağın önemli bir dengeyi korumaya ihtiyacı vardır. Bu denge, orta kulaktaki hava basıncı ile, kulak zarının öteki tarafındaki, yani atmosferdeki hava basıncının eşit olması zorunluluğudur. Ancak bu denge de düşünülmüş ve orta kulak ile dış dünya arasında hava alış verişini sağlayan bir "havalandırma kanalı" var edilmiştir. Bu kanal, orta kulaktan ağızımıza kadar uzanan içi boş bir boru olan östaki borusudur.

İç Kulak

Dikkat edilirse buraya kadar incelediklerimizin tümü, dış ve orta kulakta meydana gelen titreşimlerden ibarettir. Titreşimler sürekli iletilmektedir, ama ortada hala mekanik bir hareketten başka bir şey yoktur. Yani ses yoktur.

Bu mekanik hareketlerin sese dönüştürülmeye başlaması, iç kulak adı verilen bölgede olur. İç kulakta, içi sıvıyla kaplı olan spiral bir organ yer alır. Bu organı sahip olduğu şekil nedeniyle "salyangoz" olarak adlandırılır.

Orta kulağın en son parçası olan üzengi kemiği, salyangozun başlangıcındaki bir zara bağlıdır. Orta kulaktaki mekanik titreşimler, bu bağlantıyla iç kulağın sıvısına aktarılmış olur.

İç kulaktaki sıvıya ulaşan titreşimler, bu sıvının içinde dalgalanmalar oluşturur. Salyangozun iç duvarlarında ise, bu sıvının dalgalanmalarından etkilenen küçük tüycükler vardır. Bu tüycükler, sıvıdaki dalgalanmalara göre belli belirsiz şekilde hareketlenir. Eğer güçlü bir ses gelirse, daha fazla sayıdaki tüycük, daha güçlü bir biçimde eğilir. Dış dünyadaki her ayrı ses frekansı, bu tüycükler üzerinde ayrı etkileşimler oluşturmaktadır.

Peki ama bu tüycüklerin hareketinin anlamı nedir? Bir klasik müzik konseri dinlememizle, arkadaşımızın sesini tanımamızla, araba gürültüsünü duymamızla ve milyonlarca farklı sesi ayırt etmemizle, iç kulak salyangozundaki tüycüklerin hareketinin ne gibi bir ilişkisi vardır?

Cevap çok ilginçtir ve kulaktaki tasarımın kompleksliğini bizlere bir kez daha gösterir. Bu tüycükler, aslında salyangozun iç duvarını çevreleyen yaklaşık 16 bin ayrı hücrenin tepesinde yer alan birer mekanizmadır. Tüycükler bir titreşim algıladıklarında, aynı domino taşları gibi birbirlerini iterek hareket ederler. İşte bu hareket, tüycüklerin altındaki hücrelerin kapılarını açar. Bu sayede hücrelere iyon girişi olur. Tüycükler ters yöne yattıklarında ise hücre kapıları bu kez kapanır. Bu sürekli hareket, hücrelerin

kimyasal dengelerini de sürekli değiştirir ve elektrik uyarıları üretmelerini sağlar. Bu elektrik uyarıları, sinirler aracılığıyla beyne iletilir ve beyin de bunları yorumlayarak ses haline getirir.

Bilim bu sistemin teknik detaylarını tam olarak çözememiştir. İç kulaktaki hücreler, söz konusu elektrik sinyallerini üretirken, dış dünyadan gelen dalgaların frekanslarını, kuvvetlerini ve ritimlerini de yansıtmayı başarırlar. Bu öylesine kompleks bir işlemdir ki, bilim bugüne dek, frekans ayırıştırma işleminin iç kulakta mı, yoksa beyinde mi yapıldığını dahi saptayamamıştır.

Bu arada iç kulak hücrelerindeki tüycüklerin hareketi de üzerinde durulması gereken ilginç bir noktadır. Az önce tüycüklerin domino taşları gibi birbirlerini iterek salındıklarını söylemiştik. Ancak gerçekte bir tüycüğün yaptığı hareket, çoğu zaman çok küçük bir harekettir. Yapılan araştırmalar, tüycüğün bir atomun yarıçapı kadar bile hareket etmesinin hücredeki reaksiyonun başlaması için yeterli olabildiğini göstermiştir. Bu konuyu inceleyen uzmanlar tüycüğün bu hassaslığını tarif etmek için ilginç bir örnek verirler. Buna göre, tüycüğün ünlü Eyfel Kulesi boyutlarında olduğunu düşünürsek, ona bağlı hücredeki etki, bu kulenin tepesinin sadece üç santimetre oynaması durumunda bile başlayabilmektedir.^{3 0 6}

Tüycüklerin bir saniyede ne kadar salındıkları sorusunun cevabı da çok ilginçtir. Bu, sesin frekansına göre değişir. Frekans yükseldikçe, tüycüklerin salınım sayısı inanılmaz rakamlara ulaşır. Örneğin 20 bin frekansta bir ses duyduğumuzda, tüycükler de saniyede 20 bin kez salınmış olurlar.

Buraya dek incelediğimiz tüm bilgiler, bizlere işitme organımız olan kulakların olağanüstü bir yaratılışa sahip olduğunu göstermektedir. Ve dikkat edilirse, **bu tamamen "indirgenemez kompleks" bir yapıdır.** Çünkü duymanın gerçekleşebilmesi için, birbirinden bağımsız çok sayıda parçanın eksiksiz ve kusursuz olarak var olması gerekmektedir.

Bunlardan biri, örneğin orta kulaktaki "çekik" kemiği çıkarılsın, ya da yapısı bozulsun, artık o insan hiçbir şey duyamaz. Kulağınızın duyması için; dış kulak zarı, örs, çekik ve üzengi kemikleri, iç kulak zarı, salganyoz, salyangoz sıvısı, algılayıcı hücreler, bu hücrelerin titreşimi algılamalarını sağlayan tüycükler, hücrelerden beyne giden sinir ağı ve beyindeki duyma merkezi gibi farklı elemanların her birinin eksiksiz olarak var olması gerekir. Sistem "aşama aşama" gelişemez, çünkü ara aşamaların hiçbirini herhangi bir işe yaramayacaktır.

Evrincilerin Kulağın Kökeni Hakkındaki Yanılgıları

Kulaktaki indirgenemez kompleks sistemin kökeni, evrimciler tarafından asla açıklanamayan bir konudur. Evrimcilerin bu konuda çok nadiren öne sürdükleri "teori"lere baktığımızda, şaşırtıcı derecede basit ve yüzeysel mantıklarla karşılaşırız. Örneğin Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth'un *Im Anfang War Der Wasserstoff* adlı

kitabını Türkçeye çeviren ve medyadaki yazılarıyla "evrim uzmanı" statüsü edinen Veysel Atayman adlı yazar, kulağın kökeni hakkındaki "bilimsel" teorisini ve sözde delilini şöyle özetlemektedir:

İşitme organımız kulağımız da, derimiz dediğimiz, endoderm ve egzoderm tabakalarının evrimi sonucunda oluştu. Hala bas sesleri karnımızın derisinde hissetmemiz bir kanıt!^{3 0 7}

Yani evrimci yazar Atayman, kulağın, vücudumuzun diğer bölgelerindeki standart deri tabakalarından evrimleştiğini düşünmekte, bas sesleri derimizde hissetmemizi de bu düşüncesine kanıt olarak görmektedir.

Önce Atayman'ın "teorisini", sonra da sözde "kanıtını" ele alalım. Kulağın onlarca farklı parçadan oluşan kompleks yapısını az önce inceledik. Bu yapının "deri tabakalarının evrimi" ile ortaya çıktığını öne sürmek, tek kelimeyle hayal kurmaktır. Hangi mutasyon-doğal seleksiyon süreci böyle bir evrimi sağlayacaktır? Önce kulağın hangi parçası oluşacaktır? Bu tesadüf ürünü parça, hiçbir işlevi olmadığı halde nasıl doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir? Rastlantılar, kulağın içindeki hassas mekanik dengeleri, kulak zarını, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini, bunları kontrol eden kasları, iç kulağı, salyongozu, içindeki sıvıyı, tüycükleri, harekete duyarlı hücreleri, bunların sinir bağlantılarını vs. nasıl oluşturacaktır?

Bu soruların hiçbir cevabı yoktur. Gerçekte tüm bu kompleks yapının "rastlantı" olduğunu öne sürmek, "insan aklına yönelik bir saldırı"dır. Ancak Michael Denton'ın ifadesiyle, "bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!"^{3 0 8} Evrimciler gerçekte doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarının da ötesinde, en kompleks yaratılışa sahip sistemleri tesadüflerle oluşturan "sihirli değnek"lere inanmaktadırlar.

Atayman'ın bu hayali teorisine verdiği "kanıt" ise daha da ilginçtir. "Bas sesleri derimizde hissetmemiz kanıt" demektedir. Ses dediğimiz kavram, gerçekte havada yayılan birtakım titreşimlerdir. Titreşim fiziksel bir etki olduğuna göre, elbette dokunma duyumuz tarafından da algılanabilir. Dolayısıyla yüksek ve bas bir sesi fiziksel olarak hissetmemiz, son derece normaldir. Dahası, bu sesler cisimleri de fiziksel olarak etkiler. Çok güçlü kolonların kullanıldığı bir odada pencere camlarının kırılması bunun bir örneğidir. İlginç olan, evrimci yazar Atayman'ın bunları "kulağın evrimi"ne bir delil sanmasıdır. Atayman, "kulak ses titreşimini algılar, derimiz de bu titreşimden etkilenir, demek ki kulak deriden evrimleşmiştir" diye mantık yürütmektedir. Eğer Atayman'ın mantığı ile düşünülürse "kulak ses titreşimini algılar, pencere camı da bu titreşimden etkilenir, demek ki kulak pencere camından evrimleşmiştir" de denebilir. Aklın sınırlarının bir kez dışına çıktıktan sonra, öne sürülemeyecek "teori" yoktur.

Evrimcilerin kulağın kökeni ile ilgili olarak ortaya attıkları diğer senaryolar da, şaşılacak derecede tutarsızdır. Evrimciler, insan dahil, bütün memeli canlıların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasındadır. Ancak **sürüngenlerin kulak yapıları ile memelilerin kulak yapıları** daha önce de belirttiğimiz gibi çok farklıdır. Bütün memeli

canlılar, az önce anlattığımız ve üç kemikten oluşan orta kulak yapısına sahiptirler. Oysa bütün sürüngenlerin orta kulaklarında sadece tek bir kemik vardır. Evrimciler bu durum karşısında, sürüngenlerin çenesinde yer alan dört ayrı kemiğin, tesadüfen yer değiştirip orta kulağa "göç ettiğini" ve yine tesadüfen tam gereken şekli alıp örs ve üzengi kemiklerine dönüştüğünü iddia ederler. Aynı senaryoya göre sürüngenlerin orta kulağında var olan tek kemik de şekil değiştirerek çekiç kemiğine dönüşmüş ve orta kulaktaki üç kemik arasındaki son derece hassas denge tesadüfen kurulmuştur.³⁰⁹

Hiçbir bilimsel bulguya, örneğin fosil kaydına dayanmayan bu hayali iddia, kendi içinde de son derece çelişkilidir. Buradaki en önemli nokta, böyle hayali bir dönüşümün bir canlıyı sağır bırakacak olmasıdır. Elbette çene kemikleri, yavaş yavaş orta kulağının içine girmeye başlayan bir canlı duymaya devam edemez. Bu tür bir canlı da, evrimcilerin kendi kabullerine göre, diğer canlılar arasında dezavantajlı hale gelip elenecektir.

Öte yandan, çene kemikleri kulaklarına doğru hareket eden bir canlının, çenesi de sakat hale gelecektir. Böyle bir canlının çiğneme yeteneği de çok zayıflayacak, hatta tümüyle yok olacaktır. Bu da yine canlının dezavantajlı hale gelip elenmesi ile sonuçlanacaktır.

Kısacası kulakların yapısının ve kökeninin incelenmesi ile ortaya çıkan sonuçlar, evrimci varsayımları açıkça geçersiz kılmaktadır. Evrimci bir kaynak olan *The Grolier Encyclopedia*, bu durum karşısında "kulakların kökeni konusu tam bir belirsizlik içindedir" itirafını yapar.³¹⁰ Belirsizlik, evrim adınadır. Gerçekte kulaktaki sistemi sağduyu ile inceleyen herkes, bunun Allah'ın üstün yaratışının bir ürünü olduğunu kolaylıkla görebilir.

***Rheobatrachus silus*'un Üreme Yöntemi**

İndirgenemez komplekslik, sadece canlılığın biyokimyasal düzeyinde ya da kompleks organlarda gördüğümüz bir özellik değildir. Canlıların sahip oldukları daha pek çok biyolojik sistem, indirgenemezlik özelliğine sahiptir ve dolayısıyla evrim teorisini geçersiz kılar. Avustralya'da yaşayan *Rheobatrachus silus* türü kurbağaların kullandığı olağanüstü üreme yöntemi, bunun bir örneğidir.

Bu türün dişileri, döllendikten sonra yumurtalarını korumak için çok ilginç bir yöntem kullanırlar: Kendi yumurtalarını yutarlar. Yumurtalardan çıkan tetarlar (kurbağa yavruları) midede kaldıkları 6 hafta boyunca sürekli gelişir. Peki nasıl olup da tetarlar uzun zaman sindirilmeden midede kalabilmektedir?

Bunun için kusursuz bir sistem yaratılmıştır. Öncelikle anne kurbağalar, bu 6 haftalık üreme mevsiminde yemeyi, içmeyi keser. Bu sayede mideleri sadece yavrulara tahsis edilmiş olur. Ancak bir diğer tehlike, midenin düzenli olarak salgıladığı hidroklorik asit ve pepsindir. Bu salgıların normal şartlarda yavruları çok kısa sürede parçalayıp öldürmesi gerekir. Ancak buna karşı çok özel bir önlem alınmıştır. Anne karnındaki bu sıvılar, önce yumurta kapsüllerinden, daha sonra da tetarlardan salgılanan "prostaglandin

E2" adlı salgıyla etkisiz hale getirilir. Böylece yavrular, bir asit havuzu içinde yüzmelerine rağmen güvenli bir biçimde büyürler.

Peki ama bu tetarlar annelerinin midesinde neyle beslenir? Bu soruna karşı da özel bir çözüm yaratılmıştır. Bu türe ait yumurtalar, diğer kurbağa türlerinin yumurtalarına göre oldukça büyüktür. Bunun nedeni ise, yumurtaların içine, yavruyu beslemek için protein yönünden çok zengin bir yumurta sarısı tabakası yerleştirilmiş olmasıdır. Bu yumurta sarısı, yavruları 6 hafta boyunca beslemek için yeterlidir.

Doğum anı da kusursuzca yaratılmıştır. Yavrular mideden çıkıp dış dünyaya adım atarken, annenin yemek borusu, doğum sırasındaki genişleme gibi genişler. Yavrular dışarı çıktıktan sonra ise anne yemek yemeye başlar ve mide eski haline döner.^{3 1 1}

Rheobatrachus silus türü kurbağaların bu olağanüstü üreme yöntemi, evrim teorisini çok açık bir biçimde geçersiz kılmaktadır. Çünkü bu üreme sistemi, tamamen "indirgenemez komplekslik" özelliğine sahiptir. Sistemin başarılı olabilmesi ve dolayısıyla kurbağanın üreyebilmesi için, bütün aşamaların eksiksiz olması şarttır. Annenin yumurtaları yutacak ve 6 hafta boyunca da başka hiçbir şey yemeyecek bir içgüdüye sahip olması zorunludur. Yumurtalar da, mide asitlerini etkisiz hale getiren sıvıyı salgılamalıdır. Öte yandan, yumurtalara yavruların 6 hafta boyunca beslenmesini sağlayacak büyük bir yumurta sarısı tabakası eklenmesi ya da doğum anında annenin yemek borusunun genişlemesi de şarttır. Bunların hepsi aynı anda gerçekleşmezse, üreme gerçekleşmeyecek ve kurbağanın soyu tükenecektir.

Dolayısıyla bu sistem evrim teorisinin iddia ettiği gibi aşama aşama ortaya çıkmış olamaz. Dünya üzerindeki ilk *Rheobatrachus silus* türü kurbağa, bu kusursuz sisteme sahip olarak var olmuştur. Bir başka deyişle, yaratılmıştır.

Sonuç

Bu bölümde indirgenemez komplekslik kavramını sadece birkaç örnek üzerinde inceledik. Gerçekte canlıların çoğu organ ve sistemi bu özelliğe sahiptir. Özellikle biyokimyasal düzeydeki sistemler, çok sayıda bağımsız parçanın uyum içinde çalışmasıyla işlev görür ve hiçbir biçimde daha basite indirgenemez. Bu gerçek, canlılıktaki üstün özellikleri tesadüfi süreçlerle açıklamaya çalışan Darwinizm'i geçersiz kılmaktadır. Darwin, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikte kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir. Modern biyoloji ise, bu imkansızlığı sayısız örnekte ortaya çıkarmakta ve Darwinizm'i "kesinlikle" yıkmaktadır.

BİLGİ TEORİSİ VE MATERYALİZMİN SONU

Az önce de belirttiğimiz gibi, evrim teorisinin temelinde materyalist felsefe yatmaktadır. Materyalizm, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı "Karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar." şeklindeki ünlü sözüyle ifade etmiştir.³¹² Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bu nedenle bizim için şu anda önemli olan soru şudur: Materyalizmin temel mantığı olan "indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında ortaya hangi sonuç çıkar?

19. yüzyılın materyalist bilim adamları ya da düşünürleri, bu soruya kolaylıkla "bilim indirgemeciliği doğrular" cevabının verilebileceğini sanıyorlardı. Ama 20. yüzyıl bilimi, ortaya çok farklı bir gerçek çıkarmıştır.

Bu gerçek, doğada var olan ve asla maddeye indirgenemeyecek olan "bilgi"dir.

Madde ile Bilginin Farkı

Canlıların DNA'larında inanılmaz derecede kapsamlı bir bilgi olduğuna önceki bölümlerde değinmiştik. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden adeta bir "bilgi bankası" vardır. Dahası canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinde, DNA'da bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye gereken yer için gerekli türde milyonlarca protein üretilmesi, bu sistemle gerçekleşir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

Bu noktada materyalizmin iddiasını düşünelim: Acaba DNA'daki bilgi, materyalistlerin iddia ettikleri gibi, maddeye indirgenebilir mi? Ya da bir başka deyişle, DNA'nın sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kabul edilebilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretmez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur.³¹³

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Bilgi Teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Örneğin bir kitabın kaynağını düşünelim. Bir kitap, kağıttan, mürekkepten ve içindeki bilgiden oluşur. Dikkat edilirse, kağıt ve mürekkep maddesel birer unsurdurlar. Kaynakları da yine maddedir: Kağıt selülozdan, mürekkep ise çeşitli kimyasallardan yapılır. Ama kitaptaki bilgi, maddesel bir şey değildir ve maddesel bir kaynağı olamaz. Her kitaptaki bilginin kaynağı, o kitabı yazmış olan yazarın zihnidir.

Dahası bu zihin, kağıt ve mürekkebin nasıl kullanılacağını da belirler. Bir kitap, önce o kitabı yazan yazarın zihninde oluşur. Yazar zihninde mantıkları kurar, cümleleri dizer. Bunları ikinci aşamada maddesel bir şekle sokar. Yani bir daktilo ya da bilgisayar kullanarak zihnindeki bilgiyi harflere dönüştürür.

Sonra da bu harfler matbaaya girerek kağıt ve mürekkepten oluşan kitaba dönüşürler.

Buradan da şu genel sonuca varabiliriz: "Eğer bir madde bilgi içeriyorsa, o zaman o maddeyi düzenleyen üstün bilgi sahibi bir Akıl vardır. Tüm evrendeki kusursuz tasarımı var eden Yüce Rabbimiz olan Allah'tır."

Doğadaki Bilginin Kökeni

Bilimin ortaya çıkardığı bu sonucu doğaya uyarladığımızda ise çok önemli bir sonuçla karşılaşırız. Çünkü doğa, DNA örneğinde olduğu gibi, muazzam bir bilgiyle doludur ve bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan gelmektedir.

Evrin teorisinin yaşayan en önde gelen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçisidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.^{3 1 4}

Dolayısıyla, doğadaki bilginin kaynağı da, materyalistlerin sandığının aksine maddenin kendisi olamaz. Bilginin kaynağı madde değil, madde-ötesi üstün bir Akıldır. Bu Akıl, maddeden önce vardır. Madde O'nunla var olmuş, O'nunla şekil bulmuş ve düzenlenmiştir.

Materyalist İtirafı

Canlılığı oluşturan temel unsurlardan birinin "bilgi" olduğunu belirttik. Bu bilginin akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını ispatladığı da açıktır. İşte hayatı sadece maddesel dünya içindeki tesadüflerle açıklamaya çalışan evrim teorisi ve onun felsefi temeli olan materyalizm, bu gerçek karşısında açıkça çaresizdir.

Evrincilerin yazılarına baktığımızda, bazen bu çaresizliğin itiraf edildiğini görürüz. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre-P. Grassé'dir. Grassé materyalist ve evrimcidir, ancak Darwinist teorinin çıkmazlarını bazen açıkça itiraf eder. Grassé'ye göre Darwinci açıklamayı geçersiz kılan en önemli gerçek, hayatı oluşturan bilgidir:

Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı

nedir?.. Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır.^{3 1 5}

Pierre-P. Grassé'nin, "bilimin bu soruyu asla çözemeyecek gibi durduğunu" söylemesinin nedeni, materyalist olmayan hiçbir açıklamayı "bilimsel" saymak istemeyişidir. Oysa bizzat bilimin kendisi, materyalist felsefenin varsayımlarını geçersiz kılmakta ve bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlamaktadır. Grassé ya da diğer materyalist "bilim adamları", bu gerçek karşısında ya gözlerini kaparlar ya da "bilim bunu açıklayamıyor" derler. Çünkü **"önce materyalist, sonra bilim adamı"**dırlar ve bilim aksini ispat etse de, materyalizme inanmaya devam etmektedirler.

Bu nedenle, doğru bir bilim anlayışına sahip olabilmek için, öncelikle bilimi ve materyalist felsefeyi birbirinden ayırmak gerekmektedir.

BİLİM VE MATERYALİZMİ BİRBİRİNDEN AYIRMAK

Tüm bu kitap boyunca ele aldığımız bilgiler, bizlere evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, aksine evrimin iddialarının bilimsel bulgularla açıkça çatıştığını göstermektedir. Yani evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim bazı "bilim adamları" tarafından savunuluyor olabilir, ama temelinde "başka bir etken" vardır.

O "başka etken", materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin doğaya uyarlanmış halidir ve bu felsefenin bağlıları tarafından bilime rağmen savunulmaktadır.

Evrım teorisi ile materyalizm arasındaki bu ilişki, bu kavramların "otorite"leri tarafından da kabul edilir. Örneğin Leon Trotsky, "Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumunu yapmıştır.^{3 1 6} Evrimci biyolog Douglas Futuyma, "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte, **Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı.**" diye yazar.^{3 1 7} Evrimci paleontolog Stephen J. Gould ise, "**Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir şekilde materyalist felsefeyi uyguladı.**" demektedir.^{3 1 8}

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu tanıma göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Materyalizm, bir Yaratıcı'nın var olduğu gerçeğini inkar eder.

Peki ama materyalizm neden yanlıştır? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde büyülmüş bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin bir imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki, materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise, adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmakta kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin üstünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "önce materyalist, sonra bilim adamı" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu tam olarak budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.³¹⁹

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yokken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu ön yargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. Önceki bölümlerde incelediğimiz "maddenin öz-örgütlemesi" kavramı, bunun bir ifadesidir.

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlamak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi

ideolojik bir gereklilik olarak gören materyalist düzenin bir parçasıdır. Bu yüzden, kitap boyunca incelediğimiz tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

"Bilimsel Amacın" Tanımı

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoimar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece kompleks yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır.^{3 2 0}

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğaüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını kabul etmeden açıklamayı kendisine en temel prensip olarak kabul etmiştir. Bu prensip bir kez kabul edildikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrim'in Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Prof. Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır."³²¹

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yan yana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.^{3 2 2}

Prof. Demirsoy, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Yaratıcı'nın varlığını reddetmek için imkansız tercih ettiğini yazmaktadır. Oysa **bilimin amacı "doğaüstü güçlerin varlığını kabul etmemek" değildir.** Bilim böyle bir amaçla yola çıkmaz. Bilim hiçbir ön yargıya bağlanmadan sadece doğayı inceler ve bu incelemelerinden sonuçlar çıkarır. Eğer bu sonuçlar, evrenin her noktasında doğada doğaüstü bir aklın tasarımının hakim olduğunu gösteriyorsa -ki böyledir-, bilim elbette bunu kabul etmelidir.

Dikkat edilirse, aslında "bilimsel amaç" diye ifade edilen şey, sadece maddenin var olduğu ve tüm doğanın da sadece maddi etkenlerle açıklanabileceği yönündeki bir dogmadır. Bu ise " **bilimsel amaç**" vs. **değil, doğrudan materyalist felsefedir**. Materyalist felsefe, "bilimsel amaç" gibi yüzeysel sözlerin ardına gizlenmiş ve bilim adamlarını gerçekte bilim dışı kabullere zorlamaktadır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademedede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.^{3 2 3}

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre önce masa başında üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, her ne pahasına olursa olsun canlıların yaratılmamış olduklarını savunmayı gerektirmektedir.

Şoklardan Kaçmamak

Az önce de vurguladığımız gibi, madde ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeden düşünce, materyalizmdir. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür.

Ve bilim, söz konusu gerçeğe, yani canlıların yaratılmış olduğu gerçeğine ulaşmaktadır. Bu, bilimsel bulgular tarafından ortaya konan bir açıklamadır. Canlılardaki olağanüstü kompleks yapıları incelediğimizde, bunların asla doğa kanunlarıyla ve rastlantılarla açıklanamayacak kadar olağanüstü özelliklere sahip olduklarını görürüz. Her olağanüstü özellik, kendisini meydana getiren üstün bir aklın göstergesidir. Canlılık da, üstün bir güç ile yaratılmıştır. Bu güç madde ötesi bir akla aittir. Bu akıl, tüm doğaya egemen ve sonsuz bir güce sahip, Rabbimiz olan Allah'ın aklıdır. Kısacası hayat ve canlılar, yaratılmışlardır. Bu materyalizm gibi dogmatik bir inanç değil, bilimsel gözlem ve deneylerin ortaya çıkardığı açık bir gerçektir.

Bu gerçeğin, materyalizme inanmaya ve materyalizmi bilim sanmaya alışmış olan bilim adamlarında bir şok meydana getirdiğini görüyoruz. Bakın bu şok, bugün dünyada

evrim teorisine karşı çıkan isimlerden biri olan Michael Behe tarafından nasıl ifade ediliyor:

Hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın bizlerde bir şok etkisi yaratmış durumda. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardı ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok.^{3 2 4}

İnsanlık dünyanın düz olduğu ya da evrenin merkezinde yer aldığı gibi dogmalardan kurtulmuştur. Hayatın tasarlanmadan, kendi kendine oluştuğu şeklindeki materyalist ve evrimci dogmadan da kurtulmaktadır.

Bu durum karşısında gerçek bir bilim adamına düşen görev ise, materyalist dogmadan vazgeçerek, hayatın ve canlıların kökeni konusunu gerçek bir bilim adamına yaraşır bir objektiflik ve samimiyetle değerlendirmektir. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken "şoklardan kaçmamak"tır; 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak değil.

SONSÖZ

Bu kitap boyunca sadece bilimsel delillere dayanarak hayatın gerçek kökenini inceledik. Ortaya çıkan sonuç açıkça göstermektedir ki, canlılık Darwinizm'in ve genel olarak materyalist felsefenin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkmamıştır. Canlı türleri tesadüflerle birbirlerinden evrimleşmemiştir. Aksine, tüm canlılar ayrı ayrı ve kusursuz bir biçimde yaratılmışlardır. 21. yüzyıl da kapanırken, bilimin hayatın kökenine getirdiği tek gerçek cevap vardır: Yaratılış.

Önemli olan, bilimin verdiği bu sonucun, insanlığa tarihin başından bu yana din yoluyla bildirilen bir gerçeğin tasdiklenmesi oluşudur.

Allah, tüm evreni ve içindeki tüm canlıları yoktan yaratmıştır. İnsanı da, o hiçbir şey değilken yaratan ve sayısız özellikle nimetlendiren Allah'tır. Bu gerçek, tarihin başından bu yana Allah'ın insanlara yolladığı elçilerle ve İlahi kitaplarla bildirilmiştir. Her peygamber gönderildiği topluma Allah'ın tüm canlıları ve insanı yarattığını anlatmıştır. Tevrat'ta, Zebur'da, İncil'de ve Kuran'da hep aynı yaratılış gerçeği insanlara haber verilmiştir. İlk üçü tahrife uğramış olan bu İlahi kitapların içinde bugün hala geçerli olan ve kıyamete kadar da hükmü sürecek olan tek kitap, hiçbir tahrifata uğramamış olan Kuran-ı Kerim'dir.

Kuran'da Allah, tüm evreni ve canlıları yoktan yarattığını ve onları kusursuzca düzenlediğini pek çok ayetinde haber verir. Bir ayette yaratmanın Rabbimiz'e ait olduğu şöyle bildirilmektedir:

Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara Kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir. (Araf Suresi, 54)

Allah tüm kainatı yoktan yarattığı gibi, şu an üzerinde yaşadığımız dünyayı da yaratmış ve onu yaşama özel olarak elverişli kılmıştır. Bazı ayetlerde bu gerçek şöyle açıklanır:

Yere (gelince,) onu döşeyip-yaydık, onda sarsılmaz-dağlar bıraktık ve onda herşeyden ölçüsü belirlenmiş ürünler bitirdik. Ve orada sizler için ve kendisine rızık vericiler olmadığınız kimseler (varlıklar ve canlılar) için geçimlikler kıldık. (Hicr Suresi, 19-20)

Yeri de (nasıl) döşeyip-yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda ıgöz alıcı ve iç açıcı' her çiftten (nice bitkiler) bitirdik. (Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (Kaf Suresi, 7-8)

Üstteki ayetlerde tüm bitkileri yaratanın Allah olduğu haber verilmektedir. Yani bildiğimiz ya da bilmediğimiz tüm bitkileri, tüm ağaçları, otları, meyveleri, çiçekleri, yosunları veya sebzeleri yaratan sonsuz güç ve kudret sahibi olan Allah'tır.

Aynı gerçek hayvanlar için de geçerlidir. Yeryüzünde yaşayan ve yaşamış milyonlarca farklı hayvan türünün hepsini yaratan Allah'tır. Balıkları, sürüngenleri, kuşları, memelileri yaratan, atları, zürafaları, sincapları, geyikleri, serçeleri, kartalları, dinazorları, balinaları veya tavus kuşlarını yoktan var eden, sonsuz bir ilim ve sanat sahibi olan Allah'tır. Ayetlerde Allah'ın farklı canlı türlerini yaratmasından şöyle söz edilir:

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Ve hayvanları da yarattı; sizin için onlarda ısınma ve yararlar vardır ve onlardan yemektesiniz. (Nahl Suresi, 5)

Allah tüm canlıları yarattığı gibi insanı da yaratmıştır. İlk insan olan Hz. Adem'i Kuran'da bildirdiği üzere çamurdan yaratmış, sonra da tüm insanları birbirlerinden türeyen basit bir sıvıdan (meniden) var etmiştir. Dahası, yeryüzündeki diğer canlılardan farklı olarak, insana Kendinden bir ruh üflemiştir. Allah insanın yaratılışıyla ilgili bu gerçeği Kuran'da şöyle bildirir:

O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden, basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın Görevi

Bilim, başta da belirttiğimiz gibi Allah'ın Kuran'da bildirdiği yaratılış gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır. Bilimsel bulgular, canlılarda olağanüstü bir tasarım bulunduğunu göstererek, bunların üstün bir akıl ve bilgiyle var edildiklerini doğrulamaktadır. Biyolojik gözlemler, canlı türlerinin birbirlerine dönüşmediklerini, dolayısıyla zaman içinde geriye doğru gidildiğinde her türün yoktan yaratılmış olan ilk bireylerine varılacağını göstermektedir. Örneğin kartallar her zaman kartal olarak kaldıklarına göre, tarih içinde geriye gidildiğinde, orijinal olarak yoktan yaratılmış ilk

kartal çiftine ya da grubuna varılacaktır. Nitekim fosil bulguları da bunu doğrulamakta ve farklı canlı türlerinin, kendilerine has yapılarıyla yeryüzünde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu canlı türleri farklı zaman dilimleri içinde aşama aşama yaratılmış ve yeryüzüne yerleştirilmiş olabilirler, ama sonuçta tüm bunlar Allah'ın dilemesiyle olmuştur.

Kısacası bilim, bu saydığımız delillerle canlıları var edenin Allah olduğunu gözler önüne sermektedir.

Ancak bilim bu noktadan daha ileri gidemez. Bize, niçin yaratıldığımızı ve yaşamımızın amacının ne olduğunu öğreten, bizi yaratmış olan Allah'ın Zatı'nı tanıtan ve her konuda yol gösterecek olan yegane kaynak, Allah'tan bize ulaşan kutsal kitabımız Kuran'dır.

Kuran'da ise, bize yaratılış amacımızın Rabbimiz olan Allah'a iman etmek ve O'na kulluk etmek olduğu bildirilir. Allah bir ayette, **"Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım."** (Zariyat Suresi, 56) diye buyurmaktadır. Yaratılış gerçeğini kavrayan her insana düşen görev, bu ayetin hükmüne uygun olarak yaşamak ve Allah'ın Kuran'da açıkladığı mümin kişi gibi, **"Bana ne oluyor ki, beni Yaratana kulluk etmeyecekmişim?"** (Yasin Suresi, 22) demektir.

Gördüğü tüm delillere karşı hala yaratılış gerçeğini reddeden ve Allah'ı inkarda direten kimseler ise, kibirleri akıllarına galip gelmiş kimselerdir. Bu gibi insanların gerçekte ne kadar büyük bir acz içinde olduklarını, Rabbimiz bir ayette şöyle bildirir:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için biraraya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

Bu kitapta, evrim teorisinin geçersizliği tümüyle bilimsel bulgulara dayanılarak açıklanmaktadır. Evrim teorisini bilim adına savunanların, mutlaka bu bulgularla yüzleşmeleri ve şimdiye kadar sahip oldukları bazı önkabulleri sorgulamaları gerekmektedir. Eğer bundan kaçınırlar ise, bu teoriye olan bağlılıklarının bilimsel değil, tümüyle dogmatik bir bağlılık olduğunu fiilen kabul etmiş olacaklardır.

GÖREN KİM?

Dünyaya geldikleri günden itibaren insanlara toplum tarafından verilen bazı telkinler vardır. Bu telkinlerden biri ve belki de en önemlisi, ancak gözle görülebilen şeylerin var oldukları, gözle görülmeyen şeylerin ise bir gerçekliği olmadığı şeklindeki anlayıştır. Bu anlayış toplumun önemli bir kesimi tarafından kabul görmüş ve nesilden nesile hiç sorgulanmadan, bu şekilde aktarılmıştır.

Oysa insan bir an olsun aldığı telkinlerden sıyrılıp tarafsızca düşünmeye başladığında çok farklı, çok etkileyici bir gerçekle karşılaşır. Bu gerçek şudur:

Doğduğumuz andan itibaren çevremizde gördüğümüz her şey; insanlar, hayvanlar, çiçekler, o çiçeklere ait renkler, kokular, meyveler, meyvelerden bize ulaşan tatlar, gezegenler, yıldızlar, dağlar, taşlar, evler, uzay, kısacası her şey beş duyumuzun bize sunduğu algılardır. Bu konuyu daha anlaşılır kılmak için öncelikle dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edebiliriz.

Görme, duyma, koklama, tat alma, dokunma duyularımızın tamamı birbirlerine benzer bir işleyişe sahiptirler. Dışarıdaki nesnelerden gelen etkiler (ses, koku, tat, görüntü, sertlik vs.), sinirlerimiz vasıtasıyla beyindeki duyu merkezlerine aktarılırlar. Beyne ulaşan söz konusu etkilerin tamamı elektrik sinyallerinden ibarettir. Örneğin görme işlemi sırasında dışarıdaki bir kaynaktan gelen ışık demetleri (fotonlar) gözün arka tarafındaki retinaya ulaşır ve burada bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüştürülürler. Bu sinyaller, sinirler vasıtasıyla beyin görme merkezine iletilir. Ve biz de, birkaç santimetreküplük görme merkezinde rengarenk, pırıl pırıl, eni, boyu, derinliği olan bir dünya algılarız.

Aynı sistem diğer duyularımız için de geçerlidir. Tatlar dilimizdeki bazı hücreler tarafından, kokular burun epitelyumundaki hücreler tarafından, dokunmaya ait hisler (sertlik, yumuşaklık vs.) deri altına yerleştirilmiş özel algılayıcılar tarafından ve sesler kulaktaki özel bir mekanizma tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyindeki ilgili merkezlere gönderilir ve o merkezlerde algılanırlar.

Konuyu daha netleştirmek için şöyle örneklendirebiliriz: Şu an bir limonata içtiğinizi düşünelim. Elinizde tuttuğunuz bardağın sertliği ve soğukluğu deri altındaki özel algılayıcılar tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyne iletilir. Aynı zamanda limonataya ait keskin koku, onu yudumladığınız anda hissettiğiniz şekerli tat ve bardağa baktığınızda gördüğünüz sarı renk de ilgili duyularınız tarafından birer elektrik akımı olarak beyne ulaştırılır. Hemen arkasından masaya koyarken bardağın masaya çarpmasıyla çıkan ses de kulağınız tarafından algılanıp beyne elektrik sinyali olarak gönderilir. Ve bu algıların tümü beyindeki birbirinden farklı ama birbiriyle ortak çalışan duyu merkezleri tarafından yorumlanır. Siz de bu yorumun bir sonucu olarak bir bardak

limonata içtiğinizi düşünürsünüz. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

*...Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.*³²⁵

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendirirken, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki "aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap oluruz ve bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Buraya kadar anlatılanlar bugün bilim tarafından kesin olarak ispatlanmış, apaçık gerçeklerdir. Hangi bilim adamına sorsanız bu sistemlerin işleyişini, içinde yaşadığınız dünyanın aslında beyninizde algılanan bir hisler bütünü olduğunu sizlere anlatabilir. Örneğin İngiliz fizikçi John Gribbin beynin yaptığı yorumlarla ilgili olarak şöyle demektedir:

*... Duyularımız ise, dış dünyadan gelen uyarıların beynimizdeki bir yorumu niteliğindedir, sanki bahçede bir ağaç varmış gibi... Fakat beynim; duyularımın süzgecinden geçen uyarıları algılar. Ağaç sadece bir uyarıdır. O halde hangisi gerçektir? Duyularımın ortaya çıkardığı ağaç mı, yoksa bahçedeki ağaç mı?*³²⁶

Kuşkusuz bu, üzerinde detaylı olarak düşünülmesi gereken çok önemli bir gerçektir. Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da uzaklık hissidir. Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyrederek ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları

okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür.

Kapkaranlık Bir Mekanda Milyonlarca Renk

Bu konuyu biraz daha derin düşünmeye başladığımızda karşımıza çok daha olağanüstü gerçekler çıkar. Duyu merkezlerimizin yer aldığı beyin dediğimiz yer yaklaşık 1400 gramdan oluşan bir et parçasıdır. Ve bu et parçası kafatası denilen bir kemik yığınının içerisinde korunmaya alınmıştır. Bu öyle bir korumadır ki kafatasının içine dışarıdan ne bir ışığın, ne bir sesin, ne bir kokunun ulaşması mümkün değildir. Kafatasının içi kapkaranlık, tam anlamıyla sessiz, hiç kokusuz bir mekandır.

Ama bu zifiri karanlık yerde milyonlarca farklı tondaki renkleri, birbirinden apayrı tatları, kokuları, milyonlarca farklı tondaki sesleriyle bize ait bir dünyada yaşarız.

Peki bu nasıl gerçekleşmektedir?

Işsız bir yerde ışığı, kokusuz bir yerde kokuyu, derin bir sükunet ortamının içinde büyük bir gürültüyü ve diğer duyularınızı size hissettiren nedir? Bunları sizin için var eden kimdir?

Aslında yaşadığınız her an bir nevi mucize gerçekleşmekte, son derece hayret verici olaylar gelişmektedir. Biraz önce de söz ettiğimiz gibi, örneğin içinde bulunduğunuz odaya ait tüm algılar elektrik sinyallerine dönüşerek beyninize ulaşır. Ve burada birleştirilen hisler beyniniz tarafından bir oda görüntüsü olarak yorumlanır. Yani siz bir odanın içinde oturduğunuzu düşünürken aslında oda sizin içinizde, beyninizdedir. Odanın beyinde bulunduğu daha doğrusu algılandığı yer ise, son derece küçük, karanlık, sessiz bir alandır. Ama her nasılsa bu daracık alanın içerisine ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara sığmaktadır. Siz içinde oturduğunuz dar odayı da, çok geniş bir deniz manzarasını da aynı yerde algılersınız.

Dış dünyadaki sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren, bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkler aslında gözümüze ulaşan ışığın farklı dalga boylarıdır. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. Dış dünyada renk yoktur. Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi olarak algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir. Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

*İlkin renklerin, kokuların, vb. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, bunlar duyularımız sayesinde vardır.*³²⁷

Sonuç olarak; biz nesneleri onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından renkli görmeyiz. Çünkü, varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.

İşte bu da belki de bugüne kadar hiç düşünmediğiniz bir gerçektir.

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılattığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, Kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Algılayan Kim?

Algılayabilmek için dış dünyaya kesinlikle ihtiyaç yoktur. Herhangi bir şekilde beynin uyarılması ile tüm duyular harekete geçebilir, hisler, görüntüler ve sesler oluşabilir. Rüyalarımız bunun en açık delilidir.

Rüya görürken, bedeniniz genellikle karanlık ve sessiz bir odada, hareketsiz bir şekilde yatmaktadır ve gözleriniz de sımsıkı kapalıdır. Dışarıdan beyninizin algılayabilmesi için size ulaşan ne ışık, ne ses, ne de benzeri bir şey yoktur. Ancak, rüyanız boyunca uyanıkken yaşadıklarınızın çok benzerlerini, aynı netlikte ve aynı canlılıkta yaşarsınız. Rüyada da sabah uyanır, işe yetişmeye çalışırsınız. Veya tatile çıkar, deniz kenarına gider, orada güneşin sıcaklığını hissedersiniz.

Üstelik rüya sırasında, gördüklerinizin gerçekliğinden kesinlikle kuşku duymaz, ancak uyandıktan sonra düşününce hepsinin bir rüya olduğunu anlarsınız. Rüyanızda korku, heyecan, sevinç, üzüntü gibi duygular yaşarken aynı zamanda çeşitli görüntüler görür, sesler duyar, maddenin sertliğini hissedersiniz. Ancak ortada bu hislere, algılara sebep olacak hiçbir kaynak yoktur. Hala karanlık ve sessiz bir odada yatmaktasınızdır. Rüya ile ilgili karşımıza çıkan bu şaşırtıcı gerçek hakkında ünlü düşünür Descartes şöyle demektedir:

*Rüyalarımda şunu bunu yaptığımı, şuraya buraya gittiğimi görürüm; uyanınca da hiçbir şey yapmamış, hiçbir yere gitmemiş olduğumu, uslu uslu yatakta yattığımı anlarım. Benim şu anda rüya görmediğim, hatta bütün hayatımın bir rüya olmadığı güvencesini bana kim verebilir?*³²⁸

Bu durumda karşımıza çıkan gerçek apaçıktır: Biz içinde yaşadığımız dünyanın var olduğunu, bizim o dünyanın içinde yaşadığımızı düşünürken, aslında böyle bir dünyanın aslı ile muhatap olduğumuzu iddia edebilmemiz için hiçbir gerekçe yoktur.

Beynimiz Dış Dünyadan Ayır mı?

Şu ana kadar anlattığımız gibi dış dünya dediğimiz her şey bize gösterilen birer algıdan ibaretse, tüm bunları gördüğünü, duyduğunu düşündüğümüz beynimiz nedir? Beynimiz de diğer her şey gibi atomlardan, moleküllerden oluşan bir yığın değil midir?

Beyin dediğimiz şey de duyu organlarımızla algıladığımız bir et parçasıdır. O halde tüm bunları algılayan kimdir? Gören, duyan, hisseden, koklayan, tat alan beyin değilse nedir?

İşte bu noktada karşımıza çıkan gerçek apaçıktır: İnsan bilinç sahibi, görebilen, hissedebilen, düşünebilen, muhakeme edebilen bir varlık olarak maddeyi oluşturan atomlardan, moleküllerden çok öte bir varlıktır. İnsanı insan yapan Allah'ın ona verdiği "ruh"tur. Aksi takdirde insanın bilincini ve diğer tüm insani yeteneklerini yaklaşık 1.5 kiloluk bir et parçasına vermek son derece akıl dışı olacaktır.

Ki O, yarattığı her şeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

Bize En Yakın Varlık Allah'tır

İnsanlar birer madde yığını değil, birer "ruh" olduklarına göre dış dünya dediğimiz algılar bütününü ruhumuza hissettiren, daha doğrusu bunları hiç durmaksızın yaratan kimdir?

Kuşkusuz bu sorunun cevabı son derece açıktır. İnsana "ruhundan üfleyen" Allah, çevremizdeki her şeyin Yaratıcısı'dır. Bu algıların tek kaynağı da O'dur. Allah'ın yaratması dışında herhangi bir şeyin varlığı söz konusu değildir. Allah bir ayetinde her şeyi sürekli yarattığını, yaratmayı durdurduğu takdirde ise gördüğümüz hiçbir şeyin varlığını sürdüremeyeceğini şöyle haber vermiştir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar (yok olurlar, yıkılırlar) (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmelliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Tüm bunların sonucunda anlıyoruz ki, gerçek mutlak varlık Allah'tır. O göklerde ve yerde bulunan her şeyi sarıp kuşatmıştır. Allah Kuran ayetleriyle de, her yerde olduğunu, her şeyi sarıp kuşattığını haber vermiştir:

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, her şeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, her şeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Hani Biz sana: "Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" demiştik... (İsra Suresi, 60)

... O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Allah bizi önümüzden, arkamızdan, sağımızdan, solumuzdan, yani her yönden kuşatmıştır; her an, her yerde bize şahit olan, içimize ve dışımıza tamamen hakim olan ve hepimize şahdamarımızdan yakın olan yalnızca sonsuz kudret sahibi Allah'tır.

Sonuç

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz.

Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken,

O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

DİPNOTLAR

- 1 H. S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", *Evolution Trends in Plants*, cilt 2, no. 1, 1988, s. 6.
- 2 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, W. H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, s. 4.
- 3 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Abacus, Sphere Books, London, 1984, s. 36, 41-42.
- 4 B. E. Bishop, "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin", *Journal of Heredity*, 87, 1996, s. 205-213; ayrıca bkz. L. A. Callender, "Gregor Mendel: An Opponent of Descent with Modification", *History of Science*, 26, 1988, s. 41-75.
- 5 Lee Spetner, *Not By Chance! Shattering the Modern Theory of Evolution*, The Judaica Press Inc., New York, 1997, s. 20.
- 6 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985.
- 7 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 177.
- 8 Wynne-Edwards, V. C. "Self Regulating Systems in Populations of Animals", *Science*, vol. 147, 1965, s. 1543-1548; Wynne-Edwards, V. C. *Evolution Through Group Selection*, London, 1986.
- 9 Bradshaw 1965; Lee Spetner, *Not By Chance!: Shattering the Modern Theory of Evolution*, The Judaica Press, Inc., New York, 1997.
- 10 Andy Coghian, "Suicide Squad", *New Scientist*, 10 Temmuz 1999.
- 11 Colin Patterson, "Cladistics", Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC.
- 12 Phillip E. Johnson, *Darwin On Trial*, Intervarsity Press, Illinois, 1993, p. 27.
- 13 Sanayi Devrimi Kelebekleri hakkında detaylı bilgi için bkz. Phillip Johnson, *Darwin on Trial*, InterVarsity Press, 2nd. Ed., Washington D.C., p. 26.
- 14 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, Washington, 2000, s. 149-150.
- 15 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, s. 141-151.
- 16 Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's *Melanism: Evolution in Action*, *Nature*, 396 (1988), p. 35-36.
- 17 Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28.
- 18 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189.

- 19 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
- 20 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", *Science*, cilt 123, 29 Haziran 1956, s. 1159.
- 21 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, s. 48.
- 22 Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, s. 70.
- 23 David A. Demick, "The Blind Gunman", *Impact*, no. 308, February 1999.
- 24 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, N. Y. 1977, s. 97.
- 25 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 88.
- 26 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books Ltd., 1985, s. 145.
- 27 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 87.
- 28 Stephen C. Meyer, P. A. Nelson and Paul Chien, *The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang*, 2001, p. 2.
- 29 Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40.
- 30 Richard Monastersky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40.
- 31 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, s. 229.
- 32 Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", *Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics*, 1994, s. 12.
- 33 R. Lewin, *Science*, vol. 241, 15 July 1988, s. 291.
- 34 Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", *Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics*, February 1999, vol. 15, no. 2.
- 35 Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol. 293, no. 5529, 20 July 2001, p. 438-439.
- 36 Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, cilt 293, no. 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439.
- 37 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197.
- 38 Levinton, Jeffrey S.; "The Big Bang of Animal Evolution", *Scientific American*, 267:84, Kasım 1992.
- 39 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prudihomme ve Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 Nisan 2000, vol 97, no. 9, s. 4453-4456.
- 40 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prudihomme ve Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 Nisan 2000, vol 97, no. 9, s. 4453-4456.

- 41 Douglas Palmer, *The Atlas of the Prehistoric World*, Discovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s. 66.
- 42 Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar*, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 21.
- 43 Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar*, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 27.
- 44 Douglas Palmer, *The Atlas of the Prehistoric World*, Discovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s. 64.
- 45 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296.
- 46 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, cilt 26, no. 4, 1980, s. 757.
- 47 Prof. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 496.
- 48 Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Going Beyond The Fossil Record To A Revolutionary Understanding of the History Of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster Inc., 1999, s. 7.
- 49 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 230.
- 50 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 301.
- 51 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 304.
- 52 Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Going Beyond The Fossil Record To A Revolutionary Understanding of the History Of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 54.
- 53 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 292-93.
- 54 Michael Denton, *Evolution: A Theory In Crisis*, Adler and Adler, 1986, s. 218-219.
- 55 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 198.
- 56 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.
- 57 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, no. 1., Jan 1991, vol. 100, s. 25.
- 58 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, no. 1., Jan 1991, vol. 100, s. 25.
- 59 Robert Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, s. 235.
- 60 *Encyclopaedia Britannica Online*, "Turtle – Origin and Evolution."
- 61 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.
- 62 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No*, ICR, San Diego, 1998, s. 103.
- 63 Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, s. 336.

- 64 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.
- 65 E. H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York, John Wiley and Sons, 1991, s. 193.
- 66 A. S. Romer, *Vertebrate Paleontology*, 3rd ed., Chicago, Chicago University Press, 1966, s.120.
- 67 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.
- 68 John Ostrom, "Bird Flight: How Did It Begin?", *American Scientist*, Ocak-Şubat 1979, Sayı 67, s. 47.
- 69 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", *Bilim ve Teknik*, Sayı 203, Ekim 1984, s.25.
- 70 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 314.
- 71 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28.
- 72 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28.
- 73 Duane T. Gish, *Dinosaurs by Design*, Master Books, AR, 1996, s. 65-66.
- 74 Michael Denton, *A Theory in Crisis*, Adler & Adler, 1986, s. 210-211.
- 75 Michael Denton, *A Theory in Crisis*, Adler & Adler, 1986, s. 211-212.
- 76 Ruben, J. A., T. D. Jones, N. R. Geist and W. J. Hillenius, "Lung Structure And Ventilation in Theropod Dinosaurs and Early Birds", *Science* 278:1267.
- 77 Michael J. Denton., *Nature's Destiny*, Free Press, New York, 1998, s. 361.
- 78 Michael J. Denton, *Nature's Destiny*, Free Press, New York, 1998, s. 361-62.
- 79 Barbara J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover, 1985, s. 349-350.
- 80 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s. 132.
- 81 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s. 132.
- 82 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s.132.
- 83 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s.132.
- 84 Alan Feduccia, "On Why Dinosaurs Lacked Feathers", *The Beginning of Birds*, Eichstatt, West Germany: Jura Museum, 1985, s.76.
- 85 Ernst Mayr, *Systematics and The Origin Of Species*, Dover, New York, 1964, s. 296.
- 86 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Boston: Gambit, 1971, s. 101.
- 87 Nature, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401.
- 88 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310.
- 89 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 280-81.

- 90 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, cilt 98, 1980, s. 86.
- 91 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", Ithaca, New York: Comstock Publishing Association, 1991, s. 485, 540.
- 92 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, cilt 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, cilt 177, 1980, s. 595.
- 93 A. D. Walker, as described in Peter Dodson, "International Archaeopteryx Conference", *Journal of Vertebrate Paleontology* 5(2):177, Haziran 1985.
- 94 Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, Volume 278, no. 5338, Issue of 24 Oct 1997, s. 596-597.
- 95 Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, Volume 278, no. 5338, Issue of 24 Oct 1997, s. 596-597.
- 96 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s. 117.
- 97 Richard L. Deem "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory", <http://www.yfiles.com/dinobird2.html>
- 98 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 31.
- 99 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.
- 100 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.
- 101 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.
- 102 Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, volume 278, no. 5341, Issue of 14 Nov 1997, p. 1229 - 1230.
- 103 *National Geographic*, "Feathers for T. Rex?", vol. 196, no. 5, Kasım 1999,
- 104 Tim Friend, "Dinosaur-bird link smashed in fossil flap", *USA Today*, 01/25/00.
- 105 "Open Letter: Smithsonian decries National Geographic's 'editorial propagandizing' of dinosaur-to-bird 'evolution'", <http://www.trueorigin.org/birdevoleter.asp>
- 106 M. Kusnitz, *Science World*, 4 Şubat 1983, s.19.
- 107 *New York Times* Press Service, San Diego Union, 29 Mayıs 1983; W. A. Shear, *Science*, vol. 224, 1984, s. 494.
- 108 R. J. Wootton, C. P. Ellington, "Biomechanics and the Origin of Insect Flight", *Biomechanics in Evolution*, ed. J. M. V. Rayner ve R. J. Wootton, Cambridge, Cambridge University Press, 1991, s. 99.
- 109 J. Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", *Scientific American*, cilt 263, Kasım 1990, s. 120.
- 110 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s.30.
- 111 George Gamow, Martynas Ycas, Mr. Tompkins Inside Himself, Allen & Unwin, Londra, 1966, s. 149.
- 112 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492.
- 113 George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42.

- 114 Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, cilt 33, Aralık 1979, s. 1230.
- 115 George G. Simpson, "Tempo and Mode in Evolution", Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107.
- 116 Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.
- 117 Colin Patterson, *Harper's*, Şubat 1984, s.60.
- 118 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, s. 30-31.
- 119 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, ss. 30-31.
- 120 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Sphere Books, 1984, s.230.
- 121 John E. Hill, James D Smith, *Bats: A Natural History*, London: British Museum of Natural History, 1984, s. 33.
- 122 L. R. Godfrey, "Creationism and Gaps in the Fossil Record", *Scientists Confront Creationism*, W. W. Norton and Company, 1983, s.199
- 123 Jeff Hecht, "Branching Out", *New Scientist*, 10 Oct 1998, cilt 160, sayı 2155, s. 14.
- 124 Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329.
- 125 Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, a newsletter published by the Creation Research Society, Mayıs/Haziran 1998.
- 126 Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 333.
- 127 *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 163.
- 128 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, 329.
- 129 G. A. Mchedlidze, *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, Rusça'dan Tercüme (Rotterdam: A.A. Balkema), 1986, s. 91.
- 130 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103.
- 131 B. J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover Publications, Inc., 1985, s.489.
- 132 Michel C. Milinkovitch, "Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations", *Trends in Ecology and Evolution* 10, August 1995, 328-334.
- 133 Uwe George, "Darwinismus der Irrtum des Jahrhunderts", *Geo*, Ocak 1984, s. 100-102.
- 134 Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", *National Geographic*, cilt 50, Aralık 1976, s. 752.
- 135 Richard E. Leakey, *The Making of Mankind*, Michael Joseph Limited, London, 1981, s.43.

- 136 William R Fix., *The Bone Peddlers*, Macmillan Publishing Company: New York, 1984, s. 150-153.
- 137 "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, s. 20.
- 138 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, Nisan 1982, ss. 6-7
- 139 C. C. Swisher III, W. J. Rink, S. C. Antón, H. P. Schwarcz, G. H. Curtis, A. Suprijo, Widiasmoro, "Latest *Homo erectus* of Java: Potential Contemporaneity with *Homo sapiens* in Southeast Asia", *Science*, vol. 274, Number 5294, Issue of 13 Dec 1996, pp. 1870-1874; also see, Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive *Homo Erectus* May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", *Time*, December 23, 1996
- 140 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94.
- 141 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s. 389
- 142 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.
- 143 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, cilt 94, 1994, s. 307-325.
- 144 Fred Spoor, Bernard Wood & Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 June 1994, s. 645.
- 145 Fred Spoor, Bernard Wood & Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 June 1994, s. 648.
- 146 Tim Bromage, *New Scientist*, cilt 133, 1992, s. 38-41.
- 147 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, Cilt 292, 1981, s. 113-122.
- 148 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2. Baskı, New York: Rinehart and Wilson, 1979.
- 149 Alan Walker, *Scientific American*, vol. 239 (2), 1978, s. 54.
- 150 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, no. 5411, 2 April 1999, p. 65-71.
- 151 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 136.
- 152 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83.
- 153 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984.
- 154 Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, s. 62.
- 155 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November-December 2000, p. 491.

- 156 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", *Natural History*, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, cilt 12, 1991, s. 94.
- 157 The AAAS Science News Service, Neandertals Lived Harmoniously, 3 Nisan 1997.
- 158 Ralph Solecki, *Shanidar: The First Flower People*, Knopf: New York, 1971, s. 196; Paul G. Bahn and Jean Vertut, *Images in the Ice*, Leichester: Windward, 1988, s. 72.
- 159 D. Johanson, B. Edgar, *From Lucy to Language*, s. 99, 107.
- 160 S. L. Kuhn, "Subsistence, Technology and Adaptive Variation in Middle Paleolithic Italy", *American Anthropologist*, cilt 94, no. 2, 1992, s. 309-310.
- 161 Roger Lewin, *Modern İnsanın Kökeni*, Tübitak Popüler Bilim Kitapları: Ankara, 1997, s. 169.
- 162 R. E. F. Leakey, A. Walker, "On the Status of Australopithecus afarensis", *Science*, vol. 207, issue 4435, 7 Mart 1980, s. 1103.
- 163 A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.
- 164 S.J. Gould, *Natural History*, cilt 85, 1976, s. 30.
- 165 Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", *Time*, 23 Aralık 1996
- 166 John Noble Wilford, "3 Human Species Coexisted Eons Ago, New Data Suggest", *The New York Times*, 13 Aralık 1996.
- 167 L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, s. 25-29; L. S. B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974.
- 168 Robert Kunzig, "The Face of An Ancestral Child", *Discover*, December 1997, s. 97, 100.
- 169 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1. Baskı, 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.
- 170 D. C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, s. 250.
- 171 "The Leakey Footprints: An Uncertain Path," *Science News*, vol. 115, 1979, s. 196
- 172 Ian Anderson, "Who made the Laetoli footprints?", *New Scientist*, vol. 98, 12 Mayıs 1983, s. 373.
- 173 Russell H. Tuttle, "The Pitted Pattern of Laetoli Feet", *Natural History*, vol. 99, Mart 1990, s. 64. (emphasis added)
- 174 John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002.
- 175 D. L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", *National Geographic News*, 10 Temmuz 2002.
- 176 John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002.

- 177 "Face of yesterday : Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian*, 11 Temmuz 2002.
- 178 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, cilt 39, 1996, s. 178.
- 179 Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, s. 5.
- 180 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.
- 181 Robert Locke, "Family Fights", *Discovering Archaeology*, Temmuz/Ağustos 1999, s. 36-39.
- 182 Robert Locke, "Family Fights", *Discovering Archaeology*, Temmuz/Ağustos 1999, s. 36.
- 183 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117.
- 184 David Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, Haziran 1978, s. 40.
- 185 Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931, s. 332.
- 186 Søren Løvtrup, *Darwinism: The Refutation of A Myth*, New York: Croom Helm, 1987, s. 422.
- 187 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 242
- 188 Charles Darwin, *Life and Letter of Charles Darwin*, vol. 2, From Charles Darwin to J. Do Hooker, Mart 29, 1863.
- 189 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 298-99.
- 190 "Hoyle on Evolution", *Nature*, cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105.
- 191 H. Blum, *Time's Arrow and Evolution*, 158 (3d ed. 1968), cited in W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 304.
- 192 W. Stokes, *Essentials of Earth History*, 186 (4th ed. 1942); W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 305.
- 193 J. D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988, s. 81-82.
- 194 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986, s.127.
- 195 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 148.
- 196 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, s. 130.
- 197 Simpson, Sarah, 1999, "Life's First Scalding Steps", *Science News*, 155(2):25, Jan. 9.
- 198 Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi, cilt 2, Sayı 22, s. 519.
- 199 Dawkins, Richard, 1996, *Climbing Mount Improbable*, New York: W.W. Norton, s. 282-283.
- 200 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) NewYork, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.

- 201 Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", *Interdisciplinary Science Reviews*, cilt 13, no. 4, 1988, s. 348.
- 202 Horgan, John, 1996, *The End of Science*, M. A. Addison-Wesley, s. 138.
- 203 Jeffrey Bada, "Life's Crucible", *Earth*, Şubat 1998, s. 40.
- 204 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, s. 14.
- 205 Kevin Mc Kean, *Bilim ve Teknik*, Sayı 189, s. 7.
- 206 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society*, cilt 97:11, 1975, s. 2964.
- 207 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.
- 208 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, s. 25.
- 209 *Earth*, "Life's Crucible", Şubat 1998, s. 34.
- 210 *National Geographic*, "The Rise of Life on Earth", Mart 1998, s. 68.
- 211 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s.325.
- 212 Richard Dickerson, "Chemical Evolution", *Scientific American*, cilt 239:3, 1978, s. 74. (Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar: "Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturma aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.")
- 213 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News*, 22 Haziran 1970, s. 80.
- 214 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, Eylül 1971, s. 336.
- 215 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie*, 1970, s. 118.
- 216 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88.
- 217 Prof. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39.
- 218 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, cilt 264, Şubat 1991, s. 119.
- 219 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", *American Scientist*, Ocak 1955, s. 121.
- 220 Douglas R. Hofstadter, *Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid*, New York: Vintage Books, 1980, s. 548.
- 221 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.
- 222 Cairns-Smith, Alexander G. 1985, "The First Organisms", *Scientific American* 252: 90, June.

- 223 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 351.
- 224 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, cilt 264, Şubat 1991, s. 119.
- 225 G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the *RNA World*, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13.
- 226 Jacques Monod, *Chance and Necessity*, New York: 1971, s. 143.
- 227 Dover, Gabby L. 1999, Looping the Evolutionary loop, Review of the origin of life from the birth of life to the origin of language, *Nature* 399: 218.
- 228 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, cilt 271, s. 78.
- 229 Horgan, John, 1996, *The End of Science*, M. A. Addison-Wesley, s. 139.
- 230 Pierre-P. Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103.
- 231 Chandra Wickramasinghe, Interview in *London Daily Express*, 14 Ağustos 1981.
- 232 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, Eylül 1971, s. 338.
- 233 Dean Kenyon, Davis Percival, *Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins* (Dallas: Haughton Publishing, 1993), s. 33.
- 234 Dean Kenyon, Percival Davis, *Of Pandas and People*, s. 117.
- 235 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Burnett Books, London, 1985, p. 145.
- 236 Gavin De Beer, *Homology: An Unsolved Problem*, London: Oxford University Press, 1971, p. 16.
- 237 Pere Alberch, "Problems with the Interpretation of Developmental Sequences", *Systematic Zoology* 34 (1): 46-58, 1985.
- 238 Raff, Rudolf A, *The Shape of Life: Genes, Development and the Evolution of Animal Form*, Chicago(1996): The University of Chicago Press.
- 239 Coates M. 1991, New palaeontological contributions to limb ontogeny and phylogeny. In: J. R. Hinchcliffe (ed.) *Developmental Patterning of the Vertebrate Limb* 325-337. New York: Plenum Press; Coates M. I. 1996. The Devonian tetrapod *Acanthostega gunnari* Jarvik: postcranial anatomy, basal tetrapod interrelationships and patterns of skeletal evolution, *Transactions of the Royal Society of Edinburgh* 87: 363-421.
- 240 Denton, Michael, *Evolution: A Theory in Crisis* (Bethesda, MA: Adler & Adler, 1985), s. 151, 154.
- 251 Fix, William, *The Bone Peddlers: Selling Evolution* (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), s. 189.
- 242 Karen Hopkin, "The Greatest Apes", *New Scientist*, 15 Mayıs 1999, s. 27
- 243 Theodosius Dobzhansky, *Genetics of the Evolutionary Process* (1970), s. 17-18.

- 244 Pierre Paul Grasse, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 194.
- 245 Mike Benton, "Is a Dog More Like Lizard or a Chicken?" *New Scientist*, cilt 103, 16 Ağustos 1984, s. 19.
- 246 Paul Erbrich, "On the Probability of the Emergence of a Protein with a Particular Function", *Acta Biotheoretica*, vol. 34, 1985, s. 53.
- 247 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", *Trends in Biochemical Sciences*, cilt 11, Temmuz 1986.
- 248 Christian Schwabe, "Theoretical Limitations of Molecular Phylogenetics and the Evolution of Relaxins", *Comparative Biochemical Physiology*, cilt 107 B, 1974, s. 171-172.
- 249 Christian Schwabe ve Gregory W. Warr, "A Polyphyletic View of Evolution", *Perspectives in Biology and Medicine*, cilt 27, İlkbahar 1984, s. 473.
- 250 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 290-291.
- 251 Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", *Journal of Molecular Evolution*, vol 49, 1999, s. 510.
- 252 James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", *Science*, vol. 283, 1999, s. 2027.
- 253 Carl Woese, "The Universel Ancestor", *Proceedings of the National Academy of Sciences, USA*, 95, (1998) s. 6854.
- 254 Elizabeth Pennisi, "MICROBES, IMMUNITY, AND DISEASE: Is It Time to Uproot the Tree of Life?", *Science*, vol. 284, no. 5418, Issue of 21 May 1999, s. 1305-1307.
- 255 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s. 51.
- 256 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 257 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 258 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 259 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 260 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, cilt 239, Eylül 1978, s. 64.
- 261 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 262 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, cilt 5, Mayıs 1981, s. 173.
- 263 The Merck Manual of Medical Information, Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.

- 264 H. Enoch, Creation and Evolution, New York: 1966, s. 18-19.
- 265 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları, 5. Baskı, Ankara 1996, s. 516.
- 266 R. Mcneill Alexander, "Biomechanics: Damper For Bad Vibrations", Nature, 20-27 Aralık 2001.
- 267 R. Mcneill Alexander, "Biomechanics: Damper For Bad Vibrations", Nature, 20-27 Aralık 2001.
- 268 Behe's Seminar in Princeton, 1997
- 269 G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241.
- 270 Ken McNamara, "Embryos and Evolution", New Scientist, vol. 12416, 16 Ekim 1999.
- 271 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, cilt 76, Mayıs/ Haziran 1988, s. 273.
- 272 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204.
- 273 Elizabeth Pennisi, "Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered", Science, 5 Eylül 1997.
- 274 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak yayınları, 8. Basım, s. 25.
- 275 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, s. 79.
- 276 Robart A. Wallace, Gerald P. Sanders, Robert J. Ferl, Biology, The Science of Life, Harper Collins College Publishers, s. 283.
- 277 D. Darnell, "Implications of RNA-RNA Splicing in Evolution of Eukaryotic Cells", Science, 1257, 1978, s. 202.
- 278 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, s. 79.
- 279 "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", Biological Journal of Linnean Society, vol. 18, 1982, s. 77-79.
- 280 D. Loyd, The Mitochondria of Microorganisms, 1974, s. 476.
- 281 Gray & Doolittle, "Has the Endosymbiant Hypothesis Been Proven?", Microbilological Review, vol. 30, 1982, s. 46.
- 282 Wallace-Sanders-Ferl, Biology: The Science of Life, 4th Edition, Harper Collins College Publishers, s. 94.
- 283 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, TÜBİTAK 12. Basım, Mayıs 1998, s. 153.
- 284 Whitfield, "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", Biological Journal of Linnean Society, 77-79 (1982), s. 18.
- 285 Milani, Bradshaw, Biological Science, A molecular Approach, D. C. Heath and Company, Toronto, s. 158.
- 286 David Attenborough, Life on Earth, Princeton University Press, Princeton, New Jersey, 1981, s. 20.
- 287 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, 1984, s. 8.
- 288 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 2, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s. 60-61.

- 289 "Ancient Alga Fossil Most Complex Yet", Science News, vol. 108 (20 Eylül 1975), s. 181.
- 290 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 1, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s. 199.
- 291 E. C. Olson, The Evolution of Life, New York, The New American Library, 1965, s. 94.
- 292 Chester A. Arnold, An Introduction to Paleobotany, McGraw-Hill Publications in the Botanical Sciences, New York: McGraw-Hill Book Company, Inc., 1947, s. 7.
- 293 Chester A. Arnold, An Introduction to Paleobotany, McGraw-Hill Publications in the Botanical Sciences, New York: McGraw-Hill Book Company, Inc., 1947, s. 334.
- 294 N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, s. 1-2.
- 295 Daniel Axelrod, The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life, s. 264-274 (1959)
- 296 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189.
- 297 Peter van Inwagen, Review about Michael Behe's Darwin's Black Box.
- 298 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayıncılık, Ankara, 1995, 7. Baskı, s.475.
- 299 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Boston: Gambit, 1971, s. 101.
- 300 Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayın Evi, Ocak 1989, s. 58-59.
- 301 Michael Behe, Darwin's Black Box, The Free Press, New York, 1996, s. 18.
- 302 Michael Behe, Darwin's Black Box, The Free Press, New York, 1996, s. 18-21
- 303 Michael Behe, Darwin's Black Box, The Free Press, New York, 1996. s. 31
- 304 J. R. P. Angel, "Lobster Eyes as X-ray Telescopes," Astrophysical Journal, 1979, no. 233, s. 364-373; Ayrıca bakınız B. K. Hartline (1980), "Lobster-Eye X-ray Telescope Envisioned", Science, no. 207, s. 47; alındığı yer: Michael Denton, Nature's Destiny, The Free Press, 1998, s. 354.
- 305 M. F. Land, "Superposition Images are Formed by Reflection in the Eyes of Some Oceanic Decapod Crustacea", Nature, 1976, vol. 263, 764-765.
- 306 Jeff Goldberg, "The Quivering Bundles That Let Us Hear", Seeing, Hearing and Smelling the World, A Report from the Howard Hughes Medical Institute, s. 38.
- 307 Veysel Atayman, "Maddeci 'Madde', Evrimci Madde", Evrensel, 13 Haziran 1999.
- 308 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 351.
- 309 Duane T. Gish, "The Mammal-like Reptiles", Impact, no. 102, Aralık 1981.
- 310 "Ear, Evolution of the", Grolier Electronic Publishing, Inc. Copyright 1995.
- 311 William E. Duruelleman & Linda Trueb, "The Gastric Brooding Frog", Megraw-Hill Book Com., 1986.

- 312 Encyclopædia Britannica, "Modern Materialism."
- 313 Werner Gitt, In the Beginning Was Information, CLV, Bielefeld, Germany, s. 107, 141.
- 314 George C. Williams, The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution, (ed. John Brockman), New York, Simon & Schuster, 1995, s. 42-43.
- 315 Pierre P. Grassé, The Evolution of Living Organisms, 1977, s. 168.
- 316 Alan Woods, Ted Grant. "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993.
- 317 Douglas Futuyma, Evolutionary Biology, 2. Baskı, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s. 3.
- 318 Alan Woods, Ted Grant, "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993.
- 319 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.
- 320 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi, cilt 2, Çev. Veysel Atayman, 2. Baskı, İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64.
- 321 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61.
- 322 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 61.
- 323 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 94.
- 324 Michael Behe, Darwin's Black Box, New York, The Free Press, 1996, s. 252-53.
- 325 Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
- 326 Taşkın Tuna, Uzayın Ötesi, s.195
- 327 Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge, 1710, Works of George Berkeley, vol.1, ed. A. Fraser, Oxford, 1871
- 328 Macit Gökberk, Felsefe Tarihi, s.263

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.